

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Sheldon, Sidney - Pokud přijde zítřek.pdb

PDB Name: Sheldon Sidney-Pokud přijde zít
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2007
Modification Date: 8.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sidney Sheldon
Pokud přijde zítřek
Kníží klub

POKUD PŘIJDE ZÍTŘEK

Autor divadelních her a scénárista se začal věnovat beletrii poměrně pozdě, ale svými napínavými příběhy o to víc získává stále nové čtenáře. Co přiměje mladou inteligentní ženu se slibnou budoucností k tomu, aby svůj život zasvětila pomstě?
Odpověď najdete v tomto románu.

KNIHA PRVNÍ

New Orleans

ČTVRTEK, 20. ÚNORA - 23.00

Svlékala se pomalu jako ve snu, a když byla nahá, vybrala si jasně červené negligé, aby nebyla vidět krev. Doris Whitneyová se naposledy rozhlédla po ložnici a ujistila se, že ta příjemná místnost, kterou si za uplynulých třicet let tak zamilovala, je čistá a uklizená. Otevřela zásuvku nočního stolku a pomalu vyndala pistoli. Byla leskle černá a děsivě studená. Položila ji vedle telefonu a vytočila číslo dcery ve Filadelfii. Naslouchala ozvěně vzdáleného zvonění. A pak se ozvalo tiché: „Haló?“

„Tracy... chtěla jsem jen slyšet tvůj hlas, miláčku.“

„To je milé překvapení, maminko.“ Doufám, že jsem tě neprobudila.“

„Ne. Četla jsem si. Právě jsem se chystalájit spát. Charles a já jsme si chtěli vyjít někam na večeři, ale počasí je hrozně ošklivé. Strašně sněží. Jak to vypadá tam u vás?“

Proboha, mluvíme o počasí, pomyslela si Doris Whitneyová, a já bych jí toho chtěla tolik říci. A nemohu.

„Maminko? Jsi tam?“

Doris Whitneyová se podívala z okna. „Prší.“ A pomyslela si: Jak melodramatické. Jako ve filmu Alfréda Hitchcocka.

„Co je to za hluk?“ zeptala se Tracy.

Hrom. Doris byla tak zahloubána do svých myšlenek, že si toho ani nevšimla. V New Orleansu byla bouřka. Vytrvalý déšť, říkali v předpovědi počasí. Devatenáct stupňů v New Orleansu. Večer bude déšť přecházet v bouřku.

Nezapomeňte si deštník. Ona už nebude deštník potřebovat.

„To je hrom, Tracy.“ Přinutila svůj hlas k veselému tónu. „Řekni mi, co se děje ve Filadelfii.“

„Cítím se jako princezna z pohádky, maminko,“ řekla Tracy. „Nikdy jsem nevěřila, že někdo může být tak šťastný. Zítřka večer se setkám s Charlesovými rodiči.“

Mluvil hlubokým hlasem jako kdyby pronášela prohlášení.

„Stan-hopovi z Chestnut Hillu,“ vydechla. „Jsou něco jako instituce. Mám žaludek jako na vodě.“

„Neboj se. Budeš se jim líbit, miláčku.“

„Charles říká, že je to jedno. On mě miluje. A já ho zbožňuji.“

Nemohu se dočkat, až ho poznáš. Je fantastický.“

„To věřím.“ Nikdy nepozná Charlese. Nikdy nebude držet na klíně vnouče. Ne. Nesmím na to myslet. „Uvědomuje si, jaké má štěstí, že tě má, dítě?“

„Pořád mu to říkám,“ smála se Tracy. „Ale už dost o mně. Řekni, co se děje u vás. Jak se máš?“

Jste dokonale zdravá, Doris, byla slova Dr. Rushe. Budete žít do sta let. Taková malá životní ironie. „Cítím se výborně.“

Když s tebou mluvím.

„Už máš nějakého přítele?“ škádlila ji Tracy.

Od té doby, co otec Tracy před pěti lety zemřel, Doris Whitneyová ani nepomyslela na to, vyjít si s jiným mužem, přestože ji Tracy k tomu nabádala.

„Kdepak přítele.“ Změnila téma. „A co tvoje práce? Pořád se ti líbí?“

„Mám ji moc ráda. Charlesovi nevadí, když budu pracovat i po svatbě.“

„To je báječné, dítě. Vypadá jako velmi rozumný muž.“

„To ano. Uvidíš sama.“

Jako narážka zpoza jeviště zazněl hlasitý úder hromu. Už je čas.

Už nebylo co říct, jen poslední sbohem. „Sbohem, miláčku.“

Pečlivě se snažila, aby její hlas zněl klidně.

„Uvidíme se na svatbě, maminko. Zavolám tě, jakmile s Charlesem stanovíme datum.“

„Ano.“ Přece jen bylo potřeba ještě něco říct na závěr. „Mám tě ráda, Tracy, mám tě moc ráda.“ A Doris Whitneyová pečlivě položila sluchátko.

Vzala pistoli. Je jen jeden způsob, jak to udělat. Rychle. Zvedla pistoli ke spánku a zmáčkla spoušť.

Filadelfie

PÁTEK, 21. ÚNORA - 8.00.

Tracy Whitneyová vyšla z haly svého činžovního domu do šedivé plískanice, která padala jak na nablýskané limuzíny, řízené uniformovanými šoféry po Markét Street, tak na opuštěné, prkny zatlučené domky schoulené jeden ke druhému ve slumech severní

Filadelfie. Déšť omýval limuzíny a měnil hromady odpadků před zanedbanými řadovými domky v promočenou břečku.

Tracy Whitneyová byla na cestě do práce. Kráčela rázným krokem po Chestnut Street k bance a jen taktak si nahlas nezpívala. Měla na sobě jasné žlutý nepromokavý plášť, vysoké boty a žlutý klobouk do deště, který sotva stačil zakrýt její zářivé kaštanové vlasy. Bylo jí dvacet pět let, měla živý, inteligentní obličej, plné, smyslné rty, jiskrné oči, které se voka-mžiku dokázaly změnit z jemně mechově zelených na temně nefritové, a úhlednou, atletickou postavu. Její plet' vyplňovala celou škálu - od průzračně bílé až do temně růžové, podle toho jestli se zlobila, byla unavená nebo rozrušená. Její matka jí jednou řekla: „Na mou duši, dítě, já tě někdy nepoznávám. Máš v sobě všechny barvy větru.“ Když Tracy kráčela po ulici, lidé se za ní s úsměvem obraceli a záviděli jí štěstí, které vyzařovalo z jejího obličeje.

Vracela jim jejich úsměvy.

Je až neslušné, aby byl někdo tak šťastný, pomyslela si Tracy

Whitneyová. Beru si muže, kterého mám ráda a budu mít jeho dítě.

Co člověk ještě muže chtít?

Když se Tracy přiblížila k bance, podívala se na hodinky. Osm dvacet. Dveře filadelfské Trust and Fidelity Bank zůstanou pro zaměstnance zavřené ještě dalších deset minut, avšak Clarence

Desmond, starší viceprezident banky, pověřený řízením mezinárodního oddělení, již vypínal venkovní poplašné zařízení a otevíral dveře. Tracy se ráda dívala na ten ranní rituál. Stála v dešti a čekala, když Desmond vstoupil do banky a zamkl za sebou dveře.

Banky na celém světě mají tajemné bezpečnostní procedury a filadelfská Trust and Fidelity Bank nebyla žádnou výjimkou.

Procedura byla vždy stejná, jenom bezpečnostní signál se měnil každý týden. Tento týden byla signálem napůl spuštěná žaluzie.

To oznamovalo zaměstnancům, že uvnitř probíhá pátrání, zda tam není ukrytý žádný vetřelec, který by chtěl zaměstnance zadržet jako rukojmí. Clarence Desmond kontroloval záchody, skladiště, trezor a místnost s bezpečnostními schránkami. Teprve až si bude úplně jistý, že je v budově sám, vytáhne žaluzii na /nemení, zeje všechno v pořádku.

Starší účetní vždy vstoupil do banky první. Zaujme místo u poplachového zařízení a setrvá tam, než budou všichni zaměstnanci uvnitř. Pak za nimi zamkne dveře.

Přesně v 8.30 vstoupila Tracy Whitneyová spolu se svými spolupracovníky do vznešeně působící haly. Sundala si nepromokavý plášť, klobouk i kozačky a s utajovaným pobavením poslouchala, jak si ostatní nařikají na deštivé počasí.

„Ten zatracený vítr mi odnesl deštník,“ stěžovala si jedna z pokladních. „A já promokla až na kůži.“

„Potkal jsem dvě kachny, jak plavaly po Markét Street,“ zažertoval hlavní pokladník.

„V předpovědi říkali, že můžeme čekat ještě další týden takového počasí. Chtěl bych být na Floridě.“

Tracy se usmála a dala se do práce. Byla vedoucí oddělení telegrafických převodů. Ještě do nedávna byl převod peněz z banky do banky a ze země do země pomalý, pracný proces, který vyžadoval vyplnění mnoha formulářů a byl závislý na národní a mezinárodní poštovní službě. S příchodem počítačů se situace dramaticky změnila. Obrovské peněžní částky bylo možné převádět okamžitě.

Tracyiným úkolem bylo vyjmout z počítače převody došlé přes noc a provést počítačové transfery jiným bankám.

Všechny transakce byly v kódu, který se pravidelně měnil, aby se nepovolané osoby nemohly dostat k datům.

Každý den procházely Tracyinými rukama miliony elektronických dolarů. Byla to fascinující práce, živá krev, která živila tepny podniků po celé zeměkouli. Dokud do Tracyina života nevstoupil

Charles Stanhope lil., bylo pro ni bankovníctví tou nejvíce vzrušující věcí na světě. Filadelfská Trust and Fidelity Bank měla velké mezinárodní oddělení. Při obědě Tracy a její kolegové mluvili o dopolední práci. Byla to zajímavá diskuse.

Debora, hlavní účetní, sdělovala: „Právě jsme uzavřeli půjčku na sto milionů dolarů s Tureckem...“

Mae Trentonová, sekretářka viceprezidenta banky, řekla důvěrným tónem: „Na schůzi rady dnes ráno rozhodli, že se připojíme k té nové peněžní transakci s Peru. Jen honorář dělá přes pět milionů dolarů...“

Jon Creighton, bigotní katolík, dodal: „Pokud vím, participujeme na padesátimilionové půjčce Mexiku. Ty holý zadky si nezaslouží ani cent...“

„Je zajímavé,“ řekla Tracy zamyšleně, „že země, které nejvíce útočí na Ameriku kvůli její orientaci na peníze, jsou vždycky první, které se dožadují půjček.“

To byla věc, o které se s Charlesem prvně pohádali.

Tracy potkala Charlese Stanhopa III. na finančním sympóziu, na nezbyl Charles pozván jako hostující řečník. Vedl

investiční podnik, založený jeho pradědečkem. Společnost měla široké obchodní styky s bankou, pro kterou Tracy pracovala. Po

Charlesově přednášce Tracy v diskusi nesouhlasila s jeho analýzou schopností zemí třetího světa splatit závratné částky, které si vypůjčily od komerčních bank na celém světě a od západních vlád.

Charlese to zprvu pobavilo, ale pak ho zanícené argumenty krásné mladé ženy zaujaly. Jejich diskuse pokračovala během večere ve staré restauraci U knihaře.

Zpočátku neudělal Charles Stanhope 111. na Tracy žádný velký dojem, i když si byla vědoma, že je považován za jednu z nejlepších partií ve Filadelfii. Charlesovi bylo třicet pět let a byl bohatým a úspěšným členem jedné z nejstarších filadelfských rodin. Měřil 177 centimetrů, měl řídnoucí pískové vlasy, hnědé oči a vážné, pe-dantické chování. Je to jeden z těch nudných zbohatlíků, pomyslela si Tracy.

Jako kdyby četl její myšlenky, naklonil se k ní Charles přes stůl a řekl: „Otec si myslí, že mu v porodnici vyměnili dítě.“ „Cože?“

„Mám nesprávné názory. Náhodou si nemyslím, že peníze jsou jediným smyslem a náplní života. Ale neříkejte to mému otci.“

Byl tak kouzelně bezprostřední, že Tracy začala roztávat. Ráda bych věděla, jaké by bylo vdát se za někoho jako je on - za někoho z vládnoucí třídy.

Tracyinu otci trvalo skoro celý život, než vybudoval podnik, nad nímž by Stanhopovi ohrnovali nos jako nad něčím zcela bezvýznamným. Stanhopové a Whitne\ové se nikdy nesmísí, pomyslela si Tracy. Jako olej a voda. A Stanhopové jsou olej. Ale o čem to přemýšlím jako idiot? Pak mluvte o vlastním já. Nějaký muž mě pozve na večeři a já už se rozhoduji, jestli se za něj chci provdat. Pravděpodobně už se nikdy nesetkáme.

Charles právě říkal: „Doufám, že nejste zadána zítra na večeři...?“

Filadelfie byla oslnivým rohem hojnosti. Mohli jste tu vidět spoustu věcí stejně tolik toho dělat. V sobotu večer chodil i

Tracy a Charles na balet nebo se dívali, jak Riccardo Muti řídí filadelfský orchestr. V týdnu prozkoumávali New Markét a jedinečnou sbírku obchodů na Society Hill. Jedli sýrové stejky u stolečků na chodníku u Gena a večereli v Café Royal, jedné z nejexkluzivnějších restaurací ve Filadelfii. Nakupovali na náměstí Head House a potulovali se po filadelf-sk m muzeu umění a Rodinov  muzeu.

Tracy se zastavila před sochou Myslitele. Pohlédla na Charlesa a zasmála se. „To jsi f .“

Charles se nezajímal o t lesn  cv čení, ale Tracy ho milovala, a tak v neděli ráno běhala po West River Drive nebo po promenádě podle řeky Schuylkill. Zapsala se do sobotní odpolední školy f ai ch 'uan a po hodinov m cv čení, vyčerpan , ale v dobré náladě, chodila k Charlesovi do bytu. Byl gurm nsk  kuchař a rád p řipravoval pro Tracy a pro sebe taj upíná jídla, jako marockou bistilluaguo bu //, severo insk  knedlíky a tahine de poulet au citron.

Charles byl t m nejpedanti t jším člověkem, jakého Tracy kdy poznala. Jednou se na večeři s n m o patn cet minut opozdila a jeho nelibost j  zkazila cel  večer. Potom se zap isahala, že na schůzky s n m bude chodit vždycky p esn . Tracy měla m lo sexuálních zkušeností, ale zdálo se j , že Charles miluje stejn , jako ůije svůj ůivot: punt k řsky a velmi spoř dan . Jedenkrát se Tracy odhodlala být v posteli sm l  a nekonven n , což Charlesa tak šokovalo, že o sobě začala p em yšlet, jestli není sexu ln  maniak.

Těhotenství přišlo neo ek van . Když se to stalo, naplnilo to

Tracy nejistotou. Charles se o sňatku nikdy nezm nil a ona nechtěla, aby měl pocit, že ůiji musí vzít kvůli dítěti. Nebyla si jist , zda by se odhodlala k potratu, ale druh  alternativa byla stejn  bolestn . Byla by schopn  vychovat d t  bez pomoci otce? Bylo by to spravedliv  k dítěti?

Rozhodla se oznámit tu novinu Charlesovi jednou večer po večeři.

P řipravila pro něj cassoulette sv m byt  a byla tak nerv zn , že jídlo spálila. Když před něj postavila p ip len  maso s fazolemi, zapomněla svou pe liv  naučenou ře  a prudce vyhrkla: „Je mi to strašn  líto, Charlesi, ale jsem... t hotn .“

Nastalo nesnesiteln  dlouh  ticho. Když se ho Tracy chystala přerušit, řekl Charles: „Samozřejmě se vezmeme.“

Tracy naplnil pocit nesm rn  úlevy. „Nechci, aby sis myslel, že j ... Nemusíš si m  vzít.“

Zvedl ruku, aby jí zarazil. „Ale já si tě chci vzít, Tracy. Bude z tebe vynik j c  manželka.“ Pomalu dodal: „Ovšem matka a otec budou trochu překvapeni.“ Usmál se a políbil j .

Tracy se tiše zeptala: „Proč budou překvapeni?“

Charles si povzdechl. „Obávám se, miláčku, že si dost dobr  neuv domuješ, co tě čeká. Stanhopov  se vždycky ůen  - pov imni si, že to d v m do uvozovek - ,se sobě rovnými. S výkvětem Filadelfie.“

„A oni ti už vybrali ůenu,“ hádala Tracy.

Charles j  vzal do náruči. „To vůbec nev d . Záleží na tom, koho jsem si vybral j . P  st  p atek s matkou a otcem pove eřime. Je načase, abys je poznala.“

Za pět minut devět si Tracy uvědomila změnu  rovn  hluku v bance.

Zaměstnanci začínali hovořit poněkud rychleji a pohybovat se trochu svižněji. Za pět minut se otev rou dveře banky a všechno musí být připraveno.

Předním oknem viděla Tracy zákazníky ček j c  ve frontě venku ve studen m dešti.

Tracy pozorovala, jak bankovní z řizenec kon  s rozdělováním depozitních a výběrných formulářů do kovových příhrádek na šesti stolech, seřazených v cent ln  hale banky. Pravideln  z kazn c  dostávali depozitní formuláře opatř n  osobním magnetick m kódem na spodním okraji, takže pokaždé, když zákazník ukládal peníze, počítač automaticky připsal částku ve prospěch spr vn ho účtu.

Avšak často z kazn c  přicházeli bez vlastních depozitních formulářů a vypl ňovali  ist  formuláře.

Zřízenec se podíval na hodiny na stěně, a když se hodinová ručička blížila k 9.00, šel ke dveřím a obřadně je odemkl. Bankovní den začal.

Po několik dalších hodin měla Tracy příliš mnoho práce u počítače, než aby mohla myslet na něco jiného. Bylo třeba zkontrolovat, zda má každý telegrafický převod správný kód. Pokud měla být čísla připsána na vrub nějakého účtu, musela /apsat číslo účtu, částku a banku, na kterou se převádí. Každá banka měla své vlastní kódové číslo a tato čísla byla uvedena v důvěrném adresáři, který obsahoval kódy všech větších bank na světě.

Dopoledne uběhlo rychle. Tracy měla v plánu využít polední přestávky na oběd k tomu, aby si dala upravit vlasy, a proto se objednala u Larryho Stelly Bottcho. Je drahý, ale bude to stát za 10. Chtěla, aby ji Charlesovi rodiče viděli v nejlepším světle. Musím přimět, aby mě měli rádi. Je mi jedno, koho pro něj vybrali, poms-lela si Tracy. Žádná jiná nemůže Charlese udělat tak šťastným, jdkn já.

V jednu hodinu, když si Tracy oblékala plášť, zavolal ji Clarence

Desmond do své kanceláře. Desmond byl vzorem důležitého výkonného úředníka. Kdyby banka používala televizní reklamy, byl by dokonalým mluvčím. Byl konzervativně oblečen, vyzařovala z něj solidní, staromódní autorita; vypadal jako člověk, kterému sedá věřit.

„Posadte se, Tracy,“ řekl. Pyšnil se tím, že znal křestní jména všech zaměstnanců. „Je tam ošklivo, že?”

„Ano.“

„Nu dobrá. Lidé stejně musí chodit do banky.“ Desmondovi došla zásoba společenských frází. Naklonil se přes stůl.

„Slyšel jsem, že jste se s Charlesem Stanhopem zasnoubili.“

Tracy to překvapilo. „Ještě jsme to ani neoznámili. Jak... T

Desmond se usmál. „Všechno, co Stanhopové dělají, stojí za to vědět. Velmi vám to přeji. Předpokládám, že u nás budete pracovat i nadále. Po líbáčkách, samozřejmě. Neradi bychom vás ztratili. Jsic jedním z našich nejlepších zaměstnanců.“

„S Charlesem jsme o tom mluvili a dohodli jsme se, že bych byla šťastnější, kdybych pracovala.“

Desmond se spokojeně usmál.

Firma Stanhope a synové byla jedním z největších investičních podniků ve finančním společenství a bylo by terno, kdyby mohli získat jejich výhradní účet pro svou pobočku. Opřel se o opěrací židli. „Až se vrátíte ze svatební cesty, Tracy, bude tu na vás čekat pěkné povýšení a značné zvýšení platu.“

„Děkuji vám. To je nádherné.“ Věděla, že si to zaslouží, a pocítila vzrušení a pýchu. Nemohla se dočkat, až to řekne Charlesovi. Tracy se zdálo, že se bohové spikli, aby ji vrchovatě zahrnuli štěstím.

Rodiče Charlese Stanhopa bydleli v impozantním starém paláci na náměstí Ritterhouse. Byl jednou z pamětihodností města, kolem které Tracy často chodila. A teď, pomyslela si, bude součástí mého života.

Byla nervózní. Její nádherný účes poničil vlhký vzduch. Čtyřikrát se převlékla. Má se obléci jednoduše? Formálně? Měla jediné šaty od Yves Saint Laurenta, na jejichž koupi u Wanamakera si ušklíbila. Kdyby je vezmu, budou si myslet, že jsem výstřední.

Na druhé straně, když si obleču některé ze svých šatů z výprodeje z obchodního domu Post Horn, pomyslí si, že se jejich syn žení pod svou úroveň. Ale, k sakru, to si budou myslet stejně, rozhodla se Tracy. Nakonec si oblékla hladkou šedou vlněnou sukni a bílou hedvábnou blůzku a kolem krku si připnula tenký zlatý řetízek, který jí maminka poslala k vánocům.

Dveře paláce otevřel livrejovaný sluha. „Dobrý večer, slečno

Whitneyová.“ Sluha zná mé jméno. Je to dobré znamení? Špatné znamení? „Můžete mi dát svůj plášť?“ Kapalo z ní na jejich drahý perský koberec.

Vedl ji mramorovou halou, která vypadala dvakrát větší než banka.

Tracy si v panice pomyslela: Proboha, jsem úplně špatně oblečená.

Měla jsem si vzít toho Yves Saint Laurenta.

Když zabočila do knihovny, ucítila, že se jí na kotníku punčochových kalhot pustilo oko a stanula tváří v tvář Charlesovým rodičům.

Charles Stanhope senior byl přísně vypadající muž kolem pětadesátky. Vypadal jako úspěšný člověk; byl předobrazem toho, jak bude jeho syn vypadat za třicet let. Měl hnědé oči jako

Charles, pevnou bradu, bílé vlasy do čela a Tracy si ho okamžitě zamilovala. Byl to dokonalý dědeček pro jejich dítě.

Charlesova matka vypadala impozantně. Byla trochu malá a podsaditá, avšak přesto vypadala jako královna. Vypadala solidně a spolehlivě, pomyslela si Tracy. Bude z ní dobrá babička.

Paní Stanhopová jí podala ruku. „Je od vás moc hezké, že jste přišla. Požádali jsme Charlese, aby nás s vámi nechal chvíli o samotě. Nevadí vám to?“

„Samozřejmě že jí to nevadí,“ prohlásil Charlesův otec. „Posadte se..., Tracy, že ano?“

„Ano, pane.“

Oba dva se posadili na pohovku proti ní. Proč mám pocit, jako bych stála před inkvizicí? Tracy v duchu slyšela slova své matky:

Dítě, Bůh na tebe nikdy nevaliníc, s čím by sis nedokázala poradit. Jen to musíš dělat krok za krokem.

Tracyiným prvním krokem byl slabý úsměv, který se jí příliš nepovedl, protože v tom okamžiku ucítila, že jí oko na punčoše vyběhlo až ke koleni. Pokusila se to zakrýt rukou.

„Tak!“ Hlas pana Stanhopa zněl srdečně. „Vy a Charles se chcete vzít.“

„Ano,“ řekla Tracy.

„Ale vy a Charles se ve skutečnosti neznáte moc dlouho, že ne?“ zeptala se paní Stanhopová.

Tracy přemohla svou nechut. Měla jsem pravdu. Bude to inkvizice.

„Dost dlouho na to, abychom věděli, že se máme rádi, paní Stanhopová.“

„Rádi?“ zamumlal pan Stanhope.

Paní Stanhopová řekla: „Abych mluvila zcela otevřeně, ta Charlesova zpráva byla pro jeho otce i pro mne trochu šokující.“ Shovívavě se usmála. „Charles vám jistě řekl o Charlottě?“

Spatřila výraz na Tracyině tváři. „Aha. Tak tedy, on a Charlotta spolu vyrůstali. Byli si velmi blízcí a-nu, všichni čekali, že letos oznámí své zasnoubení.“

Nebylo třeba, aby jí Charlottu popisovali. Tracy šiji uměla docela dobře představit. Bydlí vedle. Je bohatá, má stejné společenské zázemí jako Charles. Jen ty nejlepší školy. Miluje koně a vyhrává poháry.

„Vyprávějte nám o své rodině,“ navrhl pan Stanhope.

Proboha, to je jako scéna z nočního filmu v televizi, pomyslela si Tracy divoce. Já jsem jako Rita Hayworthová a setkávám se poprvé s rodiči Garyho Granta. Potřebuji se něčeho napít. Ve filmech pro pamětníky vždycky přišel na pomoc sluha s tácem nápojů.

„Kde jste se narodila, drahá?“ zeptala se paní Stanhopová.

„V Louisianě. Můj otec byl mechanik.“ Nebylo třeba to dodávat, ale Tracy nemohla odolat pokušení. K čertu s nimi. Byla na svého otce pyšná.

„Mechanik?“

„Ano. Založil malou továrničku v New Orleansu a vybudoval z ní dost velkou společnost ve svém oboru. Když můj otec před pěti léty zemřel, převzala podnik matka.“

„Co ta - eh - společnost vyrábí?“

„Výfuky a jiné součástky na auta.“

Pan a paní Stanhopovi se na sebe podívali a řekli jednohlasně:

„Aha.“ Jejich tón způsobil, že Tracy strnula. Ráda bych věděla, jak dlouho mi bude trvat, než šije zamiluji? ptala se sama sebe.

Hleděla na dvě nesoucité tváře proti sobě a ke svému zděšení začala hloupě breptat. „Jste docela jako moje matka. Ona je krásná, inteligentní a okouzluje. Je z jihu. Je dost malá, asi jako vy, paní Stanhopová...“ Tracyina slova se vytrácela pod vahou tíživého ticha. Začala se přehloupě smát, avšak její smích odumřel pod upřeným pohledem paní Stanhopové.

Pan Stanhope řekl bezvýrazně: „Charles nám oznámil, že jste v jiném stavu.“

Bože, jak si Tracy přála, aby jim to byl neřekl! Jejich odmítavé stanovisko bylo tak zřejmé. Jako by jejich syn neměl nic společného s tím, co se stalo. Jednali s ním jako by byla poznamenaná. Už vím, co jsem si měla vzít na sebe.

Šarlatové písmeno, jako cizoložnice.

„Nechápu, jak dneska a...“ začala paní Stanhopová, ale nedokončila větu, protože v tom okamžiku vstoupil do místnosti Charles. Tracy v životě nikoho tak ráda neviděla.

„No tak,“ zářil Charles. „Jak spolu vycházíte?“

Tracy vstala a spěchala do jeho náruče. „Výborně, miláčku.“

Tiskla ho k sobě a myslela si: Díky Bohu, že Charles není jako jeho rodiče. Nikdy nebude jako oni. Jsou úzkoprsí, snobští a chladní.

Za nimi se ozvalo diskrétní zakašlání a objevil se sluha s podnosem nápojů. Bude to v pořádku, pomyslela si Tracy. Ten film bude mít šťastný konec.

Večeře byla vynikající, avšak Tracy byla příliš nervózní na to, aby jedla. Hovořili o bankovníctví, o politice a o neutěšeném stavu světa. Všechno to bylo neosobní a zdvořilé.

Nikdo ve skutečnosti nahlas neřekl: „Přinutila jste našeho syna, aby si vás vzal.“ Je třeba spravedlivě říct, pomyslela si Tracy, že mají plné právo starat se o to, koho si jejich syn vezme.

Jednoho dne bude Charles majitel firmy a je důležité, aby měl správnou ženu. A Tracy ů slíbila: Bude ji mít.

Charles ji vzal něžně za ruku, která pod stolem mačkala ubrousek, a mrkl na ni. Tracyino srdce se vzneslo do výše.

„Tracy a já chceme malou svatbu,“ řekl Charles, „a potom...“

„Nesmysl,“ přerušila ho paní Stanhopová. „V naší rodině neexistují malé svatby, Charlesi. Desítky přátel budou chtít vidět, jak se ženíš.“ Podívala se na Tracy a zhodnotila její postavu. „Snad bychom se mohli postarat, aby svatební oznámení bylo rozesláno okamžitě.“ A dodala: „Tedy pokud je to pro vás přijatelné?“

„Ano, ano, samozřejmě.“ Tak tedy bude svatba. Proč jsem o tom kdy pochybovala?

Paní Stanhopová řekla: „Někteří hosté přijedou z ciziny. Musím zařídit, aby mohli bydlet zde v domě.“

Pan Stanhope se zeptal: „Už víte, kam pojedete na svatební cestu?“

Charles se usmál. „To je důvěrná informace, tatínku.“ Stiskl

Tracy ruku.

„Jak dlouhou svatební cestu plánujete?“ dotazovala se paní Stanhopová.

„Asi padesát let,“ odpověděl Charles. A Tracy ho za to zbožňovala.

Po večeři se přestěhovali do knihovny na brandy a Tracy se rozhlížela po krásné, dubem obložené místnosti s policemi plnými v kůži vázaných knih, dvěma Coroty, malým Copleyem a jedním Reynoldsem. Nebylo by jí vadilo, kdyby Charles neměl vůbec žádné peníze, ale musela si přiznat, že toto bude velmi příjemný život.

Byla skoro půlnoc, když ji Charles dovezl zpátky do jejího malého bytu blízko Fairmount Park.

„Doufám, že ten večer nebyl pro tebe příliš únavný, Tracy. Matka a otec jsou někdy trochu škrobení.“

„Ale ne, byli moc milí,“ zalhala Tracy.

Napětí večera ji vyčerpalo, avšak když došli ke dveřím jejího bytu, zeptala se: „Půjdeš dovnitř, Charlesi?“ Potřebovala ho držet v náručí. Chtěla, aby jí říkal: „Mám tě rád, miláčku. Nikdo na světě nás nerozdělí.“

„Dnes bohužel ne,“ řekl. „Ráno mám moc práce.“

Tracy zakryla své zklamání. „Samozřejmě. Chápu, miláčku.“

„Zítra si popovídáme.“ Krátce ji políbil a ona se dívala, jak mizí dole v hale.

Byl byl v plamenech a naléhavé zvonění požárních zvonců náhle prorazilo ticho. Spánkem omámená Tracy se prudce posadila v posteli a čichala, zda v tmavé místnosti ucítí kouř. Zvonění pokračovalo a ona si pomalu uvědomila, zeje to telefon. Hodiny u postele ukazovaly 2.30 v noci. Její první vyplašenou myšlenkou bylo, že se něco stalo Charlesovi.

Rychle zvedla telefon. „Haló?“

Vzdálený mužský hlas se zeptal: „Tracy Whitneyová?“

Zaváhala. Jestli je to obscénní telefon... „Kdo je to?“

„Tady je poručík Miller z policejního oddělení v New Orleansu.“

Je to Tracy Whitneyová?“

„Ano.“ Srdce jí začalo prudce bušit.

„Je mi to líto, ale mám pro vás špatné zprávy.“

Její ruka se sevřela kolem sluchátka.

„Týká se to vaší matky.“

„Měla - měla matka nějakou nehodu?“

„Je mrtvá, slečno Whitneyová.“

„Ne!“ Vykřikla. Je to obscénní telefon. Nějaký blázen se ji snaží postrašit. Mamince se nic nestalo. Maminka je naživu. Mám tě moc, moc ráda, Tracy.

„Strašně mě mrzí, že vám to musím takhle říct,“ řekl ten hlas.

Je to skutečnost. Je to jako noční můra, ale stalo se to. Nemohla promluvit. Mysl i jazyk jí zamrzly.

Poručíkův hlas říkal: „Haló...? Slečno Whitneyová? Haló...“

„Přiletím prvním letadlem.“

Seděla v maličké kuchyňce bytu a přemýšlela o matce. Není možné, že je mrtvá. Byla vždycky tak dychtivá, tak živá. Měly takový těsný a láskyplný vztah. Už v době, kdy byla malým děvčátkem, se mohla Tracy obracet na matku se svými problémy. Povídaly si o škole a o chlapcích a později o mužích. Když zemřel Tracyin otec, mnoho lidí chtělo podnik koupit. Nabízeli Doris Whitneyové dost peněz, aby mohla pohodlně žít do konce života, ale ona zatvrzele odmítala prodát. „Tvůj otec ten podnik vybudoval. Nemohu zahodit všechnu jeho tvrdou práci.“ Pod jejím vedením podnik dále rozkvétal.

Ach, maminko, pomyslela si Tracy. Mám tě tak strašně ráda. Nikdy nepoznáš Charlese a nikdy neuvidíš své vnouče. A rozplakala se.

Udělala si šálek kávy a nechala ji vystydnout, zatímco seděla ve tmě. Tracy zoufale chtěla zavolat Charlesovi a říct mu, co se stalo, mít ho po svém boku. Podívala se na kuchyňské hodiny. Bylo 3.30 ráno. Nechtěla ho budit; zavolá mu z New Orleansu. Byla by ráda věděla, jestli to naruší jejich svatební plány, a ihned při té myšlence měla pocit viny. Jak může teď myslet na sebe? Poručík

Miller jí řekl: „Až přiletíte, vezměte si taxi a přijďte na policejní stanici.“ Proč policejní stanici? Co se stalo?

Když Tracy stála na přeplněném letišti v New Orleansu mezi strkajícími se, netrpělivými cestujícími, měla pocit, že se udusí. Pokusila se protlačit k zavazadlovému pásu, ale nikdo ji nenechal projít. Byla stále nervóznější. Měla strach z toho, čemu bude muset za chvíli čelit. Pokoušela si namluvit, zeje to všechno nějaký omyl, ale v hlavě jí neustále zněla ta slova: Je mi líto, ale mám pro vás špatné zprávy ... Je mrtvá, slečno

Whitneyová ... Strašně mě mrzí, že vám to musím takhle říct...

Když se Tracy konečně dočkala svého kufru, nastoupila do taxíku a opakovala adresu, kterou jí dal poručík: „Sedm set patnáct,

South Broad Street, prosím.“

Řidič se na ni usmál ve zpětném zrcátku: „K poldům, co?“

Žádná konverzace. Teď ne. Tracyina mysl byla příliš plná zmatku.

Taxi zamířilo na východ směrem k silnici podle jezera

Ponchar-train. Řidič povídal dál. „Přijela jste sem na tu velkou podívanou, slečno?“

Neměla tušení, o čem mluví, ale pomyslela si: Ne. Přijela jsem sem kvůli smrti. Uvědomovala si zvuk řidičova hlasu, ale nevnímala slova. Seděla strnule na sedadle, nevnímajíc známé okolí, které ubíhalo kolem. Teprve když se přiblížili k francouzské čtvrti, začala si Tracy uvědomovat vzrůstající hluk.

Byl to hluk davu, který se zbláznil, hluk výtržníků, kteří vykřikovali nějakou starou šílenou litánií.

„Dál už vás nemohu vézt,“ informoval ji řidič.

Tracy vzhledla a spatřila to. Byl to neuvěřitelný pohled. Byly tu stovky tisíc křičících lidí v maskách, převlečených za draky a obrovské aligátory či pohanské bohy; zaplňovali ulice a chodníky divokou kakofonií zvuků. Byla to šílená exploze těl, hudby, alegorických vozů a tance.

„Raději vystupte, než mi převrátí taxík,“ řekl řidič. „Zatracená

Popeleční středa.“

Samozřejmě. Byl únor. Doba, kdy celé město slavilo začátek půstu.

Tracy vystoupila z taxíku. Stála na kraji chodníku s kufrem v ruce a v příštím okamžiku ji pohltil ječící, tančící dav. Byl to

obscénní, černý sabat čarodějnic, milion furií oslavujících smrt její matky. Kufr jívytrhli z ruky a zmizel. Uchopil ji tlustý muž v masce ďábla a políbil ji. Jelen jí mačkal prsa a obrovská panda ji chytila zezadu a zvedla ji do výše. Silou se osvobodila, pokoušela se utíkat, ale nešlo to. Byla obklopená ze všech stran, uvězněná v pasti, stala se součástí zpívající, tančící oslavy.

Pohybovala se s prozpěvujícím davem a slzy jí tekly po tvářích.

Nebylo úniku. Když se jí konečně podařilo odtrhnout se a uprchnout do tiché uličky, byla na pokraji hysterie.

Dlouhou dobu stála tiše, opírala se o sloup pouličního osvětlení, zhluboka dýchala a pomalu získávala kontrolu sama nad sebou. Pak zamířila na policejní stanici.

Poručík Miller byl utrápený muž středních let s ošlehaným obličejem. „Lituji, že jsem na vás nemohl čekat na letišti,“ řekl

Tracy, „ale celé město se zbláznilo. Prohlédli jsme věci vaší matky a vy jste byla jediná, na koho jsme našli kontakt.“

„Prosím vás, poručíku, řekněte mi co - co se stalo mé matce.“

„Spáchala sebevraždu.“

Zamrazilo ji. „To-to není možné! Proč by se zabíjela? Měla přece pro co žít.“ Její hlas byl rozechvělý.

„Nechala pro vás dopis.“

Márnice byla studená, lhostejná a hrozná. Vedli Tracy dlouhou bílou chodbou do velké, sterilní, prázdné místnosti.

Náhle si uvědomila, že ta místnost není prázdná. Byla plná té mrtvé. Její mrtvé.

Bíle oblečený zřízenec se přiblížil ke stěně, sáhl po držadle a vytáhl velký box. „Chcete se podívat?“

Ne! Nechci vidět to prázdné, bezduché tělo, ležící v téhle krabici. Chtěla pryč. Chtěla se vrátit o několik hodin do doby, kdy zvonily ty požární zvonce. Ať je to opravdový požární poplach, ne telefon, ať moje matka není mrtvá. Tracy se pomalu pohybovala vpřed, každý krok v ní křičel.

Pak se dívala na neživé pozůstatky těla, které ji zrodilo, krmilo ji, smálo se s ní, milovalo ji. Sehnula se a políbila matku na tvář. Tvář byla studená a jako z gumy. „Ach, maminko,“ zašeptala

Tracy. „Proč? Proč jsi to jen udělala?“

„Musíme provést pitvu,“ řekl zřízenec. „U sebevrahů to v tomto státě zákon předepisuje.“

V dopise, který Doris Whitneyová zanechala, nenašla odpověď.

Tracy, moje milá, prosím, odpusť mi. Zklamala jsem a nechtěla jsem pro tebe být zátěží. Takhle je to nejlepší. Mám tě moc ráda.

Maminka.

Dopis byl tak neživotný a zbavený všeho významu jako tělo, které leželo v boxu.

Odpoledne Tracy zařídila pohřeb a jela taxíkem do rodinného domu.

V dále slyšela řev oslavovatelů Popeleční středy, jako nějaké cizí, strašidelné slavnosti.

Whitneyovská rezidence byl viktoriánský dům umístěný v zahradní čtvrti rezidenční části města nazývané Horní město. Jako většina domů v New Orleansu byl postavený ze dřeva a nebyl podsklepený, neboť celá oblast byla pod úrovní mořské hladiny.

Tracy v tom domě vyrostla, byl naplněný hřejivými, příjemnými vzpomínkami. Minulý rok nebyla doma a když se taxi zastavilo před domem, šokovalo ji, když na trávníku před domem uviděla velký nápis: NA PRODEJ - REALITNÍ KANCELÁŘ NEW ORLEANS. To není možné.

Nikdy ten starý dům neprodám, říkala jí matka často. Byli jsme tady všichni tak šťastní.

Plná podivného, instinktivního strachu kráčela Tracy podél obrovské magnolie k předním dveřím. Když byla v sedmé třídě, dostala svůj vlastní klíč k domovním dveřím a od té doby ho nosila jako talisman, jako připomínku přístavu, který na ni bude vždycky čekat. Otevřela dveře a vešla dovnitř. Zůstala stát jako omráčená. Místnosti byly úplně prázdné, zbavené veškerého nábytku. Všechny krásné, starožitné kusy byly pryč. Dům vypadal jako prázdná skořápka, opuštěný lidmi, kteří v něm kdysi bydleli. Tracy běhala z místnosti do místnosti, její překvapení rostlo. Bylo to, jako by došlo k nenadálému neštěstí. Spěchala nahoru po schodech a zastavila se ve dveřích ložnice, ve které spala většinu svého života. Ložnice na ni zírala, studená a prázdná. Proboha, co se jen mohlo stát? Tracy uslyšela zvuk zvonku u domovních dveří a jako v transu šla dolů po schodech otevřít.

Ve dveřích stál Otto Schmidt. Předák Whitneyho továrny na automobilové součástky byl starší muž s vrásčitým obličejem. Z těla hubeného jako třtina vystupovalo pivní břicho.

Lebku lemovala tonzura rozčuchaných vlasů.

„Tracy,“ řekl se silným německým přízvukem, „právě jsem se to dozvěděl. Já... já, neumím říct, jak je mi to líto.“

Tracy mu stiskla ruce. „Ach, Otto. Jsem moc ráda, že vás vidím.“

Pojďte dál.“ Vedla ho do prázdného obývacího pokoje. „Lituji, že si není kam sednout,“ omlouvala se. „Nevadí vám, když si sedneme na podlahu?“

„Ne, kdepak.“

Sedli si proti sobě, z očí jim hledělo neštěstí. Otto Schmidt byl zaměstnancem společnosti, co si Tracy pamatovala.

Dobře si pamatovala, jak na něj otec spoléhal. Když podnik zdědila její matka, Schmidt zůstal a vedl jej.

„Nechápu, co se stalo, Otto. Policie říká, že matka spáchala sebevraždu, ale přece víte, že neměla žádný důvod, aby se zabila.“ Najednou ji bodla myšlenka. „Nebyla nemocná, že ne?“

Neměla nějakou strašnou...“

„Ne, to ne. Proto ne.“ Zjevně nesvůj uhnul očima. V jeho slovech bylo cosi nevysloveného.

Tracy pomalu řekla. „Vý víte, proč to udělala.“

Podíval se na ni usazenými modrými očima. „Tvoje matka ti neřekla, co se v poslední době dělo. Nechtěla ti dělat starosti.“

Tracy se zamračila. „Dělat mi starosti s čím?

Pokračujte...prosím „

Jeho upracované ruce se rozevíraly a svíraly. „Slyšela jsi někdy o muži, který se jmenuje Joe Romano?“

„Joe Romano? Ne. Proč?“

Otto Schmidt zamrkal. „Před šesti měsíci navštívil Romano tvou matkou a řekl jí, že chce společnost koupit.

Odpověděla, že nemá o prodej zájem, ale on jí nabídl desetinásobek toho, jakou má továrna hodnotu. Neodolala. Byla tak vzrušená. Chtěla investovat všechny peníze do cenných papírů, které by vynášely tolik, že byste obě mohly do konce života pohodlně žít. Chtěla té překvapit. Přál jsem jito, Tracy. Už tři roky jsem chtěl jít do penze, ale nemohl jsem paní Doris opustit. Ten Romano...“ Otto to slovo skoro vyplívl. „Ten Romano jí dal malou zálohu v hotovosti. Velké peníze - hlavní částka - byla splatná minulý měsíc.“

Tracy byla netrpělivá. „Pokračujte. Otto. Co se stalo?“

„Když Romano převzal podnik, všechny zaměstnance vyhodil a přivedl si své vlastní lidi. Pak začal továrnu rabovat. Prodal všechnen majetek a objednal spoustu no veho zařízení, které obratem prodal, ale nezaplatil za něj. Dodavatelé si nedělali o peníze starosti, protože si mysleli, že stále ještě jednají s tvou matkou. Když nakonec matku začali upomínat o peníze, šla za Romanem a chtěla vědět, co se děje. On jí řekl, že se rozhodl od ujednání odstoupit a společnost jí vrací. V té době však už byla společnost bezcenná, a navíc tvá matka dlužila půl milionů dolarů, které nemohla zaplatit. Mě a moji ženu málem zabilo, když jsme sledovali, jak tvoje matka bojuje za záchranu podniku. Nešlo to. Donutili ji ohlásit úpadek. Vzali jí všechno -podnik, tento dům, dokonce i auto.“

„Proboha!“

„To ještě není všechno. Okresní prokurátor poslal matce sdělení, že na ni podá žalobu pro podvod a zejí hrozí vězení. Toho dne ve skutečnosti opravdu zemřela.“

V Tracy se pěníla krev bezmocným vztekem. „Ale přece by bývalo stačilo, kdyby jim řekla pravdu - kdyby vysvětlila, co jí ten člověk provedl.“

Starý předák potřásl hlavou. „Joe Romano pracuje pro muže, který se jmenuje Anthony Orsatti. Orsatti řídí New Orleans. Bohužel jsem se dozvěděl až příliš pozdě, že Romano udělal totéž už dříve s jinými společnostmi, I kdyby to matka bývala dala k soudu, trvalo by léta, než by se všechno rozmotalo, a ona na soudy neměla peníze.“

„Ale proč mi nic neřekla?“ Byl to výkřik úzkosti pro matčina muka.

„Tvoje matka byla hrdá žena. A co bys ty mohla dělat? Nikdo nemohl nic dělat.“

To není pravda, pomyslela si Tracy divoce. „Chci mluvit s tím Joe Romanem. Kde ho najdu?“

Schmidt řekl kategoricky: „Zapomeň na něj. Nemáš tušení, jakou má moc.“

„Kde bydlí, Otto?“

„Má dům blízko Jacksonova náměstí. Ale nebude ti nic platné, když tam půjdeš, věř mi, Tracy.“

Tracy neodpověděla. Byla plná citu, který jí byl dosud zcela neznámý: nenávisti. Joe Romano mi za to zaplatí, přísahala si

Tracy.

3/

Potřebovala čas. Čas na přemýšlení, čas, aby si naplánovala svůj další tah. Nemohla snést pomyšlení na to, že by se měla vrátit do vypleněného domu, a tak si pronajala pokoj v malém hotýlku na

Magazine Street, daleko od francouzské čtvrti, kde pořád ještě probíhaly bláznivé průvody. Neměla zavazadla, a tak podezřívavý recepční za pultem řekl: „Musíte zaplatit předem. Dělá to čtyřicet dolarů za noc.“

Ze svého pokoje zatelefonovala Tracy Clarenci Desmondovi, že nebude moci několik dní přijít do práce.

Zakryl podráždění nad tím, že mu dělá problémy. „Nedělejte si s tím starosti,“ řekl Tracy. „Najdu někoho, kdo za vás zaskočí, než se vrátíte.“ Doufal, že nezapomene říct Charlesovi, jaké projevil pochopení.

Hned potom zavolala Tracy Charlesovi. „Charlesi, miláčku...“

„Kde k čertu vězíš, Tracy? Matka se tě pokoušela sehnat celé dopoledne. Chtěla s tebou dnes zajít na oběd. Vy dvě musíte probrat mnoho věcí.“

„Je mi to líto, miláčku. Jsem v New Orleansu.“

„Kde že jsi? Co děláš v New Orleansu?“

„Moje matka... zemřela.“ To slovo jí zůstalo trčet v krku.

„Ach.“ Tón jeho hlasu se okamžitě změnil. „To je mi líto, Tracy.

Muselo to být náhlé. Byla docela mladá, že ano?“

Byla velmi mladá, pomyslela si Tracy zničeně. Nahlas řekla: „Ano, byla.“

„Co se stalo? Jsi v pořádku?“

Tracy se nedokázala přinutit, aby Charlesovi řekla, že to byla sebevražda.

Zoufale chtěla vykřičet celý ten strašný příběh o tom, co udělali její matce, ale zarazila se. To je můj problém, pomyslela si.

Nemohu tím zatěžovat Charlese. Řekla jen: „Nedělej si starosti, miláčku. Jsem v pořádku.“

„Nechceš, abych tam přijel, Tracy?“

„Ne. Děkuji. Vyřídím si to sama. Maminka má zítra pohřeb, V pondělí jsem zpátky ve Filadelfii.“

Když zavěsila, ležela na hotelové posteli a nemohla soustředit myšlenky. Počítala barevné desky zvukové izolace na stropě. Jedna

... dvě ... tři ... Romano ... čtyři ... pět... Joe Romano ... šest... sedm ... to mi zaplatí. Neměla žádný plán. Jenom věděla, že

nedopustí, aby Joe Romanovi prošlo to, co udělal, že najde nějaký způsob, jak pomstít svoji matku.

Tracy opustila hotel pozdě odpoledne. Kráčela po Canal Street, až přišla k zastávce. Za pultem seděl za mříží mrtvolně vyhlížející muž s nemoderním zeleným stínítkem proti světlu na čele.

„Mohu vám něčím pomoci.“

„Já... chtěla bych koupit pistoli.“

„Jakou pistoli?“

„Víte ... nějaký revolver.“

„Chcete dvaatřicítku, pětáčtyřicítku...“

Tracy nikdy neměla revolver v ruce. „Dvaatřicítku stačí.“

„Mám tady pěkný revolver ráže třicet dva Smith & Wesson, za dvě stě dvacet devět dolarů, nebo dvaatřicítku Charter Arms za sto padesát devět...“

Neměla s sebou tolik peněz v hotovosti. „Nemáte něco levnějšího?“

Pokrčil rameny. „Levnější je prak, milá dámo. Něco vám řeknu.“

Nechám vám tu dvaatřicítku za sto padesát a přidám k tomu krabičku nábojů.“

„Tak dobře.“ Tracy se dívala, jak přešel k arzenálu na stole za sebou a vybral jeden revolver. Přinesl ho k pultu. „Umíte s tím zacházet?“

„No - zmáčkne se kohoutek.“

Zabručel. „Chcete, abych vám ukázal, jak se nabíjí?“

Už chtěla říct, že ne, že ho nechce použít, že chce jen někoho zastrašit, ale uvědomila si, jak by to znělo falešně. „Ano, prosím.“

Tracy se dívala, jak vkládá náboj do komory. „Děkuji vám.“ Sáhla do kabelky a odpočítala peníze.

„Potřebuji vaše jméno a adresu pro policejní záznam.“

To Tracy nenapadlo. Vyhrožovat Joe Romanovi revolverem je zločin.

Ale-on je zločinec, ne já.

Zelené stínítko zbarvovalo mužovy oči do světlé žlutí. „Jméno?“

„Smithová. Jana Smithová.“

Muž si udělal poznámku na kartě. „Adresa?“

JDownman Road. Downman Road dva tisíce třicet. „Aniž se na ni podíval, řekl. „Downman Road nemá číslo dva tisíce třicet. To by bylo uprostřed řeky. Napišeme pět tisíc dvacet.“ Strčil před ni kartu.

Podepsala se JANA SMITHOVÁ. „Je to v pořádku?“ „V pořádku.“

Opatrně prostrčil revolver mříží. Tracy na něj chvíli hleděla, pak ho vzala, zastrčila do kabelky a spěchala z krámu.

„Haló, paní,“ křičel za ní. „Nezapomeňte, že ten revolver je nabytý!“

Jacksonovo náměstí leží uprostřed francouzské čtvrti. Jako požehnání tyčí se nad ním překrásná katedrála svatého Ludvíka.

Půvabné staré domy a pozemky na náměstí chrání před čilým dopravním ruchem živé ploty a nádherné magnolie. Joe Romano bydlel v jednom z těch domů.

Tracy počkala, až se setmí, a pak se dala na cestu. Průvody se přestěhovaly na Chartres Street; zdálo se, že Tracy ozvěnu pandemonia, které ji předtím pohltilo.

Stála ve stínu a studovala dům. Uvědomovala si tíhu revolveru v kabelce. Plán, který si připravila, byl jednoduchý.

Pokusí se Joe

Romana přesvědčit; požádá ho, aby očistil jméno její matky. Když odmítne, pohrozí mu revolverem a přinutí ho, aby napsal doznání.

Doznání předá poručíku Millerovi, ten zatkne Romana a dobré jméno její matky bude zachráněno. Zoufale si přála, aby tu byl Charles s ní, ale bude lepší, když to udělá sama. Řekne mu všechno, až bude po všem, až bude Joe Romano za mřížemi, kam patří. Přiblížil se nějaký chodec. Tracy počkala, až přejde a ulice bude opuštěná.

Šla k domu a stiskla domovní zvonek. Nikdo neotvíral. Je pravděpodobně na jednom z těch plesů, pořádaných během Popeleční středy. Ale já mohu počkat, myslela si Tracy. Jámohupočkat, dokud se nevrátí domů. Náhle se rozsvítilo světlo na zápraží, přední dveře se otevřely a v nich stál muž. Jeho vzezření Tracy překvapilo. Představovala si zlověstně vypadajícího gangstera, jenž má zlo napsané v obličeji. Místo toho stála tvář v tvář přitažlivému, příjemně vypadajícímu muži, kterého byste snadno mohli považovat za univerzitního profesora. Měl tichý a přátelský hlas.

„Dobrá večer. Mohu vám nějak pomoci?“

„Vy jste Josef Romano?“ Hlas se jí třásl.

„Ano. Co pro vás mohu udělat?“ Měl nenucené, přívětivé vyš-tupování. Žádný div, že se od něj jeho matka nechala napálit^ napadlo Tracy.

„Já... já bych si s vámi ráda promluvila, pane Romano.“

Chvilku studovala její postavu. „Samozřejmě. Prosím, pojdte dál.“

Tracy vešla do obývacího pokoje, naplněného krásným, naleštěným starožitným nábytkem. Josef Romano si žil dobře. Za peníze své matky, pomyslela si Tracy hořce.

„Právě jsem si chtěl namíchat něco k pití. Co byste si dala?“

„Nic.“

Podíval se na ni zvědavě. „O čem jste se mnou chtěla mluvit, slečno...?“

„Tracy Whitneyová. Jsem dcera Doris Whitneyové.“

Chvilku se na ni díval nechápavě a pak se mu obličejem mihl výraz poznání. „Ach, ano. Slyšel jsem o vaší matce. To je zlé.“

To je zlé! Způsobil smrt její matky a jeho jediná reakce je: „To je zlé.“

„Pane Romano, okresní prokurátor se domnívá, že se moje matka provinila podvodem. Vy víte, že to není pravda. Chci, abyste mi pomohl očistit její jméno.“

Pokřčil rameny. „Na Popeleční středu nikdy nemluvím o obchodech.“

To je proti mému náboženství.“ Romano přešel k baru a začal míchat dva nápoje. „Myslím, že se budete cítit lépe, až se něčeho napijete.“

Nedal jí na vybranou. Tracy otevřela kabelku a vytáhla revolver.

Namířila na něj. „Já vám povím, kdy se budu cítit lépe. Až vás donutím k přiznání, co jste udělal mé matce!“

Josef Romano se obrátil a spatřil revolver. „Radši byste to měla dát pryč, slečno Whitneyová. Mohlo by to vystřelit.“

„Vystřelí to, pokud neuděláte přesně to, co vám řeknu. Napišete, jak jste vyraboval továrnu, při vedl ji k bankrotu a dohnal mou matku k sebevraždě.“

Ted' se na ni díval pozorně; tmavé oči byly ostražitě. „Aha. A co když odmítnu?“

„Tak vás zabiju!“ Cítila, jak se jí revolver chvěje v ruce.

„Nevypadáte jako zabiják, slečno Whitneyová.“ Blížil se k ní se sklenicí v ruce. Jeho hlas byl měkký a upřímný. „Neměl jsem nic společného se smrtí vaší matky. Věřte mi, já...“ Chrstl jí nápoj do tváře.

Tracy pocítila, jak ji alkohol ostře pálí v očích. O chvíli později ji Romano vyrazil z ruky revolver.

„Ta stará baba mi něco zatajila,“ řekl Joe Romano. „Neřekla mi, že má tak nadřazeně vypadající dceru.“

Chytil ji a přimáčkl jí ruce k tělu. Tracy byla oslepená a vyděšená. Snažila se osvobodit, ale dotlačil ji ke stěně a přimáčkl se na ni.

„Máš odvalu, děťátko. To se mi líbí. Vzušuje mě to.“ Jeho hlas byl chraplavý. Tracy cítila jeho tvrdé tělo přitisknuté na svoje.

Pokoušela se vykroutit, ale v jeho sevření byla bezmocná.

„Přišla jsi sem pro trochu vzrušení, co? Tak Joe ti ho poskytne!“

Pokoušela se křičet, ale jen vydechla: „Pusťte mě!“

Strhl z ní blůzu. „A hele! Podívejme na ty kozy!“ šeptal chraptivě. Začal ji štípat do bradavek. „Brač se, děťátko,“ šeptal. „Mám to rád!“

„Pusťte mě!“

Tiskl ji stále silněji, bolelo ji to. Povalil ji na podlahu.

„Vsadím se, že tě ještě nikdy nepíchali pořádně chlap,“ zachraptěl. Seděl na ní obkročmo a jeho ruce stoupaly vzhůru po jejích stehnech. Tracy ho poslepu odstrčila. Její prsty se dotkly revolveru. Sáhla po něm a ozvala se náhlá, hlasitá rána.

„Prokrista!“ zvolal Romano. Jeho sevření náhle povolilo. Přes rudou mlhu viděla Tracy v hrůze, jak zní padá dolů na podlahu a drží se za bok. „Střelila jsi mě... ty děvko! Tys mě střelila...“

Tracy strnula neschopná pohybu. Chtělo se jí zvracet a oči měla oslepené rezavou bolestí. Postavila se na nohy, obrátila se a klopýtala ke dveřím na vzdáleném konci místnosti. Otevřela je.

Byla to koupelna. Dovrávorala k umyvadlu, naplnila je studenou vodou a vymývala si oči tak dlouho, dokud bolest neustala a nevyjasnil se jí zrak. Podívala se do zrcadla ve skřínce nad umyvadlem. Oči měla podlité krví a divoké.

Proboha, právě jsem zabila člověka. Běžela zpátky do obývacího pokoje.

Joe Romano ležel na podlaze, krev se vsakovala do bílého koberce.

Tracy stála nad ním se sinalou tváří. „Je mi to líto,“ řekla bezduše. „Nechtěla jsem...“

„Záchranku...“ Jeho dech byl přerývaný.

Tracy spěchala k telefonu na psacím stole a vytočila číslo operátora. Když se pokusila mluvit, měla přiškrcený hlas.

„Pošlete okamžitě ambulanci. Adresa je čtyři dvacet jedna

Jacksonovo náměstí. Byl Postřelen nějaký muž.“

Zavěšila sluchátko a podívala se dolů na Joe Romana. Bože, modlila se, prosím, nenech ho zemřít. Ty víš, že jsem ho nechtěla zabít. Poklekla vedle těla na podlaze, aby se podívala, jestli ještě žije. Oči měl zavřené, ale dýchal. „Ambulance je na cestě,“ slíbila Tracy.

Pak utekla.

Snažila se jít pomalu, bála se, že upoutá pozornost. Přitáhla si kabátek více k tělu, aby zakryla roztrženou blůzu. Čtyři bloky od domu se Tracy pokusila zastavit taxi. Několik jich rychle projelo kolem, plných šťastných, smějících se pasažérů. Z dálky zaslechla Tracy zvuk blížící se sirény a o několik vteřin později se kolem přeřítíl vůz záchranné služby směrem k domu Joe Romana.

Musím se odsud dostat, říkala si Tracy. Před ní zajelo nějaké taxi k chodníku a vyklopilo pasažéry. Tracy se k němu rozběhla, bála se, aby neujelo. „Jste volný?“

„To záleží na tom, kam chcete jet.“

„Na letiště.“ Zadržela dech.

„Nastupte si.“

Cestou na letiště přemýšlela Tracy o ambulanci. Co když přijela pozdě a Joe Romano už je mrtvý? Byla by z ní vražedkyně. Nechala v domě revolver a na něm jsou její otisky prstů. Mohla by sice říct policii, že se ji Romano pokusil znásilnit a výstřel vyšel náhodou, ale to jí nikdo neuvěří. Koupila si revolver, který ležel na podlaze vedle Joe Romana. Kolik času uplynulo? Půl hodiny? Hodina? Musí se dostat z New Orleansu co nejrychleji.

„Líbil se vám karneval?“ zeptal se řidič.

Tracy polkla. „Já... ano.“ Vytáhla z kabelky malé zrcátko a snažila se trochu upravit. Byla hloupá, že se snažila Joe Romana přinutit k přiznání. Všechno pokazila. Jak řeknu Charlesovi, co se stalo? Věděla, že to bude pro něj šok, ale až

mu to vysvětlí, pochopí to. Charles bude vědět, co dělat.

Když taxi přijelo na neworleanské mezinárodní letiště, Tracy se podivila. Přiletěla opravdu dnes ráno? Stalo se to všechno zajeden jediný den? Sebevražda její matky ... hrůza z uvěznění v karnevalovém průvodu ... muž chroptící: „Postřelila jsi mě... ty děvko...“

Když Tracy vkročila do odbavovací haly, zdálo se jí, že se na ni všichni vyčítavě dívají. To dělá špatné svědomí, pomyslela si.

Přála si, aby se mohla něco dozvědět o stavu Joe Romana, ale neměla tušení, do které nemocnice ho odvezli, nebo komu by měla zavolat.

Bude v pořádku. Charles a já se vrátíme na matčin pohřeb a Joe

Romano bude zdrav. Pokoušela se vypudit z hlavy obrázek muže ležícího na bílém koberci a krve, barvící jej do ruda. Musí si pospíšet domů k Charlesovi.

Došla k přepážce Delta Airlines. „Chtěla bych letenku na nejbližší let do Filadelfie, prosím. Turistickou třídu.“

Úředník za přepážkou se podíval na počítač. „To bude let tři nula čtyři- Máte štěstí. Mám jedno místo volné.“

„Kdy letadlo odlétá?“

„Za dvacet minut. Máte právě tak čas nastoupit.“

Když Tracy sahala do kabelky, spíše pocítila než uviděla dva uniformované policisty, každého po jednom boku. Jeden z nich se zeptal: „Tracy Whitneyová?“

Srdce se jí na okamžik zastavilo. Bylo by hloupé, abych zapřela svou totožnost. „Ano...“

„Jste zatčena.“

A Tracy ucítila, jak jí na zápěstích zaklapla studená pouta.

Všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu, jako by se to dělo někomu jinému. Tracy viděla samu sebe, jak ji vedou letištěm, připoutanou k jednomu z policistů, zatímco se kolemjdoucí otáčeli a zírali na ni. Strčili ji do zadních dveří černobílého hlídkového vozu s ocelovým pletivem, které oddělovalo přední sedadlo od zadního. Policejní auto s blikajícím červeným světlem a ječící sirénou se rychle odlepilo od chodníku. Tracy se schoulila na zadním sedadle, jako by se chtěla stát neviditelnou. Je vražedkyně. Joe Romano zemřel. Ale byla to nehoda. Vysvětlí, jak se to stalo. Musí jí věřit. Musí.

Policejní stanice, kam Tracy dovezli, byla ve Čtvrti Algiers, na západním břehu New Orleansu. Byla to šedivá a odpuzivá budova, z níž číselna beznaděj. Registrační místnost byla plná ošuntělých postav - prostitutek, pasáků, zlodějí a jejich obětí. Tracy přivedli k psacímu stolu službu konajícího seržanta.

Jeden z jejich vězňů řekl: „Seržante, to je ta Whitneyová.“

Chytili jsme ji na letišti, když se pokoušela upláchnout.“

„Nepokoušela jsem...“

„Sundejte jí náramky.“

Pouta zmizela. Tracy našla hlas. „Byla to nehoda. Nechtěla jsem ho zabít. Pokoušel se mě znásilnit a...“ Nedokázala kontrolovat hysterii ve svém hlase.

Seržant řekl krátce: „Jste Tracy Whitneyová?“

„Ano. Já...“

„Strčte ji za katr!“

„Ne! Počkejte chvíli,“ prosila. „Musím někomu zavolat. Já... já mám právo telefonovat.“

Seržant u stolu zavrčel: „Tak vy už to znáte? Kolikrát už jste byla v lapáku?“

„Nikdy. To je...“

„Máte právo najeden hovor. Tři minuty. Jaké číslo chcete?“

Byla tak nervózní, že si nemohla vzpomenout na číslo Charlesova telefonu. Nemohla si dokonce ani vzpomenout na směrové číslo

Filadelfie. Je to dvě pět jedna? Ne. To není správně. Trásla se.

„Tak dělejte. Nemám na vás celou noc.“

Dvě jedna pět. To je ono. „Dvě jedna pět pět pět pět devět tři nula jedna.“

Seržant vytočil číslo a podal telefon Tracy.

Slyšela, jak telefon zvoní a zvoní. A nikdo ho nebere. Charles musí být doma.

Seržant řekl. „Čas vypršel.“ Chtěl jí vzít telefon.

„Prosím vás, počkejte!“ zvolala. Ale náhle si vzpomněla, že

Charles v noci vypíná telefon, aby ho nikdo nerušil. Naslouchala prázdnému vyzvánění a uvědomila si, že neexistuje způsob, jak se s ním spojit.

Seržant se optal: „Skončila jste?“

Tracy se na něj podívala a řekla poslušně: „Skončila jsem.“

Policista v košili s krátkými rukávy odvedl Tracy do místnosti, kde ji zapsali a sejmuli jí otisky prstů. Pak ji odvedl chodbou a zamkl v cele předběžného zadržení.

„Ráno máte slyšení před soudcem,“ řekl jí. Odešel a nechal ji o samotě.

Nic z toho není pravda, myslela si Tracy. To všechno je jen strašný sen. Prosím tě, Bože, ať nic z toho není pravda.

Avšak páchnoucí kavalec v cele byl skutečný, záchod bez sedátka v koutě byl skutečný a mříže byly také skutečné.

Noční hodiny se nekonečně vlekly. Kdybych se jen mohla spojit s

Charlesem. Potřebovala ho teď, jak ještě nikdy nikoho v životě nepotřebovala. Hlavně jsem se mu měla se vším svěřit.

Kd\bych to byla udělala, nic z toho by se bylo nestalo.

V 6.00 přinesl Tracy unuděný strážný snídani sestávající z vlažné kávy a studené vločkové kaše. Nemohla se toho

dotknout. Měla žaludek jako zauzlovaný. V 9.00 pro ni přišla dozorkyně.

„Je čas jít, drahoušku.“ Odemkla dveře cely.

„Musím si zatelefonovat,“ řekla Tracy. „Je to velmi...“

„Později,“ odpověděla dozorkyně. „Přece nechcete nechat soudce čekat. Je to pěkný hajzl.“

Eskortovala Tracy chodbou a dveřmi do místnosti soudu. Na soudcovské stoličce seděl postarší soudce. Jeho hlava a ruce se trhavě pohybovaly. Před ním stál okresní prokurátor, Ed Topper, drobný muž kolem čtyřicítky s prosedivělými kudrnatými vlasy, ostříhanými na ježka a studenýma černýma očima.

Tracy posadili na židli. O chvíli později soudní zřízenec zvolal:

„Stát proti Tracy Whitneyové“, a Tracy byla předvedena před soudce. Ten prohlížel list papíru před sebou a hlava mu cukala nahoru a dolů.

Ted. Ted' je Tracyina chvíle k tomu, aby řekla někomu odpovědnému pravdu o tom, co se stalo. Držela ruce pevně semknuté, aby se jincetrásl. „Vaše Ctihodnosti, to nebyla vražda. Zastřelila jsem ho, ale byla to nehoda. Chtěla jsem ho jen zastrašit. Pokusil se mě znásilnit a...“

Okresní prokurátor ji přerušil. „Vaše Ctihodnosti, nevidím žádný důvod, proč bychom měli mrhat časem soudu. Tato žena ozbrojená revolverem ráže 32 se vloupala do domu pana Romana, ukradla obraz od Renoira v hodnotě půl milionu dolarů, a když ji pan Romano chytil při činu, chladnokrevně na něho vystřelila a nechala ho tam ležet, domnívající se, že je mrtvý.“

Tracy cítila, jak jí z obličeje mizí barva. „O čem... o čem to mluvíte?“

Nic z toho nedávalo smysl.

Okresní prokurátor štkal dále: „Máme revolver, kterým poranila pana Romana. Jsou na něm její otisky.“

Poranila. Tak Josef Romano žije! Nikoho nezabila.

„S obrazem uprchlá, Vaše Ctihodnosti. Pravděpodobně je už v rukou překupníka. Proto stát žádá, aby byla Tracy Whitneyová zadržena pro pokus o vraždu a ozbrojenou loupež a aby byla stanovena kauce na půl milionu dolarů.“

Soudce se obrátil na Tracy, která byla v šoku. „Máte právního zástupce?“

Vůbec ho neslyšela.

Zvýšil hlas. „Máte advokáta?“

Tracy zavrtěla hlavou. „Ne. Já... to... to, co ten člověk říká, není pravda, nikdy...“

„Máte peníze na advokáta?“

V bance má svůj zaměstnanecký fond. Je tady Charles. „Já... ne,

Vaše Ctihodnosti, ale já nerozumím...“

„Soud vám ho přidělí. Nařizuji, abyste byla držena ve vězení, proti zaplacení kauce ve výši pět set tisíc dolarů. Další případ.“

„Počkejte! To je všechno omyl! Nejsem...“

Nevzpomínala si na to, jak ji vyvedli ze soudní síně.

Advokát jmenovaný soudem se jmenoval Perry Pope. Bylo mu ke čtyřicítce, měl drsný, inteligentní obličej a sympatické modré oči. Tracy se hned zalíbil.

Vešel do její cely, posadil se na kavalec a řekl: „Tak. Na dámu, která se tady v městě zdržela jen dvacet čtyři hodin, jste způsobila docela pěknou senzaci.“ Zasmál se. „Ale máte štěstí.“

Jste mizerný střelec. Je to jen povrchní poranění. Romano zůstane naživu.“ Vytáhl dýmku. „Nebude vám to vadit?“ Ne

„

„nc.

Nacpal dýmku tabákem, zapálil ji a chvíli Tracy studoval.

„Nevypadáte jako průměrný zoufalý zločinec, slečno Whitneyová.“

„Nejsem zločinec. Přisahám, že nejsem.“

„Přesvědčte mě,“ řekl. „Řekněte mi, co se stalo. Pěkně od začátku. Dejte si načas.“

Tracy mu to řekla. Všechno. Perry Pope tiše seděl a naslouchal jejímu vyprávění. Nepromluvil, dokud Tracy neskončila. Pak se opřel o stěnu cely, s trpkým výrazem ve tváři. „Ten parchant,“ řekl Pope tiše.

„Nechápu, o čem to mluvili.“ Tracy měla v očích zmatek. „Nevím nic o žádném obraze.“

„To je ve skutečnosti docela prosté. Joe Romano vás využil jako obětího beránka, stejně jako vaši matku. Vlezla jste mu do pastí.“

„Pořád ještě nechápu.“

„Tak já vám to vysvětlím. Romano uplatní u pojišťovny nárok na půl milionu dolarů za Renoira, kterého někde schoval, a ty peníze vyinkasuje. Pojišťovna půjde po vás, ne po něm. Až se situace uklidní, prodá obraz soukromému sběrateli a vydělá díky vašemu amatérskému přístupu dalších půl milionu. Neuvedomila jste si, že přiznání vynucené revolverem je bezcenné?“

„Já.. Já myslím, že ano. Jen jsem si myslela, že když z něj dostanu pravdu, někdo zahájí vyšetřování.“

Dýmka mu vyhasla. Zapálil ji znovu. „Jak jste se dostala do domu?“

„Zazvonila jsem na zvonek u domovních dveří a pan Romano mě pustil dovnitř.“

„On říká něco jiného. Na zadní straně domu je rozbité okno, říká, že tamtudy jste se vloupala dovnitř. Řekl policii, že vás nachytil, jak se s tím Renoirem plížíte ven, a když se vás pokusil zastavit, střelila jste ho a utekla.“

„To je lež! Já...“

„Ale je to jeho lež, jeho dům a váš revolver. Máte vůbec tušení, s kým máte co dělat?“

Tracy němě zavrtěla hlavou.

„Tak já vám povím něco o životě, slečno Whitneyová. Toto město drží pevně v ruce Orsattiho rodina. Tady se nestane

nic, co

Anthony Orsatti neodsouhlasí. Když chcete povolení postavit nějakou budovu, vydláždit ulici, pást holky, brát sázky nebo prodávat drogy, jdete k Orsattimu. Joe Romano začínal jako jeho zabiják. Nyní je kápem v Orsattiho organizaci.“

Pozoroval její údiv. „A vy si vejdete do Romanova domu a vytáhnete na něj revolver.“

Tracy tam seděla otupělá a vyčerpaná. Nakonec se zeptala: „Věříte mému vyprávění?“

Usmál se. „To víte, že ano. Je to tak pitomé, že to musí být pravda.“

„Můžete mi pomoci?“

„Pokusím se,“ řekl pomalu. „Dal bych cokoli, abych je dostal za mříže. Vlastnitohle město a většinu soudců v něm. Jestli se dostanete před soud, pohřbí vás tak hluboko, že už nikdy nespátíte denní světlo.“

Tracy se na něj nechápavě podívala. „Cože? Jestli se dostanu před soud?“

^ Pope vstal a přecházel sem a tam po malé cele. „Nechci vás dostat před porotu, protože, to mi věřte, bude to jeho porota.

Je tu jen jeden soudce, kterého se Orsattimu nikdy nepodařilo koupit. Jmenuje se Henry Lawrence. Jestli se mi podaří zařídít, aby se ujal vašeho případu, jsem si dost jistý, že se mi podaří se s ním dohodnout ve váš prospěch. Není to přesně podle pravidel etiky, ale promluví s ním soukromě. Nenávidí Orsattiho a Romana právě takjako já. Všechno. co teď musíme udělat, je získat soudce

Lawrence.“

Perry Pope zařídil, že Tracy mohla zatelefonovat Charlesovi.

Uslyšela známý hlas Charlesovy sekretářky. „Kancelář pana Stanho-pa.“

„Harrieto. Tady je Tracy Whitneyová. Je...“

„Ach. Snažil se vás sehnat, slečno Whitneyová, ale neměl na vás telefon. Paní Stanhopová chce s vámi velmi naléhavě mluvit o přípravách svatby. Kdybyste jí mohla co nejdříve zavolat.../

„Harrieto, mohla bych, prosím, mluvit s panem Stanhopem?“

„Lituji, slečno Whitneyová. Je na cestě do Houstonu na schůzi.

Pokud mi dáte své číslo, určitě vás zavolá, co nejdříve bude moci.“

„Já...“ Nemohla říct, aby jí zatelefonoval do vězení, dokud mu nejdříve všechno nevysvětlí.

„Já...já zavolám pana Stanhopa znovu.“ Pomalu položila sluchátko.

Zítra, myslela si Tracy unaveně. Všechno vysvětlím Charlesovi lítr a.

Odpoledne přemístili Tracy do větší cely. Objevila se vynikající teplá večeře z restaurace Galatoire a krátce poté přišly čerstvé květiny s připojenou obálkou. Tracy ji otevřela a vytáhla kartičku. HLAVU VZHŮRU, TOHO PARCHANTA DOSTANEME. PERRY POPE.

Přišel Tracy navštívit druhý den ráno. Jakmile spatřila úsměv na jeho tváři, věděla, že nese dobré zprávy.

„Měli jsme štěstí,“ zvolal. „Právě jsem mluvil se soudcem

Lavv-rencem a Topperem, okresním prokurátorem. Topper ječel jako siréna, ale nakonec jsme udělali dohodu.“

„Dohodu?“

„Vyprávěl jsem všechno soudci Lawrencovi. Souhlasí s tím, že od vás přijme prohlášení, že se cítíte vinna.“

Tracy na něj zaraženě zírala. „Vinna? Ale já nejsem...“

Zvedl ruku. „Poslouchejte mě. Tím, že přiznáte svou vinu, ušetříte státu náklady na soudní přelíčení. Přesvědčil jsem soudce, že jste len obraz neukradla. Zná Joe Romana a věří mi.“

Ale... když přiznám svou vinu,“ řekla Tracy pomalu, „co se mnou udělají?“

Soudce Lawrence vás odsoudí ke třem měsícům vězení...“ Vězení!

Ale pak - pak budu mít záznam v rejstříku.“

Perry Pope vzdychl. „Když vás postaví před porotu pro ozbrojené vloupání a pokus vraždy při páchání trestného činu, můžete dostat deset let.“

Deset let ve vězení!

Perry Pope se na ni trpělivě díval. „Je to vaše rozhodnutí,“ řekl. „Já vám jen mohu co nejlépe poradit. Je to zázrak, že se mi to povedlo. Chtějí odpověď teď hned. Nemusíte na tu dohodu přistupovat. Můžete si vzít jiného advokáta a...“

„Ne.“ Věděla, že ten člověk je poctivý. Za daných okolností, vzhledem k jejímu šílenému jednání, pro ni udělal co mohl. Kdyby jen mohla promluvit s Charlesem. Ale potřebují odpověď hned. Má pravděpodobně velké štěstí, že z toho vyjde s třemi měsíci podmíněně.

„Já... já s tou dohodou souhlasím,“ řekla Tracy. Musela ze sebe ta slova vymáčkout.

Přikývl. „Jste chytré děvče.“

Nedovolili jí další telefonický rozhovor. Znovu ji zavedli do soudní síně. Po její jedné straně stál Ed Topper, na druhé straně

Perry Pope.

Na soudní stolicí seděl vznešeně vyhlížející, asi padesátiletý muž s hladkou tváří bez vrásek a hustými, pečlivě učesanými vlasy.

Soudce Henry Lawrence řekl Tracy: „Tento soud byl informován, že si obviněná přeje své prohlášení o vině změnit z nevinna na vinna. Je to správné?“

„Ano. Vaše Ctihodnosti.“

„Všechny strany s tím souhlasí?“

Perry Pope přikývl. „Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Stát souhlasí, Vaše Ctihodnosti,“ řekl okresní prokurátor.

Soudce Lawrence seděl dlouho potichu. Pak se naklonil dopředu a podíval se Tracy do očí. „Jedním z důvodů, proč tato naše velká země je v takovém politováníhodném stavu, je to, že ulice se hemží cwvy, kteří si myslí, že jim všechno projde. Lidmi, kteří se vysmívají zákonu. Některé soudní systémy v této zemi zločince rozmazlují. My v Louisianě nato nevěříme. Když se někdo při páchání trestného činu pokusí někoho chladnokrevně zabít, musí být taková osoba řádně potrestána.“

Tracy začala pociťovat první příznaky paniky. Obrátila se na Perryho Popa. Jeho oči byly upřeny na soudce.

„Obviněná připustila, že se pokusila zavraždit jednoho z význačných občanů této obce - muže známého svým lidumilstvím a dobrými skutky. Obviněná na něj vystřelila, když se chystala ukrást umělecké dílo v hodnotě půl milionu dolarů.“ Jeho hlas byl teď příkřejší. „Tento soud se postará, abyste si těch peněz neužíla - alespoň ne v nejbližších patnácti letech, protože po dobu těchto patnácti let budete uvězněna v ženské věznici v jižní Louisianě.“

Tracy pocítila, jak se s ní soudní síň začala točit. Někdo s ní hraje krutý žert. Soudce je nějaký herec, kterému dali roli, ale čte špatné řádky. Neměl přece říct nic takového. Obrátila se o vysvětlení na Perryho Popa, ale jeho oči byly odvrácené.

Přehazoval si papíry v aktovce a Tracy si poprvé všimla, že má nehty okousané do živého masa. Soudce Lawrence vstal a sbíral své poznámky. Tracy tam strnule stála, neschopná pochopit, co se s ní děje.

Soudní zřízenec přistoupil k Tracy a uchopil ji za paži. „Tak pojďte,“ řekl.

„Ne,“ vykřikla Tracy. „Ne, prosím!“ Podívala se na soudce. „To je strašný omyl, Vaše Ctihodnosti. Já...“

Když Tracy ucítila, jak zřízenec uchopil její paži pevněji, uvědomila si, že to není žádný omyl. Podvedli ji. Chtějí ji zničit. Právě tak, jako zničili její matku.

Zpráva o zločinu a odsouzení Tracy Whitneyové se objevila na první stránce New Orleans Courier spolu s její policejní fotografií. Velké tiskové agentury zprávu převzaly a bleskově ji rozeslaly svým odběratelům po celé zemi, a tak když Tracy vyvedli ze soudní budovy, aby čekala na převoz do státní trestnice, stanula tváří v tvář skupině televizních reportérů. Schovávala zahanbeně tvář, ale před kamerami nebylo úniku. Joe Romano znamenal velkou zprávu a atentát na jeho život, provedený krásnou lupičkou, znamenal ještě větší zprávu.

Tracy se zdálo, že je obklopena nepřáteli. Charles mě odtud dostane, opakovala si pro sebe. Prosím tě, Bože, ať mě Charles odtud dostane. Nemohu připustit, aby se naše dítě narodilo ve vězení.

Teprve příští odpoledne dovolil službu konající seržant Tracy, aby použila telefonu. Harriet se ohlásila: „Kancelář pana Stanhopa.“

„Harrieto, tady je Tracy Whitneyová. Ráda bych mluvila s panem Stanhopem.“

„Okamžik, slečno Whitneyová.“ Slyšela v hlase sekretářky zaváhání. „Já... já se podívám, jestli tu pan Stanhope je.“

Po dlouhém, trýznivém čekání Tracy konečně uslyšela Charlesův hlas. Málem se úlevou rozplakala. „Charlesi...“

„Tracy? Jsi to ty, Tracy?“

„Ano, miláčku. Ach, Charlesi, snažila jsem se tě dovolat...“

„Myslel jsem, že se zblázním, Tracy! Zdejší noviny o tobě přinesly plno divokých zpráv. Nemohu věřit tomu, co píší.“

„Nic z toho není pravda, miláčku. Nic. Já...“

„Proč jsi mi nezavolala?“

„Pokoušela jsem se. Nemohla jsem se dovolat. Já -“

„Kde jsi teď?“

„Jsem... jsem ve vězení v New Orleansu. Charlesi, chtějí mě poslat do vězení za něco, co jsem neudělala.“ Ke svému zděšení začala plakat.

„Vydrž. Poslouchej mě. Noviny píší, že jsi postřelila nějakého muže. Není to pravda, že ne?“

„Vystřelila jsem na něj, ale -“

„Takže to pravda.“

„Není to tak, jak to zní, miláčku. Vůbec to tak není. Mohu ti všechno vysvětlit. Já...“

„Tracy, přiznala jsi se k pokusu o vraždu a ke krádeži obrazu?“

„Ano, Charlesi, ale jenom proto...“

„Proboha, když jsi tak nutně potřebovala peníze, měla sis o tom promluvit se mnou ... A pokusit se někoho zabít ... Nemohu tomu věřit. Rodiče také ne. Dnes ráno jsi by la na titulní stránce filadelfských Daily News. To je poprvé, kdy se stín skandálu dotknul Stanhopovy rodiny.“

Podle trpké sebekontroly v Charlesově hlase si Tracy uvědomila hloubku jeho pocitů. Ona s ním tak zoufala počítala - a on je najejich straně. Přinutila se, aby nekřičela. „Miláčku, já tě potřebuji.“

Prosím přijď sem. Můžeš to všechno dát do pořádku.

Bylo dlouhé ticho. „Nevypadá to, že by bylo možné něco dát do pořádku. Když jsi se přiznala, že jsi to všechno udělala.“

Moje rodina si nemůže dovolit zaplést se do takových věcí. To přece musí; pochopit. Byla to pro nás hrozná rána.

Zřejmě jsem tě nikdy opravdi neznal.“

Každé slovo bylo jako rána kladivem. Řítil se na ni svět. Cítila se osamělejší než kdykoli předtím v životě. Neměla nikoho, na kohobj se mohla obrátit. „A co... co bude s dítětem?“

„Budeš muset udělat to, co považuješ za nejlepší,“ řekl Charles,

„Lituji, Tracy.“ A spojení se přerušilo.

Stála tam a držela hluché sluchátko v ruce.

Vězeň za ní řekl: „Jestli už jste hotová s tím telefonem, rád hycl zavolal svému advokátovi.“

Když se Tracy vrátila do cely, dozorkyně jí udělila pokyny.

„Budte připravena na odjezd zítra ráno. Přijedou pro vás v pět hodin.“

Přišla jí návštěva.

Zdálo se, že Otto Schmidt zestárl za těch několik hodin, co ho

Tracy neviděla, o celá léta. Vypadal nemocný.

„Přišel jsem ti jen říct, jak je nám to se ženou líto. Víme, že ať se stalo cokoli, nebyla to tvoje vina.“

„Kdyby to tak byl řekl Charles!“

„Manželka a já budeme zítra na pohřbu paní Doris.“

„Děkuji vám, Otto.“

Zítra nás obě pohřbí, pomyslela si Tracy smutně.

Probděla celou noc; ležela na úzkém vězeňském kavaleci a koukala do stropu. V duchu si znovu a znovu přehrávala svůj rozhovor s

Charlesem. Vůbec jí nedal příležitost, aby mu to vysvětlila.

Musela myslet na dítě. Četla o ženách, kterým se ve vě/cni narodilo dítě, ale ty příběhy byly tak vzdálené od jejího vlastního života, že to bylo, jakoby četla o lidech z jiné planety. Teď se to stalo jí. Budeš muset s dítětem udělat to, co povaluješ: a nejlepší, řek-Charles. Přála si to dítě. A přece, přemýšlela, mně ho nenechají-Vezmou mi ho, protože budu ve vězení příštích patnáct let. Bude lept-když se o matce nikdy nic nedozví.

Rozplakala se.

5/

Sporá dozorkyně s kamenným obličejem a vlasy obarvenými na sobolí hněd' hovořila k nově přichozím: „Některé z vás tu budou dlouho, hodně dlouho. Je jenom jeden způsob, jak to vydržet, a to je zapomenout na okolní svět. Můžete si to tady odsedět po dobrém nebo po zlém. Máme tady pravidla a vy ta pravidla budete dodržovat. Řekneme vám, kdy máte vstávat, kdy máte pracovat, kdy jíst a kdy jít na záchod. Když některé pravidlo porušíte, budete si přát, abyste byly radši mrtvé. Máme tady rády klid a víme si rady s buřiči.“ Očíma přejela po Tracy. „Teď vás vezmou na lékařskou prohlídku. Potom půjdete do sprch a budete přiděleny do cel. Ráno se dozvíte o svých pracovních povinnostech. To je všechno.“ Obrátila se a chtěla odejít.

Bledá mladá dívka stojící vedle Tracy řekla: „Promiňte mi, prosím, mohla...“

Dozorkyně se otočila, obličej plný vzteku. „Drž, tu zasranou hubu. Budeš mluvit, jen když se tě někdo zeptá, jasný? To platí pro vás pro všechny, vy mrchy!“

Ten tón, právě tak jako slova, Tracy zarazily. Dozorkyně dala znamení dvěma ženským strážným v zadní části místnosti.

„Odvedte odsud ty zatracené čubky.“

Tracy si uvědomila, zeji ženou spolu s ostatními ven z místnosti adálpo dlouhé chodbě. Vězenkyně vehnali do velké, bíle vykachličkované místnosti, kde u vyšetřovacího stolu seděl ve špinavém plášti muž středních let.

Jedna z dozorkyň vykřikla: „Postavte se do řady,“ a začala ženy řadit do dlouhé řady.

Muž v plášti řekl: „Jsem doktor Glasco, milé dámy. Svlékněte se!“

Zeny se nejistě obracely jedna na druhou. Jedna řekla: „Jak dalece se máme...?“

„Copak k čertu nevíte, co to znamená svlíknout se? Sundejte si šaty -všechno!“

Zeny se pomalu začaly svlékat. Některé z nich byly sebevědomé, jme rozčilené, ostatní netečné. Po Tracy mě levici stála skoro padesátiletá žena, která se prudce třásla, a po její pravici dojímavě hubený dívka, která vypadala, že jí není více než sedmáct. Její pleť byl pokryta akné.

Doktor pokynul první ženě v řadě: „Lehněte si na stůl a dejte noh do třmenů.“

Žena zaváhala. „Tak dělejte! Zdržujete řadu!“

Udělal, co jí přikázal. Lékař jí zavedl do vagíny poševní zrcátko, Při vyšetřování se zeptal: „Máte nějakou pohlavní nemoc?“

„Ne.“

„To se brzy pozná.“

Její místo na stole zaujala další žena. Když se do ní chystal zasunout stejné zrcátko, vykřikla Tracy: „Počkejte!“

Lékař se zarazil a udiveně vzhlédl. „Co?“

Všichni hleděli na Tracy. Řekla: „Já... vy jste ten nástroj nesterili-zoval!“

Dr. Glasco se na Tracy chladně usmál. „No vida! Máme tady gynekologa. Bojíte se mikrobů, že ano? Tak se postavte na konec řady!“

„Co prosím?“

„Nerozumíte anglicky? Na konec!“

Aniž by znala důvod, zaujala Tracy místo na konci řady.

„A teď, pokud vám to nevadí,“ řekl lékař, „budeme pokračovat.“

Zasunul poševní zrcátko do ženy na stole a Tracy si najednou uvědomila, proč je poslední v řadě.

Bude je všechny vyšetřovat stejným nesterilizovaným zrcátkem a ona bude poslední, na níž je použije. Vřela v ní zlost.

Mohl jí vyšetřit každou zvlášť, místo aby je úmyslně připravil o důstojnost A ony si to od něj nechaly líbit. Kdyby všechny protestovaly... Přišli na ni řada.

„Tak na stůl, paní doktorko.“

Tracy zaváhala, ale neměla na vybranou. Vylezla na stůl a zavřela oči. Cítila, jak jí roztahuje nohy a pak v sobě ucítila chladné zrcátko, které vrtalo, dlouhobalo a působilo jí bolest. Úmyslnou bolest, Skřípali zuby.

„Máte syfilis nebo kapavku?“ zeptal se doktor.

„Ne.“ Neřekne mu o dítěti. Těhle nestvůře. Promluví si o tom si správcem věznice. Cítila, jak z ní Dr. Glasco hrubě vytrhl zrcátko. Pak si navlékl nové rukavice. „Tak,“ řekl. „Seřaďte se a udělejte předklon. Zkontrolujeme si vaše pěkné prdelky.“

Než se mohla zarazit, Tracy řekla: „Proč to děláte?“

Dr Glasco na ni zíral. „Já vám řeknu proč, paní doktorko. Protože ordě! je vynikající skrýš. Mám celou sbírku marihuany a kokainu od ženských jako jste vy. Teď se předkloňte.“ Šel podle řady a strkal prsty do jedné řiti za druhou. Tracy se udělalo špatně.

Cítila, jak ji hrdlem stoupá horká žluč a začala se dávit.

„Jestli tady budete zvracet, strčím vám do toho obličej.“ Obrátil se na dozorkyně. „Nažněte je do sprch. Smrděj!“

Nahé vězenkyně se šaty v ruce hnali jinou chodbou do velké betonové místnosti s tuctem otevřených sprchových kójí.

„Položte si šaty do rohu,“ přikázala dozorkyně. „A vlezte si do sprch. Použijte dezinfekčního mýdla. Umyjte si každý kousek těla od hlavy k patě a vyšamponujte si vlasy.“

Tracy vstoupila na hrubou betonovou podlahu sprchy. Sprcha byla studená. Důkladně se drhla a myslela si při tom: Už nikdy nebudu čistá. Co je to jen za lidi? Jak mohou s jinými lidskými bytostmi takhle zacházet? Tohle nemohu patnáct let vydržet.

Dozorkyně na ni zavolala: „Hej, vy tam! Konec! Ven!“

Tracy vyšla ze sprchy a jiná vězenkyně nastoupila na její místo.

Tracy dostala tenký, opotřebovaný ručník a napůl se otřela.

Když se poslední vězenkyně vy sprchovala, dovedli je do velkého skladu, kde byly police plné šatů, hlídané chovankou latinskoamerického původu. Ta každou vězenkyni odhadla a podala jí šedou uniformu. Tracy i ostatní dostaly dvě uniformy, dvoje spodní kalhotky, dvě podprsenky, dva páry bot, dvě noční košile, menstruační vložky, kartáč na vlasy a pytel na prádlo. Dozorkyně stály a dívaly se, jak se vězenkyně oblékají. Když skončily, nahnali je do místnosti, kde spolehlivá vězenkyně obsluhovala velkou portrétní kameru na stativu.

„Postavte se támhle ke zdi.“

Tracy se postavila ke stěně.

„Zepředu.“

Dívala se do kamery. Cvak.

„Otočte hlavu vpravo.“

Poslechla. Cvak.

„Mlevo.“ Cvak. „Támhle ke stolu.“

Na stole bylo zařízení pro snímání otisků prstů. Chovanka přitiskla Tracy my prsty na razítkovací polštářek a pak na bílou kaničku

„Levá ruka. Pravá ruka. Otřete si ruce tím hadrem. Jste hotová.“

To je pravda, myslela si Tracy tupě. Jsem hotová. Jsem číslo. Be(jména, bez tváře.

Jedna z dozorkyň ukázala na Tracy. „Whitneyová? Chce s vánu mluvit správce. Pojdte za mnou.“

Tracyino srdce se náhle vzneslo do výšin. Charles přece jen něco udělal! Samozřejmě že ji neopustil, právě tak, jako by ona nikdy nemohla opustit jeho. To jenom ten nenadálý šok způsobil, že se lak choval. Rozmyslel si to a zjistil, zeji pořád ještě miluje.

Promluvil se správcem věznice a vysvětlil mu, jaký se stal strašný omyl. Pustí ji na svobodu.

Vedli ji po jiné chodbě, skrz dvoje důkladně zamřížované dveře, hlídané mužskými i ženskými strážemi. Když Tracy procházela druhými dveřmi, málem ji srazila k zemi jakási vězenkyně. Byla to obryně, největší žena, jakou kdy Tracy viděla - měřila hodně přes sto osmdesát centimetrů a musela vážit víc než sto třicet kilo. Měla plochý obličej podobený od neštovic a kruté žluté oči.

Uchopila Tracy za paži, aby ji zachytila a přitiskla jí ruku na prsa.

„Podívejte!“ řekla ta žena strážkyni. „Máme tu novou kočku. Co kdybyste ji šoupli ke mně?“ Měla silný švédský přízvuk. „Lituji.“

Už má přidělenou celu, Berto.“

Amazonka pohlédla Tracy po obličej. Tracy ucukla a obrovská žena se zasmála. „To je v pořádku, littbarn. Velká Berta přijde na řadu později. Máme spoustu času. Nikam nejdem.“

Došly do správcovy kanceláře. Tracy byla rozechvělá očekáváním.

Bude tam Charles? Nebo poslal svého právního zástupce?

Správceova sekretářka pokynula dozorkyni. „Je očekávána. Počkejte tady.“

Správce George Brannigan seděl u poškrábaného psacího stolu a studoval nějaké papíry. Bylo mu asi čtyřicet pět let; byl to hubený, ustaraný muž s citlivým obličejem a hluboce posazenými hnědými očima.

Správce Brannigan měl na starosti ženskou věznici v jižní

Loui-sianě už pětlet. Přišel s po věsti odborníka v oboru moderní penologie a nadšením idealisty, odhodlán k rozsáhlým reformám ve vedení. Avšak byl poražen, jako byli před ním poraženi jiní.

Věznice byla původně postavena pro dvě chovanky v jedné cele teď jich bylo v každé čtyři až šest. Věděl, že situace je všude stejná. Věznice v celé zemi byly přeplněny a měly málo personálu.

Tisíce zločinců bylo zavřeno dnem i nocí a nemělo na práci nic jiného, než živitsvou nenávist a chystat pomstu. Byl to stupidní, brutální systém, avšak bylo to všechno, co bylo k dispozici.

Zazvonil na sekretářku. „Pošlete ji dovnitř.“

Dozorkyně otevřela dveře do vnitřní kanceláře a Tracy vstoupila.

Správce Brannigan se podíval na ženu stojící před ním. Tracy byla oblečená v jednotvárné vězeňské uniformě, obličej měla poznamenaný únavou, a přesto byla krásná. Měla milý, upřímný obličej a správce Brannigan si pomyslel, jak dlouho asi takový zůstane. Speciálně se o tuto vězenkyni zajímal, neboť četl o jejím případu v novinách a prostudoval její spis. Bylo to její první odsouzení, nikoho nezabila a patnáct let byl nepřiměřeně tvrdý trest. Ještě podezřelejší byla skutečnost, že žalobcem byl

Joe Romano. Avšak správce byl pouze opatrovníkem těl. Nemohl se vzepřít systému. On představoval systém.

„Posadte se, prosím,“ řekl.

Tracy byla ráda, že se může posadit. Trásla se jí kolena. Teď jí řekne o Charlesovi a sdělí jí, že ji brzy propustí.

„Prohlížel jsem si váš spis,“ začal správce.

Charles by ho o to požádal.

„Vidím, že u nás budete dlouho. Jste odsouzena na patnáct let.“

Chvilku trvalo, než si uvědomila význam jeho slov. Něco nebylo v pořádku. „Nemluvil... nemluvil jste... s Charlesem?“

Byla tak nervózní, že koktala.

Podíval se na ni nechápavě. „S Charlesem?“

Teď pochopila. Žaludek měla jako na vodě. „Prosím vás,“ řekla.

„Prosím, vyslechněte mě. Jsem nevinná. Nepatřím sem.“

Kolikrát už to slyšel? Stokrát? Tisíckrát? Jsem nevinná.

„Soud vás shledal vinnou,“ odpověděl. „Nejlepší rada, jakou vám mohu dát, je, abyste se s tím smířila. Jakmile jednou

akceptujete podmínky svého uvěznění, bude to pro vás mnohem snazší. Ve vězení nejsou hodiny, jenom kalendáře.“

Nemohu tady zůstat zavřená patnáct let, přemýšlela Tracy zoufale.

Chci umřít. Prosím, Bože, nech mě umřít. Ale já nemohu umřít! bych zabila své dítě. Je to také tvoje dítě, Charlesi. Proč mi

„epomůžeš? V tom okamžiku ho začala nenávidět.

„Když budete mít nějaký speciální problém,“ řekl správce Brannigan, „chci říct, kdybych vám mohl nějak pomoci, přijďte za mnou.“ Když mluvil, uvědomoval si, jak prázdná jsou jeho slova.

Je mladá a krásná a svěží. Lesbický ve věznici se na ní vrhnou jako zvěř. Neměl ani bezpečnou celu, do které by ji mohl přidělit. Skoro každá cela byla pod kontrolou lesby - býka.

Správce Brannigan slyšel pověsti o znásilnění ve sprchách, na toaletách a v noci na chodbách. Ale byly to jen pověsti, protože oběti potom vždycky mlčely. Nebo byly mrtvé.

Správce Brannigan řekl laskavě: „Když se budete dobře chovat, můžete být propuštěna za dvanáct nebo...“

„Nel!“ Byl to výkřik černé beznaděje a zoufalství. Tracy cítila, jak na ni padají zdi kanceláře. Vyskočila a začala ječet.

Strážce vběhl dovnitř a chytil ji za paže.

„Opatrně,“ poručil mu správce Brannigan.

Bezmocně seděl a díval se, jak Tracy odvádějí.

Vedli ji řadou chodeb podle cel, naplněných chovankami všeho druhu. Byly černé, bílé, hnědé i žluté. Zíraly na Tracy, když šla kolem a volaly na ni tuctem různých přizvuků. Jejich výkřiky nedávaly Tracy smysl.

„Černá moc ...“

„Červivá ...“

„Červená ...“

Teprve, když Tracy došla do svého bloku cel, uvědomila si, že ženy pokřikují: „Čerstvé maso.“

6/

V bloku C bylo šedesát žen, čtyři v každé cele. Když vedli Tracy dlouhou, páchnoucí chodbou, vykukovaly za mřížemi tváře, jejichž výrazy se měnily od nezájmu přes chťič až po nenávisť. Kráčela pod vodou v nějaké cizí, neznámé zemi, v podivném, pomalu se odvíjejícím snu.

Hrdlo měla rozbolavělé od výkřiků svého uvězněného těla. Pozvání do správcovy kanceláře bylo její poslední slabou nadějí. Teď už nebylo nic. Nic než otřesná vyhlídka na to, být zavřená v kleci v tomto očištění příštích patnáct let.

Dozorkyně otevřela dveře cely. „Dovnitř!“

Tracy mrkala a rozhlížela se kolem sebe. V cele byly tři ženy a tiše se na ni dívaly.

„Dělejte,“ přikázala dozorkyně.

Tracy zaváhala, pak vstoupila do cely. Slyšela, jak za ní zabouchly dveře.

Byla doma.

Do stísněné cely se sotva vešly čtyři kavalce, malý stolek s prasklým zrcadlem nad ním, čtyři malé skříňky a záchodová mísa bez prkýnka v rohu.

Její spoluvězeňkyně se na ni dívaly. Portoričanka přerušila ticho. „Vypadá to, že máme nový přírůstek.“ Její hlas byl hluboký a hrdelní. Byla by krásná, kdyby nebylo bledé jizvy, která se jí táhla od spánku až na krk. Dokud jste se jí nepodívali do očí, nevypadala starší než čtrnáct let.

Podsaditá Mexičanka středního věku řekla: Qué suerte verte! Jsem ráda, že tě vidím. Za co jsi tady. querida?

Tracy byla příliš ochromená, než aby mohla odpovědět.

Třetí žena byla černá. Byla téměř sto osmdesát centimetrů vysoká s úzkýma, pozornýma očima a chladnou, tvrdou maskou obličeje.

Měla oholenou hlavu a lebka jí v přítmi černomodře svítila. „Tvůj kavelec je támhle v rohu.“

Tracy šla ke kavalci. Matrace byla špinavá, se skvrnami výměšků od bůhví kolika předchozích uživatelů. Nemohla se donutit, aby se jí dotkla. Nechtěně vyslovila svůj odpor: „Já... já na té matraci nemohu spát.“

Tlustá mexická žena se zasmála. „Nemusíš, miláčku. Hay tiempo.

Můžeš spát na mojí.“

Tracy si náhle uvědomila spodní tón v cele, udeřilo ji to fyzickou silou. Ty tři ženy ji pozorovaly, civěly na ni, cítila se nahá. Čerstvé maso. Náhle se vyděsila. Mýlím se, pomyslela si, proboha, ať se mýlím.

Našla hlas. „Na koho se mám obrátit, abych dostala čistou matraci?“

„Na pánaboha,“ zachřčela černá žena. „Ale v poslední době se neukázal.“ Tracy se znovu podívala na matraci. Lezlo po ní několik velkých černých švábů. Tady nemohu zůstat, myslela si Tracy. Zbláznila bych se.

„Musíš jít s proudem, děťátko,“ řekla jí černá žena. jako kdyby četla její myšlenky:

Tracy slyšela správčův hlas: Nejlepší radu, jakou vám mohu dát, je abyste se s tím smířila ...

Černá žena pokračovala. „Já jsem Ernestýna Littlechapová.“ Kývla směrem k ženě s dlouhou jizvou. „To je Lola. Je z Portorika. „A ta tlustá oškáje Paulita, Mexičanka. Kdo jsi ty?“

„Jsem... jsem Tracy Whitneyová.“ Skoro řekla: „Byla jsem Tracy

Whitneyová.“ Měla tísnivý pocit, že jí její totožnost uniká.

Záchvat nevolnosti jí otrásl a musela se chytit okraje kavalce, aby neupadla.

„Lituji - není mi moc do řeči.“ Náhle se nemohla udržet na nohou.

Padla na okraj špinavého kavalce a otřela si kapičky studeného potu s obličejem lemem sukně. Moje dítě, myslela si.

Měla jsem správcí říct, že čekám dítě. Přestěhoval by mě do čisté cely.

Snad by mě dokonce nechali v cele samotnou.

Slyšela kroky blížící se chodbou. Kolem cely přecházela do-zorkyně. Tracy spěchala ke dveřím cely. „Promiňte mi, prosím,“ řekla, „musím mluvit se správcem. Jsem...“

„Hned ho sem pošlu,“ řekla dozorkyně přes rameno.

„Vy mi nerozumíte. Já jsem...“

Dozorkyně byla pryč.

Tracy si nacpala ruku do úst, aby nekríčela.

„Je ti špatně, nebo co?“ zeptala se jí Portoričanka.

Tracy zavrtěla hlavou. iNemohla promluvit. Šla zpátky ke kavalci, chvíli se na něj dívala a pak si na něj pomalu lehla.

Byl to akt beznaděje, akt vzdání se. Zavřela oči.

Její desáté narozeniny byly nejnapínavějším dnem v jejím životě.

Jdeme k Antoinovi na večeři, oznámil otec.

Antoine! To jméno vykouzlilo jiný svět, svět nádhery, přepychu a bohatství. Tracy věděla, že její otec nemá moc peněz: Příští rok si budeme moci dovolit dovolenou, bylo doma stálým refrénem.

A teď jdou k Antoinovi! Maminka oblékla Tracy do nové zelené sukně.

Jen se na ně podívejte, chlubil se Tracyin otec. Mám s sebou dvě nejhezčí ženy v New Orleansu. Všichni mi budou závidět.

U Antoina to bylo takové, jak o tom Tracy snila, a ještě lepší.

Mnohem lepší. Bylo to jako v pohádce, elegantní, vkusně vyzdobené, s bílými ubrusy a zářícími talíři se stříbrnými a zlatými monogramy. Jsem v paláci, myslela si Tracy. Vsadím se, že sem chodí králové a královny. Byla příliš rozrušená na to, aby jedla, pilně pozorovala všechny ty krásně oblečené muže a ženy. Až budu velká, slibovala si Tracy, budu chodit k Antoinovi každý večer a vezmu s sebou maminku a tatínka.

Ty nejíš, Tracy, řekla matka.

Aby ji potěšila, přinutila se Tracy sníst několik soust. Dostala dort s deseti svíčkami a číšníci zpívali Šťastné narozeniny, ostatní hosté se otáčeli a tleskali a Tracy se cítila jako princezna. Slyšela, jak venku zvoní zvonek tramvaje, která jede kolem.

Zvonění zvonku bylo hlasité a naléhavé.

„Večeře,“ hlásila Ernestýna Littlechapová.

Tracy otevřela oči. Po celém bloku se s rachotem otevíraly dveře cel. Tracy ležela na kavalci a zoufale se snažila držet se minulosti.

„Hej! Jídlo!“ řekla mladá Portoričanka.

Při pomýšlení na jídlo se jí zvedl žaludek. „Nemám hlad.“

Paulita, tlustá Mexičanka, promluvila. „Es Hano. To je jednoduché. Nezajímá je, jestli máš hlad nebo ne. Všichni musí do jídelny.“

Vězenkyně se řadily venku na chodbě.

„Raději sebou pohni, nebo ti to osladěj,“ varovala ji Ernestýna.

Nemohu se pohnout, myslela si Tracy. Zůstanu tady.

Její spolubýdlici z cely se řadily na chodbě do dvojstupu. Malá, podsaditá dozorkyně s odbarvenými vlasy viděla Tracy ležet na kavalci. „Vy tam!“ vyštěkla. Neslyšela jste zvonek? Vypadněte odsud.“

Tracy řekla: „Nemám hlad, děkuji vám. Chtěla bych se omluvit.“

Oči dozorkyně se nevěřícně otevřely. Vřítla se do cely a přistoupila ke kavalci, na kterém Tracy ležela. „Kdo si sakra myslíte, že sté? Čekáte na donášku na pokoj? Zvedněte zadek a mažte do řady. Mohla bych vás za to dát k raportu.

Jestli se to stane ještě jednou, jdete do samoty! Rozumíte?!“

Nerozuměla. Nerozuměla ničemu, co se s ní dělo. Namáhavě slezla s kavalce, vyšla ven a postavila se do řady žen. Stála vedle té černé ženy. „Proč musím...?“

„Drž zobák!“ zavrčela na ni Ernestýna koutkem úst. „V řadě se nemluví.“

Vedli je úzkou ponurou chodbou kolem dvou bezpečnostních dveří do obrovské jídelny zpola naplněné velkými

dřevěnými stoly a židlemi. Byl tam dlouhý servírovací pult s nahřívacími stoly, kde se trestankyně řadily do fronty na jídlo. Menu dne sestávalo z vod-natého dušeného tuňáka, povadlých zelených fazolí, bílého pudinku a slabé kávy nebo syntetického ovocného nápoje. Chovanky, které za pultem servírovaly, kydaly naběračkami nechutně vypadající jídlo na plechové talíře vězeňkyň. Jak se řada pohybovala, neustále vykřikovaly: „Tak pohyb! Další... pohyb. Dělejte...“

Když byla Tracy obsloužena, zůstala nejistě stát; nevěděla, kam má jít. Rozhlížela se po Ernestýně Littlechapové, ale černá žena zmizela. Tracy šla ke stolu, kde seděly Lola a Paulita, ta tlustá Mexičanka. U stolu hladově hlalo svou potravu dvacet žen. Tracy se podívala na obsah svého talíře a odstrčila to, protože jí žluč stoupla do krku.

Paulita se natáhla a vzala od Tracy talíř. „Když to nebudeš jíst, vezmu si to.“

Lola řekla: „Hele, musíš jíst, nebo tady nevydržíš.“

Nechci vydržet, pomyslela si Tracy beznadějně. Chci umřít. Jak mohly ty ženy snášet takový život? Jak dlouho už jsou tady ?

Měsíce ? Roky? Myslela na páchnoucí celu a červy prolezlou matraci a chtělo se jí křičet. Sevřela pevné čelisti, aby z ní nevyšel žádný zvuk.

Mexičanka ji poučovala: „Jestli tě nachytají, že nejíš, půdeš do ajncliku.“ Viděla nechápavý výraz na Tracyně tváři. „Do díry, do samoty. Tam se ti nebude líbit.“ Nahnula se dopředu. „Ty si v lochu prvně, vid’? Hele, dám ti dobrou typ. Tady to vede Ernestýna

Lit-tlechapová. Buď na ni hodná a máš to dobré.“

Tricet minut poté, co ženy vstoupily do místnosti, zaznělo hlasité zvonění a ženy vstaly. Paulita sebrala z vedlejšího talíře osamělý zelený fazolový lusk. Tracy se k ní v řadě připojila a ženy začaly pochodovat zpátky do svých cel. Bylo po večeři. Byly čtyři hodiny odpoledne - pět dlouhých hodin do večerky.

Když se Tracy vrátila do cely, Ernestýna Littlechapová už tam byla. Tracy bez velké zvědavosti přemýšlela, kde asi byla během večere. Podívala se na toaletu v rohu. Nutně jí potřebovala použít, ale nemohla se odhodlat udělat to před ostatními ženami.

Počká, až zhasnou světla. Sedla si na okraj svého kavalce.

Ernestýna Littlechapová řekla: „Slyšela jsem, žeš při večeři nic nejedla. To je blbost.“

Jak to může vědět? A proč se o to stará? „Jak se dostanu ke správci?“

„Podáš si písemnou žádost. Dozorci ji použije jako hajzlpapír.“

Myslí si, že každá, která chce mluvit se správcem, je buřička.“

Přistoupila k Tracy. „Moc věcí tě tady může dostat do maléry.“

Potřebuješ přítelkyni, která tě před malérou ochrání.“ Usmála se a ukázala zlaté přední zuby. Její hlas byl měkký.

„Někoho, kdo se v tyhle zoologické zahradě vyzná.“

Tracy se podívala vzhůru do usmívajícího se obličeje černé ženy.

Zdalo se jí, že plave někde u stropu.

Byla to nejvyšší věc, kterou kdy viděla.

To je žirafa, řekl jí otec.

Byli v zoologické zahradě v parku Audubon. Tracy ten park milovala. V neděli tam chodili poslouchat koncerty dechovky a potom ji maminka a tatínek brali do akvária nebo do zoo. Šli pomalu a prohlíželi si zvířata v klecích.

Tatínku, nejsou nerada, že jsou zavřená?

Tatínek se smál. Ne, Tracy. Mají nádherný život. Starají se o ně a krmí je a jejich nepřátele na ně nemohou.

Ale Tracy se zdála nešťastná. Chtěla otevřít klece a pustit je ven. Nikdy bych nechtěla být takhle zavřená, říkala si Tracy.

V 8.45 zaznělo věznicí zvonění. Traciny spolubydlící v cele se začaly svlékat. Tracy se nepohnula.

Lola řekla: „Máš patnáct minut na to, aby ses přichystala na spaní.“

Ženy se svlékly donaha a oblékly si noční košile. Odbarvená dozorkyně přešla kolem cely. Zastavila se, když uviděla Tracy ležet na kavalci.

„Svléknete se.“ nařídila. Obrátila se k Ernestýně. „Copak jste jí to neřekly?“

„Ale jo. Řekly smějí to.“

Dozorkyně se obrátila na Tracy. „My už si tady umíme poradit s těma, co zloběj,“ varovala ji. „Udělejte, co vám říkám, nebo vás nakopu do zadku!“ A pokračovala chodbou dál.

Paulita ji upozornila: „Radši bys jí měla poslechnout. Stará

Železný kalhoty je pěkná mrcha.“

Tracy pomalu vstala a začala se svlékat. Držela se co nejdál od ostatních. Svlékla si všechno kromě spodních kalhotek a natáhla si přes hlavu hrubou noční košili. Cítila na sobě zraky ostatních žen.

„Máš moc pěkný tělo,“ poznamenala Paulita.

„Jasně, pěkný,“ ozvala se Lola jako ozvěna.

Tracy se zachvěla.

Ernestýna přistoupila k Tracy a podívala se na ni. „Jsme tvé přítelkyně. Dobře se o tebe postaráme.“ Vzrušením chraptěla.

Tracy se divoce obrátila. „Nechtě mě na pokoji! Vy všechny. Já něj sem taková!“

Černá žena se zachechtala. „Budeš taková, jakou tě chceme mít, děťátko.“

„Hay tiempo. Je dost času.“

Světlo zhaslo.

Tma byla Tracyiným nepřítelem. Seděla na kraji kavalce, celé tělo ztuhlé. Cítila, jak ostatní čekají, aby se na ni vrhly. Nebo jen fantazíruje. Byla tak předrážděná, že všechno vnímala jako hrozbu. Vyhrožovaly jí? Vlastně ne. Nejspíš jí jen chtěly projevít přátelství a ona z toho vyčetla zlověstný význam.

Slyšela o homosexuálních praktikách ve věznicích, ale to musela být spíš výjimka než pravidlo. Ve vězeních by přece takové chování netrpěli.

Ale přece jen v ní hlodaly pochybnosti. Rozhodla se, že zůstane vzhůru celou noc. Když si některá z nich něco dovolí, bude volat o pomoc. Dozorci jsou zodpovědní za to, že se vězeňkyním nic nestane. Ubezpečila se, že se nemá čeho bát. Musí si jen dát pozor.

Tracy seděla na okraji kavalce ve tmě a naslouchala každému zvuku. Slyšela, jak jdou žena jedna po druhé na toaletu, používají ji a vracejí se ke svým kavalcům. Když už to Tracy nemohla dál vydržet, šla k toaletě. Pokusila se ji spláchnout, ale nešlo to. Zápach byl téměř nesnesitelný. Spěchala zpátky ke svému kavalci a posadila se. Brybude světlo, říkala si. Ráno požádám o návštěvu u správce. Řeknu mu o dítěti. Nechá mě přemístit do jiné cely.

Tracy ztuhly svaly a chytaly ji křeče. Položila se na kavalce a za několik okamžiků ucítila, jak jí něco leze po krku. Potlačila výkřik. Musímto vydržet do rána. Ráno bude všechno v pořádku, myslela si Tracy.

Ve tři hodiny ráno už nemohla udržet oči otevřené. Usnula.

Probudila ji ruka přitisknutá na ústa a dvě ruce mačkájící ji prsa.

Pokusila se posadit a křičet. Cítila, jak z ní strhávají noční košili a kalhotky. Mezi stehna jí vklouzly ruce a roztahovaly jí nohy. Tracy divoce bojovala, snažila se vstát.

„Jen buď“ klidná,“ zašeptal hlas ve tmě, „a nic se ti nestane.“

Tracy kopla nohou ve směru hlasu. Narazila do pevného masa.

„Carajo! Dej to ty sviní,“ vzdechl hlas. „Hod’ ji na podlahu!“

Tvrdá pěst prudce udeřila Tracy do obličeje, další ránu dostala do břicha. Někdo na ní seděl, držel ji a dusil, zatímco jí oplzlé ruce znásilňovaly.

Tracy se na okamžik uvolnila, ale jedna z žen ji chytila a udeřila jí hlavou o mříže. Z nosu jí vytryskla krev. Hodily ji na betonovou podlahu, držely jí ruce a nohy. Tracy bojovala jako šílená, ale pro ty tři nebyla rovnocenným soupeřem. Cítila, jak studené ruce a horké jazyky laskají její tělo. Roztáhly jí nohy, strkaly do ní tvrdé, studené předměty.

Bezmocně se kroutila, zoufale se snažila vykřiknout. Přes ústa se jí pohybovala paže.

Tracy do ní zaťala zuby a vši silou kousla.

Ozval se tlumený výkřik. „Ty pičo!“

Pěsti ji bušily do obličeje... Propadávala se do bolesti, hlouběji a hlouběji, až konečně nic necítila.

Probudilo ji vyzvánění zvonku. Ležela nahá na studené betonové podlaze cely. Její tři spolubydličky byly na svých kavalcích.

Na chodbě volala Železné kalhoty: „Vstaňte a rozsviťte.“ Když dozorkyně procházela kolem cely, spatřila Tracy, jak leží na podlaze v malé kaluži krve. s rozbitým obličejem a oteklým okem.

„Co se tady k čertu děje?“ Odemkla dveře a vešla do cely.

„Musela spadnout s pryčny,“ nabídla řešení Ernestýna

Lit-tlechapová.

Dozorkyně přistoupila k Tracy a strčila do ní nohou. „Hej!

Vstávejte!“

Tracy šly sela hlas jako z velké dálky. Ano, myslela si, musím vstát; musím se odsud dostat. Ale nemohla se pohnout. Celé její tělo křičelo bolestí.

Dozorčiny vzala Tracy za lokty a zvedla ji do sedu. Tracy téměř omdlela bolestí.

„Co se stalo.“

Jedním okem viděla Tracy rozmazané obrysy spoluvčelnic. tiše čekajících na její odpověď.

„Já... já...“ Tracy se pokoušela mluvit, ale nemohla ze sebe dostat slovo. Pokusila se o to znovu a nějaký vrozený atavistický instinkt ji přiměl říct: „Spadla jsem z postele...“

Dozorkyně se na ni utrhla: „Nemám ráda frajery. Strčíme vás do díry, dokud nedostanete rozum.“

Byla to forma zapomnění; návrat do dělohy. Byla sama ve tmě. V malé betonové cele nebyl žádný nábytek, jen tenká, prolezená matrace na studené betonové podlaze. Díra v podlaze sloužila jako záchod. Tracy ležela v temnotě a tiše si broukala lidové písně, které jí otec kdysi dávno naučil. Neměla tušení, jak je blízko hranice šílenství.

Nebyla si jistá, kde je a nevadilo jí to. Vadilo jí jen utrpení ztýraného těla. Musela jsem upadnout a zranit se, ale maminka mi to ošetří. „Maminko...“ volala zlomeným hlasem, a když se nedočkala odpovědi, zase usnula.

Spala čtyřicet osm hodin. Agónie konečně začala ustupovat bolesti a bolest udělala místo bolestivosti. Tracy otevřela oči. Byla obklopena prázdnotou. Byla taková tma, že nemohla rozeznat ani obrysy cely. Vracely se jí vzpomínky.

Odnesly ji kdoktorovi. Slyšela jeho hlas: „...zlomené žebro a fraktura zápěstí. Stáhneme to náplastí... Rány a pohmožděniný jsou zlé, ale zahojí se. Přišla o dítě...“

„Mé dítě!“ zašeptala Tracy. „Zabily mi dítě!“

A pak se dala do pláče. Plakala nad ztraceným dítětem, plakala nad sebou. Plakala nad celým nemocným světem.

Tracy ležela na tenké matraci ve studené tmě a byla plná tak překypující nenávisti, že to doslova otřásalo celým jejím tělem.

Myšlenky jí hořely a žhnuly, až byla její mysl zbavená všech pocitů kromě jednoho: pomsty. Nechtěla se pomstít svým třem společníkům v cele. Ty byly oběťmi právě takjako ona. Ne, půjde po mužích, kteří jí tohle všechno udělali a zničili jí život.

Joe Romano: „Ta stará baba mě podvedla. Neřekla mi, že má tak nadržene vypadající dceru...“

Anthony Orsatti: „Joe Romano pracuje pro muže jménem Antho-ny Orsatti. Orsatti řídí New Orleans ...“

Perry Pope: „Tím, že doznáte svou vinu, ušetříte státu náklady na přelíčení...“

Soudce Henry Lawrence: „Příštích patnáct let budete uvězněna v ženské věznici v jižní Louisianě...“

To jsou její skuteční nepřátelé. A pak je tu Charles, který ji nikdy ani neposlouchal: „Když jsi tak nutně potřebovala peníze, měla sis o tom promluvit se mnou... Zřejmě jsem tě nikdy skutečně neznal... S dítětem budeš muset udělat, co považuješ za nejlepší...“

Tohle jí zaplatí. Každý z nich. Nevěděla, jak to udělá. Ale věděla, že se pomstí. Zítřka, pomyslela si. Pokud zítřek přijde. Čas ztratil veškerý smysl. V cele nikdy nebylo světlo, neexistoval tu rozdíl mezi nocí a dnem, a tak neměla tušení, jak dlouho ji drží na samotce. Čas od času jí podstrčili studené jídlo otvorem ve spodní části dveří. Tracy neměla chuť k jídlu, ale přinutila se sníst každé sousto. Musíš jíst, nebo tady nevydržíš. Teď to pochopila; věděla, že bude potřebovat každý kousek síly na to, co chtěla udělat. Byla v situaci, kterou by každý jiný považoval za beznadějnou: Byla tu zavřená na patnáct let, bez peněz, bez přátel, bez jakýchkoli prostředků. Avšak hluboko v ní byl zdroj síly. Přežijí to, myslela si Tracy.

Postavím se svým nepřítelům nahá a moje odvaha bude mým štítem.

Přežije, tak jako přežili její předkové. Měla v sobě směs anglické, irské a skotské krve a zdědila jejich nejlepší kvality: inteligenci, odvahu a vůli. Moji předkové přežili hlad, mor a záplavy ajápřežijí tohle. Byli teď s ní v její chmurné cele: pastýři a lovci kozešin, farmáři a obchodníci, lékaři a učitelé.

Duchové minulosti a každý z nich byl její součástí. Neudělám vám hanbu, šeptala Tracy do tmy. Začala plánovat útěk. Tracy věděla, že první věcí, kterou musí udělat, je znovu nabýt své tělesné síly. Cela byla příliš těsná na normální cvičení, avšak byla dost velká na ťai čchi chuan, staleté válečnické umění, kterému se učili válečníci jako přípravě na boj. Cvičení nepotřebovalo mnoho místa a procvičovalo všechny svaly v těle.

Tracy vstala a pustila se do zahajovacích cviků. Každý pohyb měl své jméno a svůj význam. Začala bojovným Bitím démonů a přešla na jemnější Sbíráni světla. Pohyby byly plynulé a elegantní a prováděly se velmi pomalu. Každé gesto vycházelo z tañ tien, duchovního centra, a všechny pohyby byly kruhové. Tracy slyšela hlas svého učitele: Probudte svou čtu. svou životní energii. Zpočátku je těžká jako hora a stává se lehká jako ptačí peříčko. Tracy cítila, jak jí chi proudí prsty a soustředila se. dokud celé její bytí nebylo zaměřeno na její tělo. pohybující si prastarými cviky.

Uchop ptačí ocas, staň se bílým čápem, zažeň opici, postav se tygrovi, proměň své ruce v oblaky a poháněj vodu života. Necii bílého hada slézt dolů a jed' na tygrovi. Zastřel tygra, seber svou cli; a jdi zpět do tañ tien, centra.

Celý cyklus trval hodinu, a když ho Tracy dokončila, byla vyčerpaná. Prováděla ten rituál každé ráno i odpoledne, a její tělo začalo reagovat a silit.

Když Tracy necvičila tělo, cvičila ducha. Ležela ve tmě, počítala komplikované matematické rovnice, v duchu prováděla operace na bankovním počítací, recitovala básně a vzpomínala si na slova her. ve kterých hrála na fakultě. Byla perfekcionista a když dostala ve školní hře roli, kde musela používat různých přízvuků, studovala tyto přízvuky před uvedením hry celé týdny. Jednou za ní přišel filmový manažer a nabídl jí kamerové zkoušky v Hollywoodu. „Ne, děkuji pěkně. Netoužím po světlech ramp. To není nic pro mne,“ odmítla ho Tracy.

Charlesův hlas: Jsi na titulcích dnešních Daily News. Tracy odehnala vzpomínku na Charlese. V její duši jsou dveře, které zatím musí zůstat zavřené.

Hrála výukové hry: Jmenujte tři věci, které je absolutně vyloučené někoho naučit.

Naučit mravence znát rozdíl mezi katolíky a protestanty. Dokázat, aby včela pochopila, že země se točí kolem slunce. Vysvětlit kočce rozdíl mezi komunismem a demokracií. Avšak soustředila se především na to, jak zničí své nepřátele, jednoho po druhém.

Vzpomněla si na hru, kterou si hrála jako dítě. Tím, že natáhneš k obloze jednu ruku, je možné zastínit slunce. To jí udělali.

Zvedli ruku a zastínili jí život.

Tracy neměla tušení, kolik vězňů samotka zlomila, ale stejně by ji to nijak neovlivnilo.

Když se sedmý den otevřely dveře cely, oslepilo Tracy náhle světlo, které zaplavilo celu. Venku stál strážný: „Vstaňte. Jdete zpátky nahoru.“

Natáhl ruku, aby Tracy pomohl vstát, avšak ona k jeho údivu lehce vyskočila a vyšla ven bez pomoci. Jiní vězni museli být vytaženi ze samotky buď zlomení nebo vzdorní, ale ona nebyla ani jedno, ani druhé. Vyzařovala z ní důstojnost a sebedůvěra naprosto cizí tomuto místu. Tracy stála ve světle a její oči si pomalu na něj zvykaly. To je ale pěkná ženská, říkal si strážný. Umyjte ji a můžete ji vzít kamkoli. Vsadím se, že za nějakou tu laskavost udělá všechno možné.

Nahlas řekl: „Hezké dívce, jako jste vy, by se takové věci nemusely stávat. Když budeme přáteli, postarám se, aby k tomu už nikdy nedošlo.“

Tracy se otočila a zpřímila se na něj podívala. Když spatřil pohled v jejích očích, rozhodl se netrvat na svém.

Strážný dovedl Tracy po schodech nahoru a předal ji dozorkyni.

Dozorkyně začichala. „Prokrista, vy ale smrdíte. Jděte se vysprachovat. Tyhle šaty spálíme.“

Studená sprcha byla báječná. Tracy si vyšamponovala vlasy a vydrhla se od hlavy k patě ostrým louhovým mýdlem.

Když se osušila a oblékla si nové oblečení, čekala na ni dozorkyně. „Chce s vámi mluvit správce.“

Když Tracy vešla do kanceláře, stál správce Brannigan u okna.

Obrátil se a řekl: „Posadte se, prosím.“ Tracy se posadila na židli. „Byl jsem ve Washingtonu na konferenci. Vrátil jsem se teprve dnes ráno a četl jsem zprávu, co se stalo. Neměli vás zavírat do samovaby.“

Seděla a dívala se na něj. Její nehybný obličej nedával najevo nic.

Správce se podíval na papírná stole. „Podle této zprávy jste byla sexuálně napadena svými spolubydlícími v cele.“

„Ne, pane.“

Správce Brannigan s pochopením pokývl. „Chápu váš strach, ale nemohu dovolit, aby tuto věznici řídili věžňové. Chci potrestat všechny, kdo vám to udělali, ale k tomu potřebuji vaše svědectví.

Postarám se, abyste byla chráněna. Teď chci, abyste mi řekla, co se přesně stalo a kdo je za to zodpovědný.“

Tracy se mu podívala do očí. „Já jsem zodpovědná. Spadla jsem s kavalce.“

Správce se na ni dlouho díval. Tracy četla v jeho obličejí zklamání. „Jste si docela jistá.“

„Ano, pane.“

„Nerozmyslíte si to.“

„Ne, pane.“

Správce Brannigan si povzdechl. „Dobře. Pokud jste o tom skutečně přesvědčena. Nechám vás přeložit na jinou celu, kde..“

„Nechci být přeložena,“

Podíval se na ni překvapeně. „Chcete říct, že se chcete vrátit do stejné cely?“

„Ano, pane.“

Byl zmaten. Snad se v ní mýlil; možná, že to, co se jí stalo, vyprovokovala. Bůh ví, co si ty zatracené ženské ve vězení myslí nebo dělají. Přál si, aby ho přeložili do nějakého pěkného, zdravého mužského vězení, ale jeho ženě a Amy, jeho malé dcerce, se tady líbilo. Bydlí v kouzelném domku a kolem vězeňské farmy je krásná krajina. Pro ně to bylo jako žít na venkově, ale on měl čtyřicet hodin denně na krku ty bláznivé ženské.

Podíval se na mladou ženu před sebou a řekl neobratně: „Tak dobře. Ale příště už nedělejte hlouposti.“

„Ano, pane.“

Návrat do cely byl nejobtížnější věcí, jakou kdy Tracy udělala.

V okamžiku, kdy vkročila dovnitř, na ni padla hrůza ze všeho, co se tam stalo. Její spoluvězeňkyně byly v práci. Tracy ležela na kavalci, koukala na strop a plánovala. Nakonec sáhla dolů pod kavalce a odtrhla kus kovové postranice. Dala si ho pod matraci.

Když se v jedenáct hodin ozvalo zvonění k obědu, byla Tracy první v řadě na chodbě.

V jídelní hale seděly Paulita a Lola u stolu blízko vchodu. Po

Ernestýně Littlechapové nebylo ani stopy.

Tracy si vybrala stůl obsazený cizími ženami, posadila se a snědla nechutné jídlo do posledního kousku. Odpoledne strávila sama v cele. Ve 2.45 se vrátily všechny tři její spolubydlící.

Když Paulita spatřila Tracy, překvapeně se zazubila. „Tak ty ses k nám vrátila, fešando! Líbilo se ti, jak jsme ti to udělaly, co?“

„Fajn. Máme toho pro tebe víc,“ řekla Lola.

Tracy vůbec nedala najevo, žeslyšících popichování: Soustředila se na černou ženu. Ernestýna Littlechapová byla důvodem, proč se

Tracy vrátila zpátky do této cely. Tracy jí nedůvěřovala. Ani na okamžik. Ale potřebovala ji.

Dám ti dobrou typ, querida. Ernestýna Littlechapová to tady vede... Když večer zazněl zvonek patnáct minut před večerkou, vstala Tracy z kavalce a začala se svlékat. Tentokrát odložila falešnou skromnost. Svlékla se do nahá a Mexičanka dlouze, tiše hvízdla, když pohlédla na Tracyiny plné, pevné prsy, dlouhé, štíhlé nohy a smetanová stehna. Lola těžce dýchala. Tracy si oblékla noční košili a ulehla na kavalce. Cely byla temná.

Uplynulo třicet minut. Tracy ležela ve tmě a naslouchala oddechování ostatních.

Přes celu zašeptala Paulita: „Maminka se s tebou dnes v noci pořádně pomazlí. Sundej si tu noční košili, děťátko.“

„Naučíme tě, jak pořádně lízat a budeš to dělat tak dlouho, dokud se to nenaučíš,“ hihňala se Lola.

Černoška nepromluvila. Tracy pocítila závan větru, jak se k ní

Lola a Paulita blížily. Byla připravená. Zvedla kus kovu, který měla skrytý v ruce, vši silou se rozmáchla a udeřila jednu z žen do obličeje. Ozval se výkřik bolesti. Tracy kopl nohou po druhé postavě a viděla, jak se kácí na zem.

„Ještě jednou se ke mně přiblížíte a zabiju vás,“ řekla Tracy.

„Ty svině!“

Tracy slyšela, jak se k ní znovu blíží a zvedla svůj kus železa.

Ze tmy se náhle ozval hlas Ernestýny. „Tak dost. Nechtějí na pokoji.“

„Ernie, já krvácím. Já ji srovnám..“

„Do prdele, dělej, co ti říkám“

Bylo dlouhé ticho. Tracy slyšela, jak se obě ženy pohybují zpět na své kavalce a těžce oddychují. Tracy ležela napjatá, připravená na jejich další tah.

Ernestýna Littlechapová řekla: „Máš kuráž, holka.“

Tracy mlčela.

„Nezpíváš jsi správcí.“ Ernestýna se ve tmě tiše zasmála.

„Kdybys to udělala, byla by z tebe mrtvola.“

Tracy jí věřila.

„Proč jsi nenechala správce, aby tě přeložil na jinou celu?“

Tak dokonce i to věděla. „Chtěla jsem zpátky sem“

„Ale proč?“ V hlase Ernestýny Littlechapové zazněl podiv.

To byl okamžik, na který Tracy čekala. „Pomůžeš mi utéct.“

Dozorkyně přišla k Tracy a řekla jí: „Máte tady návštěvu, Whit-neyová.“

Tracy se na ni překvapeně podívala. „Návštěvu?“ Kdo by to inoh! být? A náhle věděla. Charles. Přece jen přišel. Ale už je pozdě.

Nebyl tu, když ho tak zoufale potřebovala. No, už ho nikdy nebudu potřebovat. Ani nikoho jiného.

Tracy šla za dozorkyní chodbou do návštěvní místnosti.

Vstoupila dovnitř.

U malého dřevěného stolku seděl naprosto cizí člověk. Byl to jeden z nejméně přitažlivých mužů, jakého kdy Tracy viděla. Byl malý, měl rozteklé, bezpohlavní tělo, dlouhý, vyzáblý nos a malá, zahorklá ústa, vysoké, vystouplé čelo a pronikavé hnědé oči, zvětšené silnými skly brýlí.

Nevstal. „Jmenuji se Daniel Cooper. Správce mi dal povolení, abych si s vámi promluvil.“

„O čem?“ zeptala se Tracy podezřívavě.

„Jsem vyšetřovatelem pro MPOA - Mezinárodní pojišťovací ochrannou asociaci. Jeden z našich klientů pojistil toho Renoira, který byl ukraden panu Josefu Romanovi.“

Tracy se zhluboka nadechla. „Nemohu vám pomoci. Já jsem ho neukradla.“ Šla ke dveřím.

Cooperova další slova ji zastavila. „Já vím.“

Tracy se obrátila a podívala se na něj, všechny smysly ve střehu.

„Nikdo ho neukradl. Byla jste falešně obviněna, slečno

Whit-neyová.“

Tracy se pomalu sesula do židle.

Zájem Daniela Coopera o tento případ započal o tři týdny dříve, když ho zavolali do kanceláře jeho nadřízeného, J. J. Reynoldse, v hlavním sídle MPOA na Manhattanu.

„Mám pro vás práci, Dane,“ řekl Reynolds.

Daniel Cooper neměl rád, když mu někdo říkal Dane.

„Řeknu vám to stručně.“ Reynolds měl v úmyslu říct to stručně, protože ho Cooper znervózňoval. Po pravdě řečeno. Cooper znervózňoval v organizaci každého. Byl to divný člověk - podivín, říkali mnozí. Daniel Cooper žil zcela sám pro sebe. Nikdo nevěděl, kde bydlí, jestli je ženatý a má děti. S nikým se nestýkal a nikdy se nezúčastnil podnikových oslav nebo podnikových setkání. Byl samotář a jediný důvod, proč ho Reynolds snášel, byl ten, že ten zatracený člověk byl génius. Byl to buldok s počítačem v hlavě. Daniel Cooper dokázal sám vrátit tolik ukradeného zboží a odhalit tolik pojišťovacích podvodů, jako všichni ostatní vyšetřovatelé organizace dohromady. Jen sedět proti tomu muži s fanatickýma hnědýma očima člověka zneklidňovalo.

Reynolds řekl: „Jedna z našich členských společností pojistila obraz na půl milionu dolarů a...“

„Renoir. New Orleans. Joe Romano. Žena jménem Tracy Whit-neyová byla odsouzená na patnáct let. Obraz nebyl nalezen.“

Ten čubčí syn! pomyslel si Reynolds. Kdyby to byl někdo jiný, myslel bych si, že se vytahuje. „Správně,“ potvrdil Reynolds nevrle. „Ta Whitneyová někam ten obraz schovala a my ho chceme zpátky. Podívejte se na to.“

Cooper se obrátil a beze slova opustil kancelář. J.J. Reynolds se za ním díval a pomyslel si, jako už po několikáté: Jednou zjistím, co toho parchanta pohání.

Cooper prošel kanceláři, kde sedělo jeden vedle druhého padesát zaměstnanců. Programovali počítače, psali zprávy, odpovídali na telefony. Byl to bláznec.

Když Cooper přecházel kolem jednoho psacího stolu, jeho kolega řekl: „Slyšel jsem, že jsi dostal ten případ Romano. Máš kliku.

New Orleans je...“

Cooper šel dál bez odpovědi. Proč ho nenechají na pokoji? Nic jiného od nich nechtěl, ale pořád ho otravovali svými vlezlými řečmi. V kanceláři se z toho stala hra. Všichni chtěli prorazit jeho tajemnou rezervovanost a zjistit, kdo skutečně je. „Co děláš v pátek večer, Dane?“

„Jestli nejsi ženatý, Dane, Sára a já známe báječné děvče...“ Což nedokáží pochopit, že nikoho z nich nepotřebuje - nikoho z nich nechce?

„Pojď, jenom se něčeho napijeme...“

Avšak Daniel Cooper věděl, k čemu by to vedlo. Nevinná sklenička by vedla k večeři a večeři by začalo přátelství a přátelství mluvit k důvěrnosti. Příliš nebezpečné.

Daniel Cooper žil ve smrtelné hrůze, že se jednou někdo do/.ví o jeho minulosti. Ať mrtvá minulost pohřbí své mrtvé je lei.

Mrtví nikdy nezůstanou pohřbeni. Každé dva tři roky některý ze skandálních plátků vyhrabal nějaký starý skandál a Daniel Cooper na několik dní zmizel. To byla jediná doba v jeho životě, kdy se opíjel.

Daniel Cooper by byl mohl zaměstnat psychiatra na plný úvazek, kdyby byl býval schopen vyjavit své emoce. On se však nikdy nepřinutil, aby s někým o své minulosti promluvil. Jediným kusem konkrétního svědectví, který si z onoho hrůzného dne před mnoha lety ponechal, byl vybledlý, zažloutlý novinový výstřížek, bezpečně zamčený v jeho pokoji na místě, kde ho nikdo nikdy nemůže najít. Čas od času se na něj za trest podíval, ale každé slovo toho článku bylo vryto do jeho mysli.

Sprchoval se nebo koupal nejméně třikrát denně, ale nikdy se necítil čistý. Pevně věřil v peklo a pekelný oheň a věděl, že jeho jedinou záchranou na zemi je pokání a vykoupení. Pokusil se vstoupit k newyorské policii, avšak když nevyhověl fyzickým požadavkům, protože byl o deset centimetrů menší, stal se soukromým vyšetřovatelem. Sám sebe pokládal za lovce, který stopuje ty, kdo porušili zákon. Byl Boží pomstou, nástrojem, který přinášel hněv Boží na hlavu

zločinců. To byl jediný způsob, jak mohl odčinit svou minulost a připravit se na věčnost.

Přemýšlel, jestli má dost času, aby se vysprchoval, chce-li stihnout letadlo.

První zastávkou Daniela Coopera byl New Orleans. Strávil v městě pět dní, a když byl hotov, věděl všechno, co potřeboval, o Joe

Romanovi, Anthony Orsattim, Perry Popovi a soudci Henry

Lawren-covi. Cooper si přečetl zápis soudního přelíčení a rozsudku Tracy Whitneyové. Hovořil s poručíkem Millerem a dozvěděl se o situaci Tracyiny matky. Mluvil s Otto Schmidtem a zjistil, jak byla Whit-neyova společnost vyráběná. Během všech těchto jednání si Daniel Cooper neudělal jedinou poznámku, a přesto mohl každý rozhovor doslova opakovat.

Byl na 99 procent přesvědčen, že Tracy Whitneyová je nevinou obětí, ale to Danielu Cooperovi nestačilo. Odletěl do Filadelfie a promluvil si s Clarencem Desmondem, viceprezidentem banky, kde Tracy Whitneyová pracovala. Charles Stanhope III. se s ním sejít odmítl.

Když se teď Cooper díval na ženu, která seděla proti němu, byl si stoprocentně jistý, že s krádeží obrazu neměla nic společného.

Byl připraven napsat zprávu.

„Romano na vás udělal podraz, slečno Whitneyová. Dříve či později by byl býval ohlásil krádež toho obrazu a žádal pojišťovnu o náhradu. Vy jste se docela náhodou objevila v pravý okamžik a usnadnila jste mu to.“

Tracy cítila, jak se jí zrychlil tep. Tento muž ví, že je neviná.

Má pravděpodobně dost důkazů proti Joe Romanovi, aby ji očistil.

Promluví se správcem nebo s guvernérem a dostane ji z tohoto martyria. Najednou nemohla popadnout dech. „Tak tedy mi pomůžete?“

Daniel Cooper byl zmaten. „Pomoci vám?“

„Ano. Abych dostala milost, nebo...“

„Ne.“

To slovo bylo jako políček. „Ne? Ale proč? Když víte, že jsem neviná?“

Jak mohou být lidé tak hloupí? „Můj úkol je skončen.“

Když se Cooper vrátil do hotelového pokoje, ze všeho nejdříve se svlékla vlezl si pod sprchu. Vydrbalseodhlavy k patě, nechal vroucí vodu stříkat na své tělo skoro půl hodiny. Když se osušil a oblékl, posadil se a napsal zprávu.

Pro: J. J. Reynoldse, spis čís. Y-72-830-412

Od: Daniela Coopera

Věc: Deux Femmes dans le Café Rouge, Renoir - Olej na plátně

Došel jsem k závěru, že Tracy Whitneyová není žádným způsobem zapletena v krádeži shora uvedeného obrazu. Jsem přesvědčen, že

Joe Romano uzavřel pojištění s úmyslem předstírat krádež, inkasovat pojistné a prodat obraz soukromému sběrateli a že v tuto dobu je obraz pravděpodobně mimo zemi. Jelikož se jedná o dobře známý obraz, očekávám, že se objeví ve Švýcarsku, které má zákon na ochranu kupců o koupi bona fide. Pokud kupující prohlásí, že koupil umělecké dílo v dobré víře, dovoluje švýcarská vláda, aby šije ponechal, i když bylo ukradeno.

Doporučení: Vzhledem k tomu, že neexistuje žádný konkrétní důkaz o Romanově vině, bude muset náš klient pojistku vyplatit. Bylo by také bezúčelné zaměřit se na Tracy Whitneyovou jak pokud jde o objevení obrazu, tak pokud jde o náhradu škody, neboť o obraze neví a podle mého zjištění nemá žádný majetek. Kromě toho zůstane uvězněna v jiloulouisíanské věznici pro ženy ještě patnáct let.

Daniel Cooper na chvíli přestal psát a přemýšlel o Tracy

Whit-neyové. Předpokládal, že jiným mužům by se zdála krásná. Bez jakéhokoli opravdového zájmu uvažoval, co s ní udělá patnáct let vězení. On s tím nemá nic společného.

Pak Daniel Cooper podepsal memorandum a dumal, jestli má čas na další sprchu.

9/

Stará Železná kalhoty určila Tracy do prádelny. Z pětaticeti pracovních příležitostí, které byly pro vězně k dispozici, byla prádelna nejhorší.

Obrovská horká místnost byla naplněna řadami praček a žehlicích prken. Náklady prádla, které neustále přicházely, byly nekonečné.

Plnění a vyprazdňování praček a nošení těžkých košů do žehlicí sekce bylo bezduchou, namáhavou prací.

Práce začínala v 6.00 ráno. Každé dvě hodiny měly vězenkyně nárok na desetiminutovou přestávku. Na konci devítihodinového pracovního dne většina žen padala únavou. Tracy s nikým nemluvila, pracovala mechanicky, zabraná do svých myšlenek.

Když se Ernestýna Littlechapová dozvěděla o Tracyině pracovním zařazení, poznamenala: „Stará Železná kalhoty po tobě jede.“

„To mi nedělá moc starostí,“ odpověděla Tracy.

Ernestýna Littlechapová byla zmatená. Tohle je úplně jiná žena, než ta vyděšená mladá dívka, kterou přivedli do věznice před třemi týdny. Něco ji změnilo a Ernestýna Littlechapová by byla ráda věděla, co.

Když byla Tracy v prádelně týden, přišel pro ni jednou brzy odpoledne strážný. „Budete přefazena na jinou práci. Byla jste přidělena do kuchyně.“ To byla nejžádanější práce ve věznici.

V trestnici se připravovaly dvě různé kvality jídel. Věžňové jedli haše, hotdogs, fazole nebo nechutné dušené maso, zatímco jídla pro dozorce a vězeňské úředníky připravovali profesionální kuchaři. Jejich výběr jídel zahrnoval bifteky,

čerstvé ryby, kotlety, kuřata, čerstvou zeleninu a ovoce a chutné moučníky. Odsouzenec, kteří pracovali v kuchyni, měli k těmto jídlům přístup a plně toho využívali. Když se Tracy hlásila v kuchyni, nebyla příliš překvapena, když tam našla Ernestýnu Littlechapovou. Tracy k ní přistoupila. „Děkuji ti.“ Obtížně se nutila do přátelského tónu. Ernestýna jen zavrčela a nic neřekla. „Jak jsi mě dostala kolem Starý železný kalhoty?“ „Ta už tu s námi není.“ „Co se jí stalo?“ „Máme takový svůj malý systém. Když je dozorce moc tvrdý a začne nás příliš otravovat, zbavíme se ho.“ „Copak správce dá na...“ „Hovno. Správce s tím nemá nic společného.“ „Tak jak můžete...“ „To je jednoduché. Když má službu strážný, kterého se chceme zbavit, začne docházet k obtěžování. Přicházejí stížnosti. Jedna vězenkyně ohlásí, že jí Stará Železný kalhoty sahala na přirození. Další den ji jiná vězenkyně nařkne z brutality. Pak si některá stěžuje, že jí něco vzala z cely - řekněme rádio - a to se opravdu objeví v pokoji Starých Železných kalhot. Stará Železný kalhoty je vyřízená. Věznici neřídějí dozorce, řídíme ji my.“ „Za co jsi tady?“ zeptala se Tracy. Odpověď jí nijak nezajímala. Důležité bylo navázat s touto ženou přátelský vztah. „Nebylo to vinou Ernestýny Littlechapové, to mi můžeš věřit. Pracovala pro mne spousta děvčat.“ Tracy se na ni podívala. „Chceš říct jako...“ „Šlapky?“ Zasmála se. „Ale kdepak. Pracovaly jako služebný ve velkých domech. Otevřela jsem si zprostředkovatelskou agenturu.“ Měla jsem nejmíň dvacet děvčat. Bohatým lidem dá spoustu práce najít služku. Měla jsem nápadné inzeráty v nejlepších novinách a když mi /a volal i, poslala jsem jim služebnou. Holka ošacovala dům a když byli její zaměstnavatelé v práci nebo mimo město, sebrala stříbro, šperky, kožesiny a jiný cenný věci, který se tam povalovaly, a zmizela.“ Ernestýna si povzddechla. „Kdybych ti řekla, kolik nezdaněných prachů jsem z toho měla, nevěřila bys tomu.“ „A jak tě chytily?“ „Byl to vrtkavý prst osudu, dítě. Jedna z mých služek servírovala na oběd v domě starosty a jedním z hostů byla stará dáma, pro kterou ta holka pracovala a vybilila jí barák. Když na ni policajti vzali gumový hadice, začala zpívat. Zazpívala jim celou tu operu a chudák Ernestýna je tady.“ Stály u jednoho ze sporáků samy. „Nemůžu tady zůstat,“ řekla Tracy. „Musím si venku něco zařídit. Pomůžeš mi odtud utéct? Já...“ „Začni krájet tu cibuli. Dnes máme k večeři irský dušený hovězí.“ A odešla. Vězeňské zpravodajství bylo neuvěřitelné. Věžeňové věděli o všem, co se chystá, dlouho před tím, než k tomu došlo. Vězenkyně známé jako smetištní krysy vybíraly odhozené dopisy, odposlouchávaly telefonické hovory a četly správcovu poštu. Všechny ty informace se pečlivě třídily a byly sdělovány důležitým trestankyním. Ernestýna Littlechapová byla na tomto seznamu na prvním místě. Tracy si uvědomila, s jakým respektem se strážé i vězenkyně k Ernestýně chovají. A protože se ostatní chovanky domnívaly, že Tracy je Ernestýninou chráněnkou, daly jí pokoj. Tracy ostražitě vyčkávala, kdy se Ernestýna pokusí o intimnější sblížení, avšak velká černá žena si držela odstup. Proč? divila se Tracy. Pravidlo číslo 7 v oficiální desetistránkové brožurce, rozdávané novým vězňům, znělo: „Jakýkoli druh sexuální aktivity se přísně zapovídá. V jedné cele nebudou víc než čtyři věžeňové. Není dovoleno, aby na jednom kavalci byl současně více než jeden vězeň.“ Skutečnost byla tak překvapivě jiná, že trestankyně mluvily o té brožurce jako o místním humoristickém časopise. Jak šly týdny, viděla Tracy, jak každý den přicházejí do vězení nové ženy - nové kočky. Postup se nikdy neměnil. Ty, které přicházely do vězení poprvé a byly sexuálně normální, neměly šanci. Přicházely plaché a vyděšené a lesbičky-býci čekaly. Drama se odehrávalo v připravených etapách. Ve strašlivém, nepřátelském světě byla lesbička přátelská a soucitná. Zvala svou oběť do rekreační místnosti, dávaly se spolu na televizi, a když ji lesbička vzala za ruku, nová vězenkyně jito dovolila, aby neurazila svou jedinou přítelkyni. Nová vězenkyně rychle zjistila, že ji ostatní chovanky nechávají na pokoji, a její závislost na lesbičce rostla. Stejně tak se zvyšovala míra důvěrnosti, až nakonec byla novicka ochotna udělat cokoli, aby si udržela svou jedinou přítelkyni. Ty, které se odmítly poddat, byly znásilněny. Devadesát procent žen, které přišly do vězení, bylo přinuceno k homosexuálním aktivitám - po dobrém nebo po zlém - během prvních třiceti dnů vězení. Tracy byla zděšená. „Jak to můžou úřady dovolit?“ ptala se Ernestýny. „To je tím systémem,“ vysvětlovala jí Ernestýna, „a je to stejný ve všech věznicích. Nemůžeš oddělit dvanáct set ženských od jejich chlapů a čekat, že nebudou s nikým šoustat. Znásilňuju jenom pro sex. Znásilňuju kvůli moci, abysme jim hned od začátku ukázaly, kdo je tady pánem. Nová kost, která sem přijde, je cílem pro všechny, které ji chtějí hromadně šoustat. Jedinou ochranou je stát se ženou lesby-býka. Pak ji nikdo neobtěžuje.“ Tracy měla důvod věřit, že naslouchá expertovi.

„Nejde jen o trestankyně,“ pokračovala Ernestýna. „Dozorkyně sou zrovna takový. Přijde sem nějaký čerstvý maso, zvyklý na háčko.

Je celá napnutá a nutně potřebuje dávku. Potí se a celá se klepe.

No a dozorkyně jí může háčko opatřit, ale chce za to malou laskavost, víš? Tak jí nová kost pomiluje jazykem a dostane dávku. Mužští dozorcí jsou dokonce ještě horší. Máj klíče od cel a stačí jim vejít v noci dovnitř a posloužit si frndou zdarma.

Můžou té přivést do jinýho stavu, ale můžou ti taky prokázat spoustu služeb. Když chceš tabulku čokolády nebo návštěvu přítele, tak dáš dozorcí. Říká se tomu něco za něco a děje se to ve všech věznicích v celý zemi.“

„To je hrozné!“

„To je způsob přežití.“ Světlo na stropě cely se odráželo od

Ernestýniny holé hlavy. „Víš, proč se tady nepovoluje žvýkačka?“

„Ne.“

„Protože ji holky používají na zalepení zámku na dveřích, takže se úplně nezavře a v noci pak vyklouznou a navzájem se navštěvují. Dodržujem pravidla, který chcem dodržovat. Holky, který jsou tu jako doma, jsou možná hloupý, ale chytře hloupý.

Milostné romáčky ve vězeňských zdech kvetly a protokol mezi milenci byl dodržován mnohem přísněji než venku. V nepřírozeném světě byly uměle vytvářeny a hrány role mužů a žen. Ženy-samci přebíraly ve světě bez mužů mužské role. Měnily si jména.

Ernestýně říkali Ernie; Tessie byla Texem; z Barbory se stal Bob;

Kateřina byla Kelly. Žena-muž si ostříhala vlasy nebo si oholila hlavu a nedělala žádné domácí práce. Mary Femme, žena, musela pro svého muže uklízet, zašívát a žehlit. Lola a Paulita mezi sebou divoce soutěžily o pozornost Ernestýny a snažily se jedna druhou překonat.

Žárlivost byla divoká a často vedla k násilnostem. Když byla žena přistižena, jak se dívá na jiného „muže nebo s ním mluví na vězeňském dvoře, vzplanuly vášně. Po věznicích neustále putovaly milostné dopisy, doručované smetištními krysami.

Dopisy se skládaly do malých trojúhelníků, známých jako draci, takže je bylo možné snadno schovat do podprsenky nebo do boty.

Tracy viděla, jak si ženy podávají draky, když o sebe zavádily při vstupu do jídelní haly nebo na cestě do práce.

Čas od času Tracy pozorovala, že se trestankyně zamilovaly do svých strážců. Byla to láska zrozená ze zoufalství, bezmoci a pokory. Trestankyně byly na svých strážcích závislé v mnoha ohledech, ať se jednalo o jídlo, zdraví, někdy dokonce i o život.

Tracy si nedovolila chovat k někomu nějaký cit.

Sex se odbýval ve dne v noci. Odehrával se ve sprchách, na toaletách i v celách. V noci docházelo k orálnímu sexu mezi mřížemi. Mary Femmes, které náležely strážcům, vypouštěli na noc z cel -odcházely do ubytoven strážce.

Po večerce Tracy lehala na svém kavalci a zakrývala si uši rukama, aby neslyšela zvuky.

Jedné noci Ernestýna vytáhla zpod pryčny krabici rýžových křupek a rozhazovala je po chodbě kolem cely. Tracy slyšela, že chovanky v ostatních celách dělají totéž. „Co se děje?“ zeptala se Tracy.

Ernestýna se na ni obrátila a příkře odpověděla: „Do toho ti nic není. Zůstaň na kavalci. Zůstaň pěkně na svém zasraném kavalci.“

O několik minut později bylo slyšet vyděšený výkřik z blízké cely, kam právě přišla nová vězenkyně. „Proboha, ne! Nechtě mě, prosím!“ Tracy věděla, co se dějeabylojinanic. Výkřiky pokračovaly a pokračovaly, až se nakonec změnily v bezmocné, utržené vzlyky.

Tracy pevně zavřela oči, plná palčivého vzteku. Jak se mohou ženy k sobě navzájem takhle chovat? Domnívala se, zeji vězení zatvrdilo, avšak když se ráno probudila, měla na tvářích stopy zaschlých slz.

Byla odhodlána nedat Ernestýně znát své pocity. Nedbale se zeptala: „Na co byly ty křupky?“

„To je náš systém včasné výstrahy. Kdyby se strážce chtěly nepozorovaně přiblížit, uslyšíme, jak přicházej.“

Tracy brzy zjistila, proč vězni hovoříc odpykání trestu ve věznicích jako o „univerzitě“. Vězení bylo příležitostí ke vzdělání, ale učební látka byla neortodoxní.

Vězení bylo plné expertů na všechny možné druhy zločinu. Navzájem se učili metody peněžních podvodů, krádeží v obchodních domech či okrádání opilců. Sdělovali si novinky v oboru prodeje kradeného zboží a vyměňovali si nejruznější informace o práskačích a tajných.

Jednou ráno slyšela Tracy v rekreační místnosti, jak starší trestankyně dává seminář o kapesních krádežích fascinované skupině mladých.

„Vopravdický profici pocházej z Kolumbie. Máj tam v Bogotě školu, říkaj jí škola deseti zvonků. Tam zavaknete pětadvacet doláčů, abyste se vyučili na kapsáře. Vod stropu visí vycpanej panák, voblečený do hábitu s deseti kapsama plnejma cinkavejch a šperků.“

„A v čem je teda ten fůr?“

„Ten fůr je v tom, že na každý ty kapsy je zvoneček. Tu školu neuděláte, dokud nevyberete všechny kapsy bez zazvonění zvonku.“

Lola si povzddechla. „Kdysi jsem chodila s chlápkem, kterej chodil v tlačenci v kabátě, obě ruce měl venku a vybíral lidem kapsy jak šílenec.“

„Jak to, sakra, moh dělat?“

„Pravá ruka byla falešná. Prostrčil opravdovou ruku dírou v kabátě a šacoval kapsy, peněženky a kabelky.“

Výuka v rekreační místnosti pokračovala.

„Mně se líbí ten trik s klíčem od schránky,“ řekla veteránka. „To se poflakujete tak dlouho po nádraží, dokud neuvidíte, jak se nějaká malá stará paní snaží zvednout kufr nebo velké balíky do jedné ty skříňky pro úschovu zavazadel.“

Pomůžete jí tam s tím a podáte jí klíč. Jenže je to klíč od prázdné skříňky. Když odejde, vyberete skříňku a vypadnete.“ Jindy odpoledne na vězeňském dvoře mluvily dvě trestankyně, odsouzené za prostituci a držení kokainu, s nově přichozí, hezkou mladou dívkou, která nevypadala na víc než na sedmnáct let.

„Žádný div, že tě dostali, holka,“ nadávala jí jedna ze starších žen. „Než mluvíš s chlapem o ceně, musíš ho osahat, jestli nemá pistoli, a nikdy mu nesmíš říct, co s ním budeš dělat. Ať on řekne, co chce. Když se z něj pak vyklube policajt, je to navádění ke zločinu, víš?“

A druhá dodala: „Jasně. A vždycky se jim dívej na ruce. Když chlap řekne, že je dělník, podívej se, jestli má hrubý ruce. To ho prozradí. Spousta tajemných se obléká jako dělníci, ale ruce mají hladké.“

Čas neubíhal ani pomalu, ani rychle. Byl to zkrátka čas. Tracy si vzpomněla na aforismus svatého Augustina: „Co je to čas? Když se mě nikdo neptá, vím to. Ale když to mám vysvětlit, nevím to.“

Rutina ve věznici se nikdy neměnila:

4.40 Výstražný zvonek

4.45 Vstávat a oblékat se

5.00 Snídaně

5.30 Návrat do cely

5.55 Výstražný zvonek

6.00 Odchod do práce

10.00 Cvičební dvůr

10.30 Oběd

11.00 Odchod do práce

15.30 Večeře

16.00 Návrat do cely

17.00 Rekreační místnost

18.00 Návrat do cely

20.45 Výstražný zvonek

21.00 Večerka

Pravidla byla neměnná. Všechny trestankyně musely chodit na jídlo. Ve frontě nebylo dovoleno mluvit. V malé skřínce v cele směla každá mít jen pět kusů kosmetických potřeb. Postele musely být ustlané před snídaní a během dne musely zůstat uklizené.

Trestnice měla svou vlastní hudbu: zvonění zvonku, šoupání nohou po betonu, bouchání kovových dveří, denní šepot a noční výkřiky

... chraplavé praskání vysílaček strážců, údery podnosů při jídle. A pořád tu byl ostnatý drát, vysoké zdi, osamělost, izolace a pronikavé ovzduší nenávisti.

Tracy se stala vzorným vězněm. Její tělo automaticky reagovalo na zvuky vězeňské rutiny: mříže zavírající se v době sčítání a otevírající se při budíčku; zvonek na začátku práce a bzučák při skončení práce.

Tracymo tělo tady bylo uvězněné, ale její mysl byla volná a mohla plánovat útěk.

Vězni sami nesměli nikomu telefonovat a mohli přijmout dva pětiminutové telefonické hovory měsíčně. Tracy zavolal Otto

Schmidt.

„Myslel jsem si, že budeš chtít vědět, jaké to bylo,“ řekl neobratně. „Byl to moc hezký pohřeb. O účty jsem se postaral, Tracy.“

„Děkuji vám, Otto. Moc vám děkuji.“ Žádný z nich nevěděl, coby měl ještě říct.

Další telefonické hovory už neměla.

„Lepší je na svět venku zapomenout,“ varovala ji Ernestýna.

„Nikdo tam na tebe venku nečeká.“

To se mylíš, pomyslela si Tracy chmurně.

Joe Romano

Perry Pope

Soudce Henry Lawrence

Anthony Orsatti

Charles Stanhope 111.

Na cvičebním dvoře se Tracy znovu setkala s Velkou Bertou. Dvůr byl velký čtyřúhelník pod širým nebem, ohraničený na jedné straně vysokou venkovní zdí věznice a na druhé straně vnitřní zdí.

Vězenkyně trávily na dvoře každé dopoledne třicet minut. Bylo to jedno z mála míst, kde směly mluvit, a tak se tu shromažďovaly hrozny žen a vyměňovaly si poslední novinky a drby před obědem.

Když Tracy poprvé vešla na dvůr, měla náhlý pocit svobody a uvědomila si, že je to proto, že je na otevřeném prostranství.

Vysoko nad sebou viděla slunce a kumuly mraků a kdesi v dálce na modrém nebi slyšela hukot letadla stoupajícího ke svobodě.

„Hledala jsem tě,“ řekl nějaký hlas.

Tracy se obrátila a spatřila obrovskou Svědku, která do ní vrazila první den ve vězení.

„Slyšela jsem, že sis obstarala černýho samce.“

Tracy se chtěla protáhnout kolem ní. Velká Berta ji uchopila za paži železným stiskem. „Mně nikdo neuteče,“ supěla. „Buď hodná, littbarn. „Tlačila Tracy ke stěně a tiskla na ni své obrovské tělo.

„Jdi ode mne.“

„Co potřebuješ, je pořádný nářez. Víš, co myslím? A já ti ho dám.

Budeš jenom moje, álskade.

Známy hlas za Tracy zasípal: „Dej vod ní ty svý špinavý pracky, ty krávo.“

Stála tam Ernestýna Littlechapová. Velké pěsti měla zaťaté, od vyholené hlavy se odráželo slunce.

„Nejsi pro ni dost dobrej chlap, Ernie.“

„Jsem dost dobrej chlap pro tebe,“ vybuchla černá žena. „Jestli ji budeš ještě jednou otravovat, dám si tvou prdel k snídani.

Smaženou.“

Vzduch byl najednou plný elektřiny. Obě Amazonky se na sebe dívaly s neskrývanou záští. Jsou schopné se kvůli mně zabít, pomyslela si Tracy. A pak si uvědomila, že to s ní má málo společného. Vzpomněla si, co jí řekla Ernestýna: „Tady musíš bojovat, šoustat nebo jít přes dráty. Musíš si ubránit své území, jinak si mrtvá!“

Velká Berta ustoupila. Opovržlivě se na Ernestýnu podívala. „Já nepospíchám.“ Zašklebila se na Tracy. „Ty tady budeš dlouho, holčičko. Já taky. Tak na shledanou.“

Obrátila se a odkrčela.

Ernestýna se dívala, jak odchází. „Je to zlá ženská. Vzpomínáš si na tu ošetřovatelku v Chicagu, která zabíjela všechny své pacienty? Co je nacpala plný kyanidu a dívala se, jak umírají? No, tak ten anděl spásy je ta, co po tobě jede, Whitneyová. Do prdele! Potřebuješ opatrovatele. Ta ti nedá pokoj.“

„Pomůžeš mi utéct?“

Zazněl zvonek.

„Jde se jíst,“ řekla Ernestýna Littlechapová.

Tu noc Tracy ležela na své pryčce a přemýšlela o Ernestýně. I když se jí už nikdy nepokusila dotknout, Tracy jí pořád ještě nevěřila. Nemohla zapomenout, co jí Ernestýna a ostatní spolu-vězenkyně udělaly. Ale ona tu černou ženu potřebuje.

Každé odpoledne po večeři mohly uvězněné ženy strávit hodinu v rekreační místnosti, kde se dívaly na televizi, povídaly si nebo četly nejnovější časopisy a noviny. Tracy listovala výtiskem časopisu, když její oči upoutala jedna fotografie. Byl to svatební obrázek Charlese Stanhopa 111. a jeho nové nevěsty, jak vycházejí z kaple zavěšení do sebe a rozesmátí. Tracy to zasáhlo jako rána. Když teď viděla jeho fotografii, šťastný úsměv na jeho obličeji, naplnila ji bolest, která se brzy proměnila v chladnou zuřivost. Kdysi chtěla sdílet s tímto mužem svůj život a on se k ní obrátil zády.

Dovolil, aby ji zničili, nechal zemřít jejich dítě. Ale to bylo jindy, jinde, v jiném světě. To byla fantazie. Tohle je skutečnost. Tracy prudce zavřela časopis.

V návštěvní dny bylo snadné poznat, které ženy čekají návštěvu přátel nebo příbuzných. Tyto ženy se sprchovaly, braly si čisté šaty a ličily se. Ernestýna se většinou vracela z návštěvní místnosti s úsměvem na rtech a veselá.

„Můj Al mě vždycky přijde navštívit,“ řikala Tracy. „Počká na mě, až odsud vypadnu. Víš proč? Protože mu dávám, co mu žádná jiná ženská nedokáže dát.“

Tracy nedokázala skrýt svůj údiv. „Ty myslíš... sexuálně?“

„No to si piš. To, co se děje za těmito stěnami, nemá vůbec nic společného s tím, co se děje venku. Tady vevnitř člověk někdy potřebuje teplý tělo v náručí - někoho, kdo by se ho dotýkal a říkal, že ho miluje. Musíme mít pocit, že o nás někdo stojí.

Nevadí, že to není skutečný a že to netrvá dlouho. Je to všechno, co máme. Ale až se dostanu ven,“ Ernestýnina tvář se roztáhla širokým úsměvem, „pak ze mě bude zatracená nymfomanka.“

Tracy pořád jedna věc nebyla jasná. Rozhodla se zeptat se na to teď. „Ernie, ty mě pořád chráníš. Proč?“

Ernestýna pokrčila rameny. „To bych taky ráda věděla.“

„Ale já bych to opravdu ráda věděla.“ Tracy pečlivě volila slova.

„Všechny ostatní tvé... tvé přítelkyně li patří. Dělalí všechno, co jim řekneš.“

„Když nechtějí chodit s polovinou zadku, tak jo.“

„Ale já ne. Proč?“

„Stěžuješ si snad?“

„Ne. Jsem zvědavá.“

Ernestýna o tom chvilku přemýšlela. „Tak dobře. Máš něco, co chceš.“ Viděla výraz na Tracyině tváři. „Ale ne. Toho mám dost, dítě. Jsi třída. Myslím, opravdová třída. Jako ty dámy, který člověk vidí ve Vogue nebo Town and Country, pěkně oblečený, jak servírují čaj ze stříbrných konvic. Tam ty patříš. Tohle není tvůj svět. Nevím, jak ses venku do toho srabu zamíchala, ale hádám, že na tebe někdo ušil budou.“ Podívala se na Tracy a řekla téměř stydlivě. „Nenarazila jsem v životě na moc slušnejch věcí.

Ty si jedna z nich.“ Odvrátila se, takže její další slova téměř nebylo slyšet. Je mi líto ty věci s tvým dítětem. Opravdu...”

Tu noc po zhasnutí světel Tracy zašeptala do tmy: „Ernie, musím se odsud dostat. Pomoz mi. Prosím tě.“

„Proboha, pokouším se usnout! Drž teď hubu, slyšíš?“

Ernestýna zaskvětila Tracy do spletiého tajemství vězeňského jazyka. Skupina žen na dvoře si vyprávěla: „Ta lesba upustila pásek na tu šedivou couru a vod ty chvíle ji museli krmit lžící na dlouhým drždle...”

„Byla krátká, ale chytli ji se sněhem a tvrdej polda ji dal řezníkovi. Konec opuštěáku. Sbohem, podmínko...”

Pro Tracy to bylo jako naslouchat skupině Marťanů. „O čem to mluví?“ zeptala se.

Ernestýna řičela smíchy. „Copak neumiš anglicky, holka? Když lesbička upustí pásek znamená to, že se předělala z mužského na ženskou. Zapletla se s šedivou courou - to je běloška, jako ty. Nedalo se jí věřit, to znamenalo držet se dál od ní. Byla krátká znamená, že se blížil konec jejího trestu, ale tvrděj polda - to je takový, který se nedá koupit a dodržuje předpisy - ji chytil, jak bere heroin, a poslal ji k řezníkovi - vězeňskému doktorovi.“

„A co je to opuštěák a podmínka?“

„Copak ses tu vůbec nic nenaučila? Opuštěák je propuštění a podmínka je podmíněčné propuštění za dobré chování.“ Tracy věděla, že nebude čekat ani na jedno, ani na druhé.

Ke konfliktu mezi Ernestýnou Littlechapovou a Velkou Bertou došlo druhý den na dvoře. Trestankyně hrály softball a strážce na ně dohlížely. Velká Berta s pálkou v ruce měla dva údery ve svůj neprospěch. Při třetím nadhozu tvrdě zasáhla míč a běžela na první bázi, kterou kryla Tracy. Velká Berta do ní vrazila, srazila ji k zemi a lehla si na ni. Její ruce se vplížily mezi

Tracyiny nohy a šeptala: „Mně nikdo neřekne ne, pičo. Dnes večer si pro tebe přidu, littbarn, a ušoustám ti prdel.“ Tracy divoce bojovala, aby se osvobodila. Náhle ucítila, jak s ní někdo Velkou Bertu sundává. Ernestýna držela obrovskou Švédku za krk a škrtila ji.

„Ty zatracená svině!“ ječela Ernestýna. „Varovala jsem tě!“

Drápala nehty Velkou Bertu do obličeje a škrábala jí oči.

„Nevidím!“ řvala Velká Berta. „Jsem slepá!“ Chytila Ernestýnu za prsy a začala ji za ně tahat. Obě ženy se mlátily a drápaly. Když přiběhli čtyři dozorcí, trvalo jim pět minut, než je od sebe odtrhli. Odvedli obě ženy na ošetřovnu.

Ernestýna se vrátila do cely až pozdě v noci. Eola a Paulita se vrhly k jejímu kavalci, aby ji utěšily.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala Tracy.

„Zatraceně v pořádku,“ řekla jí Ernestýna. Její hlas zněl zastřeně a Tracy by byla ráda věděla, jak těžce je zraněná.

„Včera jsem si odseděla část trestu, kdy mohu požádat o podmíněčné propuštění. Vypadnu z tyhle díry. Ale ty máš problém.“

Ta potvora ti teď nedá pokoj. V žádném případě. A až se tě nabaží, zabije tě.“

Ležely tam v tiché temnotě. Nakonec Ernestýna promluvila znovu:

„Možná nastal čas, abysme si spolu promluvily o tom, jak odtud vypadnout.“

„Zítřejší přijdeš o vychovatelku,“ oznámil správce Brannigan své ženě.

Sue Ellen Branniganová se na něj překvapeně podívala. „Proč? Judy je na Amy moc hodná.“

„Já vím, ale její trest vypršel. Ráno bude propuštěna.“

Snídali v pohodlném domku, který byl jedním z naturálních požitků zaměstnání správce Brannigana. Další výhody zahrnovaly kuchaře, služku, šoféra a vychovatelku pro jejich dceru Amy, které bylo skoro pět let. Veškeré služebnictvo byli důvěryhodní vězňové.

Když sem Sue Ellen Branniganová před pěti lety přišla, byla nervózní z toho, že žije na území trestnice a ještě vícji děsilo, že má dům plný služebnictva, z něhož každý byl odsouzeným zločincem.

„Jak víš, že nás nevykradou a nepodřežou nám v noci krky?“ ptala se.

„Když to udělají,“ slíbil jí správce Brannigan, „dám je do hlášení.“

Přemluvil svou ženu, aniž by ji přesvědčil, avšak obavy Sue Ellen se ukázaly jako neopodstatněné. Vězňové se snažili udělat dobrý dojem a snížit si co nejvíce dobu trestu, proto byli velmi svědomití.

„Zrovna jsem začala mít dobrý pocit, že mohu Amy Judy svěřit. stěžovala si paní Branniganová. Přála Judy to nejlepší, ale nebyla ráda, že odchází. Kdo ví, jaká žena bude příští vychovatelkou Amy! Koluje tolik strašných příběhů o tom, co cizí osoby udělaly dětem.“

„Máš na mysli někoho konkrétního, kdo by nahradil Judy, Geor-gi?“

Správce o tom hodně přemýšlel. Bylo tady tucet důvěryhodných vězňů, kteří by mohli pečovat o jejich dceru. Avšak nešla mu z mysli Tracy Whitneyová. Na jejím případě bylo něco, co ho hluboce zneklidňovalo. Byl patnáct let profesionálním kriminalistou a pyšnil se tím, že jednou z jeho silných stránek je schopnost odhadnout vězně. Někteří z odsouzených v jeho péči byli zatvrzelí zločinci, jiní byli ve vězení, protože spáchali zločin z vášně nebo podlehl momentálnímu pokušení, avšak správci Branniganovi se zdálo, že Tracy Whitneyová nepatří do žádné z těchto kategorií. Nebyl ukořelen jejím tvrzením o nevině, to byl normální postup u všech odsouzených. Co ho zneklidňovalo, byli lidé, kteří se spikli, aby dostali Tracy Whitneyovou do vězení.

Správce byl jmenován neworleánskou občanskou komisí vedenou guvernérem státu, a přestože tvrdošíjně odmítal zaplést se do politiky, znal všechny hráče. Joe Romano byl člen mafie, pěšák

Anthony Orsattioho. Perry Pope, právník, který Tracy Whitneyovou obhajoval, byl na jejich výplatní listině právě tak jako soudce

Henry Lawrence. Odsouzení Tracy Whitneyové rozhodně něčím zapáchalo.

Správce Brannigan se právě rozhodl. „Ano. Má někoho na mysli.“

Ve vězeňské kuchyni byl výklenek s malým stolem s deskou z umělé hmoty a čtyřmi židlemi, jediné místo, kde bylo možné mít určité soukromí. Ernestýna Littlechapová a Tracy se tu během desetiminutové přestávky posadily a pily kávu.

„Je načase, abys mi řekla, proč tolik spěcháš, abys odsud vypadla,“ nadhodila Ernestýna.

Tracy váhala. Může Ernestýně důvěřovat? Neměla na vybranou. „Je tam pár lidí, kteří ublížili mé rodině a mně. Musím se dostat ven a oplátit jim to.“

„Jo? A co udělají?“

Tracy řekla pomalu, protože každé slovo bylo kapkou bolesti:

„Zabili mi matku.“

„Kdo jsou oni?“

„Nemyslím, že by tajemná pro tebe něco znamenala. Joe Romano,

Perry Pope, soudce jménem Henry Lawrence, Anthony Orsatti.“

Ernestýna na ni zírala s otevřenými ústy. „Ježíšmarjá! Děláš si ze mně srandu, holka?“

Tracy byla překvapena. „Ty jsi o nich slyšela?“

„Slyšela? Kdo by o nich neslyšel! V tom zasraném New Orleansu se nestane nic, co Orsatti nebo Romano nechce. S těma nejsou žádný žerty. Odfouknou tě jako kouř.“

Tracy řekla bezbarvě: „Mě už odfoukli.“

Ernestýna se podívala kolem, jestli je někdo nemůže slyšet. „Bud' si blázen, nebo si ta nejhoupější ženská, jakou sem kdy potkala.“

Jsou nedotknutelní! Potřásla hlavou. „Zapomeň na ně. A hezky rychle!“

„Nemůžu. Musím se odsud dostat. Šlo by to.“

Ernestýna byla dlouho zticha. Když konečně promluvila, řekla:

„Promluvíme si na dvoře.“

Byly samy v koutě na dvoře.

„Bylo už dvanáct pokusů o útěk z tyhle díry,“ řekla Ernestýna.

„Dva vězňové byli zastřeleni. Ostatních deset chytli a vrátili.“

Na věži jsou dvacet čtyři hodin denně hlídky s kulomety a jsou to pěkný hajzlové. Pokud někdo uteče, stojí je to místo, a tak tě radši zabijou dřív, než se na tebe podívají. Kolem dokola věznice je ostnatý drát a pokud se dostaneš přes něj a kolem kulometů, máj lovecký psy, kteří dokážou vyčenichat komáří prd.

Pár kilometrů odsud je stanice národní gardy, a když někdo uteče, pošlou helikoptéry s kulomety a reflektory. Nikomu nezáleží na tom, jestli tě přivedou zpátky živou nebo mrtvou, holka. Radši mrtvou. Ostatní aspoň přejde chuť.“

„Ale lidi to pořád zkoušejí,“ řekla Tracy palčivě.

„Ti, kterým se to povedlo, měli pomoc z venku - přátele, kteří sem propašovali zbraně, peníze a šaty. Čekalo na ně auto.“

Odmělčela se, aby zvýšila efekt. „A přece je chytli.“

„Mě nechytí,“ přísahala Tracy.

Blížila se dozorkyně. Zavolala na Tracy: „Chce s vámi mluvit správce Brannigan. Poklusem!“

„Potřebujeme někoho, kdo by se staral o naši malou dcerku,“ řekl správce Brannigan. „Je to dobrovolná práce. Jestli nechcete, nemusíte ji přijmout.“

Někoho, kdo by se staral o naši malou dcerku. Tracy rychle přemýšlela. To by mohlo usnadnit útěk. Když bude pracovat ve správčově domě, pravděpodobně se dozví mnohem více o situaci ve věznici.

„Ano,“ řekla Tracy. „Ráda tu práci vezmu.“

George Brannigan byl potěšen. Měl podivný, nerozumný pocit, že je té ženě něco dlužen. „Dobře. Je za to šedesát centů za hodinu“

Peníze budou uloženy na váš účet koncem každého měsíce/

Trestanci nesměli mít hotové peníze a všechna nahromaděná hotovost jim byla předána po odpykání trestu.

Koncem měsíce už tady nebudu, pomyslela si Tracy, ale nahlas řekla: „To je vynikající.“

„Můžete začít ráno. Vrchní dozorkyně vám řekne podrobnosti.“

„Děkuji vám, pane správce.“

Podíval se na Tracy a byl v pokušení ještě něco dodat. Nebyl si docela jist co. Místo toho řekl: „To je všechno.“

Když sdělila tu novinu Ernestýně, černá žena řekla zamyšleně: „To znamená, že z tebe udělají důvěrníci. Budeš se moc pohybovat po vězení. To by mohlo útěk trochu usnadnit.“

„Jak to mám provést?“ zeptala se Tracy.

„Máš na vybranou tři způsoby, ale všechny jsou riskantní. První je proplížit se ven. Jednou večer použiješ žvýkačku na zablokování zámku u cely a na chodbě. Vyplížíš se na dvůr, hodiš deku na ostnatý drát, přelezeš a utíkáš.“

„A máš za sebou psy a helikoptéry.“ Tracy už cítila, jak jí do těla vnikají kulky z pušek stráží. Zachvěla se. „Jaké jsou ty ostatní způsoby?“

„Druhý způsob je násilný útěk. Použiješ pistoli a vezmeš si s sebou rukojmí. Když tě chytí, dostaneš pěkně nasup.“

Spatřila nechápavý výraz na Tracy ně tváři. „Dostaneš ke svému trestu navrch dva až pět let.“

„A třetí způsob?“

„Odejít. To je pro důvěryhodné vězně, kteří jsou na práci venku.“

Když jsi jednou na čerstvém vzduchu, tak zkrátka jdeš pořád dál.“

Tracy o tom přemýšlela. Bez peněz, auta a úkrytu by neměla šanci. „Při nejbližším sčítání zjistí, že jsem pryč, a začnou mě hledat.“

Ernestýna povzddechla. „Neexistuje perfektní plán útěku, holka.“

Proto odsud ještě nikdo nikdy neutek.“

Já uteču, slibovala si Tracy. Já uteču.

Toho rána, kdy vzali Tracy do domu správce Brannigana, uplynulo pět měsíců od jejího uvěznění. Byla nervózní ze setkání se správčovou ženou a dítětem, protože tu práci zoufale chtěla. Byl to její klíč ke svobodě.

Tracy vešla do velké, příjemné kuchyně a posadila se. Cítila, jak jí z podpaží stékají kapičky potu. Ve dveřích se objevila žena oblečená v domácím kabátku tlumeně růžové barvy. „Dobré jitro,“ pozdravila „Dobré jitro.“

Žena se chystala usednout, pak si to rozmyslela a zůstala stát.

Sue Ellen Branniganová byla blondýnka kolem třiceti pěti let, s příjemným obličejem a nejistým, roztržitým chováním. Byla hubená a precitlivělá; nikdy si nebyla jistá, jak má jednat se služebními-trestanci. Má jim poděkovat za to, že dělají svou práci, nebo má jen udělovat příkazy? Má se chovat přátelsky, nebo s nimi má zacházet jako s trestanci? Sue Ellen si pořád ještě nezvykla na myšlenku, že žije uprostřed narkomanů, zlodějů a zabijáků.

„Já jsem paní Branniganová,“ odříkávala. „Amy je skoro pět let a víte, jak jsou děti v tom věku neposedné. Obávám se, že je na ni třeba pořád dávat pozor.“ Podívala se na Tracyinu levou ruku.

Nebyl na ní snubní prsten, ale to dnes samozřejmě nic neznamenal. Zejména u nižších vrstev, pomyslela si Sue Ellen. Odmíchlala se a opatrně se zeptala: „Máte děti?“

Tracy si vzpomněla na své nenarozené dítě. „Ne.“ „Dobře.“ Sue

Ellen byla touto mladou ženou zmatena. Byla jiná, než očekávala.

Bylo na ní něco téměř elegantního. „Přivedu Amy.“ Spěšně vyšla z místnosti.

Tracy se rozhlédla kolem. Byl to dost velký domek, čistý a pěkně zařízený. Tracy připadalo, že už celá léta nebyla v ničím domě.

To byla součást jiného světa, světa tam venku.

Sue Ellen se vrátila do místnosti a držela za ruku malou holčičku. „Amy, tohle je...“ Říká člověk trestanci křestním jménem nebo příjmením? Udělala kompromis. „Tohle je Tracy Whitneyová.“

„Ahoj,“ řekla Amy. Byla hubená jako její matka a měla její hluboké, inteligentní hnědé oči. Nebylo to hezké dítě, ale její otevřená přátelskost byla dojemná.

Nepřipustím, abych k ní přilnula.

„Ty budeš moje nová chůva?“

„Budu mamince pomáhat starat se o tebe.“

„Judy byla propuštěna na podmínku, víš to? Půjdeš taky ven na podmínku?“

Ne, pomyslela si Tracy. Řekla: „Já tady zůstanu dlouho, Amy.“

„To je dobře,“ řekla Sue Ellen vesele. Začervenala se v rozpacích a kousla se do rtu. „Myslím...“ začala rychle přecházet po kuchyni a vysvětlovat Tracy její povinnosti. „Budete jíst s Amy.

Ráno ji připravíte snídani a budete si s ní hrát. Kuchař připraví oběd. Po obědě Amy spí a odpoledne ráda chodí na procházku po farmě. Myslím, zeje pro dítě dobré, když vidí, jak věci rostou, nemyslíte?“

„Ano.“

Farma byla na druhé straně hlavní vězeňské budovy a těch osm hektarů, osázených zeleninou a ovocnými stromy, obhospodařovali vybraní vězni. Bylo tam umělé jezero, používané pro zavodňování, nad nímž se tyčila kamenná zeď, která ho obepínala.

Příštích pět dní bylo pro Tracy skoro jako nový život. Za jiných okolností by byla měla radost z toho, že se dostala z ponurých vězeňských zdí, že může volně chodit po farmě a dýchat svěží venkovský vzduch, ale neměla myšlenky na nic jiného než na útěk.

Když neměla službu u Amy, musela se hlásit zpátky ve vězení.

Každou noc byla Tracy zavřená v cele, ale přes den měla iluzi svobody. Po snídani ve vězeňské kuchyni šla do správceva domku a připravila snídani pro Amy. Tracy se od Charlese naučila slušně vařit a mnoho různých potravin na policích ve správcevě kuchyni ji uvádělo v pokušení, avšak Amy měla nejraději jednoduchou snídani z ovesných vloček nebo obilnin s ovocem. Potom hrála

Tracy s malou různé hry, nebo jí četla. Bez přemýšlení začala

Tracy učit Amy hrám, které si s ní hrála její matka.

Amy milovala loutky. Tracy se pokusila pro ni vyrobit loutku ze staré správcevy ponožky, ale vyšel z toho kříženec mezi liškou a kachnou. „Je krásná,“ řekla Amy loajálně.

Tracy mluvila za loutku různými přízvuky: francouzským, italským nebo německým, ale Amy měla nejraději zpěvavý mexický přízvuk

Paulity. Tracy se dívala na výraz radosti na dětské tváři a myslila si: Nenechám se unést citem. Je to jenom prostředek, jak se dostat z tohoto místa.

Když se Amy po obědě prospala, chodily na dlouhé procházky a

Tracy se snažila, aby přišly do oblastí vězeňského pozemku, které dosud neznala. Pečlivě si všímala každého východu. Pozorovala, jak jsou obsazeny strážní věže a kdy se střídají směny. Bylo jí jasné, že žádný z plánů útěku, o kterých mluvily s Ernestýnou, není proveditelný.

„Zkusil se někdy někdo dostat ven tak, že se schoval v jednom z těch nákladních aut, které přivázejí věci do vězení? Viděla jsem mlékařské vozy a auta s potravinami...“

„Na to zapomeň,“ řekla Ernestýna rovnou. „Každé vozidlo, které vjíždí do vrat nebo z nich vyjíždí, se prohledává.“

Při snídani příštího rána řekla Amy: „Mám tě ráda, Tracy. Budeš mojí maminkou?“

Ta slova bodla Tracy u srdce. „Jedna maminka stačí. Nepotřebuješ dvě.“

„Ale ano, potřebuji. Otec mojí kamarádky Sally Ann se znovu oženil a Sally Ann má dvě maminky.“

„Ty nejsi Sally Ann,“ řekla Tracy krátce. „Dojez snídani.“

Amy se na ni podívala raněnými očima. „Už nemám hlad.“

„Dobře. Budu ti tedy číst.“

Když Tracy začala číst, ucítila měkkou malou ruku Amy na své.

„Můžu si ti sednout na klín?“

„Ne.“ Obstarej si lásku od své vlastní rodiny, myslěla si Tracy.

Nepatříš mi. Nic mi nepatří.

Příjemné dny mimo vězeňskou rutinu způsobily, že noci se zdály horší. Tracy nenáviděla návraty do cely, nenáviděla být zavřená jako zvíře. Pořád si ještě nemohla zvyknout na křik z okolních cel v netečné tmě. Skřípala zuby, až jí bolely čelisti. Ještě jednu noc, slibovala si. Mohu to vydržet ještě jednu noc.

Málo spala, protože v duchu pilně plánovala. Prvním krokem bylo utéct. Druhým krokem bylo vyřídít si účty s Joe Romanem, Perry

Popem, soudcem Henry Lawrencem a Anthony Orsattim. Třetím krokem byl Charles. Ale to bylo ještě příliš bolestné. Ani na to nechtěla myslet. Vyřídím to, až přijde čas, říkala si.

Začínalo být nemožné vyhnout se Velké Bertě. Tracy si byla jistá, zeji obrovská Švédka dává špehovat. Když Tracy šla do rekreační místnosti, ukázala se za několik minut Velká Berta, a když šla

Tracy na dvůr, objevila se tam Velká Berta vzápětí.

Jednoho dne přišla Velká Berta k Tracy a řekla: „Dnes vypadáš krásně, littbarn. Nemůžu se dočkat, až budeme spolu.“

„Nech mě na pokoji,“ varovala ji Tracy.

Amazonka se zasmála. „Nebo co? Ta tvoje černá mrcha jde pryč.

Zařídím si, aby tě přeložili do méj cely.“

Tracy na ni upřeně hleděla.

Velká Berta přikývla. „To já dokážu. Věř mi.“

Tracy věděla, že nemá času nazbyt. Musí utéct, než bude Ernestýna propuštěna.

Amyina oblíbená procházka vedla po louce, která zářila jako duha barevnými květinami. Blízko bylo obrovské umělé jezero, obklopené nízkou betonovou zdí, která prudce spadala do hluboké vody.

„Pojďme si zaplavat,“ prosila Amy. „Ano, Tracy?“

„To není nakoupání,“ řekla Tracy. „Používají tu vodu na zalévání.“ Při pohledu na studené, hrozivě vypadající jezero se zachvěla.

Její otec ji nesl do moře na zádech, a když vykřikla, řekl:

„Nebud' dítě, Tracy, „ a upustil ji do studené vody. Když se jí voda zavřela nad hlavou, propadla panice a začala se topit.

Když se Tracy tu zprávu dozvěděla, byl to pro ni šok, jakkoli ji očekávala.

„Vypadnu odsud od soboty za týden,“ řekla Ernestýna.

Po těch slovech Tracy zamrazilo.

Neřekla Ernestýně o rozhovoru s Velkou Bertou. Ernestýna tady nebude, aby jí pomohla. Velká Berta má pravděpodobně dost vlivu na to, aby nechala Tracy přeložit na svou celu. Jediný způsob, jak se tomu vyhnout, bylo promluvit se správcem, a Tracy věděla, že když to udělá, může se považovat za mrtvou. Každý odsouzenec ve vězení se postaví proti ní. Musíš bojovat, šoustat, nebo jít přes dráty. Dobrá, ona půjde přes dráty.

S Ernestýnou znovu prošly možnosti útěku. Žádnou z nich nebyla uspokojivá.

„Nemáš aut'ák a nemáš venku nikoho, kdo by ti pomohl. Chytí tě. to je jistý, a pak na tom budeš hůř. Radši bys to měla brát s klidem a odsedět si to.“

Ale Tracy věděla, že to nemůže brát s klidem. Když po ní jede

Velká Berta. Při pomyšlení na tu obrovskou lesbu se jí dělalo fyzicky špatné.

Byla sobota ráno, sedm dní před Ernestýniným propuštěním. Sue

Ellen Branniganová vzala Amy do New Orleansu na víkend a Tracy pracovala ve vězeňské kuchyni.

„Tak co dělá naše guvernantka?“ zeptala se Ernestýna.

„Je to dobré.“

„Viděla jsem tu malou holčičku. Je opravdu sladká.“

„Je hodná,“ řekla lhostejně.

„Opravdu ráda odsud vypadnu. Něco ti řeknu, už se do tyhle díry nikdy nechci vrátit. Jestli pro tebe AI nebo já venku můžeme udělat...“

„Jedem!“ zvolal mužský hlas.

Tracy se obrátila. Zaměstnanec prádelny tlačil obrovskou káru vrchovatě naplněnou špinavými uniformami a prádlem. Tracy se zmateně dívala, jak míří k východu.

„Říkala jsem, jestli já nebo AI můžeme pro tebe něco udělat... víš, něco ti poslat nebo...“

„Ernie, co tady dělá náklad'ák z prádelny? Věznice má přece svoji vlastní prádelnu.“

„Ale, to je pro dozorce,“ smála se Ernestýna. „Původně dávali své uniformy do vězeňské prádelny, ale knoflíky byly utrhané, rukávy roztrhané, uvnitř měli přišité sprosté poznámky, košile byly sražené a látka se záhadně párala. Není to zatracená hanba, slečno Scarlet-tová? Ted' si musí dozorcí posílat své prádlo práť ven.“ Ernestýna se zasmála, imitující Butterfly McGuenovou.

Tracy už ji neposlouchala. Už ví, jak uteče.

„Georgi, myslím, že bychom si Tracy neměli nechávat.“ Správce

Brannigan vzhledl od svých novin. „Copak. Nějaký problém?“

„Nejsem si úplně jistá. Mám pocit, že Tracy nemá Amy ráda. Možná, že nemá ráda děti.“

„Nebyla na Amy zlá, že ne. Uhodila ji, křičela na ni?“

„Ne...“

„Co tedy?“

„Včera Amy běžela k Tracy a objala ji a Tracy ji odstrčila.“

Rozladilo mě to, protože Amy je do ní celá blázen. Abych řekla pravdu, možná trochu žárlím. Mohlo by to být tím.“

Správce Brannigan se zasmál. „To by mohlo být vysvětlení, Sue Ellen. Myslím, že Tracy Whitneyová se na tu práci moc dobře hodí. No, kdyby s ní byly nějaké opravdové problémy, řekni mi to a já s tím něco udělám.“

„Dobře, drahý.“ Sue Ellen ještě nebyla spokojená. Vzala své vyšívání a začala pracovat. Věc nebyla ještě uzavřena.

„Proč by to nemohlo jít?“

„Už jsem ti řekla. Strážé prohledávají každý nákladák, který projíždí branou.“

„Ale nákladák s košem špinavého prádla - přece nevyklopí všechno prádlo, aby to zkontrolovali.“

„To nepotřebují. Koš se vezme do skladu a stráž se dívá, jak se plní.“

Tracy stála a přemýšlela. „Ernie... a nemohl by tu stráž někdo na pět minut zabavit?“

„Na co k čertu by...“ Přerušila se a obličej se jí počal pomalu rozjasňovat úsměvem. „Někdo do něj bude pumpovat nesmysly, ty zatím vlezeš na dno koše a přikryješ se prádlem!“ Přikývla.

„Sakra, víš, že by to mohlo vyjít?“

„A pomůžeš mi?“

Ernestýna chvíli přemýšlela. Pak tiše řekla: „Jo. Pomůžu ti. Je to moje poslední šance kopnout Velkou Bertu do zadku.“

Vězeňský telegraf bzučel zprávou o Tracyině brzkém útěku. Útěk z vězení byl věcí, která se týkala všech vězňů. Trestankyně spoluprožívaly každý pokus a přály si, aby měly tolik odvahy a zkusily to samy. Ale byly tu strážé a psy a helikoptéry a nakonec těla vězňů, přinesená zpátky.

S Ernestýninou pomocí plán útěku rychle pokračoval. Ernestýna vzala Tracy míru, Lola ukradla látku na šaty v krejčovské dílně a Paulita je dala ušít švadleně v jiné cele. Ze skladu ukradly pár vězeňských bot a obarvily je, aby se hodily k šatům. Jako zázrakem se objevil klobouk, rukavice a kabelka.

„Musíme ti sehnat nějaký průkaz,“ oznámila Ernestýna Tracy.

„Budeš potřebovat pár kreditních karet a řidičák.“

„Jak bych...“

Ernestýna se zasmála. „To klidně nech na starý Ernie Lit-tlechapové.“

Následující večer podala Ernestýna Tracy tři kreditní karty známých bank na jméno Jana Smithová.

„Teď ještě ten řidičský průkaz.“

Někdy po půlnoci zaslechla Tracy, že se dveře cely otvírají.

Někdo se vplížil dovnitř. Tracy byla ve střehu. Posadila se na kavalci.

Nějaký hlas zašeptal: „Whitneyová? Tak jdeme.“

Tracy poznala hlas Lilian. „Co chceš?“ zeptala se.

Ze tmy se ozval Ernestýnin hlas. „Co to tvá matka vychovala za blbý dítě? Drž hubu a na nic se neptej.“

Lilian řekla tiše. „Musíme dělat rychle. Jestli nás chytí, odnesu si to. Pojd’.“

„Kam jdeme?“ zeptala se Tracy, když šla za Lilian po tmavé chodbě ke schodům. Vystoupily o patro výš, a když se ujistily, že tam není žádný strážný, spěchaly po chodbě až k místnosti, kde Tracy fotografovali a brali jí otisky prstů.

Lilian strčila do dveří.

„Pojd’ dovnitř,“ zašeptala.

Tracy šla za ní do místnosti. Vevnitř čekala další trestankyně.

„Postav se ke zdi,“ řekla nervózně.

Tracy si stoupla ke stěně. Žaludek měla jako na vodě.

„Dívej se do aparátu. Dělej. Snaž se tvářit uvolněně.“

Moc legrační, pomyslela si Tracy. V životě nebyla tak nervózní.

Kamera cvakla.

„Fotku dostaneš ráno,“ řekla trestankyně. „To je na řidičák. Teď vypadněte, ale rychle.“

Tracy a Lilian se vracely zpátky. Cestou Lilian řekla: „Slyšela jsem, že měníš celu.“

Tracy strnula. „Cože?“

„Tys to nevěděla? Stěhuješ se k Velké Bertě.“

Ernestýna, Lola a Paulita čekaly, až se Tracy vrátí. „Jak to šlo?“ „Výborně.“

Tys to nevěděla? Stěhuješ se k Velké Bertě. „Ty šaty budou hotové v sobotu,“ řekla Paulita. V den Ernestýnina propuštění. To je můj poslední termín, pomyslela si Tracy.

Ernestýna šeptala: „Všechno je dobré. V sobotu přijdou pro prádlo ve dvě. Musíš být ve skladu do půl druhé. O strážného se nemusíš starat. Lola ho vedle zabaví. Paulita bude na tebe ve skladu čekat. Bude mít pro tebe šaty. Doklady budou v kabelce.

Ve dvě patnáct budeš za vězeňskou branou.“

Tracy sotva dýchala. Už jen hovor o útěku ji naháněl hrůzu.

Každému je jedno, jestli té přivedou zpátky živou nebo mrtvou ...

Mrtvola je pro ně lepší.

Za několik dnů se pokusí dostat na svobodu. Nedělala si iluze: neměla příliš velkou šanci. Nakonec ji najdou a přivedou zpátky.

Ale přísahala, že si nejprve něco vyřídí.

Vězeňský telegraf fungoval dokonale. Všichni věděli, jak

Ernestýna Littlechapová a Velká Berta zápasily o Tracy. Stejně tak se teď vědělo, že má být Tracy přeložena do cely Velké Berty.

Nebylo tedy náhodou, že se Velké Bertě nikdo nezmínil o

Tracyiných plánech na útěk. Velká Berta neměla ráda špatné zprávy. Byla často schopná plést si zprávy s jejich nositelem a podle toho s takovou osobou jednala. Velká Berta se dozvěděla o Tracyině plánu až dopoledne toho dne, kdy se měl útěk uskutečnit. Řekla jí to důvěrnice, která Tracy fotografovala. Velká Berta přijala tu zprávu se zlověstným klidem. Když to poslouchala, zdálo se, že její velké tělo ještě roste. „Když“ bylo všechno, na co se zeptala. „Dnes odpoledne ve dvě hodiny, Berte. Schovají ji ve skladu na dno prádelního koše.“ Velká Berta o tom dlouho přemýšlela. Pak šla k dozorkyni a řekla: „Musím hned mluvit se správcem Branniganem.“ Tracy nespala celou noc. Z napětí jí bylo špatně. Měsíce strávené ve věznici jí připadaly jako celá věčnost. Jak tak ležela na kavalci a zírala do tmy, probleskávaly jí hlavou obrazy z minulosti. Cítím se jako princezna v pohádce, maminko. Nevěděla jsem, že někdo může být tak šťastný. Tak vy a Charles se chcete vzít. Jak dlouhé líbáčky plánujete? Postřelila jsi mě, ty mrcho! ... Vaše matka spáchala sebevraždu ... Nikdy jsem tě doopravdy neznal ... Svatební fotografie Charlese, jak se usmívá na svou nevěstu... Před kolika eóny to bylo? Na které planetě? Ranní zvonek řinčel chodbou jako tlaková vlna. Tracy se posadila na kavalci, dokonale probuzená. Ernestýna se na ni dívala. „Jak se cítíš, holka?“ „Fajn,“ zalhala Tracy. V ústech měla sucho a srdce jí tlouklo nepravidelně. „Tak dneska obě vypadnem“ Tracy nemohla polknout. „Hm.“ „Ses si jistá, že se dostaneš ze správceva domu do půl druhé?“ „To není problém. Amy vždycky po obědě spí.“ Paulita řekla: „Nesmiš přijít pozdě, nebo to nevyjde.“ „Budu tam.“ Ernestýna sáhla pod matraci a vytáhla svazek bankovek. „Budeš potřebovat nějaký peníze, aby ses mohla pohybovat. Je to jen dvě stě dolarů, ale na cestu ti to stačí.“ „Ernie, nevím, co mám říct...“ „No tak drž hubu a vem si to.“ Tracy se přinutila sníst něco k snídani. V hlavě jí bušilo a bolely jí všechny svaly v těle. Nikdy se nedočkám konce tohoto dne, myslela si. Musím to nějak přečkat. V kuchyni panovalo napjaté, nepřírozené ticho a Tracy si najednou uvědomila, že příčinou toho je ona. Byla terčem vědoucích pohledů a nervózního šepotu. Chystal se útěk z vězení a ona byla hrdinkou toho dramatu. Za několik hodin bude volná. Nebo mrtvá. Vstala od nedojedené snídaně a zamířila do domu správce Bran-nigana. Když Tracy čekala, až ji strážný otevře dveře chodby, setkala se tváří v tvář s Velkou Bertou. Čeká ji pěkné překvapení, myslela si Tracy. Teď je jenom moje, myslela si Velká Berta. Dopoledne ubíhalo tak pomalu, že Tracy myslela, že se zblázní. Minuty se nekonečně vlekly. Četla Amy, aniž by měla tušení, co. Všimla si, že se paní Branniganová kouká z okna. „Tracy, pojď si hrát na schovávanou.“ Tracy byla příliš nervózní na to, aby hrála nějaké hry, ale neodvážila se udělat něco, co by vzbudilo v paní Branniganové podezření. Přinutila se k úsměvu. „Tak dobře. Schováš se první, Amy?“ Byly na předním dvoře bungalovu. V dálce viděla Tracy budovu, ve které byl sklad. Musí tam být přesně ve 13.30. Převlékne se do vycházkových šatů, které pro ni ušily, a ve 13.45 bude ležet na dně velkého prádelního koše přikrytá uniformami a prádlem. Ve 14.00 přijde pro koš šofér z prádelny a odveze ji do nákladního auta. Ve 14.15 projede auto bránou směrem k blízkému městu, kde je prádelna. Řidič nevidí ze svého sedadla dozadu. Až se auto dostane do města a zastaví na červenou, otevřeš dveře a vystoupíš. Úplně klidně. Chytíš autobus směrem tam, kam chceš jet. „Vidíš mě?“ volala Amy. Byla napůl schovaná za kmenem mag-nolie. Měla ruku na ústech, aby potlačila smích. Bude se mi po ní stýskat, pomyslela si Tracy. Až se odsud dostanu, bude se mi stýskat po černé, holohlavé lesbičce a po malé holčičce. Byla by ráda věděla, co by si o tom pomyslel Charles Stanhope III. „Jdu tě hledat,“ zavolala. Sue Ellen se dívala na hru z domu. Zdálo se jí, že se Tracy chová podivně. Celé dopoledne se dívala na hodinky, jako kdyby na někoho čekala, a zcela zřejmě nebyla soustředěná na Amy. Musím to říct Georgovi, až přijde k obědu, rozhodla se Sue Ellen.

Budu trvat na tom, aby ji vyměnil.

Na dvoře Tracy a Amy hrály chvilku nebe, peklo, ráj, potom drápky, pak Tracy Amy četla. Konečně bylo půl jedné, kdy Amy obědvala. Přišel čas, aby Tracy začala jednat. Vzala Amy domů.

„Tak já jdu, paní Branniganová.“

„Cože? Nikdo vám to neřekl, Tracy? Máme tady delegaci důležitých návštěvníků. Budou u nás obědvat, a tak Amy nemůže jít spát.“

Vemte ji s sebou.“

Tracy tam stála a chtělo se jí křičet. „Ale... ale to nejde, paní Branniganová.“

Sue Ellen Branniganová ztuhla. „Co tím chcete říct, že to nejde?“

Tracy viděla naježí tváři hněv a pomyslela si: Nesmím ji rozzlobit.

Zavolá správce a ten mě pošle zpátky do cely.

Přinutila se k úsměvu. „Myslím... Amy ještě neobědvala. Bude mít hlad.“

„Přikázala jsem kuchaři, aby pro vás obě připravil studený oběd.“

Můžete jít na pěknou procházku na louku a tam si to sníst. Amy má ráda pikniky, vid', miláčku?“

„Mám strašně ráda pikniky.“ Podívala se žádostivě na Tracy.

„Můžeme, Tracy? Můžeme?“

Ne! Ano. Opatrně. Pořád to ještě může vyjít.

Bud' ve skladu do půl druhé. Nesmíš přijít pozdě.

Tracy se podívala na paní Branniganovou. „V kolik hodin mám přivést Amy?“

„Asi tak ve tři. To už budou pryč.“

Nákladník taky. Svět se s ní točil. „Já...“

„Není vám něco? Jste bledá.“

To je ono. Řekne, že je jí špatně. Půjde do nemocnice. Ale to ji budou chtít vyšetřit a zdržiji tam. Nikdy se nedostane ven včas.

Musí to jít nějak jinak.

Paní Branniganová se na ni pozorně dívala.

„Je mi dobře.“

Něco s ní není v pořádku, usoudila Sue Ellen Branniganová. Řeknu

Georgovi, aby opatřil někoho jiného.

Amyiny oči se rozzářily radostí. „Dám ti ty největší sendviče,

Tracy. Budeme se mít dobře, jo?“

Tracy neodpověděla.

Příjezd důležitých návštěvníků byl překvapivý. Výbor pro vězeňskou reformu doprovázel po trestnici sám guvernér William

Haber. Správce Brannighan to zažíval každý rok.

„To patří k povolání, Georgi,“ vysvětloval guvernér. „Nech barák vyčistit, řekni svým dámám, aby se pěkně usmívaly, a oni nám zase zvýší rozpočet.“

Ráno toho dne přikázal vrchní dozorce: „Uklid'te všechny drogy, nože a robertky.“

Guvernér Haber se svou skupinou měl přijet v 10.00. Proveďte nejdříve inspekci věznice, potom navštíví farmu a nakonec poobědvá u správce.

Velká Berta byla netrpělivá. Když požádala o přijetí u správce, řekli jí: „Správce má dnes ráno málo času. Zítra by to bylo snazší. Má...“

„Do prdele se zítřkem!“ vybuchla Velká Berta. „Potřebuju s ním mluvit teď. Je to důležitý.“

Jen málo obyvatelkám vězení mohlo něco takového projít, ale

Velká Berta byla jednou z nich. Vězeňské úřady si byly vědomy její moci. Věděly, že začíná vzpoury a věděly, že je likviduje. Žádné vězení na světě není možné řídit bez vězeňských vůdců a Velká

Berta vůdcem byla.

Čekala v předpokoji správcovy kanceláře téměř hodinu. Její obrovité tělo přetévalo přes židli, na které seděla. To je ale hnusné stvoření, myslela si správcova sekretářka. Naskakuje mi i ní husí kůže.

„Jak dlouho ještě budu čekat?“ domáhala se vstupu Velká Berta.

„Už to dlouho nemůže trvat. Je tam hodně lidí. Správce má dnes dopoledne moc práce.“

„Bude jí mít ještě víc,“ dodala Velká Berta. Podívala se na hodinky. Dvanáct čtyřicet pět. Spousta času.

Byl nádherný den. Bezmračný a teplý. Zpívající vánek přinášel ze zelenajícího se pozemku farmy vábnou směs vůní.

Tracy rozprostřela ubrus na trávě blízko jezera a Amy šťastně žvýkala chlebiček s vaječným salátem. Tracy se podívala na hodinky. Byla už jedna hodina. Nechtěla tomu věřit. Dopoledne se vleklo a odpoledne tak letí. Musí si něco rychle vymyslet, nebo ji čas připraví o poslední naději na svobodu.

Jedna deset. Ve správcově přijímací kanceláři položila sekretářka telefon a řekla Velké Bertě: „Lituji. Správce říká, že vás dnes nemůže přijmout. Uděláme vám schůzku na...“

Velká Berta vstala. „Musí mě přijmout! Je to...“

„Zařadíme vás na zítra.“

Velká Berta už chtěla říct: „Zítra už bude pozdě,“ ale včas se zarazila. Jen správce smí vědět, co dělá. Donášečům se stávaly smrtelné úrazy. Ale neměla v úmyslu se vzdát. V žádném případě si nenechá Tracy Whitneyovou utéct. Šla do vězeňské knihovny a sedla si k jednomu z dlouhých stolů na vzdáleném konci místnosti.

Naškrábala lístek, a když dozorkyně přešla do postranní místnosti pomoci s něčím jiné vězenkyni. Velká Bertají hodila lísteček na stůl a odešla.

Když se dozorkyně vrátila, našla lístek a otevřela ho. Přečetla si ho dvakrát:

DNESKA BYSTE MĚLI PROHLÍDNOUT NÁKLAĐÁK S PRÁDLEM

Podpis chyběl. Je to vtip? To dozorkyně nemohla vědět. Vzala telefon: „Dejte mi velitele stráže...“

Jedna patnáct. „Ty nejíš,“ řekla Amy. „Chceš jeden chlebiček?“

„Ne! Nech mě na pokoji.“ Nechtěla na ni být tak hrubá.

Amy přestala jíst. „Ty se na mě zlobíš, Tracy? Prosím tě, nezlob se na mě. Mám tě moc ráda. Já se na tebe nikdy nezlobím.“ Její něžné oči byly plné bolesti.

„Já se nezlobím.“ Je to v pekle.

„Tak já taky nebudu jíst, když ty nejíš. Budeme si hrát s míčem,

Tracy.“ A Amy vytáhla z kapsy gumový míč.

Jedna šestnáct. Už by měla jít. Bude jí to trvat nejméně patnáct minut, než se dostane do skladu. Pokud si pospíší, ještě to může stihnout. Ale nemůže nechat Amy samotnou. Tracy se rozhlédla a v dálce spatřila skupinu vězňů, kteří sbírali úrodu. Okamžitě věděla, co udělá.

„Ty si nechceš hrát s míčem, Tracy?“

Tracy vstala. „Ano, chci. Budeme hrát novou hru. Kdo dohodí míč nejdál. Já teď hodím míč a pak bude řada na tobě.“

Tracy vzala tvrdý gumový míč a hodila ho směrem k dělníkům jak mohla nejdál.

„Hezky,“ řekla Amy s obdivem. „To je ale daleko!“

„Jdu pro míč,“ řekla Tracy. „Ty tady počkej.“

A běžela. Běželajako o život. Její nohy letěly přes pole.

Bylajedna hodina osmnáct minut. Jestli se opozdí, počkají na ni.

Nebo nepočkají? A běžela rychleji. Slyšela že za ní Amy něco volá, ale nevěnovala tomu pozornost. Dělníci na poli teď mířili jiným směrem. Tracy na ně zavolala a oni se zastavili. Když k nim doběhla, nemohla popadnout dech.

„Děje se něco?“ zeptal se jí jeden.

„Ne, nic.“ směrem k dělníkům Přerývaně dýchala a lapala po dechu.

„Ta malá holčička támhle. Dejte na ni někdo pozor. Já musím něco důležitého zařídit. Já...“

Slyšela z dálky své jméno a obrátila se. Amy stála nahoře na betonové zdi, která obklopovala jezero. Mávala. „Podívejte se na mě, Tracy.“

„To nesmíš! Jdi dolů!“ vykřikla Tracy.

A Tracy s hrůzou viděla, jak Amy ztrácí rovnováhu a padá do jezera.

„Proboha!“ Tracy zbledla. Teď si musí vybrat. Ale nemá na vybranou. Nemůže jí pomoci. Teď ne. Někdo ji zachrání. Já musím zachránit sebe. Musím se odsud dostat nebo umřu. Bylajedna hodina dvacet minut.

Tracy se otočila a běžela tak rychle, jako nikdy v životě.

Ostatní za ní volali, ale neslyšela je. Nevšimla si, že ztratila boty, nedbala na to, že ji tvrdá zem řeže do nohou. Srdce jí divoce bušilo a plíce praskaly, ale nutila se běžet stále rychleji. Doběhla ke zdi kolem je/era a vyšplhala nahoru.

Hluboko dole viděla jak Amy v hluboké, hrozivé vodě bojuje, aby se udržela na hladině. Tracy nezaváhala ani na vteřinku a skočila za ní. Když dopadla do vody, uvědomila si: Proboha! Vždyť já neumím plavat...

KNIHA DRUHÁ

New Orleans

PÁTEK, 25. SRPNA - 10.00 DOPOLEDNE

Lester Torrance, pokladník First Merchant Bank of New Orleans, se pyšnil dvěma věcmi: sexuální zdatností u dam a schopností odhadnout zákazníka. Lesterovi táhlo na padesátku. Byl to vytáhlý muž s nažloutlým obličejem, knirkem a la Tom Seleck a dlouhými kotletami. Dvakrát ho přeskočili při povyšování a Lester tedy aspoň používal banku jako seznamovací kancelář. Poznal lehké dívky na kilometr a dělalo mu radost, když se mu podařilo přesvědčit je, aby mu věnovaly svou přízeň zdarma. Osamělé vdovy byly obzvláště snadnou kořistí. Byly k maní ve všech tvarech, v různém věku a stupni zoufalství a dříve či později se objevily před Lesterovou přepážkou. Když měly dočasně přečerpaný šekový účet, Lester je soucitně vyslechl a počkal s proplacením jejich šeků. A na oplátku by snad spolu mohli zajít na malou, tichou večeři? Mnohé ženské zákaznice vyhledávaly jeho pomoc a svěřovaly mu rozkošná tajemství: Potřebují půjčku, aby to manžel nevěděl...

Potřebují, aby jisté šeky, které vystavily, zůstaly v tajnosti...

Přemýšlejí o rozvodu... mohl by jim Lester pomoci okamžitě zrušit společný účet?... Lester dychtivě uspokojoval jejich přání. A sám byl také uspokjován.

To jistě páteční dopoledne Lester věděl, že narazil na zlatý důl.

Všiml si té ženy okamžitě, když vstoupila do dveří banky. Byla to prostě bomba. Měla hladké černé vlasy, které jí spadaly na ramena, na sobě těsnou sukni a svetr, jež odhalovaly postavu, kterou by jí mohla závidět revuální tanečnice z Las Vegas.

V bance byli čtyři další pokladníci a oči mladé ženy putovaly od jedné přepážky ke druhé, jako by hledala pomoc. Když se podívala na Lestera, dychtivě pokývl hlavou a povzbudivě se na ni usmál.

Zamířila k jeho přepážce, přesně jak to čekal.

„Dobré ráno,“ řekl Lester vřele. „Co pro vás mohu udělat?“ Viděl, jak jí bradavky napínají kašmírový svetr, a pomyslel si: Maličká, co já bych pro tebe chtěl všechno udělat!

„Obávám se, že mám problém,“ řekla žena tiše. Měla nejroztomilejší jižanský přízvuk. jaký kdy Lester slyšel. „Od toho jsem tady,“ řekl srdečně, „abych řešil problémy.“ „To doufám. Obávám se, že jsem udělala něco hrozného.“ Lester se

na ni usmál svým nejlepším otcovským úsměvem, naznačujícím na mne se můžete spolehnout. „Nemohu uvěřit, že by taková krásná dáma jako vy mohla udělat něco hrozného.“

„Ale ano, udělala jsem to.“ Její hnědé oči byly doširoka otevřené panikou.

„Jsem sekretářka Josefa Romana a on mi před týdnem nařídil, abych objednala novou šekovou knížku k jeho šekovému účtu, jenže jána to zkrátka zapoměla, a teď nám docházejí šeky. Až se to dozví, nevírn, co se mnou udělá.“ Vyklopila mu to všechno jemným, sametovým hlasem.

Lester znal jméno Josefa Romana velmi dobře. Byl váženým zákazníkem banky, i když na svých účtech udržoval relativně malé vklady. Každý věděl, že svoje opravdové peníze pere jinde.

Má opravdu dobrý vkus, pokud jde o sekretářky, pomyslel si

Lester. Znovu se usmál. „No, to snad není tak hrozné, paní....“

„Slečna. Hartfordová. Lureen Hartfordová.“

Slečna, Tohle je jeho šťastný den. Lester cítil, že to všechno nádherně vyjde. „Jednoduše vám ty šeky hned objedná. Budete je mít za dva tři týdny a...“

Tiše záupěla a Lesterovi se zdálo, že ten zvuk má v sobě nekonečný příslib. „Ale to je příliš pozdě a pan Romano se na mne už i tak zlobí. Nemohu se nějak soustředit na práci, víte?“

Nahnula se dopředu, takže se její prsy dotýkaly přední stěny přepážky. Řekla bez dechu: „Kdybyste mi jen ty šeky mohl rychle opatřit, ráda zaplatím extra.“

Lester řekl lítostivě: „Moc lituji, Lureen, ale to je nemožné...“

Viděl, že má blízko k slzám.

„Abych řekla pravdu, mohlo by mě to stát místo. Prosím vás... udělám cokoli.“

Její slova zněla Lesterovým uším jako hudba.

„Já vám řeknu, jak to vyřešíme,“ prohlásil Lester. „Objednám je telefonicky jako spěšné a budete je mít v pondělí. Co vy na to?“

„Vy jste báječný!“ Její hlas byl naplněn vděčností.

„Pošlu vám je do kanceláře a -“

„Bude lepší, když šije vyzvednu sama. Nechci, aby pan Romano věděl, jak jsem hloupá.“

Lester se chápavě usmál. „Hloupá ne, Lureen. Všichni občas na něco zapomeneme.“

Tiše řekla: „Nikdy vám to nezapomenu. Na shledanou v pondělí.“

„Budu tady.“ Ani přeražená záda by ho neudržela doma.

Kouzelně se na něj usmála, a pomalu kráčela z banky. Její chůze stála za podívanou. Lester se usmíval, když šel ke kartotéce, našel si číslo účtu Josefa Romana a telefonicky udělal spěšnou objednávku na nové šeky.

Hotel na Carmen Street byl nerozeznatelný od stovky jiných hotelů v New Orleansu. Proto si ho Tracy vybrala. Byla v tom malém, levně zařízeném pokoji už týden. Ve srovnání s její celou to byl hotový palác.

Když se Tracy vrátila ze setkání s Lesterem, sundala si černou paruku, prohrábla si prsty své bohaté vlasy, vyjmula měkké kontaktní čočky a krémem si setřela naličení. Sedla si na jedinou židli s opěradlem v pokoji a hluboce dýchala. Šlo to dobře.

Dozvědět se, ve které bance má Joe Romano svůj účet, bylo snadné.

Tracy vyhledala placené šeky v matčině pozůstalosti. „Joe

Romano? Ten je nedotknutelný,“ říkala Ernestýna.

Ernestýna se mýlí a Joe Romano je první na řadě. Po něm přijdou ostatní. Všichni.

Zavřela oči a znovu prožívala ten zázrak, který ji sem dostal...

Cítila, jak se jí studená, temná voda zavírá nad hlavou. Topila se a byla plná hrůzy. Potopila se, její ruce našly dítě, uchopily je a táhly je k hladině. Amy ve slepé panice bojovala, aby se osvobodila, stáhla je znovu dolů, divoce mlátila rukama a nohama.

Tracy málem praskaly plíce. Probojovávala se z mokrého hrobu, pevně držela malé děvčátko a cítila, jak jí ubývají síly. Nezachráníme se, myslela si. Umíráme. Slyšela hlasy, cítila, jak ji trhají z rukou Amyino tělo a křičela: „Ne, proboha, ne!“ Silné ruce uchopily Tracy kolem pasu a nějaký hlas řekl: „Už je všechno v pořádku. Uklidněte se. Je po všem.“

Tracy se zoufale ohlédla po Amy a viděla, že je v bezpečí v rukou nějakého muže. O chvíli později je obě vytáhli z hluboké, kruté vody...

Příhoda by stála sotva zajeden odstavec na vnitřní stránce ranních novin, kdyby nebylo toho, že vězenkyně, která neuměla plavat, riskovala život, aby zachránila dítě správce věznice. Přes noc udělali reportéři a televizní komentátoři z Tracy hrdinku. Sám guvernér Haber v doprovodu správce Brannigana navštívil Tracy ve vězeňské nemocnici.

„To, co jste udělala, bylo velmi odvážné,“ řekl správce. „Paní Branniganová ajájsme vám velice vděční.“ Hlas se mu třásl dojetím.

Tracy byla ještě slabá a otřesená z toho, co prožila. „Jak je Amy?“

„Bude v pořádku.“

Tracy zavřela oči. Nesnesla bych, aby se jí něco stalo, pomyslela si. Vzpomněla si, jak se chovala chladně, když dítě chtělo její lásku. a hořce se zastyděla. Ta příhoda jí stála šanci na útěk, ale Tracy věděla, že kdyby to všechno měla prožít znovu, udělala by totéž.

Nehodu vyšetřovali jen krátce.

„Byla to moje vina,“ řekla Amy otci. „Hrály jsme si s míčem,

Tracy běžela pro míč a řekla mi, abych počkala. Já jsem vylezla na zeď, abych ji lépe viděla, a spadla jsem do vody. Ale Tracy mě zachránila, tatínku.“

Tracy si nechali v nemocnici přes noc na pozorování. Příští ráno ji zavedli do kanceláře správce Brannigana. Čekaly na ni zástupci sdělovacích prostředků. Cítili zajímavou zprávu o lidském hrdinství, a tak tam byli dopisovatelé UPI a Associated Press; místní televizní stanice vyslala dokonce zpravodajský tým.

Ten večer se zpráva o Tracyině hrdinství rozléla do světa.

Příběh o zachránění dítěte uvedla celostátní televize a začal narůstat jako sněhová koule. Převzaly ho Time, Newsweek, People a stovky dalších periodik po celé zemi. Jakmile se zpráva rozšířila, začaly se do trestnice hrnout dopisy a telegramy, žádající pro Tracy milost.

Guvernér Haber si o tom pohovořil se správcem Branniganem.

„Tracy Whitneyová je tady pro vážný zločin,“ podotkl správce Brannigan.

Guvernér se zamyslel. „Ale před tím nebyla trestána, že ne, Georgi?“

„To je pravda, pane.“

„Musím vám říci, že na mne veřejnost vyvíjí velký nátlak, abych s tím něco udělal.“

„Na mne také, pane guvernere.“

„Nemůžeme ovšem připustit, aby nám veřejnost říkala, jak máme spravovat naše věznice, že?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Na druhé straně,“ podotkl guvernér rozumně, „to děvče docela určitě prokázalo značnou dávku odvahy. Stala se z ní hrdinka.“

„O tom není pochyb,“ souhlasil správce Brannigan. Guvernér se odmlčel, aby si zapálil doutník. „Jaký je váš názor, Georgi.“

George Brannigan pečlivě volil slova. „Jste si samozřejmě vědom toho, pane guvernere, že mám na věci značný osobní zájem.“

Zachránila moje dítě. Ale nechme to stranou. Nemyslím si, že

Tracy Whitneyová je kriminální typ a nevěřím, že by představovala nebezpečí pro společnost, kdyby byla venku. Vřele doporučuji, abyste jí udělil milost.“

Guvernér, který se právě chystal ohlásit svoji kandidaturu na nové volební období, v tom poznal dobrý nápad. „Ještě chvíli si to necháme pro sebe.“ V politice je správné načasování to nejdůležitější.

Sue Ellen se poradila se svým manželem, a pak Tracy sdělila:

„Správce Brannigan a já bychom chtěli, abyste se přestěhovala do našeho domku. Máme vzadu volnou ložnici. Mohla byste se o Amy starat celý den.“

„Děkuji vám,“ řekla Tracy vděčně. „To bych byla moc ráda.“

Fungovalo to dokonale. Nejenže Tracy nemusela trávit noci zamknutá v cele, ale její vztah s Amy se úplně změnil. Amy ji zbožňovala a Tracy jí to oplácela. Zamílovala si tu bystrou milou malou holčičku. Hrály spolu své staré hry, dívaly se v televizi na disneyovky a četly si. Tracy se téměř stala členem rodiny.

Ale kdykoli se Tracy při nějaké pochůzce dostala do svého bloku cel, narazila na Velkou Bertu.

„Měla jsi štěstí, mrcho,“ vrčela Velká Berta. „Ale brzy zas budeš zpátky v cele s obyčejnejma lidma. Už na tom pracuju, litbarn.“

Tři týdny po zachránění Amy si Tracy a Amy hrály na dvoře na pikačku. Sue Allen náhle vyběhla z domu. Chvilku stála a dívala se na ně. „Tracy, právě telefonoval správce. Chce, abyste k němu okamžitě přišla do kanceláře.“

Tracy přepadl náhlý strach. Znamenalo to, že bude přeložena zpátky do věznice? Využila Velká Berta svého vlivu a zařídila to?

Nebo se paní Branniganová nelíbí, že jsou si s Amy tak blízké?

„Ano, paní Branniganová.“

Když Tracy přivedli, stál správce ve dveřích své kanceláře.

„Raději se posadte,“ řekl.

Tracy se z tónu jeho hlasu snažila uhádnout svůj osud.

„Mám pro vás zprávu.“ Odmlčel se, pln nějakého pohnutí, které

Tracy nechápala. „Právě jsem dostal příkaz guvernéra Louisiany.“ pokračoval správce Brannigan, „kterým se vám s okamžitou platností uděluje úplná milost.“

Proboha, opravdu řekl to, co si myslím, že řekl? Bála se promluvit.

„Chci, abyste věděla,“ mluvil správce dále, „že to není proto, že jste zachránila moje dítě. Jednala jste instinktivně, jako by jednal každý řádný občan. Ani ve snu bych nevěřil, že byste mohla představovat hrozbu pro společnost.“ Usmál se a dodal: „Amy se po vás bude stýskat. Nám také.“

Tracy nebyla schopna slova. Kdyby jen správce znal pravdu: kdyby nebylo té příhody, honili by ji správcovi muži jako uprchlíka.

„Budete propuštěna pozítří.“

Její „propusták.“ Tracy to pořád ještě nemohla pochopit. „Já -já nevím, co mám říct.“

„Nemusíte nic říkat. Všichni jsme tady na vás velmi pyšní. Paní

Branniganová a já věříme, že venku dosáhnete něčeho velkého.“

Tak to je pravda: je volná. Tracy se cítila tak slabá, že se musela opřít o opěradlo židle. Když konečně promluvila, její hlas byl pevný. „Je toho spousta, co chci udělat, pane správce.“

Poslední den Tracyina pobytu ve vězení k ní přišla vězenkyně z je-jího bývalého bloku. „Tak ty jdeš ven.“

„Ano.“

Betty Franciscusové bylo něco málo přes čtyřicet, byla dosud přitažlivá a vypadala hrdě.

„Když budeš venku potřebovat pomoc, znám muže, kterého bys měla v New Yorku navštívit. Jmenuje se Conrad Morgan.“ Strčila Tracy kousek papíru. „Má něco společného s vězeňskou reformou. Rád pomáhá lidem, kteří byli ve vězení.“

„Děkuji ti, ale myslím, že nebudu potřebovat.“

„To nikdy nevíš. Nech si tu adresu.“

O dvě hodiny později vycházela Tracy z brány věznice kolem televizních kamer. Nechtěla mluvit s reportéry, avšak když se Amy vytrhla z rukou své matky a vrhla se Tracy do náruče, kamery zavrčely. Tento záběr byl ve všech večerních zprávách.

Svoboda už nebyla pro Tracy abstraktním slovem. Bylo to něco hmatatelného, hmotného, něco, z čeho se člověk mohl těšit a vychutnávat to. Svoboda znamenala dýchat čerstvý vzduch, soukromí, nemuset stát ve frontě na jídlo, neslyšet zvonek.

Znamenalo to horkou koupel a voňavé mýdlo, měkké prádlo, hezké šaty a boty s vysokými podpatky. Znamenalo to mít jméno místo čísla. Svoboda znamenala konec strachu z Velké Berty a hromadného znásilnění, konec příšerné jednotvárnosti vězeňské rutiny.

Tracy chvíli trvalo, než si na nově nabytou svobodu zvykla. Když šla po ulici, dávala si pozor, aby do někoho nevrátila. Ve věznici to mohlo znamenat začátek rvačky.

Nejvíce práce dalo Tracy přizpůsobit se neexistenci stálé hrozby.

Nikdo ji neohrožoval.

Měla volnost uskutečnit své plány.

Ve Filadelfii viděl Charles Stanhope 111. v televizi, jak Tracy opouští vězení. Je pořád krásná, pomyslel si. Když se na ni díval, zdálo se nemožné, že by mohla spáchat ty zločiny, za které byla odsouzena. Podíval se na svou vzornou ženu, která klidně seděla na druhém konci místnosti a pletla. Rád bych věděl, jestli jsem neudělal chybu.

Daniel Cooper viděl Tracy v televizním zpravodajství ve svém bytě v New Yorku. Bylo mu úplně jedno, že byla propuštěna z vězení.

Vypnul televizi a vrátil se ke složce, na které pracoval.

Když Joe Romano viděl televizní zprávy, hlasitě se zasmál. Ta mrcha Whitneyová má štěstí. Vsadil bych se, že jí vězení udělalo dobře. Teď musí být opravdu nadržena. Třeba se ještě jednou setkáme.

Romano byl sám se sebou spokojený. Renoira už předal překupníkovi, koupil ho soukromý sběratel v Curychu. Pět set tisíc od pojišťovny a dalších dvě stě tisíc od překupníka. Romano se samozřejmě o ty peníze rozdělil s Anthony Orsattim. Při jednání s ním byl Romano velmi pečlivý, protože na příkladech poznal, co se stává lidem, kteří v obchodech s Orsattim nebyli korektní.

V pondělí v poledne se Tracy v osobě Lureen Hartfordové vrátila do First Merchants Bank of New Orleans. V tuto hodinu tu bylo plno zákazníků. Ve frontě před okénkem Lestera Torrance bylo několik lidí. Tracy se postavila do řady, a když ji Lester spatřil, rozzářil se a pokynul jí. Byla ještě krásnější, než si vzpomínal.

Když se Tracy konečně dostala k okénku, Lester zakrálal: „No, nebylo to snadné, ale udělal jsem to pro vás, Lureen.“ Její obličej se rozjasnil teplým, vděčným úsměvem. „Vy jste zkrátka vynikající.“

„Ano, jistě, tady to mám.“ Lester otevřel zásuvku, vyndal krabici s šeky, které měl pečlivě uloženy stranou a podal jí je. „Tady je to. Čtyři sta bílých šeků. Bude to stačit.“

„Ale samozřejmě, to je víc než dost, pokud pan Romano nedostane psací záchvat.“ Podívala se Lesterovi do očí a vzdychla.

„Zachránil jste mi život.“

Lester pocítil příjemné vzrušení ve slabinách. „Myslím si, že lidé mají být na sebe hodní, co říkáte, Lureen?“ „Máte pravdu, Lestere.“

„Víte, měla byste si u nás otevřít svůj vlastní účet. Opravdu dobře bych se vám o něj staral. Opravdu dobře.“ „To já vím,“ řekla Tracy tiše.

„Co kdybychom si o tom popovídali někde u klidné, tiché večeře.“

„To bych opravdu ráda.“ „Kam vám mohu zavolat, Lureen?“ „Já zavolám vám, Lestere.“ Odcházela.

„Počkejte ještě...“ K okénku přistoupil další zákazník a podal zdrcenému Lesterovi pytlík plný mincí.

Uprostřed banky stály čtyři stoly, kde byly v přihrádkách čisté depozitní a výběrové formuláře. Bylo tam plno lidí, pilně vyplňujících listky. Tracy odešla z dohledu Lestera. Jeden zákazník uvolnil místo u stolu a Tracy si tam sedla. Krabice, kterou jí Lester předal, obsahovala osm bloků čistých šeků. Ale o ty se Tracy nezajímala. Zajímaly jí depozitní formuláře na konci každého bloku.

Pozorně oddělila depozitní formuláře od šeků a za necelé tři minuty držela v ruce osmdesát formulářů. Dávala pozor, aby si jí nikdo nevšímal, a položila do kovové přihrádky dvacet formulářů.

Přešla k dalšímu stolu, kde nechala dalších dvacet formulářů. Za několik minut je všechny rozdělila na různé stoly.

Depozitní formuláře byly čisté, ale všechny měly na spodní části magnetický kód, podle kterého je počítač zapsal na příslušný účet. Bez ohledu na to, kdo peníze přinese, počítač podle magnetického kódu částky automaticky uloží na účet Joe Romana. Ze své zkušenosti z banky Tracy věděla, že za dva dny budou všechny magnetizované depozitní formuláře použity a že to bude trvat nejméně pět dní, než se na ten zmatek přijde. To jí dávalo více než dostatek času na to, co měla v plánu.

Cestou zpátky do hotelu hodila Tracy bílé šeky do odpadkového koše. Pan Joe Romano už je nebude potřebovat.

Tracyinou další zastávkou byla neworleánská Prázdninová cestovní agentura. Mladá žena za stolem se zeptala: „Mohu

vám nějak pomoci?“

„Jsem sekretářka Josefa Romana. Pan Romano by si chtěl rezervovat letenku do Rio de Janeiro. Chce odletět tento pátek.“

„Jedna letenka?“

„Ano. První třída. Krajní sedadlo. Kuřáci, prosím.“

„Zpáteční?“

„Ne, jenom tam.“

Pracovnice cestovní agentury se obrátila ke svému počítači. Za několik okamžiků řekla: „Hotovo. Jedna letenka první třídy na let

728 Pan American, odlet 18.35 v pondělí, s mezipřistáním v Miami.“

„Bude mít radost,“ ujistila ji Tracy.

„Dělá to devatenáct set dvacet devět dolarů. Budete platit hotově nebo na účet?“

„Pan Romano vždycky platí hotově. Hotově při doručení. Mohli byste laskavě letenku doručit do jeho kanceláře ve čtvrtek, prosím?“

„Můžeme ji doručit zítra, jestli chcete.“

„Ne Pan Romano tam zítra nebude. Mohlo by to být ve čtvrtek v jedenáct dopoledne?“

„Ano. Samozřejmě. A adresa?“

„Pan Josef Romano, dvě sté sedmnáct Poydras Street, kancelář čtyři nula osm.“

Žena si to poznamenala. „Dobře. Postarám se o to, aby letenka byla doručena ve čtvrtek dopoledne.“

„Přesně v jedenáct.“ řekla Tracy. „Děkuji vám.“

O půl bloku dále bylo brašnářství Acme. Tracy si prohlédla vystavené zboží a pak vešla dovnitř.

Přiblížil se k ní prodavač. „Dobré ráno. Co pro vás mohu udělat?“

„Chtěla bych pro manžela nějaké kufry.“

„To jste na správném místě. Máme výprodej. Nabízíme pěkné, laciné...“

„Ne,“ řekla Tracy, „nechci nic laciného.“

Přistoupila ke kufrům Vuitton vystaveným u stěny. „Hledám něco takového. Odjíždíme na cesty.“

„Jsem si jistý, že z takového kufru bude mít radost. Máme tři různé velikosti. Kterou byste...?“

„Vezmu si jeden kufr od každé velikosti.“

„Výborně. Bude to na účet nebo v hotovosti?“

„Hotově při doručení. Jméno je Josef Romano. Mohl byste je nechat doručit do kanceláře mého manžela ve čtvrtek dopoledne.“

„Ale samozřejmě, paní Románová.“

„V jedenáct hodin?“

„Sám na to dohlédnu.“

Jako by jí to dodatečně napadlo, Tracy dodala: „A prosím vás... mohli byste na ně dát jeho iniciály - ve zlaté? Je to J.R.“

„Samozřejmě. S radostí, paní Románová.“

Tracy se na něj usmála a dala mu adresu do kanceláře.

Z blízké telegrafní kanceláře Western Union poslala Tracy telegram se zaplacenou odpovědí do hotelu Rio Othon Paláce na pláži Copacabana. Zněl: ŽÁDÁM VAŠE NEJLEPŠÍ APARTMÁ POČÍNÁJE TÍMTO PÁTKEM NA DVA MĚSÍCE. PROSÍM POTVRDTE ZAPLACENÝM TELEGRAMEM NA ADRESU JOSEF ROMANO, 217 POYDRAS STREET, KANCELÁŘ 408. NEW ORLEANS, LOUISIANA, USA.

O tři dny později Tracy zavolala do banky a chtěla mluvit s

Les-terem Torrancem. Když uslyšela jeho hlas, řekla tiše: „Asi už si na mne nepamätujete, Lestere, ale tady je Lurecn Hartfordová, sekretářka pana Romana a...“

Jak by šiji nepamatoval! Jeho hlas byl dychtivý. „Samozřejmě si na vás pamätuji, Lureen.“

„Pamätujete? To mě těší. Setkáváte se se spoustou lidí.“

„Ne takových, jako jste vy,“ ujistil ji Lester. „Nezapomnělajste na naši večeri, že ne?“

„Ani nevíte, jak se na ni těším. Hodilo by se vám příští úterý.

Lestere?“

„Výborně!“

„Tak domluveno. Ach. Jsem strašně hloupá! Jsem tak rozrušená, když s vámi mluvím, že jsem skoro zapomněla, proč volám. Pan

Romano mě požádal, abych zkontrolovala zůstatek jeho šekového účtu. Dal byste mi to číslo?“

„Samozřejmě. Žádný problém.“

Normálně by se Lester Torrance měl zeptat na datum narození nebo na nějakou jinou formu identifikace volajícího, ale v tomto případě to přece nebylo nutné. Jistěže ne. „Nezavěšujte, Lureen,“ řekl.

Šel ke kartotéce, vytáhl kartu Josefa Romana a překvapeně ji studoval. Během několika minulých dnů došlo na Romanův účet překvapivě mnoho úložek. Romano nikdy předtím nenechával na účtu tolik peněz. Lester Torrance přemýšlel, co se děje. Zřejmě něco velikého. Při večeri s Lureen se to pokusí z ní vymáčknot.

Trochu zasvěcených informací nikdy neškodí. Vrátil se k telefonu.

„Váš šéf nás pěkně zaměstnává,“ řekl Tracy. „Má na svém šekovém účtu přes tři sta tisíc dolarů.“

„Dobře. To souhlasí.“

„Nechce, abychom ty peníze převedli na depozitní účet? Takhle neunesou žádné úroky, a já bych mohl...“

„Ne. Chce je mít přesně tam, kde jsou,“ ujistila ho Tracy.

„Dobře.“

„Moc vám děkuji, Lestere. Jste můj miláček.“

„Počkejte. Mám vám zavolat do kanceláře kvůli tomu úterku?“

„Ne, já vás zavolám sama, drahoušku,“ řekla mu Tracy.

A spojení se přerušilo.

Moderní výšková kancelářská budova, kterou vlastnil Anthony

Orsatti, stála na Poydras Street mezi nábrežím a obrovským louisianským superdómem. Kanceláře Pacifické importní a exportní společnosti zabíraly celé čtvrté patro. Na jednom konci chodby byly kanceláře Orsattiho, na druhém konci místnosti Joe Romana.

Zbylý prostor využívaly čtyři mladé hostesky, které byly k dispozici pro večerní zábavy přátel a obchodních známých Anthony

Orsattiho. Před Orsattiho apartmá seděli dva mohutní muži, kteří zasvětili svůj život hlídání svého šéfa. Fungovali také pro svého šéfa jako šoféři, maséři nebo poslíčkové.

Ve čtvrtek ráno byl Orsatti ve své kanceláři. Kontroloval příjmy ze včerejších sázek na čísla, na koně, z prostituce a tuctu jiných lukrativních činností, které Pacifická importní a exportní společnost kontrolovala.

Anthony Orsatti se blížil sedmdesátce. Byl to podivně stavěný muž, s velkým, mohutným tělem a krátkýma, kostnatýma nohama, které vypadaly, jako by byly určeny pro mnohem menšího člověka.

Když se postavil, vypadal jako sedící žába. Obličej měl zvrátněný pavučinou jizev, jakoby utkaných opilým pavoukem. Měl příliš velká ústa a vyboulené černé oči. Od patnácti let byl úplně holohlavý po záchvatu alopecie. Od té doby nosil černou paruku.

Špatně mu seděla, ale za celá ta léta se mu to nikdo neodvážil říct do očí. Orsatti měl studené oči hazardního hráče, které neprozradily nic. Jeho obličej byl zcela bez výrazu, s výjimkou chvil, které trávil se svými pěti zbožňovanými dcerami. Jediná věc, která prozrazovala jeho náladu, byl jeho hlas. Měl drsný, chraplavý hlas, což byl následek toho, že mu v den jeho jednadvacátých narozenin utáhli kolem krku drát a nechali ho ležet v domnění, zeje mrtvý. Dva muži, kteří se té chyby dopustili, se o týden později objevili v márnici. Když byl

Orsatti opravdu rozrušen, změnil se jeho hlas v přiskrcené šeptání, které bylo sotva slyšet.

Anthony Orsatti byl králem, který ovládal své léno pomocí úplatků, revolverů a vydírání. Ovládal celý New Orleans, a ten mu prokazoval svou poslušnost ve formě nevýslovného bohatství.

Kmotří jiných rodin po celé zemi ho respektovali a stále vyhledávali jeho rady.

V tomto okamžiku byl Anthony Orsatti v blahosklonné náladě.

Posnídal se svou milenkou, kterou si vydržoval ve svém činžovním domě v Lake Vista. Navštěvoval ji třikrát týdně a dnešní ranní návštěva byla zvláště uspokojivá. Dělal s ním v posteli věci, o kterých se jiným ženám ani nezdálo, a Orsatti upřímně věřil, že je to proto, že ho tolik miluje. Organizace běžela hladce.

Nebyly problémy, protože Anthony Orsatti věděl, jak řešit obtíže, aby se z nich nastaly problémy. Jednou vysvětlil svou filozofii

Joe Romanovi: „Joe, nikdy nedopusť, aby se z malých problémů staly velké problémy, nebo porostou jako sněhová koule. Máš třeba šéfa policejního okrsku, který si myslí, že by měl dostávat víc - tak ho spálíš a je po sněhové kouli.

Nebo nějaký velký zvíře z Chicaga chce dovolení, aby směl v New Orleansu provést „malou“ operaci. Viš přece, že z té „malé“ operace bude brzy velká operace a začne tě připravovat o zisky. Tak řekneš ano a až sem ten hajzl přijede, tak ho spálíš. A zase je po sněhové kouli. Je ti to jasný!.“

Joe Romanovi to jasné bylo.

Anthony Orsatti Joe Romana miloval. Byl jako jeho syn. Orsatti si ho vybral, když Romano jako malý zlodějíček okrádal opilce v zastrčených uličkách. Sám ho vycvičil, a teď se ten hoch vyrovnal těm nejlepším. Byl rychlý, chytrý a poctivý. Za deset let se Romano vypracoval v řadách Orsattiho zaměstnanců na vrchního velitele. Dohlížel na všechny operace rodiny a podléhal pouze Orsattimu.

Lucy, Orsattiho soukromá sekretářka, zaklepala a vešla dovnitř.

Bylo jí dvacet čtyři let, byla absolventkou univerzity a její postávají vyhrála několik místních soutěží krásy. Orsatti měl rád kolem sebe krásné mladé ženy.

Podíval se na hodiny na psacím stole. Řekl Lucy, že si před polednem nepřeje být vyrušován. Zavrčel na ni: „Co je?“

„Omlouvám se, že vás vyrušuji, pane Orsatti. Mám na telefonu nějakou slečnu Gigi Dupresovou. Mluví hystericky, ale nechce mi říct, o co se jedná. Chce mluvit jenom s vámi osobně. Myslela jsem si, že by to mohlo být důležité.“

Orsatti seděl a počítačem v hlavě mu běžela jména. Gigi

Du-presová? Jedna z těch ženských, které měl v pokoji posledně v Las Vegas? Gigi Dupresová? Nemohl si vzpomenout, a byl přece tolik pyšný na to, že nikdy nic nezapomněl. Ze zvědavosti Orsatti zvedl telefon a pokynul Lucy, aby odešla.

„Ano? Kdo je to?“

„Je to pan Anthony Orsatti?“ Měla francouzský přízvuk.

„No a?“

„Ach, jsem tak ráda, že jsem vás našla, mister Orsatti!“

Lucy měla pravdu. Ta ženská je hysterická. Anthony Orsatti ztratil zájem. Chtěl zavěsit, ale hlas pokračoval.

„Prosím, musíte ho zastavit!“

„Dámo, nevím, o čem mluvíte a mám moc...“

„Mého Joea. Joe Romana. Slíbil mi, že mě vezme s sebou, comprenez-vous?“

„Heleďte, jestli máte něco s Joe Romanem, vyřídíte si to s ním.

Nejsem jeho chůva.“

„Ale on mi lhal! Právě jsem se dověděla, že jede do Brazílie beze mne. Polovička z těch tří set tisíc dolarů je moje.“

Anthony Orsatti najednou zjistil, že ho to přece jenom zajímá.

„O jakých tří sta tisících to mluvíte?“

„O těch penězích, které Joe schovává na svém šekovém účtě. Jsou to peníze, které - jak se to řekne? - ulil.“

Anthony Orsattiho to velice zajímalo.

„Prosím, řekněte Joeovi, že mě musí vzít do Brazílie s sebou.

Prosím! Uděláte to?“

„Jo,“ slíbil Anthony Orsatti. „Vyřídím to.“

Kancelář Joe Romana byla moderní, celá bílá a chromová, navržená nejmódnějším dekoraterem v New Orleansu.

Jedinými barevnými skvrnami byly tři drahé obrazy francouzských impresionistů na stěně. Romano se pyšnil svým dobrým vkusem. Vybojoval si svou cestu nahoru z neworleánské chudinské čtvrti a cestou se vzdělával. Měl dobré oko na obrazy a dobré uši na hudbu. Když večeřel venku, vedl se sklepíkem dlouhé, zasvěcené rozhovory o víně.

Ano, Joe Romano měl všechny důvody, aby byl na sebe hrdý.

Zatímco jeho vrstevníci přežívali pomocí pěstí, on dosáhl úspěchu hlavou. Je pravda, že Anthony Orsatti vlastní New Orleans, ale je také pravda, že Joe Romano ho pro něj řídí.

Jeho sekretářka vstoupila do místnosti. „Pane Romano, je tady poslíček s letenkou do Rio de Janeiro. Mám mu napsat šek? Je to proti hotovému zaplacení.“

„Rio de Janeiro?“ Romano zakroutil hlavou. „Řekněte mu, zeje to nějaký omyl.“

Uniformovaný poslíček stál ve dveřích. „Bylo mi řečeno, že to mám doručit Josefu Romanovi na této adrese.“

„No, tak vám to řekli špatně. Co to je, nějaký reklamní trik nové letecké linky?“

„Ne, pane, já...“

„Ukažte.“ Romano vzal letenku poslíčkovi z ruky a podíval se na ni. „Pátek. Co bych dělal v pátek v Riu?“

„To je dobrá otázka,“ řekl Anthony Orsatti. Stál za poslíčkem. „Co bys tam dělal, Joe?“

„To je nějaká hloupá chyba, Tony.“ Romano podal letenku zpátky poslíčkovi. „Vemte to zpátky a řekněte jim...“

„Ne tak rychle.“ Anthony Orsatti vzal letenku a prohlížel šiji.

„Je to letenka první třídy, sedadlo na kraji, kuřáci, do Rio de Janeiro, na pátek. Jednoduchá.“

Joe Romano se zasmál. „Někdo udělal chybu.“ Obrátil se ke své sekretářce. „Madge, zavolejte tu agenturu a řekněte jim, že se spletli. Někáký chudák bude shánět svou letenku.“

Vešla Joleen, jeho pomocná sekretářka. „Promiňte, pane Romano, přišly kufrý. Mám to podepsat.“

Joe Romano na ni zíral. „Jaké kufrý? Neobjednal jsem žádné kufrý.“

„Ať je přinesou dovnitř,“ nařídil Anthony Orsatti. „Prokrista!“ řekl Joe Romano. „Copak se všichni zbláznili?“ Vešel poslíček a nesl tři kufrý značky Vuitton. „Co je tohle? Nikdy jsem nic takového neobjednal.“ Poslíček zkontroloval svůj dodací list.

„Tady se říká pan Josef Romano, dvě stě sedmáct Poydras Street, kancelář čtyři nula osm.“ Orsatti zkoumal zavazadla. „Mají na sobě tvoje iniciály, Joe.“ „Co? Počkej! To je asi nějaký dárek.“

„Ty máš narozeniny?“

„Ne. Ale znáš ženské. Pořád člověku dávají nějaké dárky.“ „Máš nějaký zástoj v Brazílii?“ vyptával se Anthony Orsatti.

„VBrazílii?“ zasmál se Joe Romano. „To musí být nějaký vtip,

Tony.“

Orsatti se mírně usmál, pak se obrátil na sekretářky a oba poslíčky.

„Ven!“

Když se za nimi zavřely dveře, Anthony Orsatti promluvil. „Kolik peněz máš na svém šekovém účtě, Joe?“

Joe Romano se na něj udiveně podíval. „Nevím, asi patnáct set, myslím, možná dva tácy. Proč?“

„Proč jen tak z legrace nezavoláš svoji banku a neověříš si to?“

„Na co? Já...“

„Zkontroluj to, Joe.“

„Jistě. Pokud ti to udělá radost.“

Zazvonil na sekretářku. „Zavojte mi hlavní pokladní ve First Merchants.“

Za minutu byla na lince.

„Halo, miláčku. Tady je Josef Romano. Dala byste mi laskavě zůstatek mého šekového účtu? Narodil jsem se čtrnáctého října.“

Anthony Orsatti zvedl paralelku. Za několik okamžiků byla pokladní zpátky na lince.

„Promiňte, že jsem vás nechala čekat, pane Romano. K dnešnímu dni váš šekový účet vykazuje zůstatek tři sta deset tisíc, devět set pět dolarů a třicet pět centů.“

Romano cítil, jak bledne. „Co prosím.“

„Tři sta deset tisíc, devět set pět...“

„Vy pitomá krávo!“ zařval. „Nenechávám si na účtě tolik peněz.

Zmýlila jste se. Dejte mi...“ I U

Cítil, jak mu někdo bere telefon z ruky, když Anthony Orsatti pokládal sluchátko. „Odkud jsou ty peníze, JoeV“

Joe Romano byl bledý. „Přisáhám. Tony, že o těch penězích nic nevím.“

„Ne?“

„Musíš mi přece věřit! Víš, co to asi je? Někdo na mě udělal nějaký podtrh.“

„To tedy musí být někdo, kdo tě hrozně miluje. Dal ti na rozloučenou dárek tři sta deset tisíc dolarů.“ Orsatti těžce dosedl na hedvábím potažené křeslo, dlouho se na Joe Romana díval a pak tiše řekl: „Všechno bylo zařízené, co? Letenka do Rio de

Janeiro, nová zavazadla ... Jako kdybys plánoval začít nový život.“

„Ne.“ V hlase Joe Romana byla panika. „Kristapána, přece mě znáš,

Tony. Vždycky jsem s tebou hrál na rovinu. Jsi pro mě jako otec.“

Začínal se potit. Ozvalo se zaklepání na dveře a Madge strčila dovnitř hlavu. Držela v ruce obálku.

„Omlouvám se, že vyrušuji, pane Romano. Je tu pro vás telegram. ale musíte sám podepsat příjem.“

S instinktem zvířete v pasti řekl: „Teď ne, mám práci.“

„Já si to vezmu,“ řekl Anthony Orsatti a vstal ze židle, dřív než sekretářka mohla zavřít dveře. Dal si se čtením telegramu načas a pak zaostřil oči na Joe Romana.

Hlasem tak tichým, že ho Romano sotva slyšel, Anthony Orsatti řekl: „Přečtu ti to, Joe. Potvrzujeme vaši rezervaci našeho apartmá Princess na dva měsíce od tohoto pátku, prvního září. Je to podepsáno S. Montalband, ředitel, Rio Othon Paláce, pláž

Copacabana. Je to tvoje rezervace, Joe. Už ji nebudeš potřebovat.“

André Gillian byl v kuchyni a dělal přípravy na spaghetti alla carbonara, velký italský salát a hruškový dort, když zaslechl hlasitý, zlověstný, praskavý zvuk a o chvíli později příjemný šum ústřední klimatizace dozněl do ztracena.

André dupl nohou a řekl: „Merde! Zrovna dnes večer, když hrají karty!“

Spěchal do komory, kde byla skříňka s vypínači, vypnul a zapnul jeden po druhém, ale nic se nestalo.

Bože, pan Pope bude zuřit. Prostě zuřit! André věděl, jak se jeho pán těší na svou každotýdenní páteční partičku pokeru. Byla to

l tradice, která trvala již roky. Scházela se tu pořád stejná vybraná skupina hráčů.

Bez klimatizace bude v domě nesnesitelně. Prostě nesnesitelně*.

V září byl New Orleans jen pro necivilizované lidi. Ani po západu slunce nepolevovalo horko a vlhkost.

André se vrátil do kuchyně a podíval se na kuchyňské hodiny.

Čtyři. Hosté přijdou v osm. André přemýšlel, že zatelefonuje panu

Popovi a řekne mu, co se stalo, ale pak si vzpomněl, že mu právník řekl, že bude celý den u soudu. Ten milý člověk má tolik práce. Potřebuje si odpočinout. A teď tohle!

André vzal z kuchyňské zásuvky malý černý telefonní seznam, vyhledal číslo a vytočil ho.

Po třetím zazvonění se ozval kovový hlas: „Dovolali jste se do servisu klimatizačních zařízení Eskymo. Naši technici v tomto okamžiku nejsou přítomni. Pokud necháte své jméno, číslo a krátký vzkaz, zavoláme vás co nejdříve. Prosím, počkejte na pípnutí, a pak mluvte.“

Foutre! Jenom v Americe je člověk nucen bavit se s nějakou mašinou.

Do Andreho ucha zaznělo ostré, protivné pípnutí. Řekl do sluchátka: „Tady je rezidence Monsieur Pery Popa, čtyřicet dva

Charles Street. Naše klimatizace přestala fungovat. Pošlete někoho co nejdříve. Víté!“

Praštil sluchátkem. Samozřejmě, ie tam nikdo není. Klimatizace pravděpodobně přestala fungovat v celém tomhle hrozném městě. Je nemožné, aby klimatizace zvládla to zatracené horko a vlhkost.

Někdo by měl co nejdřív přijít. Pan Pope se umí zlobit. Umí se ošklivě zlobit.

Během tří let, kdy André Gillian pracoval pro advokáta, zjistil, jak je jeho zaměstnavatel vlivný. Bylo to obdivuhodné.

Tak mladý a tak chytrý. Perry Pope znal prostě každého. Luskal prsty a lidé skákali.

André Gillian měl pocit, že už je v domě tepleji, fa va chier dur. Jestli se něco rychle nestane, bude to průšvih.

Když se André vrátil ke krájení tenoučkových plátků salámu a pro-volonského sýra na salát, nemohl se zbavit hrozného pocitu, že večer je odsouzen ke katastrofě.

Když o třicet minut později zazněl zvonek, měl André šaty prosáklé potem a v kuchyni bylo jako v peci. Gillian spěchal k zadním dveřím.

Ve dveřích stáli dva dělníci v montérkách a s kabelami na nářadí.

Jeden byl vysoký černoš. Jeho společník byl bílý, o několik centimetrů menší, s ospalým, znuděným výrazem na obličeji. V zadním vjezdu bylo vidět jejich servisní dodávku.

„Nějaký problém s klimatizací?“ zeptal se černý muž.

„Oui. Díky Bohu, že jste tady. Musíte to hned spravit. Za chvíli přijdou hosté.“

Černý muž šel ke sporáku, ucítil pečící se dort a řekl: „Pěkně to voní.“

„Prosím vás!“ naléhal Gillian. „Udělejte něco!“

„Musíme se podívat do kotelny,“ řekl malý muž. „Kde je to?“

„Tudy.“

Andreje spěšně vedl do kotelny, kde stála klimatizační jednotka.

„To je dobrá mašina, Ralfe,“ řekl černý muž svému společníkovi.

„Jasně, Ale. Takové už se dnes nedělají.“

„Tak proč, proboha, neběží?“ ptal se Gillian.

Oba se na něj obrátili.

„Sotva jsme sem přišli,“ řekl Ralf vyčítavě. Klekl si a otevřel malá dvířka ve spodní části jednotky, vytáhl baterku, lehl si

na břicho a podíval se dovnitř. Za chvíli vstal. „Tady to není.“

„Tak kde to tedy je?“ ptal se André.

„Musí to být kratší na některém výstupu. Pravděpodobně to zkratovalo celý systém. Kolik větráků klimatizace tady máte?“

„V každé místnosti jeden. Počkejte. To musí být nejméně devět.“

„To bude zřejmě ten problém. Vedení je přetížené. Podíváme se na to.“

Všichni tři spěchali halou zpátky. Když šli kolem obývacího pokoje, řekl AI: „Ten pan Pope to tu ale má pěkné.“

Obývací pokoj byl krásně zařízený, plný cenných starožitností.

Podlahy byly pokryté perskými koberci tlumených barev. Vlevo od obývacího pokoje byla jídelna a vpravo hráčský pokoj s velkým, zeleným sukrem pokrytým hracím stolem uprostřed. V jednom rohu pokoje byl kulatý stůl, již prostřený k večeři. Oba montéři vešli do hráčského pokoje a AI posvítíl baterkou do větráku klimatizace vysoko na stěně.

„Hm,“ zamumlal. Podíval se na strop nad hracím stolem. „Co je nad tímto pokojem?“

„Podkroví.“

„Půjdeme se tam podívat.“

Dělníci šli za Andreem do podkroví, dlouhé místnosti s nízkým stropem, plné prachu a pavučin.

AI šel ke krabici elektrického vedení ve stěně. Pohlížel si změřit drátů. „Ha.“

„Našel jste něco?“ ptal se André dychtivě.

„Problém s kondenzátorem. To je ta vlhkost. Tenhle týden volalo snad sto lidí. Je zkratovaný. Musíme kondenzátor vyměnit.“

„Proboha! Bude to trvat dlouho?“

„Ne. Máme nový kondenzátor v autě.“

„Pospěšte si, prosím,“ prosil je André. „Pan Pope přijde za chvíli domů.“

„Nechtě to na nás,“ řekl AI.

Když byli zpátky v kuchyni, řekl André: „Musím dodělat majonézu na salát. Trefíte sami zpátky do podkroví?“

AI mávl rukou. „Žádný problém, příteli. Jen si dělejte svou práci a my si uděláme naši.“

„Děkuji vám. Moc vám děkuji.“

André se díval, jak jdou muži do dodávky a vracejí se se dvěma plátěnými pytli. „Když budete něco potřebovat,“ řekl jim, „stačí zavolat.“

„Jistě.“

Oba montéři šli nahoru a André se vrátil do kuchyně.

Když Ralf a AI došli do podkroví, otevřeli plátěné pytle a vyndali z nich malou skládací stoličku, vrtačku s ocelovým vrtákem, talíř chlebiček, dvě plechovky piva, dalekohled Zeiss

12 krát 40 pro pozorování při špatném světle a dva živé křečky, kteří dostali injekci tři čtvrtiny miligramu acetyl promazinu.

Oba muži se dali do práce. „Ernestýna na mě bude pyšná,“ zasmál se vesele AI, když začali.

AI byl zpočátku tvrdošíjně proti.

„Ty jsi se musela zbláznit, ženská. Nebudu si nic začínat s Perry

Popem. Ten frajer po mně vyjede tak tvrdě, že bude po mně.“

„Nemusíš si s ním dělat starosti. Ten už nikdy nebude nikoho otravovat.“

Byli nazi na vodní posteli v bytě Ernestýny.

„A co z toho vůbec budeš mít, miláčku.“ dotazoval se AI.

„Je to hajzl.“

„Podívej, holčičko, svět je plnej hajzlů, ale to neznamená, že budeš trávit život tím, že jim budeš uřezávat koule.“

„Tak dobře. Dělán to pro přítelkyni.“

„Pro Tracy?“

„Správně.“

Tracy se Alovi líbila. Byli všichni společně na večeři ten den, kdy ji propustili.

„Ta ženská je klasa,“ připustil AI. „Ale proč pro ni nasazujeme krk?“

„Protože když ji nepomůžeme my, bude se muset spokojit s někým, kdo není zdaleka tak dobrý, a když ji chytí, odtáhnou ji zase zpátky do té díry.“

AI se posadil na posteli a zvědavě se na Ernestýnu podíval.

„Tolik to pro tebe znamená, miláčku?“

„Ano, miláčku.“

Nikdy by to nepochopil, ale pravda byla, že Ernestýna by nesnesla pomyšlení, že je Tracy zpátky ve vězení vydaná na milost Velké

Bertě. Nebyla to jenom Tracy, na kom Ernestýně záleželo. Stala se Tracyinou ochránkyní a kdyby ji Velká Berta dostala do rukou, znamenalo by to porážku i pro Ernestýnu.

A tak všechno, co mu řekla, bylo: „Ano, znamená to pro mě moc, miláčku. Uděláš to?“

„Krucifix, přece to nemůžu dělat sám,“ bručel AI.

Ernestýna věděla, že vyhrála. Začala se propracovávat po jeho těle směrem dolů. A zamumlala: „Neměli před několika dny propustit

Ralfa...?“

Oba muži, ulepení od potu a prachu, se vrátili k Andreemu do kuchyně až v půl sedmé.

„Už je to spravené?“ ptal se André dychtivě.

„Byla to pořádná fuška,“ sdělil mu AI. „Víte, máte tady kondenzátory na stejnosměrný i střídavý proud, které...“

„To je jedno,“ přerušil ho André netrpělivě. „Spravili jste to?“

„Ale jo. Je to hotový. Za pět minut to zas poběží jako nový.“

„Formidable! Nechtě účet v kuchyni na stole.“

Ralf potřásl hlavou. „S tím si nedělejte starosti. Účet vám pošle společnost.“

„Tak vám oběma děkuji. Au voir.“

André viděl, jak oba muži odcházejí zadními dveřmi a nesou své plátěné pytle. Když byli z dohledu, zašli na dvorek a otevřeli dvířka, za kterými byl venkovní kondenzátor chladicí jednotky.

Ralf posvítil baterkou a AI znovu spojil dva dráty, které o několik hodin dříve uvolnil. Klimatizační jednotka okamžitě naskočila.

AI si opsal telefonní číslo na servisním štítku u kondenzátoru.

Když po několika minutách vytočil číslo a uslyšel nahraný hlas servisu klimatizačních zařízení Eskymo, řekl: „Tady je rezidence

Perryho Popa na Charles Street čtyřicet dva. Naše klimatizace už pracuje bezvadně. Nemusíte nikoho posílat. Mějte se pěkně.“

Každotýdenní páteční partička pokeru u Perryho Popa byla událostí, na kterou se všichni hráči vždycky těšili. Byla to vždycky stejná, pečlivě vybraná skupina: Anthony Orsatti, Joe

Romano, soudce Henry Lawrence, nějaký městský radní, státní senátor a samozřejmě jejich hostitel. Sázky byly vysoké, jídlo vynikající a společnost byla výkvětem moci.

Perry Pope byl v ložnici a převlékal se do bílých hedvábných kalhot a bílé sportovní košile. Šťastně si prozpěvoval a myslel na večer, který ho čekal. V poslední době stále vyhrával. Ve skutečnosti celý život jenom vyhrávám, pomyslel si.

Když někdo v New Orleansu potřeboval nějakou právní pomoc, stačilo navštívit Perryho Popa. Jeho moc pramenila z jeho konexí s Orsattiho rodinou. Byl znám jako Zařizovač a dokázal zařídit všechno - od dopravní pokuty přes žalobu za přechovávání drog až po vraždu. Život byl krásný.

Když přišel Anthony Orsatti, přivedl s sebou hosta. „Joe Romano už s námi hrát nebude,“ oznámil Orsatti. „Všichni znáte inspektora

Newhouse.“

Muži si potřásl rukama.

„Pítí je na příborníku, pánové,“ řekl Perry Pope. „Povečříme později. Co abychom se do toho dali?“

Muži zaujali svá obvyklá místa kolem zeleného plstěného stolu v hráčském pokoji. Orsatti ukázal na prázdnou židli Joe Romana a řekl inspektorovi Newhouseovi: „To bude od teďka tvoje místo, Mele.“

Zatímco muži otvírali čerstvé balíčky karet. Pope začal rozdávat pokerové žetony. Vysvětloval inspektorovi Newhouseovi:

„Černé žetony jsou pětidolarové, červené desetidolarové, modré padesátidolarové, bílé jsou za stovku. Každý si pro začátek kupuje žetony za pět set dolarů. Hrajeme neomezené sázky, třikrát se zvyšuje, rozdávající určuje hru.“

„To zní dobře,“ řekl inspektor.

Anthony Orsatti byl ve špatné náladě. „Tak jedem. Začínáme.“ Jeho hlas bylo přiškrčené šeptání. Špatné znamení.

Perry Pope by byl dal nevimco, aby se dozvěděl, co se stalo s Joe

Romanem, ale byl příliš chytrý, aby se na to zeptal. Orsatti mu to řekne, až bude čas.

Orsattiho myšlenky byly černé: Byl jsem Joe Romanovi jako otec.

Důvěřoval jsem mu, udělal jsem ho svým hlavním velitelem. A ten parchant mě bodl do zad. Kdyby ta bláznivá francouzská ženská nezatelefonovala, bylo by mu to prošlo. Užmu nikdy nic neprojde.

Ne tam, kde je. Když je tak chytrý, ať si tam dole prcă ryby.

„Tony, hraješ nebo ne?“

Anthony Orsatti obrátil svou pozornost ke hře. U tohoto stolu se prohrávaly a vyhrávaly obrovské sumy peněz.

Anthony Orsatti vždycky nerad prohrával, a nemělo to nic společného s penězi.

Nesnášel, aby v něčem prohrál. Myslel si o sobě, zeje rozený vítěz. Jenom vítězové se dostávali v životě na taková místa, jako on. Posledních šest měsíců měl Perry Pope bláznivé štěstí ve hře a Anthony Orsatti byl odhodlán to dnes večer přerušit.

Vzhledem k tomu, že se hrálo podle rozdávajícího, každý rozdávající určoval způsob hry, ve kterém se cítil nejsilnější.

Rozdávalo se po pěti kartách, po sedmi kartách, hrálo se s otevřenými kartami, nebo tahaný poker - ale dnes večer, ať se hrála jakákoli hra, Anthony Orsatti neustále prohrával. Začal zvyšovat sázky, hrál lehkomyšlně a snažil se dostat své peníze zpátky. O půlnoci, kdy přerušili hru kvůli jídlu, které připravil

André, prohrával Orsatti padesát tisíc dolarů. Nejvíce vyhrával

Perry Pope.

Jídlo bylo vynikající. Orsatti obvykle měl rád půlnoční pohoštění zdarma, ale dnes večer hořel netrpělivostí vrátit se zpátky ke stolu. „Ty nic nejíš, Tony,“ řekl Perry Pope.

„Nemám hlad.“ Orsatti sáhl po stříbrné kávové konvici po svém boku, nalil si kávu do porcelánového šálku s viktoriánským vzorem a sedl si k pokerovému stolu. Byl netrpělivý. Chtěl vyhrát své peníze zpátky. Když si míchal kávu, spadlo mu do šálku kousek smeti.

Orsatti s odporem vyndal smetl lžičkou a zkoumal je. Byl to kousek omítky. Podíval se na strop a něco ho uhodilo do čela.

Najednou si povšiml cupkavých zvuků nahoře.

„Co se to k čertu nahoře děje?“ zeptal se Anthony Orsatti. Perry

Pope právě vyprávěl inspektoru Newhouseovi nějakou anekdotu.

„Promiň, Tony, co jsi říkal?“

Cupkavé zvuky nahoře byly teď zřetelnější. Na zelenou plst začaly padat kousky omítky.

„Vypadá to, jako kdybyste měl myši,“ řekl senátor. „V tomhle domě nejsou.“ Perry Pope byl rozhořčen. „No, něco tam určitě je,“ zavrčel Orsatti. Na zelený plstěný stůl spadl větší kus omítky.

„Pošlu Andreho, aby se na to podíval,“ řekl Pope. „Pokud jste dojedli, můžeme se dát znova do hry.“

Anthony Orsatti se pozorně podíval na malou díрку na stropě přesně nad svou hlavou. „Počkejte. Půjdeme se podívat nahoru.“

„Na co, Tony? André může...“

Ale Orsatti už vstal a šel ke schodům nahoru. Ostatní se na sebe podívali a spěchali za ním.

„Pravděpodobně se do podkroví dostala veverka,“ hádal Perry Pope.

„V tuhle roční dobu je jich všude plno. Asi si schovávají oříšky na zimu.“ Zasmál se svému vtipu.

Kdys došli ke dveřím do podkroví, Orsatti je otevřela Perry Pope rozsvítil světlo. Uprostřed podkroví byla skládací židle s balíčkem chlebičků a dvěma otevřenými plechovkami piva. Vedle na podlaze ležel dalekohled.

Orsatti tam šel, zvedal jeden předmět za druhým a prohlížel šije.

Pak si klekl na kolena a pohnul dřevěným válečkem, který zakrýval malou díрку, provrtanou do stropu. Přiložil k dírcce oko. Přímě pod ním bylo jasně vidět karetní stůl.

Perry Pope stál zmateně uprostřed podkroví. „Kdo sem k čertu dal ty krámy? To si s Andrem vyřídím.“ Orsatti pomalu vstal a oprášil si kolena.

Perry Pope se podíval na podlahu. „Podívejte se!“ vykřikl.

„Nechali ve stropě díru. Ti dělníci dnes stojí za hovno.“

Sklonil se, podíval se otvorem a jeho obličej začal ztrácet barvu. Vstal a rozhlédl se divoce kolem. Muži se na něj upřeně dívali. „No tohle!“ řekl Perry Pope. „Přece si nemyslíte, že já...?“

Jděte, prosím vás, to jsem já. Nic o tom nevím. Přece bych vás nepodvedl. Proboha, jsme přátelé! Jeho ruce vylétly k ústům a on si začal zuřivě okusovat nehty.

Orsatti mu poklepal na rameno. „Nic si z toho nedělej.“ Jeho hlas skoro nebylo slyšet.

Perry Pope si zoufale hryzl pravý palec až do živého masa.

„To už je o dva méně, Tracy,“ smála se vesele Ernestýna

Lit-tlechapová. „Po městě se říká, že tvůj advokátský přítel

Perry Pope už nepraktikuje právo. Měl prý opravdu ošklivou nehodu.“

Pily café au lait a jedly beignets v malé kavárničce na chodníku blízko Royal Street.

Ernestýna se zasmála vysokým hlasem. „Máš v hlavě mozek, holka.

Nechtěla bys jít do kšeftu se mnou?“

„Děkuji, Ernestýno. Mám jiné plány.“

Ernestýna se dychtivě zeptala: „Kdo je na řadě teď?“

„Lawrence. Soudce Henry Lawrence.“

Henry Lawrence začal svou kariéru jako maloměstský advokát v

Leesville, Louisiana. Měl velmi málo schopností pro právo, avšak měl dvě velmi důležité vlastnosti: působivý vzhled a morální ohebnost. Jeho filozofií bylo, že právo je měkký prut, který může být ohýbán podle potřeb jeho klientů.

Když tohle vezmeme v úvahu, nepřekvapí, že krátce potom, co se

Henry Lawrence přestěhoval do New Orleansu, začal jeho advokátní praxe vzkvétat díky zvláštní skupině zákazníků.

Začal s vyřizováním přestupků a dopravních nehod, přešel na těžké, později hrdelní zločiny a v době, kdy se dostal do první ligy, byl expertem na zastrašování porot, diskreditování svědků a podplácení každého, kdo mohl prospět jeho případu.

Byl to zkrátka člověk, kterého mohl Anthony Orsatti potřebovat, a tak bylo nevyhnutelné, že se jejich cesty zkřížily. Byl to sňatek uzavřený v mafiánském nebi. Lawrence se stal právním zástupcem

Orsattiho rodiny, a když přišla vhodná chvíle, nechal ho Orsatti zvolit soudcem.

„Nevím, jestli dokáže zneškodnit toho soudce,“ řekla Ernestýna.

„Je bohatý, mocný a nedotknutelný.“

„Je bohatý a mocný, ale není nedotknutelný,“ opravila ji Tracy.

Tracy si připravila plán, ale když zavolala do soudcovy kanceláře, poznala okamžitě, že ho musí změnit.

„Chtěla bych mluvit se soudcem Lawrence, prosím.“

Sekretářka řekla: „Lituji, ale soudce Lawrence tady není.“

„Kdy se vrátí?“ zeptala se Tracy.

„To opravdu nevím.“

„Je to velmi důležité. Bude tam zítra ráno?“

„Ne. Soudce Lawrence je mimo město.“

„Aha. Mohla bych ho někam zavolat?“

„Obávám se, že to není možné. Jeho Ctihodnost je v zahraničí.“

Tracy se snažila nedat znát své zklamání. „Ach tak. Mohu se zeptat kde?“

„Jeho Ctihodnost je v Evropě, na mezinárodním sympoziu o soudnictví.“

„To je škoda,“ řekla Tracy.

„Kdo volá, prosím?“

Tracy rychle uvažovala. „Tady je Elizabeth Rowane Dastinová, předsedkyně jižní sekce Asociace amerických právníků. Dvacátého tohoto měsíce pořádáme v New Orleansu výroční oběd s udělováním cen a soudce Henryho Lawrence jsme zvolili mužem roku.“

„To je pěkné,“ řekla soudcova sekretářka, „ale obávám se, že do té doby nebude zpátky.“

„Škoda. Těšili jsme se, že uslyšíme jednu z jeho slavných řečí.“

Soudce Lawrence byl jednomyslně navržen naším nominačním výborem.“

„Bude zklamán, že o to přijde.“

„Ano. Určitě víte, jaká je to velká pocta. V minulosti byli vybráni někteří z nejvýznamnějších právníků této země. Ale počkejte! Mám nápad. Myslíte si, že by soudce mohl pro nás namluvit na pásek krátkou akceptační řeč - několik slov poděkování?“

„No - já opravdu nevím. Má velmi nabitý program...“

„Bude to mít velký celonárodní ohlas v televizi i v novinách.“

Bylo ticho. Sekretářka soudce Lawrence věděla, jak má Jeho

Ctihodnost ráda publicitu ve sdělovacích prostředcích.

Koneckonců, pokud věděla, celá jeho současná cesta měla sloužit právě tomuto účelu.

Řekla: „Snad by si mohl najít čas a namluvit pro vás pár slov.“

Mohla bych se ho zeptat.“

„To by bylo báječné,“ řekla Tracy nadšené. „Byl by to zlatý hřeb večera.“

„Chtěli byste, aby Jeho Ctihodnost adresovala své poznámky k něčemu konkrétnímu?“

„Ano, určitě. Chtěli bychom, aby promluvil o...“ Zaváhala.

„Obávám se, že je to moc složité. Bylo by lepší, kdybych mu to mohla vysvětlit přímo.“

Chvilku bylo ticho. Sekretářka stála před dilematem. Měla příkaz nikomu nic neříkat o programu cesty svého šéfa. Na druhé straně by jí mohl dávat vinu za to, že přišel o tak důležitou poctu.

Řekla: „Nesmím vlastně dávat žádné informace, ale určitě by chtěl, abych v tak důležitém případě udělala výjimku.“

Můžete ho zastihnout v Moskvě v hotelu Rossia. Bude tam příštích pět dní a potom...“

„Výborně. Hned se s ním spojím. Velice vám děkuji.“ „Já děkuji vám, slečno Dastinová.“

Telegramy byly adresovány soudci Henrymu Lawrencovi, hotel

Rossia, Moskva. První telegram zněl:

PŘÍSTÍ SOUDNÍ KONGRES. SETKANÍ MUŽE BYT DNES ZARÍZENO POTVRDĚ

VHODNÉ DATUM JAK BYLO POŘADATELI KONGRESU VYŽÁDÁNO. BORIS.

Druhý telegram, který přišel další den, měl text:

PROBLÉMY S CESTOVNÍMI PLANÝ. LETENKY PRO SESTRU DOŠLY POZDĚ ALE

V POŘÁDKU. ZTRATILA PAS A PENÍZE. BUDOU PRO NI ULOŽENY BĚHEM

TÝDNE NA ŠVÝCARSKÝ ZASTUPITELSKÝ URAĎ. VÁS UČET BUDE UHRAZEN

POZDĚJI. BORIS.

Poslední telegram měl toto znění:

VE VĚCI SESTRY ZKUSTE KONTAKTOVAT VELVYSLANCTVÍ A ZÍSKAT

NÁHRADNÍ CESTOVNÍ DOKLAD. INFORMACE POKUD JDE O NOVE VÍZUM DOSTANETE NA RUSKÉ

AMBASÁDĚ.

SESTRA PŘIJEDE LODI. PROSÍM ZARÍDTE VŠE SPĚCHÁ. BORIS

Na NKVD trpělivě čekali, zda přijdou ještě nějaké další telegramy. Když nepřicházely, zatkl soudce Lawrence.

Výslechy trvaly deset dní a nocí.

„Komu jste posílal ty informace?“

„Jaké informace? Nevím, o čem mluvíte!“

„Mluvíme o těch plánech. Kdo vám ty plány dal?“

„Jaké plány?“

„Plány sovětské atomové ponorky.“

„Vy jste se museli zbláznit. Co já vím o sovětských ponorkách?“

„To právě chceme zjistit. S kým jste měl tajné schůzky?“

„Jaké tajné schůzky? Nemám žádná tajemství.“

„Dobře. Tak nám řekněte, kdo je Boris.“

„Jaký Boris?“

„Ten člověk, který vám uložil peníze na švýcarský účet.“

„Jaký švýcarský účet?“

Zuřili. „Jste zatvrzelý blázen,“ řekli mu. „Uděláme z vás a ze všech dalších amerických špionů, kteří se snaží podkopat naši velkou vlast, exemplární případ.“

V době, kdy bylo americkému velvyslanci dovoleno, aby ho navštívil, zhubl soudce Henry Lawrence o osm kilo.

Nemohl si vzpomenout, kdy mu jeho věznitelé naposled dovolili spát, a byla z něj třesoucí se ruina.

„Proč mi to dělají?“ skuhral soudce. „Jsem americký občan. Jsem soudce. Proboha, musíte mě odsud dostat!“

„Dělám všechno, co je v mých silách,“ ujistil ho velvyslanec. Byl šokován soudcovým vzhledem. Velvyslanec přijal

soudce Lawrence a ostatní členy soudního výboru před dvěma týdny, když přijeli do Moskvy. Muž, kterého

velvyslanec tehdy poznal, se v ničem nepodobal tomu shrbenému, vyděšenému stvoření, které se tu před ním plazilo.

Co k čertu mají ti Rusové tentokrát za luhem? přemýšlel velvyslanec. Ten soudce přece není o nic víc špionem než já.

Pak si kysele pomyslel: Asi jsem si měl vybrat lepší srovnání.

Velvyslanec se dožadoval přijetí u předsedy politbyra, a když byla jeho žádost odmítnuta, spokojil se s jedním z ministrů.

„Jsem nucen předložit formální protest,“ prohlásil velvyslanec rozhořčeně. „Zacházení vaší země se soudcem Henry Lawrencem je neomluvitelné. Považovat muže jeho postavení za špionaje směšné.“

„Pokud jste skončil,“ řekl ministr chladně, „snad byste se mohl podívat na tohle.“

Předal velvyslanci kopie telegramů.

Velvyslanec si je přečetl a udiveně vzhlédl. „Co je na nich špatného. Jsou zcela nevinné.“

„Opravdu? Snad byste si je měl přečíst znova. Rozšifrované.“

Předal velvyslanci jinou kopii telegramů. Každé čtvrté slovo bylo podtrženo.

PŘÍSTI SOUDNÍ KONGRES. SETKANÍ MUŽE BYT DNES ZARÍŽENO POTVRDĚTE

VHODNÉ DATUM JAK POŘADATELI KONGRESU VYŽÁDÁNO. BORIS

PROBLÉMY S CESTOVNÍMI PLANÝ LETENKY PRO SESTRU POSLY POZDĚ ALE

V POŘÁDKU. ZTATILA PAS A PENÍZE. BUDOU PRO NI ULOŽENY BĚHEM TÝDNE

NA ŠVÝCARSKY ZASTUPITELSKY URAŘ. VÁS UČET BUDE UHRAZEN POZDĚJI.

BORIS

VE VĚCI SESTRY ZKUSTE KONTAKTOVAT VELVYSLANECTVÍ A ZÍSKAT

NÁHRADNÍ CESTOVNÍ DOKLAD. INFORMACE POKUD JDE O NOVE VÍZUM

DOSTANETE NA RUSKÉ AMABASADE. SESTRA PŘIJEDE LODI. PROSÍM ZARÍDĚTE

VŠE. SPĚCHÁ BORIS

To jsem tedy z toho blázen, pomyslel si velvyslanec.

Tisk a veřejnost byly z účasti na procesu vyloučeny. Vězeň zůstal až do konce zatvrzelý, neustále popíral, že by měl v Sovetském svazu špionážní poslání.

Prokurátor mu slíbil zmírnění trestu, když přizná, kdo jsou jeho nadřízení. Soudce Lawrence by byl dal duši za to, kdyby to mohl udělat, ale bohužel nemohl.

Den po procesu byla v Pravdě uveřejněna krátká zmínka o tom, že známý americký špion soudce Henry Lawrence byl usvědčen ze špionáže a odsouzen na čtrnáct let nucených prací na Sibiř.

Americké výzvědné služby Lawrencův případ zaskočil. Po CIA, FBI, tajné službě a ministerstvu financí kolo valy nejrůznější po věsti.

„Náš není,“ řikala CIA. „Asi patří financím.“

Ministerstvo financí popřelo jakoukoli vědomost o tomto případu.

„Ne, pánové. Lawrence není naše dítě. Zřejmě zase leze do našeho teritoria ta zatracená FBI.“

„Nikdy jsme o něm neslyšeli,“ řikala FBI. „Pravděpodobně ho řídí ministerstvo zahraničních věcí nebo zpravodajská služba ministerstva obrany.“

Zpravodajská služba ministerstva obrany, která tápala v temnotách právě tak jako ostatní, mazaně prohlásila: „Bez komentáře.“

Každá agentura si byla jistá, že soudce Henryho Lawrence vyslala ven některá z těch ostatních.

„Je třeba obdivovat jeho odvahu,“ prohlásil šéf CIA. „Je tvrdý.“

Nepřiznal se a neuvedl žádná jména. Abych řekl pravdu, přál bych si, abychom lidí jako on měli víc.

Situace se pro Anthony Orsattiho nevyvíjela dobře. Kmotr nebyl schopen zjistit proč. Poprvé v jeho životě se od něj štěstí odvrátilo. Začalo to zradou Joe Romana. Pak musel zlikvidovat

Perry Popa, a teď je pryč soudce, který se zapletl do nějaké bláznivé špionážní aféry. Všichni byli součástí vnitřního soukolí

Orsattiho rodiny - byli to lidé, na které spoléhal.

Joe Romano zaujímal klíčové místo v rodinné organizaci a Orsatti nenašel nikoho, kdo by ho nahradil. Obchody vázly a začaly přicházet stížnosti od lidí, kteří by se toho nikdy předtím neodvážili. Říkalo se, že Tony Orsatti je už tak starý, že nedokáže lidi udržet v linii a že se jeho organizace rozpadá.

Poslední kapkou byl telefon z New Jersey.

„Slyšeli jsme, že máš nějaké potíže, Tony. Rádi bychom ti vypomohli.“

„Nemám žádné potíže,“ naježil se Orsatti. „Jistě, měli jsme tu v poslední době pár problémů, ale všechno už je v pořádku.“

„Máme jiné zprávy, Tony. Říká se, že město trochu zdivočelo, že ho nikdo nekontroluje.“

„Já ho kontroluju.“

„Možná je toho na tebe moc. Třeba jsi přepracovaný. Možná si potřebuješ trochu odpočinout.“

„Tohle je moje město. Nikdo mi ho nevezme.“

„Podívej, Tony, kdo ti ho chce brát? Chceme ti jen pomoci. Rodiny tady na východě se sešly a rozhodly poslat tam dolů pár lidí. aby ti poskytli malou výpomoc. Mezi starými přáteli to přece není nic špatného, nebo snad ano?“

Anthony Orsattiho zamrazilo. Byla na tom špatná jenom jedna věc: malá výpomoc se stane velkou výpomocí a je z toho sněhová koule.

Ernestýna připravovala k večeři krevety po louisíánsku. Bublaly na plotně, zatímco ona a Tracy čekaly, až přijde AI. Záříjová vlna veder všem spalovala nervy, a tak když AI konečně vešel do malého bytu, Ernestýna začala ječet: „Kde jsi k čertu byl? Večeře mi tady hoří a já taky.“

Avšak AI měl příliš dobrou náladu, aby se ho to dotklo. „Měl jsem napilno, ženská. Jen počkej, až uslyšíš, co jsem se dozvěděl.“

Obrati! se k Tracy. „Mafie jde po Tony Orsattim. Přebírá to tady rodina z New Jersey.“ Na jeho tváři se objevil široký úsměv.

„Dostalas ho. parchanta!“ Podíval se Tracy do očí a přestal se usmívat. „Ty nejsi šťastná, Tracy?“

Jaké podivné slovo, pomyslela si Tracy. Šťastná. Už zapoměla, co to znamená. Ráda by věděla, jestli ještě někdy bude šťastná, jestli ještě někdy bude schopná normálního citu. Už dlouhou dobu při probuzení myslela jen na to, jak se pomstít za podraz, který udělali její matce a jí. A teď, když byla téměř u konce, cítila v sobě jen prázdnotu.

Příští ráno se Tracy zastavila v květinářství. „Chci poslat květiny Anthony Orsattimu. Smuteční věnec z bílých karafiátů, se širokou stuhou. Nápis na stuze bude: ODOČÍVEJ V POKOJI.“ Napsala kartičku. Stálo na ní: OD DCERY DORIS WHITNEYOVÉ.

KNIHA TŘETÍ

Filadelfie

ÚTERÝ, 7. ŘÍJNA - 4.00 ODPOLEDNE

Bylo načase vyříditi si účty s Charlesem Stanhopem III. Ti ostatní byli cizí lidé. Charles byl jejím milencem, otcem jejího nenarozeného dítěte, a k oběma se obrátil zády.

Ernestýna a AI šli Tracy vyprovodit na neworleánské letiště.

„Bude se mi po tobě stýskat,“ řekla Ernestýna. „Pěkně jsi tohle město posadila na zadek. Měli by tě udělat starostkou.“

„Co budeš dělat ve Fily?“ ptal se AI.

Řekla jim polovinu pravdy. „Půjdu zpátky do práce v bance.“

Ernestýna a AI si vyměnili pohled. „A oni - ehm... věděj, že se vracíš?“

„Ne. Ale viceprezident mě má rád. Nebude to žádný problém. Dobří počítačová operátoři se těžko shánějí.“

„No tak hodně štěstí. A dej o sobě vědět, slyšíš? Dej na sebe pozor!“

O třicet minut později byla Tracy ve vzduchu, směr Filadelfie.

Nastěhovala se do hotelu Hilton a napařila své jediné slušné šaty nad vanou. Příští den dopoledne v jedenáct hodin vešla do banky a šla za sekretářkou Clarence Desmonda.

„Nazdar, Mae.“

Dívka civěla na Tracy, jako by spatřila ducha. „Tracy!“ Nevěděla, kam se podívat. „Já... jak se máš?“

„Výborně. Je tu pan Desmond?“

„Já -já nevím. Musím se podívat. Promiň.“ Celá popletená vstala ze židle a spěchala do viceprezidentovy kanceláře.

Vyšla za několik minut. „Můžeš jít dovnitř.“ Když šla Tracy ke dveřím, ustoupila.

Co to s ní je? podivila se Tracy.

Clarence Desmond stál u svého stolu.

„Dobrý den, pane Desmonde. Tak jsem tu zpátky,“ řekla Tracy vesele.

„A proč?“ Jeho tón byl nepřátelský. Jasně nepřátelský.

Tracy to překvapilo. „Říkal jste přece, že jsem nejlepší počítačová operátorka, jakou jste kdy viděl. Tak jsem si myslela...“

„Vy jste si myslela, že vám dám vaši starou práci?“

„Ano, pane.“ Nic ze svého umění jsem nezapoměla. Pořád ještě umím... „

„Slečno Whitneyová.“ Už nebyla Tracy. „Je mi líto, ale to, co chcete, je nemožné. Jistě pochopíte, že naši zákazníci nebudou chtít jednat s někým, kdo byl ve vězení za ozbrojenou loupež a pokus o vraždu. Sotva byste se hodila do etické image naší banky.“

Myslím si, že vzhledem k vaší minulosti je nepravděpodobné, že by vás kterákoli banka zaměstnala. Měla byste si hledat zaměstnání více přiměřené své situaci. Doufám, že chápete, že v tom není nic osobního.“

Tracy poslouchala jeho slova nejprve s překvapením a pak s rostoucím vztekem. Mluvil o ní jako o vyvrhelovi, jako o malomocném. Nechtěli bychom vás ztratit. Jste jedním z našich nejlepších zaměstnanců.

„Chtěla jste ještě něco jiného, slečno Whitneyová?“ Naznačoval, že by měla jít.

Tracy by mu byla chtěla říct sto věcí, avšak věděla, že by to nebylo k ničemu. „Ne. Myslím, že jste řekl všechno.“ Tracy se otočila a vyšla ze dveří kanceláře s rozpálenou tváří. Zdálo se jí, že na ni všichni zaměstnanci banky zírají. Mae rozšířila zprávu: Odsouzenec je zpátky. Tracy šla k východu, hlavu držela vzhůru, ale uvnitř jí bylo na umření. Nemohu dopustit, aby mi tohle dělali. Hrdost je všechno, co mi zbylo, a nikdo mi ji nesmí vzít.

Tracy zůstala celý den ve svém pokoji. Bylo jí nanic. Jak mohla být tak naivní a myslet si, že ji přivítají s otevřenou náručí?

Byla teď nechvalně známá. „Byla jsi na první stránce filadelfských Daily News.“ K čertu s Filadelfií, myslela si Tracy. Musí tu ještě něco dodělat, ale až to skončí, odjede.

Pojede do New Yorku, kde bude anonymní. Když se takto rozhodla, hned se cítila lépe.

Ten večer si Tracy dopřála večeři v Café Royal. Po tom odporném dopoledním setkání s Clarencem Desmondem potřebovala uklidňující atmosféru tlumených světel, elegantního prostředí a konejšivé hudby. Objednala si martini s vodkou, a když jí ho číšník přinesl ke stolu, rozhlédla se Tracy kolem sebe. Srdce se jí na chvíli zastavilo. V boxu na druhé straně místnosti seděli Charles a jeho žena. Ještě ji neviděli. Tracy nejdříve chtěla vstát a odejít.

Nebyla ještě připravena na setkání s Charlesem. Zatím nemá možnost zahájit svůj plán.

„Chcete si objednat?“ zeptal se jí číšník.

„Ne, ještě počkám, děkuji vám.“ Musela se nejprve rozhodnout, zda tu zůstane.

Znovu se podívala na Charlese a došlo k něčemu překvapivému: Bylo to, jako by se dívala na cizince. Viděla bledého, strhaného muže středních let s počínající pleší, shrbenými zády a výrazem nekonečné nudy v obličeji. Nemohla uvěřit, že toho člověka někdy milovala, že s ním spala, že s ním chtěla strávit zbytek života.

Tracy pohlédla na jeho ženu. Měla stejný znužený výraz jako Charles. Působili dojem dvou lidí, kteří jsou spolu navěky chyceni v pasti, zmrazení v čase. Prostě tam seděli, nepromluvili na sebe ani slovo. Tracy si představila nekonečné, nudné roky před nimi. Bez lásky. Bez radosti. To je Charlesův trest, myslela si Tracy a náhle pocítila úlevu, osvobození od těch temných, těžkých citových vazeb, které ji poutaly.

Tracy zavolala číšníka a řekla: „Už bych si chtěla objednat.“

Měla to za sebou. Minulost byla konečně pohřbena.

Až když se Tracy vrátila do svého hotelového pokoje, vzpomněla si, že jí banka dluží nějaké peníze ze zaměstnaneckého fondu.

Sedla si a spočítala si to. Dělal to 1.375,65 dolarů.

Napsala dopis Clarenci Desmondovi. O dva dny později dostala od Mae odpověď.

Milá slečno Whitneyová, v odpovědi na Vaši žádost mě pan Desmond požádal, abych Vám sdělila, že vzhledem k morální doložce zaměstnaneckého finančního fondu byl Váš podíl predisponován do všeobecného fondu. Chce Vás ujistit, že k Vám nechová žádnou osobní nelibost.

S pozdravem Mae Trentonová sekretářka prvního viceprezidenta

Tracy tomu nemohla uvěřit. Chtějí ukrást její peníze a dělají to pod záminkou, že chrání morálku banky! Rozzuřilo ji to. Nenechám se od nich ošidit, slibovala si. Už mě nikdy nikdo nebude šidit.

Tracy stála před známým vchodem filadelfské Trust and Fidelity

Bank. Měla dlouhou černou paruku, byla silně nalíčená a na bradě měla rudou jizvu. Kdyby něco nevyšlo, budou si pamatovat tu jizvu. Přes svoje přestrojení se Tracy cítila jako nahá, protože v této bance pracovala pět let a zaměstnanci ji dobře znali. Musí být opatrná, aby se neprozradila.

Vyndala z kabelky plechový uzávěr z láhve, strčila si ho do boty a kulhala do banky. Banka byla plná zákazníků, protože si Tracy vybrala dobu největšího provozu. Dokulhala k jednomu stolu služeb pro zákazníky. Muž sedící za stolem dotelefonoval a zeptal se:

„Prosím?“

Byl to bigotní katolík Jon Creighton. Nenáviděl Židy, černochoy a

Portorikánce, ne nutně v tomto pořadí. Tracy šel na nervy po celá ta léta, co tady pracovala. Na jeho obličeji nebylo vidět, že by ji poznal.

„Buenos días, señor. Ráda bych si otevřela šekový účet. Ahora,

„řekla Tracy. Měla dokonale mexický přízvuk. Přízvuk, který slyšela celé ty měsíce od Paulity, své společnice v cele. Na Creightonově obličeji byl výraz pohrdání. „Jméno?“

„Rita Gonzalesová.“

„A kolik si chcete na svůj účet uložit.“

„Deset dolarů.“

V jeho hlase zazněl výsměch. „Bude to šekem nebo hotově?“

„Hotově.“

Pozorně vyndala z kabelky zmuchlanou, natrženou desetidolarovou bankovku a podala mu ji. Přistrčil k ní bílý formulář.

„Vyplňte to.“

Tracy neměla v úmyslu dávat něco psaného svým rukopisem.

Zamračila se. „Je mi líto, señor. Poranila jsem si mi mano - ruku - při nehodě. Napsal byste to za mě, si sepuede?“

Creighton zabručel. Ty negramotné černé huby! „Říkal jste Rita

Gonzalesová?“

„Si.“

„Vaše adresa?“

Dala mu adresu a telefonní číslo svého hotelu.

„Jméno matky za svobodna?“

„Gonzalesová. Víte, maminka si vzala svého strýce.“

„A vaše datum narození?“ ^

„Dvacátého prosince, 1958.“

„Místo narození?“

„Ciudad de México.“

„Mexiko City. Tady to podepište.“

„Musím levou rukou,“ řekla Tracy. Vzala pero a neobratně naškrábala nečitelný podpis. Jon Creighton vypsál depozitní lístek.

„Dám vám prozatímní šekovou knížku. Vaše předtištěné šeky vám pošleme za tři nebo čtyři týdny.“

„Bueno. Muchas gracias, señor.“

„Dobře.“

Díval se za ní, jak odchází z banky. Zasraná Mexolínka.

Existuje mnoho ilegálních způsobů, jak získat přístup do paměti počítače, a Tracy byla expert. Pomáhala zavádět bezpečnostní systém ve filadelfské Trust and Fidelity Bank a teď se chystala ho obejít.

Prvním krokem bylo najít obchod s počítači, kde by mohla použít terminál a napojit se na počítač banky. Obchod, několik kroků od banky, byl skoro prázdný.

Dychtivý prodavač se přiblížil k Tracy. „Mohu vám nějak pomoci, slečno?“

„Eso si que no, señor. Jenom se dívám.“

Jeho oko zahlédlo nějakého výrostka, jak hraje počítačovou hru.

„Promiňte mi.“ Spěchal pryč.

Tracy se obrátila ke stolnímu počítači před sebou. Byl napojený na telefon. Dostat se do systému bez správného přístupového kódu nebude snadné, a přístupový kód se mění denně. Tracy byla na poradě, kde se rozhodovalo o původním autorizačním kódu.

„Musíme ho neustále měnit,“ řekl Clarence Desmond, „aby ho nikdo nemohl rozluštit, ale na druhé straně musí být jednoduchý pro lidi, kteří jsou oprávněni ho používat.“

Nakonec se dohodli, že kódem budou čtyři roční období a běžné datum.

Tracy zapnula počítač a vytukala kód filadelfské Trust and

Fidelity Bank. Slyšela vysoký tón a položila sluchátko do modernu terminálu. Na malém monitoru se objevil nápis: VÁS AUTORIZAČNÍ KÓD, PROSÍM?

Bylo desátého.

PODZIM 10, vytukala Tracy.

TO JE NESPRÁVNÝ AUTORIZAČNÍ KÓD. Obrazovka byla prázdná.

Změnili kód? Koutkem oka Tracy viděla, že se k ní zase blíží prodavač. Přesla k jinému počítači, zběžně na něj pohlédla a šla pomalu obchodem. Prodavač zpomalil krok. Pěkná holka, řekl si.

Spěchal pozdravit zámožně vyhlížející pár, který vstoupil do dveří. Tracy se vrátila ke stolnímu počítači.

Pokusila se vmyslet do situace Clarence Desmonda. Byl to tvor s ustálenými zvyky a Tracy si byla jistá, že kód příliš nezměnil.

Pravděpodobně ponechal původní pojetí ročních dob a data, ale jak je změnil? Bylo by příliš složité, obrátit všechna čísla, takže pravděpodobně posunul roční doby.

Tracy to zkusila znovu.

VÁS AUTORIZAČNÍ KÓD, PROSÍM?

ZIMA 10.

TO JE NESPRÁVNÝ AUTORIZAČNÍ KÓD. Opět prázdná obrazovka.

Nepůjde to, pomyslela si Tracy zoufale. Zkusím to ještě jednou.

VÁS AUTORIZAČNÍ KÓD, PROSÍM?

JARO 10.

Obrazovka byla chvíli prázdná, pak se objevila zpráva:

POKRAČUJTE, PROSÍM.

Tak přece jenom přehodil roční doby. Rychle napsala: DOMÁCÍ

PENĚŽNÍ TRANSAKCE.

Okamžitě se objevilo na obrazovce bankovní menu, kategorie možných transakcí:

PŘEJETE SI:

A ULOŽIT PENÍZE

B PŘEVÉST PENÍZE

C VYZVEDNOUT PENÍZE ZE SPOŘITELNÍHO ÚČTU

D PŘEVOD MEZI POBOČKAMI

E VYZVEDNOUT PENÍZE ZE ŠEKOVÉHO ÚČTU

PROSÍM VYBERTE A STISKNĚTE ENTER

Tracy si vybrala B. Na obrazovce se objevilo nové menu.

VÝŠE PŘEVODU?

ODKUD?

KAM?

Napsala: Z VŠEOBECNÉHO REZERVNÍHO FONDU NA ÚČET RITA GONZALESOVÁ.

Když došla k částce, na chvíli zaváhala. Lákavé, pomyslela si

Tracy.

Vzhledem k tomu, že získala přístup do počítače, mohla od něj dostat jakoukoli částku. Mohla si vzít milion. Ale není zlodějka.

Chce jen to, co jí právem náleží.

Napsala \$1.375,65 a udala číslo účtu Rity Gonzalesové.

Na obrazovce se objevilo: TRANSAKCE PROVEDENA. PŘEJETE SI DALŠÍ

TRANSAKCI?

NE.

OPERACE SKONČENA. DĚKUJI VÁM.

Peníze budou automaticky převedeny systémem CHIPS, mezi-bankovním clearingovým platebním systémem, který denně přesouval 220 miliard dolarů z jedné banky do druhé.

Prodavač se opět blížil k Tracy a mračil se. Tracy rychle stiskla klávesu a obrazovka potemněla.

„Máte zájem o koupi tohoto přístroje, slečno?“

„No, gracias,“ omluvila se Tracy. „Já těm počítačům nerozumím.“

Z obchodu na rohu zatelefonovala do banky a požádala o spojení s hlavní pokladní.

„Haló, Tady je Rita Gonzalesová. Chtěla bych převést svůj šekový účet do hlavní pobočky First Hanover Bank v New

York City, pór favor.“

„Číslo vašeho účtu, slečno Gonzalesová?“

Tracy jí ho dala.

O hodinu později se Tracy vystěhovala z Hiltonu a byla na cestě do New Yorku.

Když First Hanover Bank v New Yorku příští den ráno v deset hodin otevřela, přišla si Rita Gonzalesová vybrat všechny peníze z účtu.

„Kolik tam mám?“ ptala se.

Pokladník se podíval. „Třináct set osmdesát pět dolarů a šedesát pět centů.“

„Si, to je správně.“

„Chcete na to ověřený šek, slečno Gonzalesová?“

„No, gracias, „řekla Tracy. „Nemám k bankám důvěru. Vezmu si to v hotovosti.“

Tracy dostala při propuštění ze státní věznice obvyklých dvě stě dolarů plus malou částku peněz, kterou si vydělala opatrováním

Amy, ale to jí ani s jejími penězi z bankovního fondu nedávalo finanční jistotu. Musí si co nejrychleji najít práci.

Nastěhovala se do laciného hotelu na Lexington Avenue a začala rozesílat žádosti do newyorských bank. Žádala o

místo odborníka na počítače. Avšak Tracy zjistila, že počítač se stal jejím nepřítelem. Její život už nebyl jejím

soukromím. V počítačích bank byla historie jejího života a počítače ji ochotně vyprávěly každému, kdo stiskl správný knoflík. Jakmile byla odhalena její kriminální minulost, žádost byla automaticky odmítnuta.

Považuji za nepravděpodobné, že by vás s vaší minulostí zaměstnala kterákoli banka. Clarence Desmond měl pravdu.

Tracy poslala další žádosti do pojišťovacích společností a do tuctu jiných podniků, pracujících s počítači. Odpovědi byly pořád stejné: záporné.

Tak dobře, pomyslela si Tracy, mohu pořád ještě dělat něco jiného. Koupila si výtisk The New York Times a začala pátrat v inzerátech.

Našla si místo sekretářky exportní firmy.

Jakmile vešla do dveří, personální ředitel řekl: „Vás jsem přece viděl v televizi. Zachránila jste to děcko ve vězení, nemám pravdu?“

Tracy se otočila a utekla.

Příští den dostala práci jako prodavačka u Sakse na Páté Avenue.

Měla mnohem menší plat, než na jaký byla zvyklá, ale na živobytí to stačilo.

Druhý den ji poznala hysterická zákaznice, která sdělila vedoucímu patra, že odmítá být obsluhována vražedkyní, která utopila malé dítě. Nedali Tracy příležitost něco vysvětlovat.

Okamžitě ji propustili.

Tracy se zdálo, že muži, na nichž vykonala svou pomstu, mají přece jenom poslední slovo. Udělali z ní veřejného nepřítele, vyvrheli. Užírala ji nespravedlnost toho, co se jí dělo. Neměla tušení, jak bude žít Poprvé v životě propadla zoufalství. Ten večer se probírala v peněžence, aby zjistila, kolik peněz jí ještě zbývá, a našla v růžku zastrčený kousek papíru, který jí

Betty Franciscusová dala ve vězení. CONRAD MORGAN, KLENOTNÍK, 640 PÁTÁ AVENUE, NEW YORK. Má něco společného s vězeňskou reformou.

Rád pomáhá lidem, kteří byli ve vězení.

Conrad Morgan & spol., klenotníci, byl elegantní obchod s olivrejovaným dveřníkem venku a ozbrojenou stráží vevnitř. Obchod byl zařízen vkusně a jednoduše, ale šperky byly exkluzivní a drahé.

Tracy řekla sekretářce: „Chtěla bych mluvit s panem Conradem

Morganem, prosím.“

„Máte sjednanou schůzku?“

„Ne. Společný přítel mi doporučil, abych ho navštívila.“

„Vaše jméno?“

„Tracy Whitneyová.“

„Okamžik, prosím.“

Sekretářka zvedla telefon a šeptala do něj něco, co Tracy nemohla slyšet. Pak položila sluchátko. „Pan Morgan je teď zaměstnán. Rád by věděl, jestli můžete přijít znovu v šest hodin.“

„Ano. Děkuji vám,“ řekla Tracy.

Výšla z obchodu a stála nejistě na chodníku. Jet do New Yorku byla chyba. Conrad Morgan pro ni pravděpodobně nebude moc nic udělat. A proč by měl? Vůbec ji nezná. Udělá mi kázání a dá mi pár dolarů. Nepotřebuji ani jedno, ani druhé. Od něj ani od nikoho jiného. Nějak se protluču. Ať jde Conrad Morgan k čertu.

Nevrátím se.

Tracy se bez cíle potulovala po ulicích, šla kolem třeptících se salónů na Páté Avenue, kolem střežených obytných domů na Park

Avenue, kolem rušných obchodů na Eexingtonské a Třetí ulici.

Chodila po ulicích a ničeho si nevšimla, nic neviděla. Byla plná hořkého zklamání.

V šest hodin zjistila, že je zpátky na Páté Avenue, před klenotnictvím Conrad Morgan & spol. Dveřník byl pryč a dveře byly zavřené. Tracy vzdorovitě zabušila na dveře a chtěla odejít, avšak k jejímu překvapení se dveře náhle otevřely.

Stál tam strýčkovsky vyhlížející muž a díval se na ni. Byl holohlavý, s rozštěpanými chumáči vlasů nad ušima, měl veselý, zdravě červený obličej a mrkající modré oči. Vypadal jako veselý, malý skřítek. „Vy musíte být slečna

Whitneyová?“

„Ano... „
„Já jsem Conrad Morgan. Pojdte prosím dovnitř.“
Tracy vešla do opuštěného obchodu.
„Čekal jsem na vás.“ řekl Conrad Morgan. „Pojďme do mé kanceláře, tam si můžeme promluvit.“
Vedl ji obchodem k zavřeným dveřím, které otevřel klíčem.
Kancelář byla elegantně zařízená. Vypadala spíše jako byt než jako obchodní místnost. Nebyl tu psací stůl, jen vkusně rozmístěné pohovky, židle a stolky. Stěny pokrývali obrazy starých mistrů.
„Chtěla byste se něčeho napít?“ nabídl Conrad Morgan. „Whisky, koňak nebo snad sherry?“
„Ne, nic, děkuji.“
Tracy byla najednou nervózní. Vzdala se sice myšlenky, že jí tento člověk nějak pomůže, avšak současně si uvědomovala, že zoufale doufá, že to udělá.
„Betty Franciscusová mi navrhla, abych vás vyhledala, pane Morgane. Řekla mi, že pomáháte lidem, kteří byli v... tísní.“
Nedokázala vyslovit slovo vězení.
Conrad Morgan sepnul ruce a Tracy si všimla, jak má krásně udělanou manikúru.
„Chudák Betty. Taková milá dáma. Měla smůlu, víte.“
„Smůlu?“
„Ano. Chytili ji.“
„Já vám nerozumím.“
„Je to opravdu docela jednoduché, slečno Whitneyová. Betty pro mne pracovala. Byla dobře chráněna. Ale pak se ta ubožačka zamilovala do nějakého šoféra v New Orleansu a začala pracovat na vlastní pěst. No a... chytili ji.“
Tracy byla zmatená. „Pracovala pro vás jako prodavačka?“
Conrad Morgan se posadil do židle a rozesmál se, až se mu oči naplnily slzami. „Ale ne,“ řekl a utřel si slzy. „Zřejmě vám to
Betty pořádně nevysvětlila.“ Opřel se o opěradlo židle a udělal z prstů věž. „Mám velmi výnosné vedlejší zaměstnání, slečno Whitneyová, a činí mi potěšení podělit se o zisk se svými kolegy.
Velice úspěšně jsem zaměstnával lidi jako jste vy, kteří - když mi prominete - byli nějakou dobu ve vězení.“
Tracy studovala jeho obličej a byla čím dál tím zmatenější.
„Víte, jsem v jedinečné situaci. Mám ohromně bohatou klientelu.
Moji zákazníci jsou moji přáteli. Svěřují se mi.“ Delikátně poklepal prsty jedné ruky o prsty druhé ruky. „Vím, kdy moji zákazníci jedou na cesty. V těchto nebezpečných časech si málokdo bere své šperky s sebou, takže zůstávají zamčené doma. Já jim doporučuji bezpečnostní opatření na ochranu těch klenotů. Vím přesně, jaké šperky mají, protože je koupili ode mne. Jsou... „
Tracy vyskočila. „Děkuji vám za čas, který jste mi věnoval, pane Morgane.“
„Snad už neodcházíte?“
„Pokud říkáte to, co si myslím, že říkáte... „
„Ano, opravdu to říkám.“
Cítila, jak jí hoří tváře. „Nejsem zločinec. Přišla jsem kvůli práci.“
„A já vám ji nabízím. Zabere hodinu nebo dvě vašeho času a já vám za to mohu slíbit dvacet pět tisíc dolarů.“
Zlomyslně se usmál.
„Samozřejmě nezdaněných.“
Tracy tvrdě bojovala, aby ovládla vztek. „Nemám zájem. Pustíte mě, prosím, ven?“
„Samozřejmě, je-li to vaše přání.“ Vstal a vedl ji ke dveřím.
„Musíte pochopit, slečno Whitneyová, že kdyby bylo nejmenší nebezpečí, že někoho přistihnou, nedělal bych to. Musím chránit svou pověst.“
„Slibuji, že o tom nikomu nic neřeknu,“ řekla Tracy chladně.
Usmál se. „Není nic, co byste mohla říct. Nikdo by vám nevěřil.“
Já jsem Conrad Morgan.“
Když došli k předním dveřím, Morgan řekl: „Pokud si to rozmyslíte, dejte mi vědět. Nejlépe mě zastihnete telefonem po šesté hodině večer. Čekám na vaše zavolání.“
„Nečekejte,“ řekla Tracy stroze a vyšla do začínající noci. Když došla do svého pokoje, ještě se třásla.
Poslala hotelového poslíčka pro chlebičky a kávu. Nechtěla nikoho vidět. Po setkání s Conradem Morganem se cítila nečistá. Házel ji do jednoho pytle se všemi těmi smutnými, zmatenými a ubitými zločinci, kterými byla obklopena v ženské trestnici v Jižní Louisianě. Není jako oni. Je Tracy Whitneyová, odbornice na počítače, řádná, zákonů dbalá občanka.
Kterou nikdo nechce zaměstnat.
Tracy byla vzhůru celou noc a přemýšlela o své budoucnosti.
Neměla zaměstnání a docházely jí peníze. Udělala dvě rozhodnutí:
Ráno se přestěhuje do lacinějšího hotelu a najde si práci.
Jakoukoli práci.
Z lacinějšího hotelu se vyklubal ponurý byt o jedné místnosti ve čtvrtém patře domu bez výtahu v dolní East Šidě.
Pokoj měl stěny tenké jako papír. Tracy slyšela sousedy, jak na sebe křičí v cizích jazycích. Okna a dveře malých

krámků, jimiž byly lemovány ulice, byly opatřeny silnými mřížemi a Tracy chápala proč. Čtvrť byla obydlena opilci, prostitutkami a ženami vybírajícími popelnice.

Při cestě na trh za nákupem byla Tracy třikrát obtěžována dvakrát mužem a jednou ženou.

Nevydržím to. Nezůstanu tady dlouho, ujistňovala se Tracy.

Zašla do malé zprostředkovatelské práce několik bloků od svého bytu.

Vedla ji paní Murphyová, mateřsky vypadající dáma při těle.

Přečetla si Tracyiny životopisné údaje a tázavě se na ni podívala. „Nechápu, co ode mne potřebujete. Musí existovat desítky společností, které by daly modré z nebe za někoho, jako jste vy.“

Tracy se zhluboka nadechla. „Mám problém,“ řekla a dala se do vysvětlování. Paní Murphyová tiše poslouchala, a když Tracy skončila, řekla rozhodně: „Tak to zapomeňte na práci u počítače.“

„Ale říkala jste...“

„Společnosti se dneska bojí počítačových zločinů. Nevezmou do zaměstnání nikoho, kdo má záznam v rejstříku.“

„Ale já potřebuji práci. Já...“

„Jsou různé druhy práce. Přemýšlela jste o tom, že byste pracovala jako prodavačka?“

Tracy si vzpomněla na svůj zážitek z obchodního domu. Nechtěla to zažít ještě jednou. „Nemáte ještě něco jiného?“

Žena váhala. Tracy Whitneyová měla zřejmě příliš vysokou kvalifikaci pro práci, kterou měla na mysli. „Podívejte se,“ řekla, „vím, že to není váš obor, ale je volné místo servírky u

Jacksona. Je to v horní East Šidě, prodávají tam hamburgery.

„Servírka?“

„Ano. Když to vezmete, nebudu vám účtovat žádnou provizi. Náhodou jsem se o tom před chvílí dozvěděla.“

Tracy seděla a uvažovala. Na fakultě obsluhovala v jídelně. Tehdy to byla legrace. Teď to byla otázka přežití.

„Zkusím to,“ řekla.

U Jacksona to vypadalo jako v blázinci. Lokál byl narvaný hlučnými a netrpělivými zákazníky a utrápenými, podrážděnými kuchaři. Jídlo bylo dobré a ceny rozumné, takže bylo pořád plno.

Servírky pracovaly šíleným tempem, neměly ani chvilku na odpočinek. Koncem prvního dne byla Tracy úplně vyčerpaná. Ale vydělala si peníze.

V poledne druhého dne, když Tracy obsluhovala u stolu, plného obchodních cestujících, jí jeden z mužů zajel rukou pod sukni.

Tracy mu upustila na hlavu mísu s chili. To byl konec jejího zaměstnání.

Vrátila se k paní Murphyové a ohlásila jí, co se stalo.

„Možná mám pro vás dobré zprávy,“ řekla paní Murphyová. „V hotelu

Wellington Arms potřebují pomocnou hospodářku. Pošlu vás tam.“

Wellington Arms byl malý, elegantní hotel na Park Avenue, vyhledávaný bohatými a slavnými lidmi. Tracy absolvovala pohovor u hospodáře a byla přijata. Práce nebyla těžká, personál byl příjemný a pracovní doba rozumná. Týden potom, co tam začala pracovat, pozvali Tracy do kanceláře hospodáře. Byl tam také zástupce ředitele.

„Kontrolovala jste dnes apartmá osm set dvacet sedm?“ zeptal se hospodář Tracy.

V apartmá bydlela hollywoodská herečka Jennifer Marlowová.

Součástí Tracyiny práce bylo projít všechna apartmá a zkontrolovat, jestli pokojské pořádky uklidily.

„Ano, proč?“

„V kolik hodin?“

„Ve dvě hodiny. Stalo se něco?“

Zástupce ředitele promluvil. „Ve tři hodiny se slečna Marlowová vrátila a zjistila, že se jí ztratil drahý brilantový prsten.“

Tracy ztuhla.

„Byla jste v ložnici?“

„Ano. Zkontrolovala jsem všechny místnosti.“

„Když jste byla v ložnici, všimla jste si nějakých šperků?“

„Ne. Myslím, že ne.“

Zástupce ředitele na ní uhradil. „Myslíte, že ne? Nejste si jistá?“

„Nedívala jsem se po špercích,“ řekla Tracy. „Kontrolovala jsem postele a ručníky.“

„Slečna Marlowová tvrdí, že když odcházela z apartmá, byl prsten na toaletce.“

„O tom nic nevím.“

„Nikdo jiný neměl do pokoje přístup. Pokojské jsou u nás už mnoho let.“

„Nevzala jsem ho.“

Zástupce ředitele si povzddechl. „Budeme muset zavolat policii, aby to vyšetřila.“

...Musel ho vzít někdo jiný,“ křičela Tracy. „Nebo ho slečna

Marlowová někam založila.“

„S vaším rejstříkem...“ řekl zástupce ředitele.

A bylo to tady. S vaším rejstříkem...

„Musím vás požádat, abyste laskavě zůstala v místnosti be/-pečnostní služby, dokud nepřijde policie.“

Tracy cítila, jak rudne. „Ano, pane.“

Dovedli ji do místnosti jednoho ze strážců. Měla pocit, jako by byla zpátky ve vězení. Četla o bývalých trestancích, kteří byli pronásledováni, protože měli záznam v rejstříku trestů, ale ani ve snu ji nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát jí.

Přilepili na ni nálepku a očekávali, že se podle toho bude chovat. Nebo nechovat, pomyslela si Tracy hořce. O třicet minut později vešel s úsměvem do kanceláře zástupce ředitele. „Slečna Marlowová ten prsten našla. Přece jenom ho někam založila. Byl to takový drobný omyl.“

„To je moc pěkné,“ řekla Tracy.

Vyšla z kanceláře a zamířila do klenotnictví Conrad Morgan & spol.

„Je to směšně jednoduché,“ řekl Conrad Morgan. Jedna moje zákaznice, Luisa Bellamyová, odjela do Evropy. Má dům v Sea Cliff na Long Islandu. O víkendech má služebnictvo volno, takže tam nikdo není. Soukromá hlídka provádí kontrolu každé čtyři hodiny.

Můžete se dostat do domu a zase ven za pár minut.“

Seděli v kanceláři Conrada Morgana.

„Znám poplašný systém a mám kombinaci trezoru. Všechno, co budete muset udělat, je jít dovnitř, vzít šperky a zase odejít.

Přinesete mi je, já vyndám kameny, velké přebrousím a prodám je znovu.“

„Když je to tak jednoduché, proč to neuděláte sám?“ zeptala se

Tracy otevřeně.

Jeho oči zamrkaly. „Protože budu obchodně mimo město. Kdykoli dojde k některému z těchto malých incidentů, jsem obchodně mimo město.“

„Ach tak.“

„Pokud si děláte nějaké výčitky, že krádež poškodí paní

Bel-lamyovou, tak šije dělat nemusíte. Je to strašná ženská, která má po celém světě domy plné drahých věcí. Kromě toho jsou ty šperky pojištěny na dvojnásobek ceny. Samozřejmě jsem ten odhad dělal já.“

Tracy tam seděla, dívala se na Conrada Morgana a myslela si: Asi jsem se zbláznila. Klidně si tu sedím a diskutuji s tím mužem o loupeži šperků.

„Nechci jít zpátky do vězení, pane Morgane.“

„Takové nebezpečí vám nehrozí. Žádný z mých lidí nebyl nikdy chycen. Alespoň pokud pracovali se mnou. No tak... co říkáte?“

To bylo jasné. Řekne ne. Celý ten nápad byl šilený.

„Říkal jste dvacet pět tisíc dolarů?“

„Hotově při dodání.“

To bylo celé jmění, dost na to, aby měla po starostech až do doby, kdy si rozmyslí, co si počne se svým životem. Vzpomněla si na ponurý malý pokoj, ve kterém bydlela, na křik nájemníků a na ječení zákaznice: „Nepřeji si, aby mě obsluhovala vražedkyně,“ i na to, jak zástupce ředitele říká: „Budeme muset zavolat policii, aby to vyšetřila.“

Ale Tracy se pořád ještě neodhodlala říct ano.

„Navrhuji tuto sobotu večer,“ řekl Conrad Morgan. „Personál odjíždí v sobotu v poledne. Opatřím vám řidičský průkaz a kreditní kartu na falešné jméno. Pronajmete si auto tady v

Manhattanu a pojedete na Long Island tak, abyste tam přijela v jedenáct hodin. Seberete šperky, pojedete zpátky do New Yorku a vrátíte auto... umíte řídit, že ano?“

„Ano.“

„Výborně. V sedm čtyřicet pět ráno odjíždí vlak do St. Louis.

Rezervuji vám kupé. Počkám na vás na stanici v St. Louis, dáte mi šperky a já vám dám vašich dvacet pět tisíc.“

Když to říkal, vypadalo to jednoduše.

Ted' byl ten okamžik, kdy by měla říct ne, vstát a odejít. Ale kam?

„Budu potřebovat světlou paruku,“ řekla Tracy pomalu.

Když Tracy odešla, zůstal Conrad Morgan sedět v setmělé kanceláři a přemýšlel. Krásná žena. Skutečně velmi krásná. Nezachoval se nejlépe. Snad ji měl varovat, že ten konkrétní poplašný systém zase tak dobře nezná.

Za tisíc dolarů, které jí dal Conrad Morgan jako zálohu, si Tracy koupila dvě paruky - jednu světlou a jednu černou, s množstvím tenkých malých copánků. Dále koupila u pouličního prodáváče na

Lexington Avenue tmavomodré kalhotové šaty, černou kombinézu a imitaci kufru od Gucciho. Zatím šlo všechno dobře. Jak Morgan slíbil, dostala Tracy obálku s řidičským průkazem na jméno Ellen

Branchová, diagram bezpečnostního systému v domě paní

Bel-lamyové, kombinaci trezoru v ložnici a lístek na Amtrak do

St. Louis, soukromé kupé. Tracy zabalila těch pár věcí, které jí patřily, a opustila byt. Už nikdy nebude bydlet v takové díře, slibovala si Tracy. Pronajala si vůz a zamířila na Long Island.

Byla na cestě za spácháním loupeže.

Bylo to neskutečné jako sen a Tracy byla vyděšená. Co když ji chytí? Stojí to za to riziko?

„Je to směšně jednoduché,“ říkal Conrad Morgan.

Nikdy by nic takového nedělal, kdyby si nebyl jistý. Musí chránit svou pověst. Já taky musím chránit svou pověst, pomyslela si

Tracy, a ta je dost špatná. Pokaždé, když bude chybět nějaký šperk, budu vinná, dokud se neprokáže moje nevina.

Tracy věděla, co dělá: Pokoušela se v sobě probudit vztek, dostat se do takového psychického stavu, aby byla schopná spáchat zločin. Nefungovalo to. Když došla do Sea Cliff, byl z ní uzlíček nervů. Dvakrát skoro sjela s vozem ze silnice. Možná, že mě policie zastaví pro nebezpečnou jízdu, pomyslela si s nadějí, a já budu moct říct panu Morganovi, že se to nepovedlo.

Avšak v dohledu nebylo žádné policejní auto. Samozřejmě, myslela si Tracy rozhořčeně. Nikdy nejsou nablízku, když je

člověk potřebuje.

Podle instrukcí Conrada Morgana zamířila na Long Island Sound. Dům je na pravé straně u vody. Jmenuje se Embers. Je to staré viktoriánské sídlo. Nemůžete ho minout.

Bože, arho minu, modlila se Tracy.

Avšak ten dům byl tady; vynořil se ze tmy jako strašidelný hrad v pohádce. Vypadal opuštěně. Jak si jen služebnictvo může dovolit vzít si volný víkend, pomyslela si Tracy rozhořčeně. Měli by být všichni propuštěni.

Zajela s autem za stěnu obrovských vrb, takže je nebylo vidět.

Vypnula motor a naslouchala nočnímu koncertu hmyzu. Nic jiného nerušilo ticho. Dům stál mimo hlavní cestu a v této noční době tu nebyl žádný provoz.

Nemovitost je stíněna stromy a mezi ní a nejbližšími sousedy leží několik hektarů, takže si nemusíte dělat starosti, že vás někdo uvidí. Bezpečnostní hlídka provádí kontrolu v deset večer a potom ve dvě ráno. Do dvou hodin ráno budete dávno pryč.

Tracy se podívala na hodinky. Bylo 11:00. První hlídka byla pryč.

Měla tři hodiny, než přijede hlídka na další kontrolu. Nebo tři vteřiny na to, aby obrátila auto, namířila si to zpátky do New

Yorku a zapomněla na to šilenství. Ale namířit zpátky k čemu?

Aniž by chtěla, začaly se jí v hlavě promítat scény. Asistent manažera uSakse: „Je nám to líto, slečno Whitneyová, ale zákazníci si musíme hýčkat...“

„Můžete zapomenout na práci u počítače. Nezaměstnají nikoho se záznamem v rejstříku...“

„Dvacet pět tisíc nezdaněných dolarů za hodinu nebo dvě. Pokud máte výčitky, je to opravdu hrozná ženská...“

Co tu dělám? myslela si Tracy. Nejsem žádný lupič. Aspoň ne opravdový. Jsem hloupá amatérka na pokraji nervového zhroucení.

Kdybych měla trochu rozumu, vypadla bych odtud, dokud je čas.

Dokud mě bezpečnostní hlídka nechytí, nedojde k přestřelce a neodnesou mé kulkami provrtané tělo do márnice. Už vidím ty titulky: NEBEZPEČNÝ ZLOČINEC ZABIT PŘI POKUSU O VLOUPÁNÍ.

Kdo bude plakat na jejím pohřbu? Ernestýna a Amy. Tracy se podívala na hodinky. „Proboha!“ Sedí tady jako ve snách už dvacet minut. Jestli to mám udělat, tak bych si měla pospíšet.

Nemohla se pohnout. Byla ztuhlá strachem. Nemohu tady sedět věčně, říkala si. Co kdybych se na ten dům šla podívat? Jen podívat.

Tracy se zhluboka nadechla a vystoupila z vozu. Měla na sobě černou kombinézu. Nohy se jí třáslly. Pomalu se blížila k domu.

Všude byla naprostá tma.

Nezapomeňte si vzít rukavice.

Tracy sáhla do kapsy, vyndala pár rukavic a navlékla si je.

Proboha, co to dělám, pomyslela si. Já se to opravdu chystám provést. Srdce jí tlouklo tak hlasitě, že nic jiného neslyšela.

Poplašné zařízení je nalevo ode dveří. Má pět knoflíků. Bude svítit červené světlo, to znamená, že zařízení je zapnuté.

Kód na vypnutí je: tři, dvě, čtyři, jedna, jedna. Když červené světlo zhasne, budete vědět, že zařízení je vypnuté. Tady je klíč k předním dveřím. Až vejдете dovnitř, nezapomeňte za sebou zavřít dveře. Sviřte si baterkou, nerozsvěcujte žádná světla, pro případ, že by někdo jel kolem. Hlavní ložnice je nahoře vlevo, okna vedou na záliv. Trezor najdete za portrétem Luisy

Bellamyové. Je to velmi jednoduchý trezor. Musíte jen vytočit tuto kombinaci.

Tracy stála tiše, třásla se, připravená utéct při sebemenším zvuku. Pomalu natáhla ruku a mačkala knoflíky poplašného zařízení ve stanoveném pořadí. Modlila se, aby to nefungovalo. Červené světlo zhaslo. Další krok bude rozhodující.

Vzpomněla si, že piloti letadel pro to mají rčení: bod, odkud není návratu.

Tracy vstrčila klíč do zámku a dveře se otevřely. Čekala dobrou minutu, než vešla dovnitř. Když stála v hale, každý nerv v těle jí divoce pulsoval. Poslouchala a bála se pohnout. Dům byl plný opuštěného ticha. Vyndala baterku, rozsvítila ji a spatřila schodiště. Postoupila kupředu a šla nahoru. Teď už to chtěla mít co nejrychleji za sebou a utíkat. Horní hala vypadala ve světle baterky strašidelně a v pohybujícím se paprsku světla se zdálo, že se stěny hýbou.

Tracy nahlédla do všech pokojů, kolem nichž procházela. Všechny byly prázdné.

Hlavní ložnice s výhledem na zátoku byla na konci haly, jak to

Morgan popsál. Ložnice byla krásná - celá v temně růžové barvě, s postelí s nebesy a komodou zdobenou růžovými květy. Byla zde dvě dvojité křesla, krb a před ním jídelní stůl. Skoro jsem v takovém domě žila - s Charlesem a naším dítětem, myslela si

Tracy.

Šla k velkému oknu a podívala se na vzdálené čluny, zakotvené v zátoce. Řekni mi, Bože, podle čeho určuješ, že Luisa Bellamyová má bydlet v tomto nádherném domě a já ze mám ten dům vykrást? Tak dost, holka, řekla si, přestaň filozofovat. Je to jen pro jednu.

Zapař minut to budeš mít za sebou, když tu nebudeš jen tak stát a nic nedělat.

Odvrátila se od okna a šla k portrétu, který jí Morgan popsál.

Luisa Bellamyová měla tvrdý, arogantní pohled. Je to pravda. Vy padá jako strašná ženská. Obraz se otočil od stěny a za ním byl malý trezor. Tracy uměla kombinaci zpaněť. Třikrát doprava, zastavit na čtyřicet dva. Dvakrát doleva, zastavit na deseti. Jednou doprava, zastavit na třiceti. Třáslly se jí ruce, takže dvakrát musela začít znovu. Slyšela cvaknutí. Dvířka se otevřela.

Trezor byl plný tlustých obálek a papírů, ale Tracy je ignorovala. Vzadu byl v malé přihrádce jelenicový váček se šperky. Tracy natáhla ruku a vyndala ho z přihrádky. V tom okamžiku se spustilo poplašné zařízení. Byl to nejhlasitější zvuk, jaký kdy Tracy slyšela. Zdálo se, že zní ozvěnou ze všech koutů domu. Tracy stála v šoku, jako paralyzovaná. Co se stalo? Nevěděl Conrad Morgan o poplašném zařízení uvnitř trezoru, které se zapínalo, když někdo zvedl váček se šperky?

Musí odsud rychle zmizet. Zastrčila jelenicový váček do kapsy a rozběhla se ke schodišti. A pak přes hluk poplašného zařízení uslyšela jiný zvuk, zvuk blížící se sirény. Vyděšená Tracy stála na horním konci schodiště. Srdce ji bušilo, v ústech měla sucho.

Spěchala k oknu, nadzvedla záclonu a podívala se ven. Černobílý hlídkový vůz už zajížděl před dům. Tracy pozorovala, jak jeden uniformovaný policista běží k zadním dveřím domu, zatímco druhý se blíží k předním dveřím. Nebylo úniku. Poplašné zvonění pokračovalo a najednou mělo stejný zvuk jako to strašné zvonění v ženské trestnici v Jižní Louisianě.

Ne! pomyslela si Tracy. Zpátky tam mě nedostanou.

Zařinčel zvonek u předních dveří.

Poručík Melvin Durkin byl na policejní stanici v Sea Cliff už deset let. Sea Cliff bylo malé městečko a hlavní prací policie bylo stíhat vandalismus, občas nějakou krádež auta a příležitostné rvačky opilců v sobotu večer. Poplach v domě paní

Bellamyové patřil do jiné kategorie. To byla kriminální činnost, kvůli které se poručík Durkin dal k policii. Znal Luisu Bellamyovou a věděl, jak vzácnou sbírku obrazů a šperků vlastní.

Když byla pryč, pravidelně čas od času kontroloval dům, protože to byl lákavý cíl pro zloděje. A teď to vypadá, myslí si poručík

Durkin, že jsme jednoho chytili. Byl jen odvbloky dál, když dostal rádiem zprávu od bezpečnostní agentury. To se na mém služebním listě bude dobře vyjímat. Zatraceně dobře.

Poručík Durkin znovu stiskl zvonek. Chtěl, aby do hlášení mohl napsat, že třikrát zazvonil, dříve než násilně vstoupil dovnitř.

Jeho partner kryje zadní vchod, takže zloděj nemá žádnou šanci uniknout. Pravděpodobně se schová v budově, ale dočká se překvapení. Před poručíkem Melvinem Durkinem se nikdo neschová.

Když poručík natahoval potřetí ruku ke zvonku, dveře se náhle otevřely. Policista zůstal koukat. Ve dveřích stála žena oblečená v průhledné noční košili, která neponechávala mnoho představivosti. Obličej měla pokrytý plet'ovou maskou a vlasy schované pod natáčkovou čepicí.

Zeptala se: „Co se to proboha děje.“

Poručík Durkin polkl: „Já... kdo jste?“

„Jsem Ellen Branchová. Jsem host Luisy Bellamyové. Ona je v Evropě.“

„To vím.“ Poručík byl zmaten. „Neřekla nám, že tu má návštěvu.“

Žena ve dveřích přikývla. „To je jí podobné. Promiňte, už nevydržím ten rámus.“

Poručík Durkin se díval, jak návštěva Luisy Bellamyové natahuje ruku ke knoflíkům poplašného zařízení, mačká řadu čísel a rámus přestává.

„Už je to lepší,“ vydechla. „Ani nevíte, jak jsem ráda, že jste tady.“ Zasmála se a hlas se jí třásl. „Právě jsem se chystala do postele, když spustil poplach. Myslela jsem, že jsou v domě zloději a já jsem tady sama. Služebnictvo odjelo v poledne.“

„Nevadí vám, když se tu rozhlédneme?“

„Naopak, budu moc ráda!“

Poručíkovi a jeho partnerovi trvalo jen pár minut, než zjistili, že se v domě nikdo neskrývá.

„Všechno je v pořádku.“ řekl poručík Durkin. „Byl to falešný poplach. Něco ho muselo spustit. Tyhle elektronické hračky nejsou vždycky spolehlivé. Být vámi, zavolał bych bezpečnostní agenturu, aby to zkontrolovala.“

„To určitě udělám.“

„No, myslím, že půjdeme,“ řekl poručík.

„Moc vám děkuji, že jste přišli. Teď se cítím mnohem bezpečněji.“

Má senzační tělo, pomyslel si poručík Durkin. Byl by rád věděl, jak vypadá bez té plet'ové masky a bez natáček.

„Zůstanete tu dlouho, slečno Branchová?“

„Asi týden nebo dva, než se Luisa vrátí.“

„Pokud pro vás budu moci něco udělat, dejte mi vědět.“

„Děkuji vám, jistě.“

Tracy se dívala, jak policejní vůz mizí do noci. Měla pocit, že úlevou omdlí. Když byl vůz z dohledu, spěchala nahoru, smyla si plet'ovou masku, sundala naláčkovou čepici Luisy Bellamyové, převlékla se do kombinézy, vyšla předním vchodem a pečlivě znovu zapnula poplašné zařízení.

Teprve vpůli cesty k Manhattanu si plně uvědomila drzost svého činu. Zasmála se tiše a tichý smích se změnil v otřásající, nekontrolovatelný hlasitý smích, až musela sjet z cesty a zastavit. Po tvářích jí tekly slzy smíchu. Po roce to bylo poprvé, kdy se zasmála. Cítila se báječně.

Teprve když vlak vyjel z Pennsylvánského nádraží, začala se Tracy uvolňovat. Každou vtefinu očekávala, že ji tvrdá ruka zákona uchopí za rameno a nějaký hlas řekne: „Jste zatčena.“

Pozorně si prohlížela cestující, kteří nastupovali do vlaku.

Nebylo na nich nic znepokojujícího. Přece jen však byla napjatá.

Ujišťovala se, že je nepravděpodobné, aby krádež někdo objevil tak brzy a pokud ano, neexistuje nic, co by ji s ní spojovalo.

Conrad Morgan bude čekat na nádraží St. Louis s 25.000 dolary.

Dvacet pět tisíc dolarů, se kterými si může dělat, co chce!

Musela by pracovat v bance celý rok, aby si vydělala tolik peněz.

Pojedu do Evropy, pomyslela si Tracy. Paříž. Ne. Paříž ne.

Charles a já jsme měli jet Jo Paříže na svatební cestu. Pojedu do Londýna. Tam nebudu kriminálnice. Díky tomu, co prožila, se z Tracy stal jiný člověk. Jako by se znovu narodila.

Zamkla dveře kupé, vyndala jelenicový váček a otevřela ho. Do dlaní se jí vylil vodopád jiskřivých barev. Byly tam tři velké diamantové prsteny, smaragdová jehlice, safírový náramek, tři páry náušnic a dva náhrdelníky - jeden rubínový, jeden perlový.

Musí tu být šperků za víc než za milion, podivila se Tracy.

Zatímco vlak ujížděl krajinou, opřela se pohodlně do sedadla a v duchu si znovu přehrávala ten večer. Pronájem automobilu ... cestu do Sea

Cliff... ticho noci... vypnutí poplašného zařízení vstup do domu

... otevření trezoru ... šok při spuštění poplachu a příjezd policie. Vůbec je nenapadlo, že ta žena v noční košili, s plet'ovou maskou na obličeji a v natáčkách je lupič, kterého hledají.

Když teď seděla ve svém kupé ve vlaku do St. Louis, dovolila si

Tracy spokojený úsměv. Těšilo ji, že přelstila policii. Bylo to něco nádherně vzpružujícího stát na pokraji nebezpečí.

Cítila se odvážná, chytrá a nepřemožitelná. Cítila se zkrátka skvěle.

Někdo zaklepal na dveře jejího kupé. Tracy rychle vložila šperky zpátky do jelenicového váčku a váček uložila do kufru. Připravila si jízdenku a otevřela dveře kupé průvodčímu.

V chodbě stáli dva muži v šedivých oblecích. Jeden vypadal na třicet, druhý byl asi o deset let starší. Mladší muž s atletickou postavou byl přitažlivý. Měl silnou bradu, malý, upravený knírek a brýle s kostěnými obroučkami, za nimiž byly inteligentní modré oči. Starší muž měl husté černé vlasy a byl zavalitý. Měl studené hnědé oči.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se Tracy.

„Ano, madam,“ odpověděl starší muž. Vytáhl náprsní tašku a ukázal ji průkaz:

FEDERÁLNÍ VYŠETŘOVACÍ ÚŘAD

MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH

„Jsem zvláštní agent Dennis Trevor. Toto je zvláštní agent Thomas

Bowers.“

Tracy měla najednou sucho v ústech. Přinutila se k úsměvu. „Já -obávám se, že nevím, oč se jedná. Stalo se něco?“

„Bohužel ano, madam,“ řekl mladší muž. Měl měkký, jižní přízvuk.

„Před několika minutami tento vlak vjel do New Jersey. Převážet kradené zboží přes hranici státu je federální zločin.“

Tracy pocítila, jak pod ní podklesávají kolena. Před očima se jí udělala rudá clona a všechno zahalila.

Starší muž, Dennis Trevor, řekl: „Otevřela byste nám, prosím, své zavazadlo?“ Nebyla to otázka, byl to příkaz.

Její jedinou nadějí bylo pokusit se blafovat. „Samozřejmě, že ne!“

Jak se opovažujete takhle vtrhnout do mého kupe?!“ Její hlas byl plný rozhořčení. „To neumíte nic jiného, než obtěžovat nevinné občany. Zavolám průvodčího.“

„S průvodčím jsme už mluvili,“ řekl Trevor.

Její blafování neúčinkovalo. „Máte povolení k prohlídce.“ Mladší muž řekl jemně: „Nepotřebujeme povolení k prohlídce, slečno

Whitneyová. Zadržujeme vás při páchání trestného činu.“ Dokonce znají její jméno. Byla v pasti. Nebylo úniku.

Žádného.

Trevor už byl u jejího kufru a otevřel ho. Nemělo smysl pokoušet se ho zastavit. Tracy se dívala, jak sahá dovnitř a vytahuje jelenicový váček. Otevřel ho, podíval se na svého partnera a kývl. Tracy se vtiskla do sedadla, najednou byla příliš slabá, než aby vydržela stát. Trevor vytáhl z kapsy seznam, zkontroloval obsah váčku se seznamem a zastrčil váček do kapsy. „Je to všechno, Tome.“ „Jak - jak jste na to přišli?“

„Nesmíme dávat informace,“ odpověděl Trevor. „Jste zatčena. Máte právo mlčet a právo, aby byl přítomen váš právní zástupce, než něco řeknete. Cokoliv teď řeknete, může být použito proti vám.

Rozumíte?“

„Ano,“ odpověděla šeptem.

Tom Bowers řekl: „Je mi to líto. Víme všechno o vaší minulosti a je mi to opravdu líto.“

„Proboha,“ řekl starší muž, „tohle není společenská návštěva.“

„Já vím, ale přece jen... „

Starší muž vytáhl pouta a řekl Tracy. „Nastavte ruce, prosím.“

Tracy cítila, jak se jí srdce zmítá v agónii. Vzpomněla si na letiště v New Orleansu, kde ji spoutali, a na zírající obličeje.

„Prosím vás! Musíte to dělat?“ „Ano, madam“ Mladší muž řekl:

„Mohu s tebou na chvíli mluvit o samotě,

Dennisi?“

Dennis pokrčil rameny. „Tak dobře.“

Oba muži vyšli na chodbičku. Tracy seděla jako omámená, byla naplněná zoufalstvím. Slyšela útržky jejich rozhovoru.

„Proboha, Dennisi, není přece nutné dávat jí náramky. Nemůže utéct... „

„Kdy přestaneš být tím malým dobrodincem? Až budeš u Úřadu tak dlouho jako já...“

„Ale jdi. Dej jí příležitost. Už takhle je v dost trapné situaci a...“

„To nemá nic společného s tím, co bude...“

Zbytek rozhovoru neslyšela. Nechtěla ho slyšet.

Za chvíli se vrátili do jejího kupé. Starší muž vypadal naštvaně.

„Tak dobře,“ řekl. „Nedáme vám pouta. Na příští stanici s námi vystoupíte. Vyžádáme si rádiem auto Úřadu. Neopustíte toto kupé.“

Je to jasné?“

Tracy přikývla. Bylo jí příliš mizerně na to, aby promluvila.

Mladší muž, Tom Bowers, na ni přátelsky kývl, jako by chtěl říct:

„Přál bych si, abych pro vás mohl udělat víc.“

Nikdo nemohl nic udělat. Teď ne. Je příliš pozdě. Chytili ji při činu. Policie ji nějak vypátrala a informovala FBI.

Agenti venku na chodbičce mluvili s průvodčím. Bowers ukázal na

Tracy a řekl něco, co nemohla slyšet. Průvodčí kývl. Bowers zavřel dveře kupé a pro Tracy to bylo, jako kdyby zabouchl dveře cely.

Venku ubíhala krajina, míhající se obrázky zarámované oknem, avšak Tracy nebyla schopná to vnímat. Seděla ochrnutá strachem.

V uších jí hučelo, ale nemělo to nic společného s hlukem vlaku.

Druhou příležitost už nedostane. Byla odsouzený zločinec. Dostane maximální trest a tentokrát tam nebude žádná správcova dcera, kterou by mohla zachránit, nebude před ní nic než nekonečné, smrtelné roky vězení. A Velké Berty. Jakjichytili? Jediný člověk, který věděl o krádeži, byl Conrad Morgan, a ten přece nemohl mít žádný důvod předat ji a ukradené šperky FBI. Možná se o tom dozvěděl některý prodáváč v jeho obchodě a dal typ policii.

Ale nezáleží na tom, jak k tomu došlo. Chytili ji. Na příští zastávce ji odvedou do vězení. Bude předběžné líčení a pak soud a pak...

Tracy pevně zavřela oči a odmítla přemýšlet dál. Cítila, jak jí po tvářích stékají horké slzy.

Vlak začal ztrácet rychlost. Tracyino dýchání se zrychlilo.

Neměla dost vzduchu. Každým okamžikem pro ni oba agenti FBI přijdou. Objevilo se nádraží a za okamžik vlak s trhnutím zastavil. Byl čas jít. Tracy zavřela kufr, oblékla si kabát a posadila se. Hleděla na zavřené dveře kupé a čekala, až se otevrou. Míjely minuty. Muži se neobjevovali. Kde mohli být?

Vzpomínala si na jejich slova: „Vystoupíte s námi na příští stanici. Zavoláme rádiem auto Úřadu. Nesmíte opustit kupé.“

„Slyšela, jak průvodčí volá: „Nastupovat...“

Tracy začala propadat panice. Třeba mysleli, že na ni budou čekat na nádraží. Musí to tak být. Když zůstane ve vlaku, obviní ji, že jim chtěla utéct, a bude to pro ni horší. Uchopila kufr, otevřela dveře kupé a spěchala na chodbičku.

Přiběhl k ní průvodčí. „Vystupujete tady, slečno?“ zeptal se.

„Musíte si pospíšet. Pomůžu vám. Žena ve všem stavu by neměla nosit těžké věci.“

Vývalila na něj oči. „V mém stavu?“

„Nemusíte se stydět. Vaši bratři mi řekli, že jste v jiném stavu a abych na vás trochu dával pozor.“

„Moji bratři?“

„Prima chlapi. Zdálo se, že o vás mají opravdu starost.“

Svět se s ní začal točit. Všechno bylo úplně zmatené.

Průvodčí donesl kufr na konec chodbičky a pomohl Tracy dolů po schůdkách. Vlak se začal rozjíždět.

„Nevíte, kam moji bratři šli?“ volala Tracy.

„Ne, madam. Když se vlak zastavil, nastoupili do taxíku.“

Se šperky za milion dolarů.

Tracy zamířila na letiště. Bylo to jediné místo, které ji napadlo. Když si ti chlapíci vzali taxíka, znamená to, že nemají vlastní dopravu a budou se chtít co nejrychleji dostat z města.

Seděla v taxíku plná vzteku na to, co jí udělali, a hanby nad tím, jak snadno se dala oklamat. Oba dva byli dobří.

Opravdu dobří. Byli tak přesvědčiví. Začervenala se, když si pomyslela, jak snadno spolkla ten starý trik se zlým a hodným policajtem.

Proboha, Dennisi, není přece nutné dávat jí náramky. Nemůže utéct...

Kdy přestaneš být malým dobrodincem? Až budeš u FBI tak dlouho jako já ...

FBI? Oba pravděpodobně utíkali před zákonem. Ty šperky musí dostat zpátky. Prodělala toho příliš mnoho, než aby se nechala ošidit dvěma podvodníky. Musí být na letišti včas.

Nahnula se na sedadle dopředu a řekla řidiči: „Prosím vás, mohl byste jet rychleji?“

Stáli ve frontě u východu. Hned je nepoznala. Mladší muž, který si říkal Tom Bowers, už neměl brýle, jeho oči se změnilý z modrých na šedé a knírek zmizel. Druhý muž, který měl husté černé vlasy, byl teď úplně holohlavý. Avšak nebylo pochyb o tom, že to jsou oni. Neměli čas se převléknout. Už byli skoro u východu, když je Tracy dohonila.

„Na něco jste zapomněli,“ řekla Tracy.

Vylekaně se obrátili. Mladší muž se zamračil. „Co tady děláte?“

Vůz z Úřadu na vás měl čekat na nádraží a odvést vás.“ Jeho jižanský přízvuk zmizel.

„Tak proč se nevrátíte a nenajdete ho?“ navrhla Tracy.

„Nemůžeme. Máme jiný případ,“ vysvětloval Trevor. „Musíme chytit tohle letadlo.“

„Nejdříve mi vraťte šperky,“ žádala Tracy.

„Obávám se, že to nemůžeme udělat. Je to důkaz. Pošleme vám na ně stvrzenku.“

„Ne. Nechci žádnou stvrzenku. Chci ty šperky.“

„Lituji,“ řekl Trevor. „Nemůžeme vám je vydat.“

Byli u východu. Trevor podal palubní vstupenku letuše. Tracy se zoufale rozhlédla a spatřila blízko stojícího policistu. Zavolala: „Pane strážníku! Pane strážníku!“

Oba muži se na sebe vyděšeně podívali.

„Co to k čertu děláte?“ zasyčel Trevor. „Chcete, aby nás všechny zavřeli?“

Policista se k nim blížil. „Ano, slečno? Nějaký problém?“

„Ne, žádný problém,“ řekla Tracy vesele.

„Tihle dva vynikající muži našli cenné šperky, které jsem ztratila, a chtějí mi je vrátit. Už jsem se bála, že budu kvůli tomu muset volat FBI.“

Oba muži si vyměnili zoufalý pohled.

„Mysleli si, že byste mohl být tak laskav a doprovodit mě k taxíku.“

„Ale samozřejmě. Velmi rád.“

Tracy se obrátila k mužům. „Teď mi ty šperky bezpečně můžete dát.“

Tenhle hodný důstojník se o mě postará.“

„Raději ne,“ namítl Bowers. „Bylo by lepší, kdybychom my ...“

„Já na tom trvám,“ naléhala Tracy. „Vím, jak vám záleží na tom, abyste nezmeškali toto letadlo.“

„Oba muži se bezmocně podívali na policistu a pak na sebe.“

Nemohli nic dělat. Tom Bowers zdráhavě vyndal z kapsy jelenicový váček.

„To je ono!“ řekla Tracy.

Vzala váček z jeho ruky, otevřela ho a podívala se dovnitř. „Díky

Bohu. Jsou všechny.“

Tom Bowers udělal poslední pokus. „Snad bychom to pro vás měli schovat až...“

„To nebude nutné,“ řekla Tracy vesele. Otevřela kabelku, dala dovnitř šperky a vytáhla dvě pětidolarové bankovky.

Podala každému jednu. „Tady máte malou odměnu za to, co jste pro mě udělali.“

Všichni ostatní cestující již prošli. Letuška řekla: „To byla poslední výzva. Musíte ihned nastoupit, pánové.“

„Ještě jednou vám děkuji,“ zářila Tracy, když odcházela s policistou po boku. „Dneska je tak vzácné najít poctivé lidi.“

Thomas Bowers - vlastním jménem Jeff Stevens - seděl u okénka a díval se, jak letadlo startuje. Zvedl k očím kapesník a jeho ramena se zdvihala a klesala.

Dennis Trevor, alias Brandon Higgins, který seděl vedle něho, se na něj překvapeně podíval. „Hele,“ řekl, „jsou to jen prachy.“

Není to nic k pláči.“

Jeff Stevens se k němu obrátil. Po tvářích mu tekly slzy a

Higgins ke svému překvapení zjistil, že Jeff má záchvat smíchu.

„Co to k čertu s tebou je?“ zeptal se. „K smíchu to taky není.“

Jeffovi to k smíchu bylo. Způsob, jakým na ně Tracy Whitneyová vyžrála na letišti, považoval za nejchytřejší trik, jaký kdy viděl. Trik všech triků.

Conrad Morgan jim řekl, že ta žena je amatérka. Bože, pomyslel si Jeff, jaká by byla, kdyby byla profesionálka. Tracy Whitneyová byla bezpochyby nejkrásnější žena, jakou kdy Jeff Stevens viděl.

A chytrá. Jeff byl pyšný nato, že je v tomto oboru nejlepší, a ona ho přelstila. Strýc Willie by ji miloval, pomyslel si Jeff. Strýc Willie Jeffa vychoval. Jeffova matka byla důvěřivá bohatá dědička jmění, pocházejícího z továrny na zemědělské stroje.

Provdala se za neprozíravého pleticháře, plného nápadů na rychlé zbohatnutí, které nikdy nevyšly. Jeffův otec byl okouzující, temně hezký a přesvědčivě výmluvný. Za prvních pět let manželství se mu podařilo utratit celé dědictví jeho ženy. Jeffovy první vzpomínky byly na to, jak se jeho matka a otec hádali o peníze.

Vybavoval si také všechny ty otcovy mimomanželské vztahy. Bylo to nevydařené manželství a mladý hoch se rozhodl. Já se nikdy neožením. Nikdy.

Bratr jeho otce, strýc Willie, měl malý cestovní lunapark, a když byl blízko Marion v Ohio, kde Stevensovi bydleli, navštěvoval je.

Byl to nejveselejší člověk, jakého kdy Jeff viděl. Byl plný optimismu a nadějí na růžovou budoucnost. Vždycky nosil chlapi zajímavé dárky a učil Jeffa a nádherným kouzelnickým trikům.

Strýček Willie začínal jako kouzelník a když lunapark zkrachoval, převzal ho.

Když bylo Jeffovi čtrnáct, jeho matka zemřela při automobilové nehodě. O dva měsíce později se Jeffův otec oženil s devatenáctiletou barovou číšnicí. „Je to proti přírodě, aby muž žil sám,“ vysvětlil mu otec. Ale chlapec byl plný vzdoru, cítil se zrazený otcovou bezcitností.

Jeffův otec pracoval jako obchodní cestující a byl na cestách tři dny v týdnu. Jedné noci, když byl Jeff v domě sám se svou nevlastní matkou, probudil ho zvuk otevírajících se dveří ložnice. O chvíli později ucítil vedle sebe měkké, nahé tělo.

Jeff se vylekaně posadil.

„Drž mě, Jeffe,“ šeptala jeho macecha. „Bojím se bouřky.“

„Ale vždyť není bouřka,“ koktal Jeff.

„Ale mohla by být. V novinách psali, že bude pršet.“ Přitiskla své tělo na jeho. „Pomiluj mě, miláčku.“

Chlapec propadl panice. „Jistě. Nemohli bysme to dělat v tátově posteli?“

„Fajn.“ Zasmála se. „Jsi zvrhlík, co?“

„Hned tam budu,“ slíbil Jeff.

Vyklouzla z postele a šla do druhé ložnice. Jeff v životě nebyl tak rychle oblečený. Vyskočil oknem a zamířil do Cimarronu v

Kansasu, kde byl jeho strýc s lunaparkem. Ani se neohlédl.

Když se strýc Willie Jeffa ptal, proč utekl z domova, řekl jen:

„Nevycházel jsem dobře s nevlastní matkou.“

Strýc Willie zatelefonoval otci a po dlouhém rozhovoru se dohodli, že chlapec zůstane v lunaparku. „Dostane tady lepší vzdělání, než by mu mohla dát jakákoli škola,“ slíbil strýc Willie.

Lunapark byl svět sám pro sebe. „Neprovozujeme tady nedělní školu,“ vysvětlil strýc Willie Jeffovi. „Jsme umělci v ší/ení.

Ale uvědom si, hochu, že bychom nemohli nikoho ošidit, kdyby lidi sami nebyli hrabiví. W. C. Fields měl pravdu.

Nemůžeš ošidit poctivého člověka.“

Členové lunaparku se stali Jeffovými přáteli. Byli tu „předáci“, kteří vlastnili koncese, „zadáci“, kteří předváděli tlustou ženu nebo tetovanou dámu, a provozovatelé her. U lunaparku bylo mnoho milovánichtivých dívek, které mladý chlapec přitahoval. Jeff zdědil citlivost své matky a tmavý, hezký vzhled svého otce, a tak dámy soutěžily o to, která ho připraví o panictví. První sexuální zkušenost prožil s hezkou hadí ženou. Po mnoho let představovala vysokou normu, kterou poměřoval ostatní ženy.

Strýc Willie zařídil, aby Jeff mohl pracovat v různých zaměstnáních v celém lunaparku.

„Jednou to bude všechno tvoje,“ říkal strýc Willie chlapci, „a jediná cesta, jak si to můžeš udržet, je vědět o tom víc než všichni ostatní.“

Jeff začal u atrakce s šesti kočkami. Zákazníci se měli trefit míčem do šesti látkových koček s dřevěnými podstavci a srazit je do sítě. Majitel atrakce předvedl divákům, jak je to jednoduché, ale když to zkoušel zákazník, pomocník schovaný vzadu přidržel tyčí kočky za podstavec. Ani Sandy Koufax by je neshodil.

„To jste se trefil moc nízko,“ říkal majitel. „Musíte se trefit akorát.“

Akorát bylo heslo. V tom okamžiku schovaný pomocník uvolnil tyč a operátor srazil kočku s prkna. Pak řekl: „Vidíte, jak to myslím?“ a to byl signál pro pomocníka, aby kočky zase přidržel.

Vždycky se našel další kořen, který chtěl své hihňající se dívky předvést, jakou má jistou ruku.

Jeff obsluhoval „kroužky“. Byla tu řada očíslovaných trnů a zákazník platil za to, že na ně hází gumové kroužky. Když se podařilo hodit tak, že součet dělal dvacet devět, vyhrál drahou hračku. Ten kořen ovšem nevěděl, že trny mají na každé straně jiné číslo, a tak v případě, že by součet dělal dvacet devět, obsluhující jeden špendlík otočil a tak hejl nikdy nemohl vyhrát.

Jednoho dne řekl strýček Willie Jeffovi: „Vedeš si opravdu dobře, chlapče, jsem na tebe hrdý. Je načase, abys povýšil ke skillo.“

Provozovatelé skillo byli smetánka, k níž všichni ostatní vzhlíželi s obdivem. Vydělávali víc peněz, než kdokoli jiný v lunaparku. Bydleli v nejlepších hotelech a jezdili v nablýskaných autech. Hra skillo sestávala z plochého kola se šipkou pečlivě vyváženou na skle s tenkým kusem papíru uprostřed. Každá sekce měla číslo, a když zákazník otočil kolem a to se zastavilo na určitém čísle, toto číslo bylo zablokováno. Zákazník zaplatil za další otočení kolem a zablokoval další sekci. Provozovatel vysvětlil, že pokud se podaří zablokovat všechny sekce, vyhraje zákazník velkou sumu peněz.

Když se zákazník blížil k zaplnění všech sekcí, povzbuzoval ho zřízenec ke zvýšení sázky. Rozhlížel se nervózně kolem sebe a šeptal: „Mně ta hra nepatří, přál bych vám, abyste vyhrál. Když vyhrajete, třeba mi něco dáte.“

Pak strčil zákazníkovi pět nebo deset dolarů a řekl: „Vsadte to za mne, ano? Teď už nemůžete prohrát.“ A hejl cítil, že má komplice. Jak se prázdná místa zaplňovala a šance na výhru se zvětšovaly, napětí rostlo.“

„Teď nemůžete minout!“ volal Jeff a hráč dychtivě sázel další peníze. Nakonec, když zůstávalo jenom jedno malé místo, vzrušení vrcholilo. Hejl vsadil všechny peníze, které měl, a často spěchal domů pro další. Zákazník nikdy nevyhrál, protože operátor nepozorovaně strčil do stolu, takže šipka vždycky přistála na špatném místě.

Jeff se rychle naučil hantýrku lunaparku. „Švindl“ byl termín pro hru upravenou tak, že zákazník nemohl vyhrát. Muži, kteří stáli před atrakcí a lákali obecnost, byli outsiders nazýváni

„štěkači“, ale lidé z lunaparku jim říkali „mluvkové“. Vyvolavač dostával deset procent z příjmu za nalákání davu.

„Špína“ byla vyhraná cena. „Pošťák“ byl policajt, kterého bylo třeba podplatit.

Jeff se stal expertem na „ukecávání“. Když zákazníci zaplatili za podívanou na pouťovou atrakci, zahájil Jeff svou tirádu: „Dámy a pánové, všechno, co je venku nakresleno, vyfotografováno a inzerováno, uvidíte v tomto stanu za normální vstupné. Avšak hned jak ta mladá žena v elektrickém křesle přestane být mučena (její ubohé tělo je vystavené padesáti tisícům voltů elektrického napětí), máme zde ještě další atrakci, která nemá nic společného s touto podívanou a která venku není inzerována. Za touto oponou uvidíte něco opravdu tak pozoruhodného, tak hrůzostrašného, že se neodvažujeme to venku zobrazit, protože by na to mohly padnout oči nevinných dětí a slabých žen.“

A když kavky zaplatily dolar navíc, zavedl je Jeff dovnitř a ukázal jim dívku bez střední části těla nebo dvouhlavé dítě.

Samozřejmě se to všechno dělalo pomocí zrcadel.

Jednou z nejvýnosnějších pouťových her byla „běžící myš.“

Doprostřed stolu se položila živá myš a přikryla se mísou. Na okrajích stolu bylo deset otvorů. Pak se mísa zvedla a myš vběhla do jednoho z otvorů. Každý zákazník si vsadil na očíslovaný otvor.

Kdo vsadil na otvor, do kterého myš vběhla, vyhrál cenu.

„Jak ošvindluješ takovou věc?“ ptal se Jeff strýčka Willieho.

„Používáte cvičené myši?“

Strýc Willie se prohýbal smíchem. „Kdo má sakra čas cvičit myši.“

Kdepak. Je to docela jednoduché. Obsluha vidí, na kterém čísle není žádná sázka, namočí si prst trochu do octa a dotkne se jím okraje té díry. Myš vždycky k té díře zamíří.“

Karen, přitažlivá břichní tanečnice, zasvětila Jeffa do hry „o klíč“.

„Až budeš v sobotu večer vyvolávat,“ řekla mu Karen, „zavolej si některé mužské zákazníky stranou a prodej jim klíč k mé maringotce.“

Klíč byl za pět dolarů. V půlnoci se tucet či více mužů potloukalo kolem její maringotky, zatímco Karen byla v té době v hotelu ve městě s Jeffem. Když se hejlové ráno přišli pomstít, byl už lunapark dávno pryč.

Během příštích pěti let se Jeff mnoho poučil o lidské povaze.

Zjistil, jak snadno lze probudit touhu po zisku a jak lehce lze lidi oklamat. Věřili nejneuvěřitelnějším povídkám, protože je k tomu přinutila jejich chtivost. V osmnácti letech byl Jeff nápadně hezký. I nejběžnější ženský pozorovatel si musel okamžitě všimnout jeho šedých, pěkně posazených očí, vysoké postavy a vlnitých tmavých vlasů. Mužům se líbil jeho důvtip a smysl pro humor. Dokonce i děti mu okamžitě důvěřovaly, jako by v něm cítily spřízněnou dětskou duši. Zákaznice s ním bezostyšně flirtovaly, ale strýc Willie Jeffa varoval: „Dávej si pozor na děvčata z města, hochu. Jejich otec většinou bývá šerifem.“

Až jednou žena vrhače nožů způsobila, že Jeff opustil lunapark.

Přijeli právě do Milledgeville v Georgii a začali stavět stany.

Měli novou atrakci, sicilského vrhače nožů, nazývaného Velký Zorbini, a jeho přitažlivou, světlovlasou ženu. Zatímco si Velký Zorbini připravoval v lunaparku své nářadí, jeho žena pozvala Jeffa do hotelového pokoje ve městě.

„Zorbini bude mít celý den co dělat,“ řekla Jeffovi. „Trochu si užijem.“

Znělo to pěkně.

„Dej mi hodinku a pak přijď nahoru do pokoje,“ řekla.

„Proč čekat hodinu?“ ptal se Jeff.

Usmála se a řekla: „Tak dlouho mi bude trvat, než všechno připravím.“

Jeff čekal se vzrůstající zvědavostí a když konečně přišel do hotelového pokoje, uvítala ho ve dveřích úplně nahá. Sáhl po ní, ale ona ho vzala za ruku a řekla: „Pojď dovnitř.“

Vešel do koupelny a nevěřícně zíral. Naplnila vanu šesti různými příchutěmi želatiny smíchané s teplou vodou.

„Co to je?“ ptal se Jeff.

„To je moučník. Svlékni se, miláčku.“

Jeff se svlékl.

„A teď do vany.“

Vstoupil do vany, sedl si a byl to nejsenzuačnejší pocit, jaký kdy zažil. Měkká a kluzká želatina jako by vyplňovala každý záhyb jeho těla a celého ho masírovala.

Blondýnka se k němu ve vaně připojila.

„A teď oběd,“ řekla.

Začala na jeho prsou a postupovala k jeho slabinám a po cestě olizovala želatinu. „Hm, chutnáš výborně. Nejradši mám jahodovou.“

Její rychle se kmitající jazyk spolu s teplou, přilnavou želatinou vytvořily nepopsatelný erotický zážitek. Když byli v nejlepším, rozletěly se dveře a vešel Velký Zorbini. Vrhel jediný pohled na svou ženu a vylekaného Jeffa a zařval: „Tu sei una puttana! Vi ammazzo tutti e due! Dove sono i miei coltelli?“

Jeff nerozuměl ani slovu, ale tón byl jasný. Když Velký Zorbini vyběhl z místnosti pro své nože, Jeff vyskočil z vany, jeho tělo vypadalo s přilepenou mnohobarevnou želatinou jako duha, a chytil své šaty. Vyskočil nahý z okna a dal se do běhu uličkou. Uslyšel za sebou výkřik a ucítil, jak mu kolem hlavy zasvištěl nůž. Bzz!

Druhý a pak byl z dosahu. Oblékl se ve výklenku, navlékl si košili a kalhoty na lepkavou želatinu, s čvachtáním došel na autobusové nádraží a odejel nejbližším autobusem z města.

O šest měsíců později byl ve Vietnamu.

Každý voják vybojovává jinou válku a Jeff vyšel ze své vietnamské zkušenosti s hlubokým pohrdáním pro byrokracii a trvalým odporem k autoritám. Strávil dva roky ve válce, kterou nebylo možné vyhrát, a byl otřesen mrháním penězi, materiálem a životy. Bylo mu nanic ze zrady a klamu generálů a politiků, kteří prováděli svou slovní eskamotáž. Byli jsme nalákáni do války, kterou nikdo nechce, myslel si Jeff. Je to podvod. Je to největší podvod na světě.

Týden před tím, než byl Jeff propuštěn, dostal zprávu o smrti strýce Willieho. Lunapark se rozpadl. Minulost byla uzavřena. Byl čas, aby se těšil z budoucnosti.

Léta, která následovala, byla nabitá řadou dobrodružství. Pro

Jeffa byl celý s vět poutřovou atrakcí a lidé by li jeho kavky.

Vymýšlel si své vlastní triky. Dal si do novin inzeráty, ve kterých nabízel barevný obraz prezidenta za dolar. Když dostal dolar, poslal oběti poštovní známku s portrétem prezidenta.

Dal do časopisů inzeráty, ve kterých varoval veřejnost, že už zbývá jen šedesát dní na to, aby mohli poslat pět dolarů, potom už bude pozdě. V inzerátu nestálo nic o tom, co za těch pět dolarů dostanou, ale peníze se hrnuly.

Po tři měsíce pracoval Jeff v kotelně a prodával po telefonu falešné naftové akcie.

Miloval čluny a když mu přítel nabídl práci na plachetnici, která plula na Tahiti, přijal Jeff práci jako námořník.

Loď byla nádherná, přes padesát metrů dlouhá, bílý škuner, lesknoucí se ve slunci, všechny plachty napnuté. Měl týkovou palubu, trup z dlouhého, hladkého dřeva z oregonského smrku, s hlavním salónem pro dvanáct osob a lodní kuchyni vybavenou elektrickými sporáky vpředu. Ubikace pro posádku byly v předním kolizním prostoru. Kromě

kapitána, stewarda a kuchaře tu bylo pět námořníků. Jeffova práce spočívala v tom, že pomáhal vytahovat plachty, leštil mosazné světlíky a lezl po provazovém žebříku k dolnímu ráhnu při stahování plachet. Škuner vezl osm lidí.

„Majitel se jmenuje Hollander,“ informoval Jeffa jeho přítel.

Z Hollanderů se vyklubala Luisa Hollanderová, pětadvacetiletá zlatovlasá krasavice, jejíž otec vlastnil půl Střední Ameriky.

Ostatní pasažéři byli její přátelé, které Jeffovi kamarádi opovržlivě nazývali „tryskáčová smetánka“.

Když byli první den z přístavu, pracoval Jeff na horkém slunci a leštil mosaz na palubě. Luisa Hollanderová se zastavila vedle něj.

„Vy jste na palubě nový.“

Podíval se na ni. „Ano.“

„Máte nějaké jméno.“

„Jeff Stevens.“

„To je pěkné jméno.“ Nekomentoval to. „Víte, kdo jsem já?“ „Ne.“

„Jsem Luisa Hollanderová. Tento člun mi patří.“ „Aha. Pracuji pro vás.“ Pomalu se na něj usmála. „To je správné.“

„Tak pokud chcete mít za své peníze udělanou práci, raději byste mě měla nechat dělat.“ Jeff přešel k další vzpěře.

V noci v ubikacích členové posádky pomlouvali pasažéry a dělali si z nich legraci. Jeff musel připustit, že jim závidí - jejich zázemí, jejich vzdělání a jejich nenucené vystupování. Pocházeli ze zámožných rodin a chodili do nejlepších škol. Jeho školou byl strýc Willie a lunapark.

Jeden z ostatních příslušníků lunaparku byl profesorem archeologie až do doby, kdy byl vyhozen z univerzity za krádež a prodej cenných vykopávek. On a Jeff spolu vedli dlouhé rozhovory a profesor probudil v Jeffovi nadšení pro archeologii.

„V minulosti si můžeš přečíst celou budoucnost lidstva,“ říkal profesor. „Přemýšlej o tom, synu. Před tisíci lety tu byli lidé jako ty a já a snili sny, spřádali příběhy a žili své životy, rodili naše předchůdce.“ Jeho oči dostaly vzdálený pohled. „Kartágo - tam bych jel rád kopat. Dříve, než se narodil Kristus, to bylo velké město, Paříž staré Afriky. Ti lidé měli své hry a koupelny a závody vozatajů. Jejich circus maximus byl velký jako pět fotbalových hřišť.“ Zpozoroval zájem v chlapcových očích.

„Viš, jak Cato Starší končil své projevy v římském senátu.“

Říkal Delenda est Carthago; Kartágo musí být zničeno. Jeho přání se nakonec vyplnilo. Římané změnili město v trosky a o dvacet pět let později se vrátili a vybudovali na rozvalinách velké město.

Přál bych si, abych té tam jednou mohl vzít kopat, hochu.“

O rok později profesor umřel na alkoholismus, ale Jeff si slíbil, že se jednou vypraví na vykopávky. Nejdřív do Kartága, za profesora.

Večer před tím, než měl škuner přistát na Tahiti, byl Jeff zavolán do kabiny Luisy Hollanderové. Měla na sobě tenkou hedvábnou róbu.

„Chtěla jste se mnou mluvit, madam!.“

„Jste homosexuál, Jeffe!.“

„Myslím, že vám do toho nic není. slečno Hollanderová, ale odpověď zní ne. Ale jsem vybíravý.“

Luisa Hollanderová sevřela rty. „Jaký druh žen se vám líbí?“

Kurvy, předpokládám.“

„Někdy.“ řekl Jeff přívětivě. „Ještě něco, slečno Hollanderová.“

„Ano. Zítra večer pořádám večírek. Chtěl byste přijít.“ Jeff se na ženu dlouho díval, než odpověděl: „Proč ne?“ A tak to začalo.

Luisa Hollanderová měla do svých jednadvaceti let dva manžely a její advokát právě provedl vyrovnání se třetím, když potkala

Jeffa. Když kotvili druhou noc v přístavu Papeete a pasažéři a posádka šli na břeh, byl Jeff opět zavolán do kajuty Luisy

Hollanderové. Když tam Jeff přišel, měla na sobě barevnou hedvábnou tahitskou sukni, rozstřiženou až ke stehnu.

„Pokouším se to sundat,“ řekla. „Mám problémy se zipem.“

Jeff přistoupil a prohlédl si oděv. „Vždyť to nemá zip.“

Obrátila se k němu a usmála se. „Já vím. To je ten můj problém.“

Milovali se na palubě, kde měkký tropický vzduch hladil jejich těla jako požehnání. Potom leželi na boku, obličejem k sobě.

Jeff se opřel o loket a podíval se na Luisu. „Tvůj tatínek není šerifem, že ne?“ zeptal se.

Udiveně se posadila. „Co?“

„Jsi první dívka z města, se kterou jsem se kdy miloval. Strýček

Willie mě vždycky varoval, že nakonec se ukáže, že otec takové dívky je šerifem.“

Potom spolu byli každou noc. Luisini přátelé byli nejprve pobaveni. Je to jenom další Luisina hračka, mysleli si. Ale když jim sdělila, že se miní za Jeffa provdat, rozzlobili se.

„Proboha, Luiso, vždyť je to takové nic. Pracoval u kolotoče. Můj

Bože, to by sis taky mohla vzít podkoního. Je hezký - to je pravda. Má senzační tělo. Ale kromě sexu nemáte nic společného.“

„Luiso, Jeff je k snídani, ne k večeři.“

„Musíš dbát na své společenské postavení.“

„Docela upřímně, miláčku, on se přece k tobě vůbec nehodí.“

Avšak nic z toho, co její přátelé říkali, nemohlo Luisu odradit.

Jeř byl nejúchvatnější muž, jakého kdy potkala. Zjistila, že muži, kteří jsou výjimečně hezcí, jsou buď monumentálně hloupí nebo nesnesitelně nudní. Jeř byl inteligentní a zábavný, což byla neodolatelná kombinace.

Když se Luisa zmínila o sňatku Jeřovi, byl právě tak překvapen jako její přátelé.

„Na co sňatek. Moje tělo už máš. Nemůžu ti dát nic, co už nemáš.“

„To je jednoduché, Jeře. Miluji tě. Chci s tebou strávit zbytek svého života.“

Sňatek byl něco cizího, ale najednou už to nebylo cizí. Pod světáčkou, blazeovanou slupkou Luisy Hollanderové byla zranitelná mladá dívka. Potřebuje mě, myslel si Jeř. Myšlenka na stálý domov a děti ho najednou hrozně lákala. Zdálo se mu, že kam až jeho vzpomínky sahají, vždycky jenom utíkal. Bylo načase se zastavit.

Byli oddáni na tahitské radnici o tři dny později.

Když se vrátili do New Yorku, byl Jeř pozván do kanceláře Scotta

Fogartyho, právního zástupce Luisy Hollanderové, malého, studeného muže se sevřenými rty a pravděpodobně, pomyslel si

Jeř, se sevřeným zadkem.

„Mám tady pro vás k podpisu nějaký papír,“ řekl advokát.

„Co je to za papír?“

„Je to zřeknutí se nároků. Jednoduše se tady říká, že v případě zrušení vašeho sňatku s Luisou Hollanderovou...“

„Luisou Stevensovou.“

„Luisou Stevensovou nebudete mít nárok finančně participovat na žádném jejím...“

Jeř cítil, jak mu tuhnou svaly v obličejí. „Kde to mám podepsat?“

„Nechcete, abych vám to dočetl?“

„Ne. Asi jste to nepochopil. Neoženil jsem se s ní pro ty její posraný peníze.“

„Prosím, pane Stevensi! Já jenom...“

„Tak chcete, abych to podepsal, nebo ne?“

Právník položil před Jeř a papír. Jeř tam naškrábal podpis a vyřítíl se z kanceláře. Dole na něj čekal Luisin šofér s limuzínou. Když Jeř lezl dovnitř, musel se smát. Proč se sakra tak rozčiluju? Celý život jsem byl podvodníkem, a když poprvé jedním poctivě a někdo si myslí, že ho chci oškubat, tak se chovám jako pitomý učitel nedělní školy.

Luisa vzala Jeřa k nejlepšímu krejčímu na Manhattanu. „Ve smokingu budeš vypadat fantasticky.“ lichotila mu. A vypadal. Než uplynul druhý měsíc od jejich svatby, pokusilo se pět Luisiných nejlepších přítelkyň svést toho přitažlivého nováčka v jejich kruzích, ale Jeř je ignoroval. Byl rozhodnut udržet si dobré manželství.

Budge Hollander, Luisin bratr, navrhl Jeřa na členství v exkluzivním newyorském Pilgrim klubu a Jeř byl přijat. Budge byl tělnatý muž středních let, který dostal svou přezdívku, když hrál pravého obránce v harvardském fotbalovém mužstvu, kde získal pověst, že je hráčem, kterým jeho protivníci nedokáží pohnout.

Vlastnil lodní linku, banánovou plantáž, dobytkařský ranč, konzervárnu a více dalších společností, než Jeř dokázal spočítat. Budge Hollander si nebral žádné servítky, aby zakryl, jak dalece Jeřem opovrhne.

„Opravdu nepatříš do naší třídy, co, starý brachu. Ale dokud baviš Luisu v posteli, je to v pořádku. Mám svou sestru moc rád.“

Vyžadovalo to každý kousek vůle, aby se Jeř ovládl. Nejsem

Ženatý s tímhle blbcem. Jsem ženatý s Luisou.

Ostatní členové Pilgrim klubu se chovali stejně urážlivě.

Jeř se jim zdál strašně zábavný. Všichni v poledne v klubu obědvali a prosili Jeřa, aby jim vyprávěl příběhy ze svých „dnů u kolotoče“, jak to rádi nazývali. Jeř si perverzně vymýšlel stále odvážnější příběhy.

Jeř s Luisou bydleli ve dvacetipokojovém městském domě, plném služebnictva, na východním konci Manhattanu.

Luisa měla nemovitosti na Long Islandu a na Bahamách, vilu na Sardinii, velký byt na Avenue Foch v Paříži. Kromě jachty měla maserati, rolls corniche, lamborghini a daimlera.

Je to fantastické, myslel si Jeř.

Je to vynikající, myslel si Jeř.

Je to nudné, myslel si Jeř. A ponižující.

Jednou ráno vstal ze své postele z osmnáctého století se čtyřmi sloupky, oblékl si hedvábný župan a šel hledat Luisu. Našel ji u snídaně.

„Musím mít nějakou práci,“ řekl jí.

„Proboha, miláčku, proč. Nepotřebujeme peníze.“

„To nemá s penězi nic společného. Nemůžeš ode mne chtít, abych si tu seděl na rukou a nechal se krmit lžičkou.“

Potřebuji pracovat.“

Luisa se na chvíli zamyslela. „Tak dobře, andělí, promluvím s Budgem. Má makléřskou firmu. Chtěl bys být makléřem, miláčku?“

„Chci jen přestat sedět na zadku,“ zamumlal Jeř.

Začal pracovat pro Budge. Nikdy neměl zaměstnání pravidelnou pracovní dobou. Bude se mi to líbit, myslel si Jeř.

Nenáviděl to. Zůstal jenom proto, že chtěl domů ženě přinést výplatu.

„Kdy budeme mít dítě?“ zeptal se Luisy po lenivé nedělní přesnídávce.

„Brzy, miláčku. Pokusím se o to.“

„Tak pojď do postele. Pokusíme se znovu.“

Jeř seděl u jídelního stolu rezervovaného pro jeho švagra a půl tuctu dalších kapitánů průmyslu v Pilgrim klubu.

Budge prohlásil: „Právě jsme vydali výroční zprávu naší konzervárny, hoši. Naše zisky dělají čtyřicet procent.“

„Proč by nedělaly?“ zasmál se jeden z mužů u stolu. „Máš podplacené ty zasrané inspektory.“ Obrátil se k ostatním u stolu.

„Tady náš starý chytrák Budge kupuje mizerné maso, nechá si ho orazítkovat jako první jakost a prodává ho za velké peníze.“

Jeff byl šokován. „Lidé to maso jedí. Dávají ho dětem. On si dělá legraci, vid', Budgi?“

Budge se zasmál a zahýkal: „Podívejte se, kdo nás bude učit morálce!“

Během tří dalších měsíců se Jeff velmi dobře seznámil se svými společníky u stolu. Ed Zeller zaplatil miliony dolarů na úplatcích, aby mohl postavit továrnu v Libyi. Mike Quincy, šéf velkého konglomerátu, byl raider, který skupoval společnosti a nezákonně dával svým přátelům typy, kdy mají kupovat a prodávat akcie. Alan Thompson, nejbohatší muž u stolu, se chlubil politikou své společnosti. „Než změnili ten zatracený zákon, vyhazovali jsme stařečky rok před tím, než měli jít do penze.

Ušetřili jsme majlant.“

Všichni / . nich okrádali na daních, dělali pojišťovací podvody, talšovali výdajové účty a dávali své současné milenky na výplatní listinu jako sekretářky nebo asistentky.

Proboha, myslel si Jeff. Jsou to jen dobře oblečení pouťoví umělci. Všichni provozují nějaké triky.

Jejich ženy nebyly lepší.

Hrabaly všechno, na co mohly dosáhnout, a podváděly své manžely.

Hrají hru s klíčem, divil se Jeff.

Když se pokusil Luise vysvětlit, jak se cílí, smála se. „Nebud' naivní, Jeffe. Užíváš si života, nebo ne?“

Pravda byla, že si neužíval. Oženil se s Luisou, protože si myslel, že ho potřebuje. Měl pocit, že děti by všechno změnily.

„Budeme mít párek. Už je na to čas. Jsme spolu už rok.“

„Anděli, bud' trpělivý. Byla jsem u doktora a řekl mi, že jsem v pořádku. Možná, že by ses měl nechat prohlédnout, jestli jsi v pořádku.“

Jeff šel na prohlídku.

„Neměl byste mít žádné potíže se zplozením zdravých dětí,“ ujistil ho doktor.

A pořád nic.

O Černém pondělku se Jeffův svět rozpadl. Začalo to ráno, když šel do Luisiny lékárníčky pro aspirin. Našel plnou přihrádku antikoncepčních pilulek. Jedna z krabiček byla skoro prázdná.

Vedle nevinně ležela lahvička bílého prášku a malá zlatá lžička, a to byl jen začátek dne.

V poledne seděl Jeff v hlubokém křesle v Pilgrim klubu a čekal, až se objeví Budge, když za sebou slyšel mluvit dva muže.

„Přisáhá, že ten její italský zpěvák má ocas pětadvacet centimetrů dlouhý.“

Zachechtání. „No, Luisa to vždycky měla ráda velké.“

To mluví o jiné Luise, říkal si Jeti.

„Proto si zřejmě vzala toho chlapa od kolotoče. Vypráví o něm moc zábavné historky. Nevěřili byste, co tuhle udělal ...“

Jeff vstal a slepě vypadl z klubu.

Byl plný vzteku, jaký ještě nepoznal. Chtělo se mu zabít. Chtěl zabít toho neznámého Itala. Chtěl zabít Luisu. S kolika dalšími muži spala minulý rok? Celou dobu se mu smáli. Budge a Ed Zeller a Mike Quincy a Alan Thompson a jejich ženy se ohromně bavili na jeho účet. A Luisa, žena, kterou chtěl ochraňovat. Jeffova bezprostřední reakce byla sbalit se a odejít. Ale to nebylo to pravé. Neměl v úmyslu připustit, aby se ti parchanti smáli naposled.

Když se to odpoledne Jeff vrátil domů, Luisa tam nebyla. „Madame odešla hned ráno,“ řekl inu Pickens. komorník.

„Myslím, že má několik schůzek.“

To určitě, myslel si Jeff. Píchá někde s tím pětadvaceticenti-metrov\m Talijánem. Prokrista

Když Luisa přišla domů, Jeff se dokonale kontroloval. „Měla jsi pěkný den?“ zeptal se.

„To víš, jako obvykle. Byl jsem u kadeřníka, nakupovat... A jak jsi se měl ty, anděli?“

„Bylo to zajímavé,“ řekl Jeff popravdě. „Hodně jsem se dozvěděl.“

„Budge říká, že si vedeš báječně.“

„Ano,“ ujistil ji Jeff. „A brzy to bude ještě lepší.“

Luisa mu pohladila ruku. „Můj chytrý manžel. Co kdybychom šli dnes brzy do postele?“

„Dnes ne,“ řekl Jeff. „Bolí mě hlava.“

Příští týden připravoval své plány.

Začal při obědě v klubu. „Víte někdo něco o počítačových podvodech?“ zeptal se Jeff.

„Proč?“ chtěl vědět Ed Zeller. „Chceš nějaký spáchat?“

Výbuch smíchu.

„Ne, myslím to vážně,“ naléhal Jeff.

„Je to velký problém. Lidé se napichují do počítačů a připravují banky, pojišťovny a jiné společnosti o miliardy dolarů. Je to čím dál tím horší.“

„Vypadá to jako tvůj obor,“ zamumlal Budge.

„Poznal jsem člověka, který vymyslel počítač, který není možno podvést.“

„A ty ho chceš nechat oddělat,“ zažertoval si Mike Quincy.

„Ve skutečnosti mám zájem sehnat peníze a podporovat ho. Jenom jsem chtěl vědět, jestli někdo z vás ví něco o počítačích.“

„Ne,“ smál se Budge, „ale víme všechno o podpoře vynálezců, že ano, hoši?“

Další výbuch smíchu.

O dva dny později přešel Jeff kolem obvyklého stolu v klubu a vysvětlil Budgovi: „Je mi líto, že se k vám dnes nemohu připojit, ale mám tu hosta na oběd.“

Když Jeff přešel k jinému stolu, zasmál se Alan Thompson: „Asi obědvá s vousatou dámou z cirkusu.“

Shrbený, šedovlasý muž vstoupil do jídelny a byl uveden k Jeff-ovu stolu.

„Proboha!“ řekl Mike Quincy. „Není to profesor Ackerman?“

„Kdo je profesor Ackerman?“

„Ty nikdy nečeš nic jiného než finanční zprávy, Budgi? Vernon

Ackerman byl minulý měsíc na obálce Time. Je předsedou Národní vědecké rady. Je to nejvýznamnější vědec v zemi.“

„Co k čertu dělá s mým švagrem?“

Jeff a profesor byli po celý oběd hluboce zabráněni do rozhovoru a Budge a jeho přátelé byli stále zvědavější. Když profesor odešel, Budge pokynul Jeffovi, aby přišel k jejich stolu.

„Hej, Jeffe. Kdo to byl?“

Jeff se tvářil provinile. „Jo ... myslíš Vernona?“

„Ano. O čem jste si vy dva povídali?“

„My ... no ... „Ostatní mohli skoro sledovat Jeffův proces myšlení, jak se snaží vyhnout odpovědi. „Já ...tedy ... chci o něm napsat knihu. Je to moc zajímavý člověk.“

„Nevěděl jsem, že jsi spisovatel.“

„No, všichni musíme nějak začít.“

O tři dny později měl Jeff dalšího hosta k obědu. Tentokrát to byl

Budge, který ho poznal. „Hele! To je Seymour Jarret, předseda správní rady společnosti Jarret International Computer.

Co k čertu může dělat s Jeffem?“

A zase vedl Jeff se svým hostem dlouhý, živý rozhovor. Když bylo po obědě, Budge vyhledal Jeffa.

„Jeffrey, chlapče, co máš se Seymourem Jarrettem?“

„Nic,“ řekl Jeff rychle. „Jen jsme si povídali.“ Chtěl odejít, ale Budge ho zastavil.

„Ne tak rychle, hochu.

Seymour Jarrett je velmi zaměstnaný člověk. Nevysedává někde a nepovídá si o ničem.“

Jeff řekl vážně: „Tak dobře. Pravda je, Budgi, že Seymour sbírá známky a já jsem mu řekl o známce, kterou bych mu mohl opatřit.“

Leda hovno a ne pravda, pomyslel si Budge.

Další týden obědval Jeff v klubu s Charlesem Bartlettem, prezidentem firmy Bartlett & Bartlett, jedné z největších soukromých investičních skupin na světě. Budge. El Zeller, Alan

Thompson a Mike Quincy se fascinovaně dívali. Jakoba muži hovoří, hlavy těsně u sebe.

„Tvůj švagr se opravdu v poslední době pohybuje ve vysoké společnosti,“ komentoval to Zeller. „Copak asi peče, Budgi?“

Budgc řekl nedůtklivě: „To nevím, ale v každém případě L;) zjistím. Pokud o to mají zájem Jarrett a Bartlett, musí v tom být túra peněz.“

Dívali se, jak Bartlett vstává, nadšeně potřásá Jeffovi rukou a odchází. Když šel Jeff kolem jejich stolu, chytil ho Budge za ruku. „Posad se, Jeffe. Chceme si s tebou trochu popovídat.“

„Musím jít zpátky do kanceláře,“ protestoval Jeti. „Já...“

„Pracuješ pro mně, ne? Posad se.“ Jeff si sedl. „S kým jsi to obědval?“

Jeff váhal. „S nikým zvláštním. Se starým přítelem.“

„Charlie Bartlett je tvůj starý přítel?“

„Tak trochu.“

„A o čempak jste ty a tvůj starý přítel Charlie mluvili, JeTťe?“

„No... většinou o autech. Charlie má rád staré vozy ajá jsem slyšel! o packardovi z roku 1937, je to čtyřdvéřový sporták...“

„Nech těch pitomostí!“ vybuchl Budge. „Nesbíráš známky, ani neprodáváš automobily, ani nepíšeš nějaké posrané knihy. O co ti opravdu jde?“

„O nic. Já...“

„Sháníš na něco peníze, že ano, Jeťfe?“ zeptal se Ed Zeller.

„Ne!“ Ale řekl to trochu moc rychle.

Budge položil svou silnou paži kolem Jeffa. „Hele, kamaráde, já jsem tvůj švagr. Jsme rodina, rozumíš?“ Objal Jeffa. „Je to něco s počítačem, který není možno ošdit, jak jsi o tom mluvil minulý týden. správně?“

Podle výrazu Jeffova obličeje viděli, že ho doběhli.

„No tak tedy ano.“

Z toho parchanta aby člověk všechno tahal. „Proč jsi nám nřekl, že se o to zajímá profesor Ackerman?“

„Nevěděl jsem, že by vás to mohlo zajímat.“

„To jsi na omylu. Když člověk potřebuje kapitál, jde k přátelům.“

„Profesor a já nepotřebujeme kapitál,“ řekl Jeff. „Jarrett a Ba; -tlett...“

„Jarrett a Bartlett jsou posraní lichváři! Sežerou tě zaživa,“ zvolá: Alan Thompson.

Ed Zeller pokračoval. „Jeffe, když jednáš s přáteli, nenescš žádné riziko.“

„Všechno už je zaří/cno,“ řekl jim Jeff. „Charlie Bartlett...“

„Podepsal jsi už něco?“
„Ne, ale dal jsem slovo...“
„Tak není nic zařizeno. Sakra, Jeťfe, v podnikání mění lidé názor každou hodinu.“
„Ani bych o tom s vámi neměl diskutovat,“ protestoval Jeff.
„Jméno profesora Ackermana nesmí být nikde uvedeno. Má smlouvu s vládní agenturou.“
„To víme,“ řekl Thompson smířlivě. „Myslí si profesor, že to bude fungovat?“
„On ví, že to funguje.“
„Když je to dost dobré pro Ackermana, je to dost dobré pro nás, správně, hoši?“
Ozval se sborový souhlas.
„Podívejte se, já nejsem vědec,“ řekl Jeff. „Nemohu nic zaručit.
Co já vím, třeba to nemá vůbec žádnou cenu.“
„Jistě. Chápeme. Ale řekněme, že to má cenu, Jeffe. Jak velké by to mohlo být?“
„Budgi, trh pro to je celosvětový. Nejsem vůbec schopen stanovit pro to nějakou cenu. Každý to bude moci používat.“
„Jak velkou počáteční investici potřebujete?“
„Dva miliony dolarů. Ale hotově potřebujeme jenom dvě stě padesát tisíc dolarů. Bartlett slíbil...“
„Zapomeň na Bartletta. To je pakatel, příteli. To dáme dohromady sami. Ať to zůstane v rodině. Je to tak správně, hoši?“
„Správně!“
Budge luskl prsty a ke stolu rychle přispěchal vrchní. „Dominiku, přineste tady panu Stevensovi papír a pero.“
Obojí se objevilo téměř okamžitě.
„Můžeme ten malý obchod uzavřít hned tady,“ řekl Budge Jeťfovi.
„Sepíšeš lejtro, že nám postupuješ veškerá práva, my to podepíšeme a ráno tady máš o věřený šek na dvě stě padesát ti sic dolarů. Vyhovuje ti to?“
Jeff se kousal do spodního rtu. „Budgi, slíbil jsem panu Bartletto-vi...“
„Do hajzlu s Bartlettem,“ zavrčel Budge. „Jsi ženatý s jeho sestrou nebo s mojí? Ted’ piš. „
„Nemáme na to patent, a...“
„Piš, sakra! Budge strčil Jeťfovi pero do ruky. Jeff začal zdráhavě psát: „Tímto převádím všechna práva, vlastnický titul a nároky k matematickému počítači z váněmu SUKABA nakupující Donalda Budge
Hollandera, Eda Zeller, Alana Thompsona a Mika Quincyho. /a částku dvou milionů dolarů, při zaplacení dvou set padesáti tisíc dolarů při podpisu. SUKABA byl široce testován, je nenákladný, bezporuchový a potřebuje méně energie než jakýkoli počítač, který je v současné době na trhu. SUKABA nebude potřebovat údržbu ani náhradní díly nejméně deset let.“ Dívali se Jeffovi přes rameno, jak píše.
„Proboha!“ řekl Ed Zeller. „Deset let! Na trhu není žádný počítač, o kterém by se něco takového mohlo tvrdit.“
Jeff pokračoval. „Kupujícíjsou si vědomi, že ani profesor Vernon Ackerman ani já nemáme na SUKABA patent...“
„O to se postaráme,“ přerušil ho Alan Thompson netrpělivě. „Mám vynikajícího patentového právníka.“
Jeff psal dále. „Vysvětlil jsem kupujícím, že SUKABA nemusí mít žádnou cenu, a že ani profesor Vernon Ackerman ani já nepřebíráme žádnou záruku na SUKABA, kromě toho jak je uvedeno shora.“
Podepsal se a podal jim papír. „Stačí to?“
„Jsi si jistý těmi deseti lety?“ ptal se Budge.
„Zaručeně. Udělám kopii,“ řekl Jeff. Dívali se, jak pečlivě dělá kopii toho, co napsal.
Budge vytrhl Jeffovi papíry z ruky a podepsal je. Zeller, Quincy a Thompson ho následovali.
Budge zářil. „Jedna kopie pro nás a jedna pro tebe. Starý Seymour Jarrett a Charlie Bartlett jsou namydlení, co, hoši? Nemůžu se dočkat, až uslyší, že jsme je připravili o kšeft.“
Příští den ráno podal Budge Jeťfovi ověřený šek na \$250.000.
„Kde je počítač?“ ptal se.
„Zařídil jsem, aby ho doručili v poledne do klubu. Myslel jsem si, že bude vhodné, abychom byli všichni pohromadě, až ho dostanete.“
Budge ho poplácal po rameně. „Viš, Jeffe, jsi chytrej chlap.
Uvidíme se při obědě.“
Úderem dvanácté se v jídelně Pilgrim klubu objevil poslíček s krabicí a byl uveden k Budgovu stolu, kde seděl spolu s Zellerem
Thompsonem a Quincym.
„Tady je to!“ zvolal Budge. „Proboha! Ono je to dokonce přenosné!“
„Nepočkáme na Jeťfa?“ ptal se Thompson.
„Ať jde do hajzlu. Ted’ to patří nám.“ Budge strhl papír z krabice.
Uvnitř byla slaměná vycpávka. Opatrně, skoro zbožně zvedl předmět, který ležel na slámě. Muži seděli a koukali. Byl to čtverhranný rám asi třicet centimetrů v průměru, napříč byla natažena řada drátů a na nich byly navlečené kuličky.
Dlouho bylo ticho.
„Co to je?“ zeptal se Quincy konečně.
Alan Thompson řekl: „To je abakus, počítadlo. Taková věc, kterou
Orientálci používají na počítání...“ Výraz jeho obličeje se změnil. Proboha! SUKABA je abakus pozpátku!“ Obrátil se na

Budge.

„To je nějaký vtip.“

Zeller drmolil. „Nízká spotřeba energie, bezporuchový, nenákladný... Obstavte ten zatracený šek.“

Všichni společně spěchali k telefonu.

„Váš ověřený šek?“ řekl hlavní účetní. „Budte bez starosti. Pan

Stevens ho vyinkasoval dnes ráno.“

Pickensovi, komorníkovi, to bylo opravdu velice líto, ale pan

Stevens se zabalil a odjel. „Říkal něco o dlouhé cestě.“

To odpoledne zoufalý Budge konečně zastihl profesora Vernona

Ackermana.

„Samozřejmě. Jeff Stevens. Okouzlující člověk. Je to váš švagr, že ano?“

„Pane profesore, o čem jste s Jeffem mluvil?“

„Myslím, že to není žádné tajemství. Jeff by o mně rád napsal knihu. Přesvědčil mě, že svět chce poznat lidskou bytost schovanou za vědcem.“

Seymour Jarrett byl zdrženlivý. „Proč chcete vědět, o čem jsme s panem Stevensem mluvili. Jste konkurenční sběratel známek?“

„Ne, já...“

„Nebude vám to k ničemu, když budete čmúchat kolem. Taková známka existuje pouze jedna a pan Stevens souhlasí i s tím, že ji prodá mně, až ji získá.“

A praštil sluchátkem.

Budge věděl předem, co řekne Charlie Bartlett. „Jeff Stevens.

Ach, ano. Sbírá stará auta. Jeff ví o čtyřdveřovém sportovním packardu z roku 1937, v bezvadném stavu...“

Tentokrát to byl Budge, kdo zavěsil.

...Nedělejte si starosti,“ řekl Budge svým společníkům.

„Dostaneme svoje peníze zpátky a ten parchant bude sedět do konce života. Na podvody máme zákony.“

Příští zastávka skupiny byla v kanceláři Scotta Fogartyho.

„Obral nás o dvě stě padesát tisíc dolarů,“ řekl Budge právnímu zástupci. „Chci ho dostat nadosmrti za mříže. Opatřete si zatykač...“

Máte s sebou tu smlouvu, Budgi?“

„Tady je.“ Podal Fogartymu papír, který Jeff sepsal.

Právník ho rychle přelétl, pak ho četl znovu, pomalu. „Zfalšoval vaše podpisy na tomhle papíře?“

„Ale ne,“ řekl Mike Quincy. „Podepsali jsme to.“

„Přečetli jste si to před podpisem?“

„Ed Zeller zlostně řekl: „Samozřejmě jsme si to přečetli.

Myslíte si, že jsme pitomí?“

„To posuďte sami, pánové. Podepsali jste smlouvu, ve které se praví, že jste byli informováni, že kupujete proti hotovému zaplacení dvou set padesáti tisíc dolarů předmět, který není patentován a který může být zcela bezcenný. Jak se říká v právním žargonu mého starého povolání: Parádně vám načůral na prsa. „

Jeff dosáhl rozvodu v Renu. V době, kdy si tam zařizoval pobyt, narazil na Conrada Morgana. Morgan kdysi pracoval pro strýce

Willieho. „Nechtěl byste mi prokázat malou laskavost, Jeffe?“ zeptal se ho Conrad Morgan. „Jedna mladá žena cestuje vlakem z

New Yorku do St. Louis s nějakými šperky... „

Jeff se díval z okénka letadla a myslel na Tracy. Na tváři měl úsměv.

Když se Tracy vrátila do New Yorku, její první cesta vedla ke

Conrad Morgan & spol., klenotnictví. Conrad Morgan ji pozval do kanceláře a zavřel dveře. Zamnul si ruce a pravil:

„Už jsem měl o vás starost. Čekal jsem na vás v St. Louis a...“

„Vy jste nebyl v St. Louis.“

„Cože? Jak to myslíte?“ Jeho modré oči zamrkaly.

„Myslím to tak, že jste nejel do St. Louis. Nikdy jste neměl v úmyslu na mě čekat.“

„Ale samozřejmě, že ano! Máte ty šperky a já...“

„Poslal jste dva muže. aby mi je vzali.“

Na Morganově tváři se objevil zmatený výraz. „To nechápu.“

„Nejdříve jsem si myslela, že došlo k úniku informací ve vaší organizaci.

Ale nedošlo, že? Byl jste to vy. Řekl jste mi, že jste osobně opatřil lístek na vlak, takže jenom vy jste znal číslo mého kupé.

Použila jsem jiného jména a přestrojila jsem se. ale vaši muži věděli přesně, kde mě mají hledat.“

Najeho andělském obličejí se objevil výraz překvapení. „Pokoušíte se mi říct. že vás nějakí muži oloupili o ty šperky?“

Tracy se usmála. „Pokouším se vám říct, že mě neoloupili.“

Tentokrát bylo překvapení na Morganově tváři nefalšované. „Vy máte ty šperky?“

„Ano. Vaši přátelé tak hrozně spěchali, aby stihli letadlo, že je zapomněli.“

Morgan Tracy chvíli pozoroval. „Omluvte mě.“

Vyšel soukromými dveřmi a dokonale uvolněná Tracy se posadila na pohovku.

Conrad Morgan byl pryč skoro patnáct minut, a když. se vrátil, byl na jeho obličejí výraz zděšení. „Obávám se, že se

stala chyba. Velká chyba. Jste velmi chytrá mladá dáma, slečno Whitneyová. Zasloužíte si svých dvacet pět tisíc dolarů.“ Obdivně se usmál. „Dejte mi ty šperky a...“

„Padesát tisíc.“

„Prosím?“

„Musela jsem je ukrást dvakrát. To je padesát tisíc, pane Mor-gane.“

„Ne!“ řekl rázně. Jeho oči přestaly mrkat. „Je mi líto, ale tolik vám za ně dát nemohu.“

Tracy vstala. „To je v pořádku. Pokusím se najít v Las Vegas někoho, kdo si bude myslet, že za to stojí.“

„Padesát tisíc dolarů?“ zeptal se Conrad Morgan.

Tracy přikývla.

„Kde jsou ty šperky?“

„Ve skřínce na Pensylvánském nádraží. Jakmile mi dáte ty peníze - v hotovosti - a posadíte mě do taxíku, dám vám klíč.“

Conrad Morgan s hlubokým povzdechem přiznal svou porážku.

„Souhlasím.“

„Děkuji vám.“ řekla Tracy vesele. „Obchodovat s vámi bylo velmi příjemné.“

Daniel Cooper již věděl, o čem bude ranní porada v kanceláři J.J. Reynoldse, protože všichni vyšetřovatelé dostali den před tím memo randum o loupeži v domě Luisy Bellamyové, která se stala před týdnem. Daniel Cooper nenáviděl porady. Byl příliš netrpělivý na to, aby někde vysedával a poslouchal hloupé řeči.

Přišel do kanceláře J.J. Reynoldse o čtyřicet pět minut později, když byl Reynolds uprostřed řeči.

„Je to od vás hezké, že jste přišel,“ řekl J.J. Reynolds sarkasticky. Nedostal žádnou odpověď. Je to ztráta času, rozhodl se Reynolds. Cooper nerozuměl sarkasmu - ani ničemu jinému, pokud Reynolds věděl. Kromě chytání zločinců. V tom, musel připustit, byl ten člověk zatracený génius.

V kanceláři seděli tři nejlepší vyšetřovatelé agentury: David Swift, Robert Schiffer a Jerry Davis.

„Všichni jste četli zprávu o té loupeži v domě paní Bellamyové,“ řekl Reynolds, „ale objevilo se něco nového. Vypadá to, že Luisa Bellamyová je sestřenicí policejního komisaře. Dělá strašný kravál.“

„Co dělá policie?“ zeptal se Davis.

„Skrývá se před novináři. Vyšetřující důstojníci si počínali jako amatéři. Ve skutečnosti mluvili s lupičkou, kterou chytili v domě a nechali ji utéct.“

„Tak to by měli mít její důkladný popis,“ domníval se Swift.

„Mají důkladný popis její noční košile,“ odvětil Reynolds posměšně. „Její postava na ně udělala takový dojem, že se jim roztavil mozek. Neznají ani barvu jejích vlasů. Měla na hlavě jakousi čepici na natáčky a na obličej měla plet'ovou masku.“

Její popis je, že jde o ženu kolem pětadvaceti let s fantastickým zadkem a kozami. Nemáme jediné vodítko. Nemáme nic, čím bychom se mohli řídit. Vůbec nic.“

Poprvé promluvil Daniel Cooper: „Ano, máme.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Reynolds.

„Vím, kdo to je.“

Když si Cooper ráno předtím přečetl memorandum, rozhodl se, že se podívá na dům paní Bellamyové. To je logický první krok. Pro Daniela Coopera byla logika spořádaností Boží mysli, základním řešením každého problému. A při používání logiky bylo vždycky třeba začít na začátku. Cooper zajel k domu paní Bellamyové na Long Islandu, podíval se na něj, a aniž by vystoupil z auta, obrátil se a jel zpátky na Manhattan. Dozvěděl se, co potřeboval vědět. Dům stál o samotě, nikde blízko nejezdil žádný veřejný dopravní prostředek a to znamenalo, že lupič se mohl dostat k domu jedině autem.

Vysvětloval své úvahy mužům shromážděným v Reynoldsově kanceláři.

„Protože pravděpodobně nechtěla použít svůj vůz, který by mohl být vysledován, bylo to auto buď kradené nebo z půjčovny. Rozhodl jsem se zkusit to nejdříve v půjčovnách. Předpokládal jsem, že si najala auto v Manhattanu, kde mohla nejlépe zakrýt stopy.“

Na Jerryho Davise to neudělalo dojem. „Asi si z nás děláte legraci, Coopere. Na Manhattanu se denně půjčují tisíce vozů.“

Cooper přerušení ignoroval. „Všechny výpůjčky aut se zaznamenávají na počítači. Ženy si půjčují relativně málo aut. Všechno jsem zkontroloval. Příslušná žena šla do Budget Rent-a-Car na molu číslo šedesát jedna na západní Třídvacáté ulici, půjčila si Chevy Caprice v osm hodin večer v den loupeže a vrátila ho do půjčovny ve dvě hodiny ráno.“

„Jak víte, že to bylo auto použité k loupeži?“ zeptal se Reynolds skepticky.

Coopera začínaly ty hloupé otázky nudit. „Zkontroloval jsem ujeté kilometry. Je to padesát jedna kilometrů k domu Luisy Bellamyové a padesát jedna kilometrů zpátky. To naprosto přesně odpovídá stavu tachometru na Caprice. Vůz byl půjčen na jméno Ellena Branchová.“

„Falešné jméno,“ hádal David Swift.

„Správně. Její pravé jméno je Tracy Whitneyová.“

Všichni na něj zírali. „Jak to, sakra, víte?“ dožadoval se Schiffer.

„Udala falešné jméno a adresu, ale musela podepsat smlouvu o zapůjčení vozu. Vzal jsem originál na policejní stanici a nechal jsem sejmut otisky prstů. Shodují se s otisky Tracy Whitneyové.

Odseděla si nějaký čas v ženské trestnici v jižní Louisianě.

Pokud si vzpomínáte, mluvil jsem s ní asi před rokem o tom ukradeném Renoirovi.“

„Vzpomínám si,“ přikývl Reynolds. „Říkal jste tehdy, že je nevinná.“

„Byla - tehdy. Ted už není nevinná. Udělala ten dům paní Bellamyové.“

Tomu parchantovi se to zase povedlo! A podle něj to bylo tak jednoduché. Reynolds se snažil, aby nedal znát svůj odpor. „To - to byla výborná práce, Coopere. Opravdu výborná. Tak ji máme.

Řekneme policii, aby ji sebrali a...“

„Za co?“ zeptal se Cooper mírně. „Zato, že si půjčila auto?

Policie ji nemůže identifikovat a není proti ní nejmenší důkaz.“

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Schiffer. „Necháme ji beztrestně uniknout?“

„Tentokrát ano,“ řekl Cooper. „Ale já už vím, kdo je. Zkusí to znovu. A až to udělá, chytím ji.“

Konečně bylo po poradě. Cooper se zoufale potřeboval osprchovat.

Vytáhl malý černý notýsek a pečlivě si zapsal: TRACY WHITNEYOVÁ.

Je načase, abych začala nový život, rozhodla se Tracy. Ale jak? Život? Změnila jsem se z nevinné, naivní oběti na ... co?

Na zlodějku - správně. Vzpomněla si na Joe Romana, Anthony

Orsattiho, Perry Popa a soudce Lawrence. Ne. Na mstitelku. To se ze mne stalo. Možná jsem dobrodružka. Přelstila

policii, dva profesionální podvodníky a zrádného klenotníka. Vzpomněla si na

Ernestýnu a Amy a pocítila výčitku. Zašla k F.A.O. Schwarzovi, koupila kompletní loutkové divadlo s půl tuctem loutek

a poslala ho Amy. Na lístek napsala: POSÍLÁM TI PÁR NOVÝCH PŘÁTEL. STÝSKÁ SE MI. TRACY.

Potom navštívila kožešníka na Madison Avenue, koupila boa z modré lišky pro Ernestýnu a poslala jí ho spolu s poštovní poukázkou na dvě stě dolarů. Na lístku stálo: DĚKUJI. ERNIE. TRACY.

Ted' jsem splatila všechny dluhy, pomyslela si Tracy. Měla dobrý pocit. Ted' může jít, kam chce, dělat, co se jí zlíbí.

Oslavila svou nezávislost tím, že se nastěhovala do věžového apartmá v hotelu Helmsley Paláce. Ze svého obývacího pokoje ve čtyřicátém sedmém patře se dívala dolů na katedrálu svatého

Patrika a v dálce viděla most George Washingtona. Jen pár kilometrů jiným směrem bylo to příšerné místo, kde nedávno bydlela. Už nikdy, přísahala si Tracy.

Otevřela láhev šampaňského, kterou jí poslalo ředitelství hotelu, upíjela a dívala se na západ slunce nad mrakodrapy Manhattanu.

Než vyšel měsíc, byla Tracy rozhodnuta. Pojede do Londýna. Byla připravena na všechny ty krásné věci, které jí život může nabídnout. Zaplatilajsem své dluhy, myslela si Tracy. Zasloužím si trochu štěstí.

Ležela v posteli a pustila si noční televizní zprávy. Byl v nich rozhovor se dvěma muži. Boris Melnikov byl malý, podsaditý Rus, oblečený ve špatně padnoucím hnědém obleku, a Pietr Negulesco byl jeho opakem: vysoký, hubený a elegantní. Tracy přemýšlela, co ti dva muži mohou mít společného.

„Kde se bude šachové utkání konat?“ ptal se komentátor.

„V Soci, u překrásného Černého moře,“ odpověděl Melnikov.

„Oba jste mezinárodní velmistři a toto utkání vzbudilo velký rozruch, pánové. V předchozích utkáních jste jeden druhého připravili o titul a vaše poslední utkání skončilo remízou. Pane

Negulesco, v současné době je držitelem titulu pan Melnikov.

Myslíte si, že ho o něj dokážete připravit?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Rumun.

„Nemá šanci,“ reagoval na to Rus.

Tracy o šachu nic nevěděla, ale z obou mužů čísel a arogance, která jí byla protivná. Stiskla tlačítko dálkového ovládání, vypnula televizi a šla spát.

Brzy ráno se Tracy zastavila v cestovní agentuře a rezervovala si apartmá na palubě první třídy Queen Elizabeth II.

Svou první cestou do ciziny byla vzrušená jako malé dítě. Další tři dny strávila nákupem šatů a zavazadel.

Ráno před vyplutím si Tracy najala limuzínu, aby ji dovezla do přístavu. Když přijela na molo 90, kotviště 3, na křižovatce

Padesáté páté ulice a Dvanácté avenue, kde QE II. kotvila, bylo tu plno fotografií a televizních reportérů. Tracy na okamžik propadla panice. Pak si uvědomila, že probíhá tisková konference se dvěma muži stojícími u paty lodní lávky - Melnikovem a Negulescem, mezinárodními velmistry. Tracy prošla kolem nich, ukázala svůj pas lodnímu důstojníkovi u lodní lávky a vystoupila nahoru na loď. Na palubě si steward prohlédl Tracyin lodní lístek a ukázal jí cestu clo luxusní kajuty. Bylo to krásné apartmá se soukromou terasou. Bylo hříšně drahé, avšak Tracy byla přesvědčena, že to bude stát za to.

Výbalila zavazadla a procházela se po dlouhé chodbě. Téměř v každé kabině probíhalo loučení, se smíchem, šampaňským a zábavou.

Náhle se cítila osamělá. Neměla nikoho, kdo by se s ní přišel rozloučit, nikoho, o koho by se mohla starat, nikoho, kdo by se staral o ni. To není pravda, řekla si Tracy. Velká Berta mě chce.

A nahlas se zasmála.

Zamířila na člunovou palubu, nevnímala obdivné pohledy mužů a závistivé pohledy žen.

Tracy zaslechla hluboké houkání lodní sirény a volání: „Všichni návštěvníci, opusťte loď“, a naplnilo ji náhlé vzrušení. Plula vstříc úplně neznámé budoucnosti. Ucítila, jak se obrovská loď zachvěla, když ji remorkéry začaly táhnout ven z přístavu, stála mezi cestujícími na člunové palubě, dívala se, jak Socha svobody mizí z dohledu, a pak se vydala na výzkumy.

Více než tři sta metrů dlouhá a třináct poschodí vysoká QEII. byla jako město. Byly tu čtyři restaurace, šest barů, dva taneční sály, dva noční kluby a „Mořské lázně se zlatými dveřmi.“ Byla tu řada obchodů, čtyři plavecké bazény, tělocvična, hřiště pro nácvik golfových úderů, dráha pro jogging. Třeba nebudu chtít loď nikdy opustit, říkala si Tracy okouzleně.

Měla rezervovaný stůl nahoře v Princess Grillu, který byl menší a elegantnější než hlavní jídelna. Sotva dosedla, uslyšela známý hlas: „Zdravím vás!“

Vzhlédla. Stál tam Tom Bowers, falešný agent FBI. Proboha, to si snad nezasloužím, pomyslela si Tracy.

„Jaké příjemné překvapení. Vadilo by vám, kdybych se k vám posadil?“

„Moc by mi to vadilo.“

Vklouzl do židle proti ní a přivětivě se na ni usmál. „Snad bychom raději měli být přáteli. Koneckonců, jsme tady oba ze stejného důvodu, ne?“

Tracy neměla tušení, o čem mluví. „Podívejte se, pane Bowersi...“

„Stevens,“ řekl nenuceně, „Jeff Stevens.“

„To je jedno.“ Tracy se začala zvedat.

„Počkejte. Rád bych vám vysvětlil naše minulé setkání.“

„Není co vysvětlovat,“ ujistila ho Tracy. „Každé blbé dítě by si to umělo spočítat - a spočítalo.“

„Dlužil jsem Conradu Morganovi laskavost.“ Usmál se kajícíně.

„Obávám se, že jsem ho moc nepotěšil.“

Měl takový nenucený, chlapecký půvab, který ji zaujal už dříve.

Proboha, Dennisi, není třeba jí dávat náramky. Nemůže utéct...

Řekla nepřátelsky: „Mě také moc netěšíte. Co děláte na této lodi?“

Neměl byste spíš být na říčním parníku?“

Zasmál se. „S Maxmiliánem Pierpontem na palubě je tohle říční parník.“

„S kým?“

Podíval se na ni překvapeně. „Ale jděte. Vy to opravdu nevíte?“

„Co mám vědět?“

„Max Pierpont je jedním z nejbohatších mužů na světě. Jeho koníčkem je vytlačovat konkurenční podniky z trhu. Má rád uvázané koně a nevázané ženy a vlastní spoustu od obojího druhu. Je to poslední z velkých marnotratníků.“

„A vy se chystáte ho připravit o část jeho přílišného bohatství.“

„O velkou část, abych řekl pravdu.“ Díval se na ni tázavě. „Víte, co bychom vy a já měli udělat?“

„To jistě, pane Stevensi. Měli bychom si říct sbohem.“

Seděl a díval se, jak Tracy odchází z jídelny.

Povečeřela ve své kajutě. Když jedla, přemýšlela, jaký nešťastný osud jí znovu přivedl do cesty Jeffa Stevense. Chtěla zapomenout na strach, který pocítila ve vlaku, když si myslela, že je zatčena. Nedopustím, aby mi zkazil tento výlet.

Prostě ho budu ignorovat.

Po večeři vyšla Tracy na palubu. Byla to fantastická noc s magickým baldachýnem hvězd rozstříknutých po sametovém nebi.

Stála u zábradlí v měsíčním světle, dívala se na měkké světélkování vln a naslouchala hlasu nočního větru. Vtom se objevil vedle ní.

„Nemáte tušení, jak krásně vypadáte, když tu tak stojíte. Věříte na lodní lásky?“

„Docela určitě. Ale nevěřím vám.“ Chystala se odejít.

„Počkejte. Mám pro vás novinku. Právě jsem zjistil, že Max Pierpont na lodi není. Zrušil rezervaci na poslední chvíli.“

„Jaká škoda. Vyhodil jste peníze za lístek.“

„Třeba ne. Jeho oči ji odhadovaly. „Jak by se vám líbilo vydělat si během cesty malé bohatství?“

Ten člověk je neuvěřitelný. „Pokud nemáte v kapse ponorku nebo helikoptéru, nemyslím, že byste mohl někoho na lodi okrást tak, aby vám to prošlo.“

„Kdo něco říkal o okrádání? Slyšela jste někdy o Borisu Melnik-ovovi a Pietru Negulescovi?“

„A co když ano?“

Melnikov a Negulesco jsou na cestě do Ruska k utkání o titul mistra světa. Když zařídím, abyste se utkala s oběma,“ řekl Jeťť vážně, „můžeme vyhrát spoustu peněz. Je to perfektní plán.“

Tracy se na něj nedůvěřivě dívala. „Když zařídíte, abych já s nimi oběma hrála. To je ten váš perfektní plán?“

„Uhm. Líbí se vám?“

„Je vynikající. Má to jenom jeden malý háček.“

„Jaký?“

„Neumím hrát šachy.“

Blahosklonně se usmál. „To není problém. Naučím vás to.“

„Jste blázen,“ řekla Tracy. „Jestli chcete nějakou radu, najděte si dobrého psychiatra. Dobrou noc.“

Příští den ráno Tracy doslova vrazila do Borise Melnikova.

Poklusával na člunové palubě a když Tracy zahýbala za roh, vrazil do ní a porazil ji.

„Dávejte pozor na cestu,“ zavrčel. A běžel dál.

Tracy seděla na palubě a dívala se za ním. „Ten sprost'ák!“

Přiběhl stewaard. „Nestalo se vám nic, slečno? Viděl jsem ho...“

„Ne, jsem v pořádku, děkuji vám.“

Nikdo jí nepokazí tenhle výlet.

Když se Tracy vrátila do kabiny, měla tam šest vzkazů, aby volala pana Jeffa Stevense. Ignorovala je.

Odpoledne si šla zaplavat, četla a dala se namasírovat. Když šla večer do baru na koktejl před večeří, cítila se výborně.

Její nadšení mělo krátké trvání. Pietr Negulesco, ten Rumun, seděl u baru. Když viděl Tracy, vstal a řekl: „Mohu vám objednat něco k pití, krásná dámo?“

Tracy zaváhala, pak se usmála. „Tak dobře, děkuji vám.“

„Co byste ráda?“

„Vodku s tonikem, prosím.“

Negulesco objednal pití u barmana a obrátil se zpátky k Tracy.

„Já jsem Pietr Negulesco.“

„Já vím.“

„Samozřejmě. Všichni mě znají. Jsem největší šachista na světě.“

U nás doma jsem národní hrdina.“ Naklonil se blízko k Tracy, položil jí ruku na koleno a řekl: „A také jsem vynikající v posteli.“

Tracy chvíli myslela, že mu špatně rozuměla. „Prosím?“

„Moc dobře píchám.“

Její první reakcí bylo chrstnout mu pití do obličeje, ale potom se ovládla. Měla lepší nápad. „Promiňte,“ řekla. „Mám schůzku s přítelem.“

Šla hledat Jeffa Stevense. Našla ho v Princess Grillu, avšak když zamířila k jeho stolu, viděla, že večeří s roztomilou blondýnkou.

Měla úžasnou postavu a večerní šaty, které vypadaly, jako by na ní byly namalované. To jsem si mohla myslet, řekla si Tracy.

Obrátila se a šla na chodbu.

„Tracy... chtěla jste se mnou mluvit?“

„Nechci vás vytrhovat od vaší... večeře.“

„To je moučník,“ řekl Jeff bezstarostně. „Co pro vás můžu udělat?“

„Myslel jste to vážně s tím Melnikovem a Negulescem?“

„Naprosto. Proč?“

„Myslím, že oba potřebují lekci ze slušného chování.“

„Já také. A my na tom vyučování vyděláme peníze.“

„Dobře. Jaký máte plán?“

„Porazíte je oba v šachu.“

„Myslím to vážně.“

„Já také.“

„Řekla jsem vám, že nehraji šachy. Nerozeznám pěšce od krále.“

Já...“

„Nemusíte si dělat starosti,“ slíbil jí Jeff. „Dám vám pár lekcí a oba je pobijete.“

„Oba?“

„Copak jsem vám to neřekl? Budete proti nim hrát simultánku.“

Jeff seděl vedle Borise Melnikova v baru. „Ta žena je fantastická hráčka šachu,“ svěřoval Jeťť Melnikovovi. „Cestuje inkogniio.“ Rus zachrochtal. „Ženy o šachu nic nevědí. Neumějí myslet.“

„Tahle ano. Říká, že by vás snadno porazila/“

Boris Melnikov se nahlas zasmál. „Nikdo mě neporazí - ani snadno, ani nesnadno.“

„Je ochotna se s vámi vsadit o deset tisíc dolarů, že bude hrát s vámi a Pietrem Negulescem současně a alespoň s jedním z vás uhraje remízu.“

Borisi Melnikovovi zaskočil nápoj.

„Cože! To - to je směšné! Chce hrát s námi oběma současně? Ta ta ženská amatérka?“

„Správně. O deset tisíc dolarů s každým z vás.“

„Měl bych to udělat už proto, abych té hloupé idiotce dal lekci.“

„Když vyhrajete, budou peníze uloženy v kterékoli zemi, kde budete chtít.“

Přes Rusovu tvář přelétl chamtivý výraz. „V životě jsem o té osobě neslyšel. A ona chce hrát s oběma. Bože, ta musí být šílená.“

„Má těch dvacet tisíc dolarů v hotovosti.“

„Jaké je národnosti?“

„Američanka.“

„Tak to vysvětluje všechno. Všichni bohatí Američané jsou blázniví, zvláště ženské.“

Jeff se zvedal. „No, tak asi bude muset hrát jenom s Pietrem

Negulescem.“

„Negulesco s ní bude hrát?“

„Ano, cožpak jsem vám to neřekl. Chtěla hrát s vámi oběma, ale když se bojíte ...“
„Bojím? Boris Melnikov a bát se?“ křičel. „Já ji zničím. Kdy se to směšné utkání má konat?“
„Myslela si, že snad v pátek večer. Poslední noc na moři.“
Boris Melnikov tvrdě přemýšlel. „Na dvě vítězné partie ze tří?“
„Ne. Jenom jednu hru.“
„O deset tisíc dolarů?“
„Správně.“
Rus si pozvedchl. „Nemám s sebou tolik na hotovosti.“
„To není žádný problém,“ ujistil ho Jeff. „Všechno, co slečna Whitneyová ve skutečnosti chce, je mít čest zahrát si s velkým Borisem Melnikovem. Když prohrajete, dáte jí svou fotografii s autogramem. Když vyhrajete, dostanete deset tisíc dolarů.“
„Kdo bude držet sázky?“ V jeho hlase byl ostrý podezřivavý tón.
„Lodní hospodář.“
„Dobře,“ rozhodl se Melnikov. „V pátek večer. Začneme přesně v deset hodin.“
„Bude mít radost,“ ujistil ho Jeff.
Příští ráno mluvil Jeff s Pietrem Negulescem v tělocvičně, kde oba muži cvičili.
„Je to Američanka? To jsem mohl vědět. Všichni Američané jsou praštění.“
„Je to výborná hráčka šachu.“
Pietr Negulesco udělal opovrhlivé gesto. „Výborný není dost dobré. Jen nejlepší počítá. A já jsem nejlepší.“
„Proto tolik touží si s vámi zahrát. Když prohrajete, dáte jí fotografii s autogramem. Když vyhrajete, dostanete deset tisíc dolarů na ruku...“
„Negulesco nehraje s amatéry.“
„... uložených na účet v kterékoli zemi světa.“
„Nepřichází v úvahu.“
„No tak dobře. Myslím, že bude muset hrát jenom s Borisem Melnikovem.“
„Cože? Říkáte, že Melnikov souhlasil, že s tou ženou bude hrát?“
„Samozřejmě. Ale ona doufala, že si bude moci zahrát s oběma najednou.“
„Nikdy jsem neslyšel nic tak - tak -, prskal Negulesco, hledaje slova. „Ta drzost! Kdo si myslí, že, když si myslí, že může porazit dva nejlepší šachové velmistry na světě? Musela utéct z nějakého blázince.“
„Ona je trochu výstřední,“ přiznal Jeff, „ale její peníze jsou dobré. Všechno v hotovosti.“
„Říkáte deset tisíc dolarů, když ji porazím?“
„Správně?“
„A Boris Melnikov dostane stejnou částku?“
„Jestliže ji porazí.“
Pietr Negulesco se zasmál. „Ale on ji porazí. A já také.“
„Jen tak mezi námi, vůbec by mě to nepřekvapilo.“
„Kdo bude držet sázky?“
„Lodní hospodář.“
Proč by měl od té ženské brát peníze jenom Melnikov? pomyslel si Pietr Negulesco.
„Příteli, jsme domluveni. Kde a kdy.“
„V pátek večer. V deset. V Královnině sále.“
Pietr Negulesco se chtivě usmál. „Budu tam.“
„Říkáte, že souhlasí?“ zvolala Tracy.
„Správně.“
„Asi mi bude špatně.“
„Přinesu vám studený obklad.“
Jeff spěchal do Tracyina apartmá, pustil studenou vodu na ručník a přinesl jí ho zpátky.
Ležela na lehátku.
Položil jí ručník na hlavu. „Jak se cítíte?“
„Strašně. Asi mám migrénu.“
„Už jste někdy měla migrénu?“
„Ne.“
„Tak ji teď taky nemáte. Poslyšte, Tracy, je úplně normální být nervózní před něčím takovým.“
Vyskočila a shodila ručník. „Něčím takovým? Nikdy nic takového nebylo! Mám hrát se dvěma mezinárodními šachovými velmistry po jedné šachové lekci od vás a...“
„Po dvou,“ opravil ji Jeff. „Máte vrozený talent pro šachy.“
„Můj Bože, proč jen jsem se nechala od vás umluvit?“
„Protože vyděláme spoustu peněz.“
„Nechci vydělat spoustu peněz,“ kvílela Tracy. „Chci, aby se tahle loď potopila. Proč by to nemohl být Titanik?“
„Jen buďte klidná,“ řekl Jeff konejšivě. „Bude to...“
„Bude to katastrofa! Celá loď se bude dívat.“

„O to právě jde, nebo ne?“ zářil Jeff.

Jeff všechno zařídil s lodním hospodářem. Dal mu do úschov v sázky - 20.000 dolarů v cestovních šecích - a požádal ho, aby nu páteční večer připravil dva šachové stolky. Zpráva se rychle rozšířila po celé lodi a cestující se chodili Jeffa ptát, jestli se utkání opravdu budou konat.

„Určitě,“ ujistil Jeff všechny, kdo se dotazovali. „Je to neuvěřitelné. Chudák slečna Whitneyová si myslí, že může vyhrát.“

Dokonce na to sází.“

„Myslíte,“ zeptal se jeden cestující, „že bych si také mohl něco vsadit?“

„Samozřejmě. Kolik chcete. Slečna Whitneyová přijímá sá/ky jen v poměru deset ku jedné.“

Milion ku jedné by dávalo větší smysl. Od okamžiku, kdy byla přijata první sázka, se otevřela stavidla. Vypadalo to, že každý na lodi, včetně posádky strojovny a lodních důstojníků, si chce na hru vsadit. Částky šly od pěti dolarů do pěti tisíc dolarů a všechny byly na Rusa a na Rumuna.

Podezřivavý lodní hospodář to hlásil kapitánovi. „Nikdy jsem nic takového neviděl, pane. Je to jako masová horečka. Téměř všichni cestující si vsadili. Mám přes dvě stě tisíc dolarů v sázkách.“

Kapitán ho zamyšleně studoval. „Říkáte, že slečna Whitneyová bude hrát proti Melnikovovi a Negulescovi současně?“

„Ano, pane kapitáne.“

„Ověřil jste si, že ti dva muži jsou opravdu PietrNegulescu a Boris

Melnikov?“

„Ano, samozřejmě, pane.“

„Není možné, že by úmyslně tu partii prohráli?“

„Při jejich namyšlenosti ne. Myslím, že by raději umřeli. A kdyby s tou ženou prohráli, tak je to možná přesně to, co se jim stane, až se vrátí domů.“

Kapitán si prsty prohrábl vlasy a ustaraně se zamračil. „Víte něco o slečně Whitneyové a o tom panu Stevensovi?“

„Vůbec nic, pane. Pokud jsem mohl zjistit, cestují každý zvlášť.“

Kapitán se rozhodl. „Zapáchá to nějakým podvodem a normálně bych to zarazil. Ale náhodou jsem také trochu expert a pokud bych na něco v životě měl vsadit, tak na to, že v šachu se nedá nijak podvádět. Tak ať hrají.“ Přesl ke svému psacímu stolu a vytáhl z něj černou koženou peněženku. „Vsadte za mne padesát liber. Na mistry.“

V pátek v 9.00 byl Královnin sál přecpán cestujícími první třídy, turisty, kteří se sem vloudili z druhé a třetí třídy, lodními důstojníky a členy posádky, kteří nebyli ve službě. Na žádost

Jeffa Stevense byly pro turnaj připraveny dvě místnosti. Jeden stůl byl uprostřed Královnina sálu a druhý v přilehlém salónku.

Byly nataženy záclony, aby obě místnosti byly oddělené.

„Aby hráči jeden druhého nevyrušovali,“ vysvětlil Jeff. „A rádi bychom, aby diváci zůstali v té místnosti, kterou si na počátku vyberou.“

Kolem obou stolů byly nataženy sametové provazy, aby držely dav na místě. Diváci měli být svědky něčeho, co už jistě nikdy neuvidí. O krásné mladé Američance nevěděli nic kromě toho, že je pro ni nemožné - jako by to bylo pro kohokoli jiného - hrát simultánu s velkým Melnikovem a Negulescem a remizovat alespoň s jedním z nich.

Jeff představil Tracy oběma velmistřům malou chvilku před začátkem hry.

V tmavě zelené sifonové róbě od Galanose, která odhalovala jedno rameno, vypadala Tracy jako řecký obraz. Její oči v bledém obličejí byly obrovské.

Pietr Negulesco si ji pozorně prohlédl. „Vyhrála jste všechny národní turnaje, na kterých jste hrála?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla Tracy pravdivě.

Pokrčil rameny. „Nikdy jsem o vás neslyšel.“

Boris Melnikov byl stejně hrubý. „Vy Američané nevíte, co s penězi,“ řekl. „Chci vám předem poděkovat. Ta výhra udělá mé rodině velkou radost.“

Tracyny oči měly barvu zeleného nefritu. „Ještě jste nevyhrál, pane Melnikove.“

Melnikovův smích se rozlehl místností. „Milá dámo, nevím, kdo jste vy, ale vím, kdo jsem já. Jsem velký Boris Melnikov.“

Bylo 10.00. Jeff se rozhlédl a viděl, že oba sály se naplnily diváky. „Je čas začít zápas.“

Tracy seděla u stolu proti Melnikovovi a snad postě přemýšlela, jak se do toho dostala.

„Nic na tom není,“ ujistil ji Jeff. „Důvěřujte mi.“

A ona mu jako blázen důvěřovala. Musela jsem se zbláznit, myslela si Tracy. Hraje se dvěma největšími šachisty na světě a neví o té hře nic kromě toho, čemu ji Jeff za čtyři hodiny naučil.

Přišla velká chvíle. Tracy cítila, jak se jí třesou nohy.

Melnikov se obrátil k vyčkávajícímu davu a usmál se. Sykl na stewarda: „Přineste mi brandy. Napoleona.“

„Aby to bylo spravedlivé pro všechny,“ řekl Jeff Melnikovovi.

„navrhují, abyste hrál bílými, takže budete první na tahu, a v partii s panem Negulescem bude mít bílé slečna Whitneyová, takže potáhne první ona.“

Oba velmistři souhlasili.

Zatímco publikum tiše stálo, natáhl se Boris Melnikov nad šachovnici a otevřel hru královniným gambitem, posunul pěšce před královnou o dvě políčka.

Podíval se na Tracy. Studovala šachovnici, kývla a vstala, aniž by udělala tah.

Steward jí dělal cestu davem, když šla do druhého sálu, kde seděl u stolku Pietr Negulesco a čekal na ni. V místnosti

bylo nejméně sto lidí, když se Tracy posadila proti Negulescovi.

„Ale, moje malá holubička. Už jste porazila Borise?“ Pietr

Negulesco se hlasitě zasmál svému vtipu.

„Pracuji na tom, pane Negulesco,“ řekla Tracy tiše.

Natáhla ruku a posunula svého pěšce před královnou o dvě políčka.

Negulesco se na ni podíval a usmál se. Za hodinu má objednanou masáž, ale miní tuto hru skončit dříve. Natáhl se a posunul svého černého pěšce před královnou o dvě pole. Tracy chvíli studovala šachovnici, pak vstala. Steward ji doprovodil zpátky k Boris

Melnikovovi.

Tracy si sedla ke stolu a posunula svého černého pěšce před královnou o dvě políčka. V pozadí viděla Jeffa, jak skoro neznatelně kývl na souhlas.

Boris Melnikov bez váhání táhl bílým střelcem o dvě pole.

O dvě minuty později táhla Tracy u Negulescova stolu bílým střelcem o dvě pole.

Negulesco zahrál královským pěšcem.

Tracy vstala a vrátila se do místnosti, kde čekal Boris Melnikov.

Zahrála královským pěšcem.

Ach tak! Není úplný amatér, pomyslel si Melnikov překvapeně.

Uvidíme, co si počne s tímhle. Zahrál královniným koněm ke královnině střelci.

Tracy se podívala najevo tah, kývla a vrátila se k Negulescovi, kde okopírovala Melnikovův tah.

Negulesco pohnul střelcem o dvě políčka a Tracy šla zpátky k

Melnikovovi a opakovala Negulescův tah.

Se vzrůstajícím údivem si oba velmistři začali uvědomovat, že hrají proti brilantnímu soupeři. Ať byly jejich tahy sebechytřejší, ta amatérka jim dokázala čelit.

Protože byli odděleni, neměli Boris Melnikov a Pietr Negulesco ani tušení, že vlastně hrají proti sobě. Každý tah, který Melnikov udělal s Tracy, opakovala Tracy s Negulescem. Každý Negulescův protitah použila Tracy proti Melnikovovi.

V době, kdy hra dospěla do prostřední části, už nebyli oba velmistři tak samolibí. Bojovali o svou pověst. Přecházeli po místnosti a zuřivě bafali z cigaret. Jedinou klidnou osobou se zdála být Tracy.

Na začátku chtěl Melnikov hru rychle skončit. Nabídl oběť koně, aby umožnil bílému střelci nátlak na královskou stranu černého.

Tracy přenesla tah k Negulescovi. Negulesco tah pozorně prozkoumal, potom odmítl nabídnutého koně a přikryl si nechráněnou stranu. Když pak Negulesco sebral střelce, aby mohl postoupit věží na sedmé pole bílého, Melnikov reagoval dříve, než černá věž mohla poničit jeho strukturu pěšců.

Tracy nebylo možné zastavit. Hra už trvala čtyři hodiny a ani jeden člověk v hledišti se nepohnul.

Každý velmistr nosí v hlavě stovky partií, odehraných jinými velmistry. Když se tento konkrétní zápas blížil ke konci, poznali jak Melnikov tak Negulesco charakteristický punc toho druhého.

Ta potvora, myslel si Melnikov. Studovala u Negulesca. Vede ji.

A Negulesco si myslel: Je to Melnikovova chráněnka. Ten parchant ji naučil svou hru.

Čím tvrději bojovali proti Tracy, tím více si uvědomovali, žeji prostě nedokáží porazit. Partie vypadala na remízu.

Po šesti hodinách hry, ve čtyři hodiny ráno, když se hráči dostali do koncovky, byly figurky na každé straně šachovnice zredukovány na tři pěšce, jednu věž a krále. Žádná strana už neměla možnost vyhrát. Melnikov dlouho studoval šachovnici, pak se zhluboka, přiškrceně nadechl a řekl: „Nabízím remízu.“

„Přijímám,“ řekla Tracy.

Zástup zdivočel.

Tracy vstala a prošla davem do vedlejší místnosti. Když si sedala, pronesl Negulesco přiškrceným hlasem: „Nabízím remízu.“

A řev z vedlejší místnosti se opakoval. Zástup nemohl uvěřit, čeho byl právě svědkem. Žena, která přišla odnikud, dokázala remizovat současně se dvěma největšími šachovými velmistry světa.

Po boku Tracy se objevil Jeff. „Pojďte,“ usmál se. „Oba se potřebujeme něčeho napít.“

Když odešli, Boris Melnikov a Pietr Negulesco zůstali zhrouceně sedět ve svých židlích a bezduše hleděli na své šachovnice.

Tracy a Jeff seděli u stolu pro dva v baru na horní palubě. „Byla jste vynikající,“ smál se Jeff. „Viděla jste ten výraz na Melnikovově obličeji? Myslel jsem, že dostane infarkt.“

„Já jsem myslěla, že já dostanu infarkt,“ řekla Tracy. „Kolik jsme vyhráli?“

„Kolem dvou set tisíc dolarů. Vyinkasujeme to od lodního hospodáře ráno, až přistaneme v Southamptonu. Sejdeme se u snídane v jídelně.“

„Dobře.“

„Myslím, že si půjdu lehnout. Dovedu vás do vaší kabiny.“

„Já ještě nemůžu jít do postele. Jsem příliš rozrušena. Vy klidně jděte.“

„By la jste šampionka,“ řekl jí Jeff. Naklonil sek ní a lehce ji políbil na tvář. „Dobrou noc, Tracy.“

„Dobrou noc, Jeffe.“

Dívala se, jak odchází. Jít spát? Nemožné! Byla to jedna z nejfantastičtějších nocí jejího života. Ten Rus a ten Rumun byli tak sebejistí, tak arogantní. Jeff jí řekl: „Důvěřujte mi“ - a ona mu důvěřovala. Nedělala si o něm žádné iluze. Je to podvodník. Je bystrý, zábavný a chytrý aje jí s ním dobře. Ale samozřejmě by se o něj nikdy nemohla vážně zajímat.

Jeff byl na cestě do své kabiny, když potkal jednoho z lodních důstojníků.

„Pěkná podívaná, pane Stevensi. Zpráva o utkání už byla v rozhlase. Myslím, že na vás budou čekat v Southamptonu novináři.

Vy jste manažer slečny Whitneyové?“

„Ne, seznámili jsme se na lodi,“ řekl Jeff nenuceně, ale v duchu rychle uvažoval. Pokud ho začnou spojovat s Tracy, bude to vypadat jako předem připravený trik. Mohli by to i vyšetřovat.

Rozhodl se vyinkasovat peníze dříve, než vznikne jakékoli podezření.

Jeff napsal Tracy vzkaz. VYBRAL JSEM PENÍZE. SETKÁME SE NA SLAVNOSTNÍ SNÍDANI V HOTELU SAVOY. BYLA JSTE BÁJEČNÁ. JEFF.

Zalepil obálku a předal ji stewardovi. „Prosím, postarejte se, aby to slečna Whitneyová dostala hned ráno.“

„Ano, pane.“

Jeff zamířil ke kanceláři lodního hospodáře.

„Promiňte, že vás vyrušuji,“ omlouval se Jeff, „ale za několik hodin budeme přistávat a já vím, kolik práce budete mít. Myslíte, že byste mč mohl vyplatit hned teď?“

„To není žádný problém,“ usmál se hospodář. „Ta vaše mladá dáma je opravdová kouzelnice.“

„To opravdu je.“

„Kdyby vám nevadilo, že se na to ptám, pane Stevensi, kde se proboha naučila tak dobře hrát šachy?“

Jeff se k němu naklonil a důvěrně mu řekl: „Slyšel jsem, že studovala u Bobbyho Fischera.“

Hospodář vzal z trezoru dvě velké obálky. „Je to spousta peněz, abyste to nosil u sebe. Chcete, abych vám na to vystavil šek?“

„Ne, nedějte si starosti. Hotově je to v pořádku,“ ujistil ho

Jeff. „Napadlo mě, jestli byste mi nemohl udělat laskavost?

Poštovní člun přijede lodi naproti, než přistane, že ano?

„Ano, pane. Čekáme ho v šest hodin ráno.“

„Byl bych vám vděčný, kdybyste mohl zařídít, abych mohl opustit loď na tom poštovním člunu. Moje matka je vážně nemocná a já bych se k ní rád dostal, než...“ - jeho hlas klesl - „než bude příliš pozdě.“

„To je mi strašně líto, pane Stevensi. Samozřejmě to pro vás mohu udělat. Zařídím to s celníci.“

V 6.15 ráno Jeff Sté vens, s oběma obáčkami pečlivě uschovanými v kufru, slezl po lodním žebříku do poštovního člunu.

Obrátil se, aby se ještě jednou podíval na obrys obrovské lodi, která se nad ním tyčila.

Cestující na lodi ještě zdravě spali. Jeff bude v přístavu dlouho před tím, než QE II přistane. „Byla to nádherná cesta,“ řekl Jeff jednomu z členů posádky poštovního člunu.

„To opravdu byla, že?“ souhlasil s ním nějaký hlas.

Jeff se obrátil. Tracy seděla na svazku lan a vlasy jí měkce poletovaly kolem obličeje.

„Tracy! Co tady děláte?“

„Co si myslíte, že dělám?“

Vídel výraz jejího obličeje. „Počkejte! Snad si nemyslíte, že jsem vám chtěl utéct?“

„Proč bych si to měla myslet?“ Její tón byl hořký.

„Tracy, nechal jsem vám vzkaz. Chtěl jsem se s vámi setkat v hotelu Savoy a...“

„Samozřejmě,“ řekla jedovatě. „Vy se nikdy nevzdáváte, že ne?“

Podíval se na ni, ale nebylo už nic, co by k tomu mohl dodat.

Ve svém apartmá v Savoyi se Tracy pozorně dívala, jak Jeff počítá peníze. „Váš podíl dělá sto jeden tisíc dolarů.“

„Děkuji vám.“ Její hlas byl ledový.

Jeff řekl: „Víte, mýlíte se ve mně, Tracy. Chtěl bych, abyste mi dala možnost vám to vysvětlit. Povečíte se mnou dnes večer?“

Váhala, pak přikývla. „Ano.“

„Dobře. Přijdu pro vás v osm hodin.“

Když Jeff večer přišel do hotelu a ptal se po Tracy, recepční mu řekl: „Lituji, pane. Slečna Whitneyová odjela brzy odpoledne.

Nenechala tu žádnou adresu.“

Byla to ta ručně psaná pozvánka, uvědomila si Tracy později, která změnila její život.

Když vyinkasovala od Jeffa Stevense svůj podíl peněz, odstěhovala se Tracy ze Savoye a nastěhovala se do tichého, polorezi-denčního hotelu s velkými, příjemnými místnostmi a vynikající obsluhou na Park Street 47.

Druhý den jejího pobytu v Londýně jí tu pozvánku doručil do jejího apartmá vrátný z haly. Byla napsaná jemným, stínovaným rukopisem: „Společný přítel mi sdělil, že by pro nás oba mohlo být výhodné, abychom se seznámili. Přijdete ke mně dnes odpoledne ve 4.00 na čaj do Ritzu? Pokud mi prominete to klišé, budu mít v klopě červený karafiát.“ Podpis byl: „Gunther Hartog.“

Tracy o něm nikdy neslyšela. Nejdříve měla v úmyslu dopis ignorovat, ale potom ji přemohla zvědavost a ve 4.15 byla u vchodu do elegantní jídelny hotelu Ritz. Všimla si ho okamžitě.

Je mu kolem šedesáti, hádala Tracy. Byl to zajímavě vypadající muž s hubeným, inteligentním obličejem. Jeho pleť byla jemná a čistá, skoro průsvitná. Byl oblečen v drahém, na míru šitém šedém obleku a na klopě měl rudý karafiát.

Když se Tracy blížila k jeho stolu, vstal a lehce se uklonil.

„Děkuji vám, že jste přijala moje pozvání.“

Usadil ji se starosvětskou galantností, která se Tracy líbila.

Vypadal, jako by patřil do jiného světa. Tracy si neuměla představit, co od ní proboha může chtít.

„Přišla jsem, protože jsem byla zvědavá,“ přiznala se Tracy, „ale jste si jistý, že jste si mě nespletl s nějakou jinou Tracy Whitneyovou?“

Gunther Hartog se usmál. „Podle toho, co jsem slyšel, je jenom jedna Tracy Whitneyová.“

„Co jste přesně slyšel?“

„Promluvíme si o tom při čaji?“

Čaj sestával z malých chlebičků, obložených sekaným vejcem, lososem, okurkou, hlávkovým salátem a kuřetem. Byly tu také čajové koláčky s hustou smetanou a džemem a čerstvé pečivo, to vše s čajem značky Twinings. Při jídle si povídali.

„Zmínil jste se o společném příteli,“ začala Tracy.

„Jmenuje se Conrad Morgan. Čas od času s ním udělám nějaký obchod.“

Já jsem s ním udělala jeden obchod, pomyslela si Tracy trpce. A on se mě pokusil podvést.

„Velice se vám obdivuje,“ říkal Gunther Hartog.

Tracy se na něj zadívala pozorněji. Měl chování aristokrata a vypadal bohatý. Co mi chce? divila se Tracy. Rozhodla se, že ho nechá pokračovat, avšak nepadla už žádná další zmínka o Conradu

Morganovi či o tom, jak by si Gunther Hartog a Tracy Whitneyová mohli být vzájemně prospěšní.

Pro Tracy byla ta schůzka příjemná a zajímavá. Gunther jí vyprávěl o své minulosti. „Narodil jsem se v Mnichově. Můj otec byl bankéř. Byl bohatý a tak se obávám, že mě v mládí trochu rozmazlovali. Vyrůstal jsem obklopen krásnými obrazy a starožitnostmi. Moje maminka byla židovka a když Hitler přišel k moci, otec odmítl matku opustit, a tak přišel o všechno. Oba zahynuli při bombardování. Přátelé mě propašovali z Německa do

Švýcarska a když bylo po válce, rozhodl jsem se, že se do Německa nevrátím. Přestěhoval jsem se do Londýna a otevřel jsem si malý krámk se starožitnostmi na Mount Street. Doufám, že ho jednou navštívíte.“

A to je to celé, myslela si Tracy překvapeně. Chce mi něco prodat.

Ukázalo se, že se mýlí.

Když Gunther Hartog platil účet, řekl jako mimochodem: „Mám malý venkovský domek v Hampshiru. Na víkend mi přijede několik přátel a velmi“by mě potěšilo, kdybyste se k nám mohla připojit.“

Tracy váhala. Ten muž je naprostý cizinec a ona pořád ještě neví, co od ní chce. Rozhodla se, že nemá co ztratit.

Víkend byl fascinující. „Malý venkovský domek“ Gunthera Hartoga bylo ve skutečnosti překrásné panské sídlo ze sedmáctého století, stojící na dvanácti hektarech půdy. Gunther Hartog byl vdovec a kromě sluhů žil sám. Provedl Tracy po domě. Ve stáji bylo půl tuctu koní a na dvoře pobíhaly slepice a prasata.

„To abychom netrpěli hladu,“ řekl vážně. „Teď vám ukáži svého opravdového koníčka.“

Vedl Tracy k holubníku plnému holubů. „To jsou poštovní holubi.“

Guntherův hlas byl plný pychy. „Podívejte se na ty malé krasavce.“

Vidíte támhle toho břidlicově šedého? To je Margo.“ Vzal ji do ruky. „Ty jsi strašná holka, vid’? Zastrahuje ostatní, ale je ze všech nejchytřejší.“ Něžně pohlídl pírkou na malé hlavičce a opatrně ji postavil.

Barvy těch ptáků byly okázalé: někteří byli modročerní, jiní modrošedí s kostkovaným vzorem, další stříbrní.

„Ani jeden není bílý,“ zjistila Tracy.

„Poštovní holubi nikdy nejsou bílí,“ vysvětlil jí Gunther, „protože bílé peří snadno vypadává, a když se poštovní holub vrací domů, letí průměrnou rychlostí šedesát pět kilometrů za hodinu.“

Tracy pozorovala Gunthera, jak krmí ptáky speciálním krmivem s přísadkou vitamínů.

„Je to zajímavý druh,“ řekl Gunther. „Víte, že najdou cestu domů ze vzdálenosti větší než osm set kilometrů?“

„To je úchvatné.“

Hosté byli stejně úchvatní. Byl tam jeden vládní ministr se ženou, jeden hrabě, jeden generál s přítelkyní a maharáni z Morvi, velmi přitažlivá, přátelská mladá žena. „Prosím, říkejte mi V. J.,“ řekla hlasem téměř bez přízvuku.

Měla na sobě temně červené sáří poseté zlatými nitkami a nejkrásnější šperky, jaké kdy Tracy viděla.

„Schovávám většinu šperků v trezoru,“ vysvětlovala V. J. „Dnes se všude tolik krade.“

V neděli odpoledne, krátce před tím, než se Tracy měla vrátit do

Londýna, ji Gunther pozval do své pracovny. Seděli proti sobě nad tákem s čajem.

Když Tracy nalévala čaj do šálků tenkých jako papír, řekla:

„Nevím, Gunthere, proč jste mě pozval, ale ať byl důvod jakýkoli, báječně jsem se bavila.“

„To mě těší, Tracy.“ Po chvíli pokračoval. „Pozoroval jsem vás“

„Všimla jsem si.“

„Máte do budoucnosti nějaké plány?“

Váhala. „Ne. Ještě jsem se nerozhodla, co budu dělat.“

„Myslím, že bychom mohli dobře spolupracovat.“

„Myslíte ve vašem starožitnictví?“

Zasmál se. „Ne, moje milá. Bylo by škoda promarnit vaše nadání.“

Víte, slyšel jsem o vaší eskapádě s Conradem Morganem. Zvládla jste to dokonale.“

„Gunthere ... to už je za mnou.“

„Ale co je před vámi? Řekla jste, že nemáte žádné plány. Musíte myslet na budoucnost. Ať máte peněz, kolik chcete, jistě vám jednou dojdou. Navrhuji vám partnerství. Pohybují se v zámožných mezinárodních kruzích. Chodím na dobročinné plesy a na hony, účastním se výletů na jachtách. Vím o všech pohybech bohatých lidí.“

„Nechápu, co to má společného se mnou...“

„Mohu vás uvést do toho zlatého kruhu. A míním tím opravdu zlatého, Tracy. Mohu vám dát informace o skvostných

špercích a obrazech i o tom, jak se jich můžete bezpečně zmocnit. Já je mohu soukromě prodat. Vyrovnávala byste účty lidí, kteří zbohatli na úkor jiných. O všechno bychom se dělili rovným dílem. Co říkáte?“

„Říkám ne.“

Zamyšleně ji studoval. „Dobře. Zavoláte mi, kdybyste si to rozmyslela?“

„Nerozmyslím si to, Gunthere.“

Pozdě odpoledne se Tracy vrátila do Londýna.

Tracy zbožňovala Londýn. Večeřela v Le Gavroche, u Billa Bentleyho a v Coin de Feu, a po divadle chodila do Drones na pravé americké hamburgery a pálivé chili. Chodila do Národního divadla a do Královské opery, navštěvovala aukce u Christieho a Sothebyho. Nakupovala u Harrodse, Fortnuma a Masona a listovala si v knihách u Hatchardse & Foylese a W.H. Smithe. Najala si auto se šoférem a strávila pozoruhodný víkend v hotelu Chewton Glen v Hampshiru, na okraji Nového lesa, kde bylo nádherné okolí a dokonalá obsluha.

Ale všechny ty věci stály moc peněz. Ať máte peněz, kolik chcete^ jistě vám jednou dojdou. Gunther Hartog měl pravdu. Peníze Ji nevydrží navždy a Tracy si uvědomila, že si bude muset udělat plány pro budoucnost...

Několikrát byla znovu pozvána na víkend do Guntherova venkovského sídla. Každá návštěva se jí nesmírně líbila. Byla ráda v Guntherově společnosti.

Jednou při nedělní večeři se jeden poslanec obrátil k Tracy a řekl: -Nikdy jsem se nesetkal s opravdovým Texanem. Jací ve skutečnosti jsou?“

Tracy se pustila do zlomyslného imitování zbohatlické texaské patrony a společnost řvala smíchy.

Později, když byl Gunther s Tracy o samotě, zeptal se jí: „Jak by |C vám líbilo vydělat si tím imitováním malé jmění?“ i „Nejsem herečka, Gunthere.“

„Podceňujete se. V Londýně je klenotnická firma Parker & Parter, která s potěšením - jak vy Američané říkáte - ošukává své yákazníky. Vnukla jste mi nápad, jak jim oplatit jejich nepoctivost.“, Sdělil Tracy svůj nápad.

„Ne,“ řekla Tracy. Ale čím víc o tom přemýšlela, tím víc ji to přitahovalo. Vzpomněla si na vzrušení, když se jí podařilo přelstít policii na Long Islandu, na Borise Melnikova a Pietra Negulesca, Jeffa Stevense. Bylo to nepopsatelné napětí. Ale to přece je minulost.

„Ne, Gunthere,“ řekla znovu. Ale tentokrát bylo v jejím hlase méně jistoty.

Na říjen bylo v Londýně neobvyklé teplo, atak Angličané i turisté užívali jasného slunce. Polední provoz byl hustý: na Trafalgar Square, Charing Cross i Picadilly Circus byly zácpy.

Bílý daimler zahnul z Oxford Street do New Bond Street arazil si cestu proudem aut kolem Rolanda Cartiera, Geigerse a Skotské královské banky.

O kousek dále zastavil před klenotnictvím. Diskrétní naleštěný Bápís po straně dveří zněl: PARKER & PARKER. Livrejovaný řidič vystoupil z limuzíny a spěchal kolem vozu k zadním dveřím, aby je otevřel své pasažérce. Z vozu vyskočila světlovlasá mladá žena s účesem od Sassoon. Byla příliš nalíčená a pod sobolím kožichem, který naprosto neodpovídal počasí, na sobě měla těsně padnoucí italské úpletové šaty.

„Kdejetenkelb, mladej?“ zeptala se. Mluvila hlasitě, s rezavým texaským přízvukem.

Řidič ukázal na vchod. „Tady, madame.“

„Fajn, chlapče. Drž se blízko. Moc se nezdržím.“

„Budu asi muset jezdit kolem bloku, madame. Tady se nesmí parkovat.“

Poplácala ho po zádech a řekla: „Dělej, co umíš, frajere.“

Frajere! Řidič sebou trhl. Je to za trest, dělat řidiče nájemných vozů. Neměl rád Američany, především Texasany. Jsou to divoši, ale divoši s penězi. Divil by se, kdyby věděl, že jeho pasažerka nikdy ani nespátřila stát osamělé hvězdy.

Tracy se na sebe podívala ve výkladu, široce se usmála a vykročila ke dveřím, které ji otevřel uniformovaný vrátný.

„Dobré odpoledne, madame.“

„Dobrý, frajere. Prodáváte v tom kvelbu kromě bižuterie ještě něco jiného?“ Zasmála se svému vtípu.

Dveřník zbledl. Tracy vplula do obchodu, nechávajíc za sebou silnou vůni Chloé.

Artur Chilton, prodáváč v žaketu, jí vyšel vstříc. „Mohu vám něčím posloužit, madame?“

„Možná, že jo, možná, že ne. Starej P.J. mi řekl, abych si koupila nějaký dárek k narozeninám, tak jsem tady. Máte něco?“

„Madame má zájem o něco speciálního?“

„Hele, parde, vy Angličani na to jdete nějak moc zhurta, že jo?“

Nevázaně se zasmála a poklepala mu na rameno. Přinutil se zůstat klidný. „Možná něco ve smaragdech. Starej P.J. mi strašně rád kupuje smaragdy.“

„Kdybyste laskavě šla sem...“

Chilton ji dovedl k vitríně, v níž bylo vystaveno několik plat se smaragdy.

Odbarvená blondýnka na ně vrhla pohrdavý pohled. „To jsou dětičky. Kde jsou tatínkové a maminky?“

Chilton pronesl škrobeně: „Jejich cena se pohybuje kolem třiceti tisíc dolarů.“

„Krucci, to dávám kadeřnici jako tuzčr.“ Žena serozřehkala.

„Starej P.J. by se urazil, kdybych se vrátila s některým tím malým obláz-kem.“

Chilton si představil starého P.J. Tlustý, s velkým břichem a právě tak uřvaný a protivný, jako tahle ženská. Zaslouží si

jeden druhého. Proč jen peníze vždycky tečou těm, kdo si je nezaslouží, uvažoval.

„O jakou cenovou relaci má madame zájem?“

„Co takhle začít někde kolem sta T?“

Podíval se na ni nechápavě. „Sto T?“

„Sakra, myslela jsem si, že vy tady mluvíte královskou angličtinou. Sto táců. Sto tisíc.“

Polkl. „Ano. V tom případě by snad bylo lepší, kdybyste si promluvila s naším ředitelem.“

Ředitel, Gregory Halston, trval na tom, že bude osobně vyřizovat velké prodeje, a vzhledem k tomu, že zaměstnanci firmy Parker &

Parker nedostávali provizi, bylo jim to jedno. Chilton cítil úlevu, že může tak protivného zákazníka předat Halstonovi. Zmáčkł tlačítko pod pultem a o chvíli později se ze zadní místnosti přirítíl bledý muž, hubený jako třtina. Pohlédł na výstředně oblečenou zákaznici a modlil se, aby se žádný z pravidelných zákazníků neobjevil, dokud ta ženská neodejde.

Chilton řekl: „Pane Halstone, toto je paní...eh ...?“ Obrátíl se k ženě.

„Benecke, drahouši. Mary Lou Benecke. Žena starého P.J. Be-necke.“

Vsadím se, že jste už slyšel o P.J. Benecke.“

„Samozřejmě.“ Gregory Halston se na ni usmál, rty se mu sotva pohnuly.

„Paní Benecke má zájem koupit nějaký smaragd, pane Halstone.“

Gregory Halston ukázal na plata se smaragdy. „Máme tu některé pěkné smaragdy, které...“

„Přála bych si něco přibližně za sto tisíc dolarů.“

Tentokrát byl úsměv, který rozzářil obličej Gregoryho Halstona, opravdový. Pěkný začátek dne.

„Víte, mám narozeniny a starý P.J. chce, abych si koupila něco pěkného.“

„Výborně,“ řekl Halston. „Šla byste laskavě za mnou?“

„Na co hffed nemyslíte, vy proutníku!“ Zahihňala se blondýna.

Halston a Chilton si vyměnili útrpný pohled. Ztracení Američané!

Halston vedl ženu k zavřeným dveřím, které otevřel klíčem.

Vstoupili do malé, jasně osvětlené místnosti a Halston za nimi pečlivě zamkl dveře.

„Tady máme zboží pro své nejlepší zákazníky,“ řekl.

Uprostřed místnosti stála vitrína plná fantastických souborů diamantů, rubínů a smaragdů, které zářily jasnými barvami.

„No, to už je lepší. Můj starý P.J. by se tu zbláznil.“

„Vidí madame něco, co by se jí líbilo?“

„Jen se mrknu, co tu máme.“ Přešla k oddělení, kde byly smaragdy.

„Ukažte mi támhleto hromádku.“

Halston vytáhl z kapsy další malý klíček, odemkl vitrínu, vytáhl táč se smaragdy a položil jej na stůl.

Bylo na něm deset smaragdů v sametovém pouzdře. Halston se díval, jak si žena vybrala největší z nich, nádhernou jehlici zasazenou v platině.

„Jak by řek starý P.J., tenhle má na sobě moji adresu.“

„Madame má vynikající vkus. Toto je desetikarátový, trávově zelený kolumbijský smaragd. Je bez kazu...“

„Smaragdy nikdy nejsou bez kazu.“

Halston byl na chvíli zaskočen. „Madame má samozřejmě pravdu.“

Mínil jsem tím...“

Poprvé si povšiml, že ženiny oči mají stejnou zelenou barvu jako kámen, který držela v ruce, otáčela jím a studovala jeho broušené plošky.

„Máme ještě větší výběr, kdybyste...“

„Kdepak, cukrouši. Vezmu si tenhle.“

Prodej se uskutečnil za méně než tři minuty.

„Výborně,“ řekl Halston. Pak delikátně dodal. „V dolarech to bude dělat sto tisíc. Jak bude madame platit?“

„Nebojte se, Ralstone, starý brachu, mám dolarový účet v bance tady v Londýně. Napiši vám pěkný osobní šek. P.J. mi to potom zaplatí.“

„To je vynikající. Nechám kámen vyleštit a doručím vám ho do hotelu.“

Kámen nepotřeboval vyleštit, avšak Halston ho nemínil dát z ruky, dokud šek nebude vyinkasován, neboť příliš mnoho klenotníků již sedlo na lep chytrým podvodníkům. Halston se vychloubal, že ho ještě nikdy nikdo neošidil ani o libru.

„Kam mám ten smaragd poslat?“

„Vzali jsme si apartmá Olivera Messela v Dorchi.“

Halston si udělal poznámku. „Hotel Dorchester.“

„Já tomu říkám apartmá Olivera Mizery,“ smála se. „Spouště lidí se už ten hotel nelíbí, protože je plný Arabáků, ale starý P.J. s nima dělá řůru obchodů. Nafta má svou vlastní vlast, říká vždycky. P.J. Benecke je mazanej.“

„O tom jsem přesvědčen,“ odvětil Halston úslužně.

Díval se, jak vytrhla šek a začala psát. Všiml si, že to je šek

Barcleys Bank. To je dobré. Má tam přítele, který mu může ověřit účet manželů Beneckeových.

Vzal šek. „Doručím vám smaragd osobně zítra ráno.“

„Starý P.J. bude radostí bez sebe,“ zářila.

„To určitě,“ řekl Halston zdvořile.

Doprovázel ji k přednímu vchodu.

„Ralstone... „

„Skoro ji opravil, ale pak si to rozmyslel. Proč? Už ji nikdy neuvidí, díly Bohu. „Ano, madame?“

„Musíte k nám někdy odpoledne zajít na čaj. Starej P.J. se vám bude líbit.“

„O tom nepochybují. Bohužel odpoledne pracuji.“

„To je špatné.“

Díval se, jak jeho zákaznice jde k okraji chodníku. Přijel bílý daimler, řidič vystoupil a otevřel jí dveře. Když odjížděla, obrátila se blondýna k Halstonovi a udělala znamení palcem nahoru.

Když se Halston vrátil do kanceláře, okamžitě zvedl telefon a zavolal svého přítele v Barclays. „Bud' zdrav, Petře, mám tu šek na sto tisíc dolarů, vystavený na vrub účtu paní Mary Lou

Benecke. Je to v pořádku?“

„Počkej chvíli, příteli.“

Halston čekal. Doufal, že šek je v pořádku, protože obchody byly v poslední době slabé. Ti zatracení bratři Parkerové, kterým obchod patřil, si neustále stěžovali, jako by odpovědný za to byl on a ne recese.

Samozřejmě, zisky neklesly o tolik, o kolik by bývaly mohly klesnout, protože Parker & Parker měli oddělení, které se specializovalo na čištění šperků. Velmi často byly zákazníkům vráceny šperky nižší kvality než ty, které si přinesli k vyčištění. Došlo sice ke stížnostem, ale nikdy se nic neprokázalo.

Petr se vrátil k telefonu: „Žádný problém, Gregory. Na účtě je víc peněz, než je třeba na pokrytí šeku.“

Halstona úlevou lehce zamrazilo na zádech. „Děkuji ti, Petře.“

„Není zač.“

„Příští týden tě pozvu na oběd.“

Příští ráno byl šek proplacen a spolehlivý poslíček doručil kolumbiiský smaragd paní P.J. Benecke do hotelu Dorchester.

Odpoledne, krátce před zavřením obchodu, oznámila sekretářka

Gregorymu Halstonovi: „Chce s vámi mluvit nějaká paní Benecke. pane Halstone.“

Srdce se mu zastavilo. Nejspíš přišla vrátit jehlici a on sotva mů/c odmítnout ji vzít zpět. K čertu se všemi ženskými, se všemi

Američanx a se všemi Texasany! Halston nasadil příjemný úsměv a běžel ji pozdravit.

„Dobré odpoledne, paní Benecke. Předpokládám, že se manželovi jehlice nelíbila.“

Zasmála se: „To předpokládáte špatně, vážená pane. Starej P.J. byl nadšením bez sebe.“

Halstonovi se srdce radostně rozbušilo. „Opravdu?“

„Ten kámen se mu tolik líbil, že chce, abych si koupila ještě jeden, abychom z nich mohli nechat udělat náušnice.

Potřebuji dvojce k tomu, který už mám.“

Na obličejí Gregoryho Halstona se objevila malá vráska. „Obávám se, že by to mohl být malý problém, paní Benecke.“

„Jakýpak problém, drahouši?“

„Váš kámen je jedinečný. Žádný jiný takový neexistuje. Ale má., tady krásný pár v jiném stylu, který bych...“

„Nechci jiný styl. Chci ještě jeden přesně takový, jako jsem koupila.“

„Abych byl docela upřímný, paní Benecke, na trhu není mnoho desetikarátových, bezvadných...“ - spatřil její pohled -

„tedy téměř bezvadných kolumbijských smaragdů.“

„Ale jděte, kámoši. Někde nějaký musí být.“

„Opravdu jsem viděl jen několik málo kamenů takové kvality a najít nějaký přesně stejný ve tvaru i barvě je prakticky nemožné.“

„U nás v.Texasu říkáme, že nemožné jen trvá trochu déle. V sobotu mám narozeniny a P.J. chce, abych měla ty náušnice. A co P.J. chce. to dostane.“

„Opravdu si nemyslím, že bych mohl...“

„Kolik jsem zaplatila za ten špendlík - sto táců? Víš, že starej

P.J.by dal za druhý stejný dvě stě nebo tři sta tisíc.“

Gregory Halston rychle přemýšlel.

Někde musí být duplikát toho kamene a P.J. Benecke je ochoten zaplatit dvě stě tisíc dolarů navíc, což by znamenalo čistý zisk.

Ajii to mohu zařídit tak, myslel si Halston, že to bude znamenat čistý zisk pro mne.

Nahlas řekl: „Poptám se, paní Benecke. Jsem si jist, že žádný jiný klenotník v Londýně nemá stejný smaragd, ale každou chvíli přicházejí do dražby dědictví. Dám inzerát a uvidíme, co z toho bude.“

„Máte čas do konce týdne,“ řekla mu blondýna. „A jen tak mezi námi děvčaty, starej P.J. by byl ochoten jít až na tři sta padesát tisíc.“

Paní Benecke odcházela a její sobolí kožich za ní vlál.

Gregory Halston seděl ve své kanceláři a snil. Osud mu vydal do rukou muže, který je tak posedlý tou svou odbarvenou běhnou, zeje ochoten zaplatit tři sta padesát tisíc dolarů za smaragd v hodnotě sto tisíc. To znamená čistý zisk dvě stě padesát tisíc dolarů. Gregory Halston neviděl nutnost zatěžovat bratry

Parkerovy podrobnostmi této transakce. Bylo by snadné zaregistrovat prodej druhého smaragdu za sto tisíc a zbytek strčit do kapsy. Se zbývajícími dvě stě padesáti tisíci by byl zaopatřen nadosmrti.

Stačí najít dvojce ke smaragdu, který prodal paní P.J. Benecke.

Ukázalo se, zeje to ještě těžší, než Halston předpokládal.

Žádný z klenotníků, kterým telefonoval, neměl nic podobného na skladě. Dal inzeráty do londýnských Times a

Financial Times, zavola ke Chrisliemu a Sothebemu a několika agentům, zabývajícím se prodejem pozůstalostí. V příštích dnech byl Halston zaplaven špatnými smaragdy, dobrými smaragdy a několika prvotřídními smaragdy, avšak žádný z nich se ani zdaleka nepodobal tomu, co hledal.

Ve středu telefonovala paní Benecke. „Starej P.J. začíná ztrácet trpělivost,“ varovala. „Už jste ten kámen našli?“

„Ještě ne, paní Benecke,“ ujistil ji Halston, „ale nedělejte si starosti, najdeme jej.“

V pátek telefonovala znovu. „Zítra mám narozeniny,“ připomenula

Halstonovi.

„Já vím, paní Benecke. Kdybyste mi dala ještě pár dní, vím, že bych mohl...“

„Kdepak, fešáku. Pokud nebudete mít ten smaragd zítra ráno, vrátím ten, kterej jsem od vás koupila. Starej P.J. je frajer a říká, že mi místo toho koupí pěkný velký statek na venkově. Šly šel jste někdy o místě, které se jmenuje Sussex?“

Halston se začal potit. „Paní Benecke,“ sténal, „v Sussexu by se vám nelíbilo. Bydlet ve venkovském domě je hrozné.

Většinou jsou v příšerném stavu. Není v nich ústřední topení a...“

„Mezi námi,“ přerušila ho, „já bych radši ty náušnice. Starej

P.J. se dokonce zmínil, že by byl ochoten dát za dvojce toho kamene až čtyři sta tisíc. Neumíte si představit, jak on dovede být tvrdohlavý.“

Čtyři sta tisíc! Halston už cítil, jak mu ty peníze kloužou mezi prsty. „Věřte mi, dělám všechno možné,“ prosil. „Potřebuji jen trochu času.“

„To nezáleží na mně drahouši,“ řekla. „To záleží na P.J.“

A zavěsila.

Halston seděl a proklínal osud. Kde by mohl najít stejný desetikarátový smaragd? Byl tak zabrán do svých hořkých myšlenek, že slyšel interní telefon až na třetí zazvonění. Stiskl knoflík a utrl se: „Co je?“

„Na aparátě je komtesa Marissa, pane Halstone. Volá kvůli vašemu inzerátu na smaragd.“

Další! Měl to dopoledne už nejméně deset hovorů a všechny byly ztrátou času. Zvedl sluchátko a řekl nepřívětivě:

„Ano?“

Tlumený ženský hlas s italským přízvukem řekl: „Buon giorno, signore. Četla jsem, že se snad zajímáte o koupi smaragdu, si?“

„Pokud bude odpovídat mým požadavkům, tak ano.“ Z jeho hlasu bylo znát netrpělivost.

„Mám smaragd, který je v mé rodině už mnoho let. Je to peccato - škoda - ale jsem v situaci, že jsem nucena ho prodat.“

Takových příběhů už slyšel. Budu se muset znovu obrátit na

Christieho, pomyslel si Halston. Nebo na Sothebyho. Třeba něco dostali na poslední chvíli a „Signore? Vy hledáte desetikarátový smaragd, si?“

„Ano.“

„Já mám desetikarátový verde - zelený - kolumbijský.“

Když Halston začal mluvit, zjistil, že jeho hlas zní přiškrčeně.

„Řekla - řekla byste to ještě jednou, prosím?“

„Si. Mám desetikarátový trávově zelený kolumbijský smaragd. Máte o něj zájem?“

„Možná,“ řekl opatrně. „Mohla byste sem přijít? Já bych se na něj podíval.“

„Ne, scusi, obávám se, že mám teď moc práce. Připravujeme na velvyslanectví večírek pro mého manžela. Snad bych mohla příští týden...“

„Ne. Příští týden už bude pozdě. Mohl bych vás navštívit?“ Snažil se nedat najevo svou dychtivost. „Mohl bych přijít hned teď.“

„Má, no. Soño occupata stamani. Chtěla jsem jít nakupovat...“

„Kde bydlíte, paní hraběnko?“ „V Savoyi.“

„Budete tam za patnáct minut. Za deset.“ Měl mu znít jako v horečce.

„Molto bene. A jmenujete se...?“ „Halston. Gregory Halston.“

„Apartmá ventisei - dvacet šest.“

Jízda taxíkem byla nekonečná. Halston se propadal z nebeských výšin do hlubin pekla a zase stoupal zpátky. Pokud ten smaragd opravdu bude podobný tomu druhému, bude bohatší než ve svých nejdívočejších snech. Zaplatí čtyři sta tisíc. To znamená zisk tři sta tisíc dolarů. Koupí si dům na Riviéře. Možná i jachtu.

S vilou a vlastním člunem bude moct přilákat tolik mladých mužů, kolik bude chtít...

Gregory Halston byl ateista, ale když šel chodbou hotelu Savoy k apartmá dvacet šest, zjistil, že se modlí. Ať je ten kámen dost podobný, abych mohl uspokojit starého P.J. Benecke.

Stál přede dveřmi hraběnčina pokoje a zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Zaklepal na dveře, ale nikdo se neozýval.

Proboha, pomyslel si Halston. Ona odešla. Nepočkala na mne. Šla nakupovat a...

Dveře se otevřely a Halston stál před elegantní dámou kolem padesáti let, s tmavými očima, vráskami v obličeji a černými, prošedivělými vlasy.

Když promluvila, byl její hlas měkký, se známým melodickým italským přízvukem. „Si?“

„Jsem G-Gregory Halston. T-telefonovala jste mi.“ Byl tak nervózní, že koktal.

„Ah, si. Jsem hraběnka Marissa. Pojdte dál, signore, per favore.“

„Děkuji vám.“

Vstoupil do apartmá a tiskl kolena k sobě, aby se mu netřásla.

Téměř vyhrkl: „Kde je ten smaragd,“ ale věděl, že se musí kontrolovat. Nesmí vypadat příliš dychtivě. Pokud ten kámen bude uspokojivý, bude moci vyjednávat. Koneckonců, je odborník. Ona je jen amatér-ka.

„Prosím, posadte se,“ řekla hraběnka.

Sedl si.

„Scusi. Non pário molto bene inglese. Mluvím spatně anglicky.“

„Ne, ne. Je to roztomilé, roztomilé.“

„Grazie. Chtěl byste trochu kávy? Nebo čaje?“

„Ne, děkuji vám, paní hraběnko.“

Cítil, jak se mu chvěje žaludek. Je ještě příliš brzy zmínit se o smaragdu? Nevydrží už čekat ani minutu. „Ten smaragd...“ Řekla: „Ach, si. Ten smaragd jsem dostala od babičky. Chtěla bych ho předat své dceři, až jí bude pětadvacet, ale manžel chce jít do nového obchodu v Miláně, a já...“

Halstonovy myšlenky byly jinde. Nezajímal se o životní osudy cizinky, která seděla proti němu. Chtěl vidět smaragd. Už to napětí nemohl vydržet.

„Credo che sia importante pomoci manželovi do začátků v obchodě.“

Lítostivě se usmála. „Možná dělám chybu...“

„Ne, ne,“ řekl Halston rychle. „Vůbec ne, paní hraběnko. Je povinností ženy stát při manželovi. Kde je ten smaragd?“

„Mám ho tady,“ řekla hraběnka.

Sáhla do kapsy, vytáhla šperk zabalený v hedvábném papíru a podala ho Halstonovi. Podíval se na něj a jeho duše stoupala k nebesům. Díval se na nejdokonalejší desetikarátový travově zelený kolumbijský smaragd, jaký kdy viděl. Je tak podobný vzhledem, velikostí i barvou tomu, který prodal paní Benecke, že poznat rozdíl je téměř nemožné. Není úplně stejný, říkal si Halston, ale jen odborník by mohl poznat rozdíl. Ruce se mu začaly třást.

Přinutil se ke klidu.

Obracel kámen v ruce, nechal světlo dopadat na jeho krásné plošky a řekl nedbale: „To je pěkný kámen.“

„Splendete, si. Měla jsem ho celá ta léta moc ráda. Budu se s ním těžko loučit.“

„Děláte správnou věc,“ ujistil ji Halston. „Až bude mít obchod vašeho manžela úspěch, budete si jich moci koupit, kolik budete chtít.“

„To si právě myslím. Jste molto simpatico.“

„Chci prokázat laskavost jednomu příteli, paní hraběnko. Máme v obchodě mnohem lepší kameny, než je tento, ale můj přítel chce stejný smaragd, jal-ý koupila jeho žena. Myslím, že by byl ochoten za tenhle kámen zaplatit až šedesát tisíc dolarů.“

Hraběnka vzdychla. „Kdybych ho prodala za šedesát tisíc, obracela by se moje babička v hrobě!“

Halston našpulil rty. Mohl si dovolit jít výš. Usmál se. „Něco vám řeknu ... Myslím, že bych mohl přesvědčit svého přítele, aby šel až na sto tisíc dolarů. Je to hodně peněz, ale on ten kámen opravdu chce.“

„To vypadá dobře,“ řekla hraběnka.

Gregorymu Halstonovi se začala dmout prsa. „Bene! Přinesl jsem si šekovou knížku, takže jen napíši šek...“

„Má, no... ale obávám se, že to by můj problém nevyřešilo.“ V hra-běčině hlase zazněl smutek.

Halston se na ni podíval. „Váš problém?“

„Si. Jak jsem vám vysvětlila, manžel si chce otevřít nový podnik a potřebuje na to tři sta padesát tisíc dolarů. Mám sto tisíc dolarů vlastních peněz, které mu mohu dát, ale potřebuji ještě dvě stě padesát tisíc. Myslela jsem, zeje dostanu za tento smaragd.“

Zavrtěl hlavou. „Milá paní hraběnko, žádný smaragd na světě nemá takovou cenu. Věřte mi, sto tisíc je víc než spravedlivá nabídka.“

„Jsem o tom přesvědčena, pane Halstone,“ řekla hraběnka, „ale to mému manželovi nepomůže.“ Vstala. „Nechám ho pro svou dceru.“

Natáhla štíhlou, jemnou ruku. „Grazie, signore. Děkuji vám, že jste

Halston stál a začala se ho zmocňovat panika. „Počkejte,“ řekl.

Jeho hrabivost bojovala s rozumem, ale věděl, že teď o ten smaragd nemůže přijít. „Posadte se, prosím, paní hraběnko. Jsem si jist, že se můžeme nějak rozumně dohodnout. Kdybych přesvědčil svého zákazníka, aby zaplatil sto padesát tisíc...“

„Dvě stě padesát tisíc dolarů.“

„Řekněme dvě stě tisíc?“

„Dvě stě padesát tisíc dolarů.“

Nedalo se s ní pohnout. Halston se rozhodl. Zisk sto padesáti tisíc je lepší než nic. Bude to znamenat menší vilu a menší člun, ale i tak je to ^léjmění. To budou mít bratři Parkerové za to, jak ošklivě s ním zachá^fočká den nebo dva a potom dá výpověď.

Příští týden může být na Azurovém pobřeží.

„Tak dobře,“ řekl.

„Meraviglioso! Soño contenta!“

Proč by nebvla spokojená, ta mrcha, pomyslel si Halston. Ale neměl si nač stěžovat. Má vystaráno. Naposledy se podíval na smaragd a zastrčil ho do kapsy. „Dám vám šek na účet klenotnictví.“

„Bene, signore.“

Halston vypsál šek a podal jí ho. Řekne paní P.J. Benecke, aby napsala šek na čtyři sta tisíc dolarů. Petr mu šek vyinkasuje a on vymění šek pro hraběnku za šek bratří Parkerových a rozdíl strčí do kapsy. Zařídí to s Petrem tak, aby se šek na dvě stě padesát tisíc dolarů neobjevil na měsíčním výkazu bratří Parkerových. Sto padesát tisíc dolarů.

Už cítil na tváři teplé francouzské slunce.

Zdálo šému, že jízda taxikem zpátky do obchodu trvá jen několik vteřin. Halston si v duchu představoval, jak šťastná

bude paní

Benecke, až jí oznámí tu dobrou zprávu. Nejen že našel šperk, který chtěla, ale ušetřil ji utrpení bydlet v průvanu ve zchátralém venkovském domě.

Když Halston vplul do obchodu, řekl mu Chilton: „Pane, nějaký zákazník má zájem o...“

Halston vesele mávl rukou. „Později.“

Nemá čas na zákazníky. Ani teď, ani nikdy jindy. Od teďka budou lidi obsluhovat jeho. Bude nakupovat u Hermese, Gucciho a

Lan-vina.

Halston se vznášel až do své kanceláře, zavřel za sebou dveře, položil smaragd před sebe na stůl a vytočil číslo.

Ozval se hlas ústředny. „Hotel Dorchester.“

„Dejte mi apartmá Olivera Messela, prosím.“

„S kým chcete hovořit?“

„S paní P.J. Benecke.“

„Okamžik, prosím.“

Halston si tiše pohvizdoval a čekal.

Telefonistka se ozvala znovu. „Je mi líto, paní Benecke se odstěhovala.“

„Tak mi dejte apartmá, do kterého se přestěhovala.“

„Paní Benecke se odstěhovala z hotelu.“

„To není možné. Ona...“

„Dám vám recepci.“

Mužský hlas řekl: „Recepce. Mohu vám pomoci?“

„Ano. Ve kterém apartmá bydlí paní P.J. Benecke?“

„Paní Benecke se z hotelu vystěhovala dnes ráno.“

Muselo existovat nějaké vysvětlení. Někáká nepředvídaná událost.

„Mohl byste mi dát její novou adresu, prosím. Tady je...“

„Lituji. Žádnou nám nenechala.“

„Musela přece nějakou nechat.“

„Sám jsem to s paní Benecke vyřizoval. Nenechala žádnou adresu pro zasílání korespondence.“

To byla rána pod pás. Halston pomalu položil sluchátko a udiveně seděl. Musí se s ní nějak spojit a říct jí, že konečně našel ten smaragd. Mezi tím však musí dostat zpátky šek na dvě stě padesát tisíc dolarů od hraběnky Marissy.

Rychle vytočil číslo hotelu Savoy. „Apartmá dvacet šest.“

„Koho, voláte, prosím?“

„Hraběnku Marissu.“

„Okamžik, prosím.“

Ale ještě než se telefonistka znovu ozvala, strašná předtucha řekla Gregorymu Halstonovi, jakou děsivou zvěst uslyší.

„Lituji. Hraběnka Marissa se vystěhovala.“

Zavěsil. Prsty se mu tak třáslly, že byl sotva schopen vytočit číslo banky. „Dejte mi hlavního účetního... rychle! Chci obstarat výplatu šeku na dvě stě padesát tisíc dolarů.“

Ale samozřejmě bylo pozdě. Prodal smaragd za sto tisíc dolarů a koupil ho zpátky za dvě stě padesát tisíc.

Gregory Halston seděl zhroucený v židli a přemýšlel, jak to vysvětlí bratřím Parkerovým.

Pro Tracy to byl začátek nového života. Koupila si na Eaton

Square 46 krásný starý georgiánský dům, který byl světlý, veselý a dokonalý pro společenské podniky. Měl královnu Annu - což je britský slangový výraz pro předzahrádku - a Marii Annu - zahradu za domem. V sezóně tam kvetly krásné květiny. Gunther pomáhal

Tracy dům zařizovat. Ještě dříve, než byl zařízen, stal se jednou z londýnských atrakcí.

Gunther Hartog představil Tracy jako bohatou mladou vdovu, jejíž manžel nadělal jmění v zahraničním obchodě.

Okamžitě měla úspěch. Byla krásná, inteligentní a okouzující, a tak byla brzy zaplavena pozvánkami.

Občas podnikala Tracy krátké výlety do Francie, Švýcarska a

Belgie a pokaždé z toho ona i Gunther Hartog měli prospěch.

Pod Guntherovým vedením Tracy prostudovala Gótský almanach a

Debrettův Seznam peerů a baronů, knihy, které podávaly podrobné informace o královských rodinách a šlechtických titulech v

Evropě. Tracy se stala chameleonem - odborníkem na líčení, převleky a přízvuky.

Měla několik pasů. V různých zemích byla anglickou vévodkyní, francouzskou letuškou a jihoamerickou dědičkou. Za rok nashromáždila víc peněz, než bude kdy potřebovat. Zřídila fond, ze kterého poskytovala velké anonymní příspěvky organizacím, které pomáhaly ženám, jež vyšly z vězení, a zařídila, aby Otto

Schmidtovi byla každý měsíc vyplácena štědrá penze. Už ji ani nenapadlo toho nechat. Měla ráda náročnou práci, kdy musela přelstít chytré, úspěšné lidi.

Napětí každého dobrodružného podniku působilo jako droga a Tracy zjistila, že neustále potřebuje nové a větší úkoly.

Měla jedno vyznání, kterým se řídila: dávala si pozor, aby nikdy neublížila nevinným. Lidé, které podvedla, byli chamtiví, nebo nemorální, nebo obojí. Nikdo nikdy nespáchá sebevraždu kvůli tomu, co jsem udělala, slíbila si Tracy.

Noviny začaly přinášet zprávy o husarských kouscích, ke kterým docházelo po celé Evropě, a vzhledem k tomu, že Tracy používala různé převleky, byla policie přesvědčena o tom, že rozmach důmyslných podvodů a loupeží je dílem ženského gangu. Začal se o to zajímat Interpol.

V manhattanském ústředí Mezinárodní ochranné asociace pojišťoven poslal J.J. Reynolds pro Daniela Coopera.

„Máme problém,“ řekl Reynolds. „V poslední době byl okraden velký počet našich evropských zákazníků - údajně ženským gangem.

Všichni ječí jako diví. Chtějí, aby ten gang byl chycen. Interpol souhlasil, že s námi bude spolupracovat. To je váš úkol, Dane.

Ráno odlétáte do Paříže.“

Tracy večerela s Guntherem u Scotta na Mount Street. „Slyšela jste někdy o Maxmiliánu Pierpontovi, Tracy?“
2iO

Tojméno znělo povědomě. Kde hojen slyšela? Vzpomněla si. Jeff

Stevens řekl na palubě QE II.: „Jsme tu oba ze stejného důvodu.

Kvůli Maxmiliánu Pierpontovi.“

„Je velmi bohatý, že?“

„A zcela bezohledný. Specializuje se na kupování společností a jejich vyrabování.“

Když Joe Romano převzal podnik, vyhodil všechny zaměstnance a přivedl si svoje vlastní lidi. Pak začal společnost drancovat ...

Sebrali všechno - podnik, tento dům, auto tvé matky ...

Gunther se na ni starostlivě podíval. „Co je to s vámi, jste v pořádku, Tracy?“

„Ano, cítím se výtečně.“ Živoř někdy muie být nespravedlivý, myslela si, a je na nás, abychom to napravili. „Povězte mi něco o Maxmiliánu Pierpontovi.“

„Jeho třetí žena se s ním právě rozvedla a on je teď sám. Myslím, že by mohlo být výnosné, kdybyste se s tím gentlemanem seznámila.

Rezervoval si na pátek kupé v Orient expresu z Londýna do Istanbulu.“

Tracy se usmála. „Nikdy jsem nejela Orient expresem. Myslím, že se mi to bude líbit.“

Gunther jí oplatil úsměv. „Dobře. Maxmilián Pierpoint má jedinou významnou sbírku vajíček od Fabergé, kromě leningradské Ermitáže.

Střízlivě se její cena odhaduje na dvacet milionů dolarů.“

„Pokud se mi podaří některé z těch vajíček pro vás získat,“ zeptala se Tracy, „co s nimi uděláte, Gunthere? Nejsou příliš dobře známá na to, aby je bylo možno prodat?“

„Soukromí sběratelé, milá Tracy. Jen mi ta malá vajíčka přineste a já už pro ně hnízdečko najdu.“

„Uvidím, co se dá dělat.“

„K Maxmiliánu Pierpontovi není snadné se přiblížit. Na páteční

Orient Express mají ale rezervaci další dva ptáčekové. Jedou na filmový festival do Benátek. Myslím, že jsou zralí na oškubání.

Slyšela jste někdy o Slívané Luadi?“

„O té italské filmové hvězdě?“

„Je provdaná za Alberta Fornatiho, který točitý příšerné výpravné filmy. Fornati je známý tím, že najímá herce a režiséry za velmi malé částky v hotovosti, slíbí jim vysoké procento na zisku a pak si zisk nechá pro sebe. Stačí vydělat tolik, že může své ženě kupovat velmi drahé šperky. Čím víc je jí nevěrný, tím víc šperků jí dává. Teď už by si Slívaná mohla otevřít vlastníklenotnictví. Jsem si jist, že to pro vás bude zajímavá společnost.“

„Už se na ni těším,“ řekla Tracy.

Simplon Orient Express odjíždí z londýnského nádraží Victiona každý pátek v 11:44 a jezdí z Londýna do Istanbulu, se zastávkami v Boulogne, Paříži, Lausanne, Miláně a Benátkách. Třicet minut před odjezdem se u vchodu na příslušné nástupiště zřídí přenosná přepážka a dva statní muži v uniformách natáhnou k přepážce červený koberec, odstrkující při tom nedočkávé cestující.

Noví majitelé Orient Expressu se pokusili obnovit zlatý věk cestování po železnici, tak jak existoval koncem

devatenáctého století. Přestavěný vlak byl kopií původního, s britskými

Pullmanovými vozy, restauračními vozy, barovým vozem a spacími vozy.

Zřízení z roku 1920 v barvě námořnické modři se zlatými prýmkami odnesl Tracy její dva kufry a necesér do kupé, které bylo překvapivě malé. Bylo v něm jediné sedátko, čalouněné květovaným mohérem. Koberec byl ze zeleného plyše, kterým byl také pokryt žebřík, vedoucí k lůžku nahoře. Cítila se jako v bonboniére.

Tracy si přečetla malou vizitku, přiloženou u malé láhve šampaňského ve stříbrném kbelíku: OLIVER AUBERT, REDITEL VLAKU.

Schovám si ho, až budu mít co oslavovat, rozhodla se Tracy.

Maxmilián Pierpoint. Jeffovi Stevensovi se to nepovedlo. Bylo by to krásné, překonat pana Jeffa Stevense. Tracy se při pomýšlení na to usmála.

Ve stísněném prostoru si vybalila věci a pověsila si šaty, které bude potřebovat. Raději cestovala tryskovým letadlem společnosti

Pan American než vlakem, ale tato cesta by mohla být zábavná.

Přesně podle jízdního řádu vyjel Orient Express z nádraží. Tracy se posadila na sedadlo a dívala se na ubíhající jižní předměstí

Londýna.

V 1:15 odpoledne dojel vlak do přístavu Folkestone. Tady cestující přesednou na trajekt, který je převezve přes kanál La Manche do Boulogne. Tam nasednou do jiného Orient Expressu, mířícího na jih.

Tracy přistoupila k jednomu ze zřízenců. „Slyšela jsem, že s námi cestuje Viaxmilián Pierpoint. Mohl byste mi ho ukázat?“

Zřízenec zavrtěl hlavou. „Rád bych, madame. Rezervoval si kabinu a zaplatil ji, ale neukázal se. Jak jsem slyšel, je to velmi nevyzpytatelný gentleman.“

Takže zbývala Silvana Luadi a její manžel, producent zapomenutelných filmů.

V Boulogne cestující nastoupili do kontinentálního Orient

Expressu. Tracyina kabina byla bohužel ve druhém vlaku přesně stejná jako ta, kterou opustila, a nerovné koleje nepohodlí ještě znásobovaly. Zůstala celý den ve své kabině a chystala si plán.

V osm hodin večer se začala oblékat.

Etiketa Orient Expressu doporučovala večerní šaty a Tracy si vybrala oslnivou sifonovou toaletu barvy holubíci šedi se šedými punčochami a atlasovými střevíčky. Jejím jediným šperkem byla jednoduchá šňůra vybraných perel.

Než opustila kabinu, podívala se na sebe do zrcadla a dlouho se prohlížela. Její zelené oči vypadaly nevinně a obličej byl bezelstný a zranitelný. Zrcadlo lže, myslela si Tracy. Už taková nejsem. Žiji jako v maškarádě. Ale je to vzrušující. Když Tracy vycházela z kabiny, vyklouzla jí z ruky kabelka.

Sehnula se, aby ji sebrala, a přitom rychle prozkoumala vnější zámky na dveřích. Byly dva: patentní zámek a univerzální zámek.

Žádný problém. Tracy vstala a zamířila k jídelním vozům.

Ve vlaku byly tři jídelní vozy. Sedadla byla pokrytá plyšem, stěny obložené dřevem a měkké světlo padalo z bronzových svícňů se stínítky od Laliqua. Tracy vstoupila do prvního jídelního vozu. Spatřila několik prázdných stolů.

Vrchní číšník ji pozdravil. „Stůl pro jednu osobu, mademoiselle?“

Tracy se rozhlédla po místnosti. „Děkuji vám, ale hledám přátele.“

Pokračovala do dalšího jídelního vozu. Ten byl plnější, ale přesto zde bylo ještě několik neobsazených stolů.

„Dobrý večer,“ řekl vrchní. „Budete večeřet sama?“

„Ne, někoho hledám, děkuji vám.“

Šla do třetího vozu. Tady byly všechny stoly obsazeny. Vrchní číšník ji zastavil u dveří. „Lituji, madame, budete muset na stůl počkat. Ale v ostatních jídelních vozech jsou volné stoly.“

Tracy se rozhlédla po místnosti a u stolu na vzdáleném konci spatřila to, co hledala. „To je v pořádku,“ řekla. „Tamhle vidím přátele.“

Prošla kolem vrchního a šla ke stolu v rohu. „Promiňte,“ řekla omluvně. „Vypadá to, že jsou všechny stoly obsazené. Nevadilo by vám, kdybych si přisedla?“

Muž vyskočil, důkladně si Tracy prohlédl a zvolal: „Prego! Con piacere! Jsem Alberto Fornati a toto je moje žena, Silvana

Luadi.“

„Tracy Whitneyová.“ Cestovala tentokrát se svým vlastním pasem.

„Ah! E Američana! Já mluvit výborně anglicky.“

Alberto Fornati byl malý, plešatý a tlustý. Proč si ho Silvana

Luadi vůbec vzala, bylo nejčastějším námětem rozhovorů v Římě celých posledních patnáct let, co byli spolu. Silvana Luadi byla klasická krasavice se senzační postavou a podmanivým, vrozeným nadáním.

Získala Oskara a Stříbrnou palmu a vždycky o ni byl velký zájem.

Tracy poznala, že je oblečená do večerních šatů od Valentina za pět tisíc dolarů a šperky, které měla na sobě, musely mít cenu skoro milion. Tracy si vzpomněla na slova Gunthera Hartoga: Čím víc je jí nevěrný, tím víc šperků jí kupuje.

Ted' by si Silvana mohla otevřít svoje vlastní klenotnictví.

„Jedete poprvé Orient Expressem, signorina?“ zahájil Fornati rozhovor, když se Tracy posadila. „Ano, poprvé.“

„Je to velmi romantický vlak, plný legend.“ Jeho oči byly vlhké.

„Vypráví se o něm mnoho interessante příběhů. Například Sir Basil

Zaharoff, ten zbrojařský magnát, jezdil starým Orient Expressem -vždycky v sedmém oddělení. Jednou v noci slyší křik a bušení na dveře. Bellissima, mladá španělská vévodkyně, se mu vrhla kolem krku.“

Fornati udělal přestávku, aby si namazal rohlík a ukousl si.

„Její manžel se jí pokoušel zavraždit. Sňatek smluvili rodiče a ta ubohá dívka zjistila, že její manžel je šílený. Zaharoff přemohl manžela a uklidnil hysterickou mladou ženu. Tak začal příběh lásky, který trval čtyřicet let.“

„Jak napínavé,“ řekla Tracy. Měla zájmem rozšířené oči.

„Si. Potom se každý rok setkávali v Orient Expressem, on v oddělení číslo sedm, ona v čísle osm. Když její manžel zemřel, ta dáma a Zaharoff se vzali a on jí na důkaz lásky koupil jako svatební dar kasino v Monte Carlu.“

„To je krásný příběh, pane Fornati.“

Silvana Luadi seděla ledově tiše.

„Mangia, pobízela Fornati Tracy. „Jezte.“

Menu sestávalo ze šesti chodů a Tracy si všimla, že Fornati snědl všechny a ještě dojedl to, co jeho žena nechala na talíři. Mezi jídlem neustále tlachal.

„Nejste náhodou herečka?“ ptal se Tracy.

Zasmála se. „Ale ne. Jsem jen turistka.“

Usmíval se na ni. „Bellissima. Jste dost krásná na to, abyste mohla být herečkou.“

„Říkala, že není herečka,“ řekla Silvana ostře.

Alberto Fornati ji ignoroval. „Jsem producentem filmů,“ řekl

Tracy. „Určitě jste o nich slyšela: Krutí divoši, Titáni versus

Superžena...“

„Nechodím moc do kina,“ omlouvala se Tracy. Cítila, jak se pod stolem jeho tlustá noha tiskne na její.

„Snad bych vám mohl některé ze svých filmů promítnout.“

Silvana byla bílá zlostí.

„Jezdíte někdy do Říma, milá slečno?“ Jeho noha se třela o Tracy-inu.

„Mám v plánu jet z Benátek do Říma.“

„Výborně! Benissimo! Zajdeme si všichni na večeři. Že ano, cara?“

Než pokračoval, vrhl rychlý pohled na Silvanu. „Máme krásnou vilu na Via Appia. Čtyři hektary...“ Jeho ruka udělala rozmáchlé gesto a převrhla mísu s omáčkou do klínajeho ženy. Tracy si nebyla jistá, zda to bylo úmyslné či ne. Silvana Luadi prudce vstala a pohlédla na rozšiřující se skvrnu na svých šatech. „Sei un mascalzone!“ ječela. „Tleni le tue puttane lontano dá mé!“

Řítila se z jídelního vozu jako bouře, všichni se za ní dívali.

„Jaká škoda,“ zašeptala Tracy. „Takové krásné šaty.“ Byla by toho muže udeřila za to, jak ponižuje svou ženu. Zaslouží si každý karát šperků, které má, pomyslela si Tracy, a ještě víc.

Povzdechla si. „Fornati ji koupí no ve. Nevšímejte si jejího chování. Strašně na Fornatiho žárlí.“

„Jsem si jistá, že má k tomu dobrý důvod.“ Tracy přikryla ironii malým úsměvem.

Nadmul se pýchou. „To je pravda. Fornati se ženám moc líbí.“

Tracy měla co dělat, aby se nad tím malým, nadutým mužičkem nerozesmála. „To chápu.“

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. „Fornatimu se líbíte,“ řekl. „Fornatimu se moc líbíte. Čím se živíte!“

„Jsem sekretářka v advokátní kanceláři. Ušetřila jsem si peníze na tuto cestu. Doufám, že v Evropě dostanu zajímavé místo.“

Jeho vypoulené oči jí bloudily po těle. „Nebudete mít nejmenší problém, to vám Fornati slibuje. Je moc hodný na lidi, kteří jsou hodní na něho.“

„To je od vás moc pěkné,“ řekla Tracy ostýchavě.

Ztišil hlas. „Snad bychom si o tom mohli promluvit později ve vašem kupé?“

„To by mohlo být trapné.“

„Perché? Proč“

„Jste tak slavný. Všichni ve vlaku pravděpodobně vědí, kdo jste.“

„Samozřejmě.“

„Když vás někdo uvidí jít do mého kupé - víte, lidé by si to mohli špatně vykládat. Samozřejmě, pokud je vaše kupé blízko mého... Ve kterém čísle jste?“

„E settanta - sedmdesát.“ Podíval se na ni s nadějí.

Tracy vzdechla. „Jsem v jiném voze. Co kdybychom se setkali v Benátkách?“

Zazářil. „Bene! Moje žena zůstává skoro pořád ve svém pokoji.“

Nesnází slunce. Byla jste někdy v Benátkách?“

„Ne.“

„Pojedeme spolu na Tórcello, to je nádherný malý ostrůvek s krásnou restaurací, Locanda Cipriani. Je to také malý hotel.“ Oči se mu zaleskly. „Moltoprivato.“

Tracy se na něj pomalu, chápavě usmála. „To je vzrušující.“

Přemožena sklopila oči, nebyla schopna dalších slov.

Fornati se předklonil, stiskl jí ruku a vlhce zašeptal: „Vy ještě nevíte, co je to vzrušení, cara. „

O půl hodiny později byla Tracy ve svém kupé. Zatímco cestující spali, uháněl Orient Express osamělou nocí kolem Paříže, Dijonu a Vallarbe. Pasy odevzdali večer průvodčímu, který se postará o pohraniční formality.

V půl čtvrté ráno Tracy tiše opustila svoje oddělení. Správné načasování bylo důležité. Vlak překročí švýcarskou hranici a přijede do Lausanne v 5:21 a A Milána v Itálii má přijet v 9:1

5.

Byla oblečená v pyfamu a županu a v ruce nesla taštičku s toaletními potřebami. F

Pohybovala se tiše chodbičkou, se všemy smysly ve střehu. Znamé napětí zrychlilo tep. V kupé nebyly toalety, ale byly umístěny na konci každého vozu. Kdyby se Tracy někdo vyptával, byla připravena říct, že hledá dámskou toaletu a že ji nemůže najít.

Průvodčí a nosiči využívali časných ranních hodin k tomu, aby dohonili zameškaný spánek.

Tracy došla bez problémů ke kupé E 70. Opatrně vzala za kliku.

Bylo zamčeno. Tracy otevřela taštičku, vyndala kovový předmět a malou lahvičku s injekční stříkačkou. Dala se do práce.

O deset minut později už byla zpátky ve svém kupé a o třicet minut později spala se zbytkem úsměvu na čerstvě umytém obličeji.

V sedm hodin ráno, dvě hodiny předtím, než měl vlak dojet do

Milána, se ozvalo několik pronikavých výkřiků. Vycházely z kupé

E 70 a probudily celý vůz.

Cestující vystrkovali hlavy z kupé a koukali, co se děje. Vagónem spěchal průvodčí a vstoupil do E 70.

Slívaná Luadi byla hysterická. „AÍMÍO/ Pomoc!“, ječela. „Všechny mé šperky jsou pryč! Tenhle zatracený vlak je plný

ladri zlodějů!“

„Prosím, uklidněte se, madame,“ prosil ji průvodčí. „Ostatní...“

„Uklidni! se!“ Zvýšila hlas o oktávu. „Jak se opovažujete mi říct, abych se uklidnila, stupido maiale! Někdo mi ukradl šperky za víc než milion dolarů!“

„Jak se to mohlo stát?“ ptal se Alberto Fornati. „Dveře byly zamčené - a Fornati má lehké spaní. Kdyby byl někdo vstoupil, okamžitě bych se byl probudil.“

Průvodčí si povzdechl. Věděl až příliš dobře, jak se to stalo, protože k tomu došlo již dříve. Během noci se někdo připlížil chodbičkou a vstříkl klíčovou dírkou dovnitř injekční stříkačku plnou éteru. Zámky jsou pro někoho, kdo se v tom vyzná, dětská hračka. Zloděj za sebou zavře dveře, vyplení místnost a když má, co chtěl, vykrade se tiše zpátky do svého oddělení, zatímco jeho oběti jsou ještě v bezvědomí.

Avšak jeden rozdíl od ostatních krádeží tuje. V minulosti byly krádeže odhaleny až poté, co vlak dojel na místo určení, takže zloději měli možnost uniknout. Tentokrát je to jiné. Od spáchání krádeže nikdo nevystoupil, a to tedy znamená, že šperky musí být ještě ve vlaku.

„Nedělejte si starosti,“ slíbil průvodčí Fornatiovým. „Dostanete šperky zpátky. Zloděj je ještě ve vlaku.“

Spěchal dopředu zatelefonovat policii v Miláně.

Když Orient Express přijel na hlavní nádraží v Miláně, obstoupilo dvacet uniformovaných policistů a detektivů v civilu nástupiště.

Měli příkaz nepustit z vlaku žádného cestujícího ani zavazadlo.

Inspektora Luigi Ricciho zavedli přímo do oddílu Fornatiových.

Hysterie Silvany Luadi se ještě zvýšila. „V té šperkovnici byly veškeré šperky, které mám,“ ječela. „A ani jeden nebyl pojištěn.“

Inspektor zkoumal prázdný kufřík na šperky. „Víte určité, že jste si do něj včera večer ty šperky dala, signora?“

„Samozřejmě jsem si jistá. Dávám je tam každý večer.“ Její zář v očích, které oslnily tolik zbožňujících fanoušků, přetékal velkými slzami. Inspektor Ricci byl pro m ochoten zápasit s drakem.

Šel ke dveřím kupé, sehnul se a přičichl ke klíčové dírcce. Poznal slabý zápach éteru. Došlo k loupeži a on toho necitelného lupiče dopadne.

Inspektor Ricci se narovnal a řekl: „Nedělejte si starosti, signora. Šperky se žádným způsobem nemohly dostat z vlaku. Chytíme zloděje a dostanete svůj poklad zpátky.“

Inspektor měl všechny důvody si věřit. Past je pevně uzavřena a viník nemůže uniknout.

Detektivové eskortovali cestující po jednom do čekárny, rozdělené provazy na několik oddělení, a odborně je prohledali. Cestující, z nichž mnozí zaujímali význačná postavení, rozhořčeně protestovali proti takovému ponížení.

„Lituji,“ vysvětloval inspektor Ricci všem, „ale krádež za milion dolarů je vážná věc.“

Když cestujícího vyvedli z vlaku, obrátili mu detektivové kabinu vzhůru nohama. Prohlédli každý milimetr.

Pro inspektora Ricciho to byla nádherná příležitost a on jí hodlal využít. Když najde ukradené šperky, bude to znamenat povýšení a vyšší plat. Jeho představitost rostla. Silvana Luadi mu bude vděčná a pravděpodobně ho pozve, aby... S obnovenou energií vydal nové rozkazy.

Na dveře Traciny kabiny někdo zaklepal a vešel detektiv.

„Promiňte, signorina. Došlo k loupeži. Musíme prohledat všechny cestující. Kdybyste, prosím, šla se mnou...“

„K loupeži?“ Byla šokována. „V tomhle vlaku?“

„Obávám se, že ano, signorina.“

Sotva Tracy vyšla z kupé, vstoupili do něj dva detektivové, otevřeli zavazadla a začali pozorně prohlížet jejich obsah.

Po čtyřech hodinách hledání objevili detektivové několik balíčků marihuany, patnáct deka kokainu, nůž a revolver bez povolení. Po špercích nebylo ani stopy.

Inspektor Ricci tomu nemohl uvěřit. „Prohledali jste celý vlak?“ ptal se svého zástupce.

„Prohledali jsme každý milimetr, inspektore. Prohlédli jsme lokomotivu, jídelny, bar, záchody a všechna oddělení.

Prohledali jsme cestující i posádku a prozkoumali jsme každý kousek zavazadel. Přisahám, že ty šperky ve vlaku nejsou. Třeba si ta dáma krádež vymyslela.“

Avšak inspektor Ricci věděl, že ke krádeži došlo. Mluvil s číšníky a ti mu potvrdili, že Silvana Luadi měla na sobě předchozí večer v jídelně oslnivou sbírku šperků.

Letadlem přiletěl do Milána zástupce Orient Expressu.

„Už nemůžete ten vlak déle zdržovat,“ naléhal. „Máme už hrozné zpoždění.“

Inspektor Ricci byl poražen. Neměl důvod vlak dále zdržovat.

Nemohl nic dělat. Jediným vysvětlením bylo, že během noci zloděj nějak vyhodil šperky z vlaku čekajícimu komplici.

Ale mohlo se to tak stát? Časová souhra by byla příliš obtížná. Zloděj nemohl vědět předem, kdy bude chodbička prázdná, kdy po ní půjde nějaký cestující nebo průvodčí, kdy bude vlak projíždět kolem předem určeného, opuštěného místa. Bylo to tajemství, které bylo nad inspektorovy síly.

„Nechtě vlak pokračovat,“ nařídil.

Bezmocně se díval, jak Orient Express pomalu vyjíždí z nádraží.

S ním odjíždělo jeho povýšení, zvýšení platu i blažená orgie se

Silvanou Luadi.

Jediným námětem hovoru u snídaně byla loupež.

„Byla to nejnapínavější věc, která se mi kdy přihodila,“ přiznala upjatá učitelka dívčí školy. Dotkla se prstem malého, zlatého náhrdelníku s malíčkým diamantem. „Mám štěstí, že mi nevzali tohle.“

„Velké štěstí,“ souhlasila vážně Tracy.

Když Alberto Fornati vešel do jídelního vozu, spatřil Tracy a spěchal k ní.

„Samozřejmě víte, co se stalo. Ale víte, že to byla Fornatiho žena, kterou okradli?“

„Nel!“

„Ano! Můj život byl v nebezpečí. Do kabiny se vplížila skupina zločinců a uspala mě chloroformem. Fornatiho mohli ve spaní zabít.“

„To je strašné.“

„E una bella fregatura! Teď musím všechny ty šperky koupit

Silvaně znovu. Bude mě to stát celé jmění.“

„Policie šperky nenašla.“

„Ne, ale Fornati ví, jak se jich zloději zbavili.“

„Opravdu? Jak?“

Rozhlédl se a ztišil hlas. „Na některé stanici, kterou jsme v noci projížděli, čekal komplic. Ti ladri mu hodili šperky z vlaku a - ecco - hotovo.“

Tracy obdivně řekl: „To je od vás strašně chytré, že jste na to přišel.“

„Si.“ Zvedl významně obočí. „Nezapomenete na naše dostaveníčko v Benátkách?“

„Jak bych mohla,“ usmála se Tracy.

Silněji stiskl ruku. „Fornati se na to těší. Teď musím jít utěšovat Silvanu. Je hysterická.“

Když Orient Express přijel na nádraží Santa Lucia v Benátkách, byla Tracy mezi prvními cestujícími, kteří vystoupili.

Nechala si zavazadla poslat přímo na letiště a se šperky Silvany Luadi nastoupila do nejbližšího letadla do Londýna.

Gunther Hartog bude mít radost.

Sedmipodlažní budova ústředí Interpolu, Mezinárodní organizace kriminální policie, stojí v Rue Armengaud 26, v kopcích St.

Cloud. asi devět kilometrů západně od Paříže. Je diskrétně ukrytá za vysokým, zeleným plotem a bílou, kamennou zdí.

Brána na ulici je zavřená dvacet čtyři hodiny denně a návštěvníci jsou vpouštěni až po důkladné prohlídce průmyslovou televizí. Uvnitř budov jsou na konci každého schodiště bíle natřená železná vrata, která se na noc zavírají. a každé poschodí je vybavené samostatným poplachovým zařízením a uzavřeným televizním okruhem.

Výjimečná bezpečnostní opatření jsou nutná, protože v této budově se uchovává nejdokonalejší dokumentace na světě se spisy více než dvou a půl milionů zločinců. Interpol je střediskem informací pro sto dvacet šest policejních organizací v sedmdesáti osmi zemích a koordinuje celosvětovou činnost policejních sil v boji s podvodníky, padělateli, pašeráky drog, lupiči a vrahy. Dodává nejnovější informace v aktualizovaném bulletinu zvaném circulation; rádiem, fototelegrafií a přes satelit. Pařížské ústředí je obsazeno bývalými detektivy ze Sureté Nationale či z pařížské prefektury.

Jednoho rána začátkem května se konala porada v kanceláři inspektora André Trignanta, vedoucího ústředí Interpolu. Kancelář s překrásným výhledem byla pohodlná a prostě zařízená. V dáli na východě se tyčila Eiffelova věž, jiným směrem bylo jasné vidět bílou kopuli Sacré Coeur na Montmartru. Inspektorovi bylo asi čtyřicet pět let. Byl to přitažlivý člověk s vrozenou autoritou, inteligentním obličejem, tmavými vlasy a chytrými hnědými očima za brýlemi s kostěnou obrubou. V kanceláři s ním seděli detektivové z Anglie, Belgie, Francie a Itálie.

„Pánové,“ řekl inspektor Trignant, „ze všech vašich zemí jsem dostal naléhavé žádosti o informace o vlně zločinců, k nimž v poslední době dochází po celé Evropě. Řadu zemí zachvátila epidemie důmyslných podvodů a vloupání, které mají několik společných rysů. Oběti mají špatnou pověst, nikdy nedojde k násilí a pachatelem je vždycky žena. Došli jsme k názoru, že máme co činit s mezinárodním gangem žen. Máme identikitové obrázky, založené na svědectví obětí a náhodných svědků. Jak uvidíte, mezi ženami na obrázcích není žádná podobnost. Některé jsou blondýny, jiné brunety.

Podle různých hlášení jsou to Angličanky,

Francouzsky, Španělky, Italky, Američanky - nebo Texasanky.“

Inspektor Trignant stiskl tlačítko a na plátně na stěně se začala objevovat série obrázků. „Zde vidíte identikitový portrét brunety s krátkými vlasy.“ Znovu zmáčkl tlačítko. „Tady je mladá blondýna s dlouhými vlasy ... Tady je jiná blondýna s trvalou ondulací ... bruneta s pážecím účesem ... Tady je starší žena s francouzským drdolem ... mladá žena s melírovanými vlasy ... starší žena s coup sauvage. Vypnul projektor. „Nemáme tušení, kdo je vůdcem gangu a kde mají ústředí. Nikdy nezanechají stopu a mizí jako dým.

Dříve nebo později některou z nich chytíme a pak je dostaneme všechny. Zatím, pánové, pokud nám někdo z vás nemůže poskytnout nějakou upřesňující informaci, jsme ve slepé uličce.“

Když letadlo Daniela Coopera přistálo v Paříži, čekal na něho na letišti Roissy-Charles de Gaulle jeden z asistentů inspektora

Trig-nanta a zavezl ho do Prince de Galles, hned vedle slavnějšího sesterského hotelu George V.

„Zítra máte schůzku s inspektorem Trignantem,“ řekl Cooperovi jeho průvodce. „Přijdu pro vás v osm patnáct.“

Daniel Cooper se na výlet do Evropy netěšil. Měl v úmyslu dokončit svůj úkol co nejrychleji a vrátit se domů. Věděl o bezstarostném životě v Paříži a nechtěl s ním nic mít.

Nastěhoval se do pokoje a šel rovnou do koupelny. K jeho překvapení byla vana vyhovující. Musel dokonce připustit, že je mnohem větší, než jakou má doma. Pustil vodu a šel do ložnice rozbalit. U dna kufru byla malá, zamčená krabička, bezpečně uložená mezi košilemi a spodním prádlem. Vyndal ji. Držel ji v rukou a díval se na ni. Zdálo se mu, že pulsuje svým vlastním životem. Odnesl ji do koupelny a položil ji na umývadlo. Malým klíčkem, který měl na kroužku u klíčů otevřel a ze zažloutlého novinového výstřížku na něho začala křičet slova.

CHLAPEC SVĚDČÍ V PROCESU O VRAŽDĚ

Dvanáctiletý Daniel Cooper dnes svědčil v procesu proti Fredu

Zimmerovi, obžalovanému ze znásilnění a vraždy chlapcovy matky.

Podle tohoto svědectví se chlapec vracel domů ze školy a viděl

Zimmera, který bydlí vedle, jak vychází z domu Cooperových s krví na rukou a na obličeji. Když chlapec vešel do domu, objevil mrtvolu své matky ve vaně. Byla brutálně ubodána k smrti. Zimmer doznal, že byl milencem paní Cooperové, avšak popírá, že ji zabil.

Mladý hoch byl svěřen do péče tety.

Daniel Cooper třesoucíma se rukama upustil výstřižek zpět do krabičky a zamkl ji. Divoce se rozhlédl. Stěny a strop koupelny byly postříkány krví. Viděl matčino nahé tělo plavat v krvavé vodě. Pocítil závrať a zachytil se umývadla. Skřek v jeho vnitřnostech se proměnil v hrdelní sténání. Rychle ze sebe strhal šaty a ponořil se do lázně teploty krve.

„Musím vám sdělit, pane Coopere,“ řekl inspektor Trignant, „že vaše postavení tady je velmi neobvyklé. Nejste příslušníkem žádného policejního sboru a vaše přítomnost je neoficiální. Byli jsme však požádáni policejními organizacemi několika evropských zemí, abychom vám poskytli pomoc.“

Daniel Cooper neřekl nic.

„Pokud tomu rozumím, jste vyšetřovatelem Mezinárodní ochranné asociace pojišťoven, konsorcia pojišťovacích společností.“

„Někteří z našich evropských klientů utrpěli v poslední době těžké ztráty. Bylo mi řečeno, že se nenašlo žádné vodítko.“

Inspektor Trignant si povzdychl. „Obávám se, zeje to tak. Víme, že máme co dělat s gangem velmi chytrých žen, ale kromě toho...“

„Žádné informace od donašečů?“

„Ne. Nic.“

„Nepřipadá vám to divné?“

„Co tím myslíte, monsieur?“

Cooperovi se to zdálo tak do očí bijící, že se ani nesnažil zakrýt netrpělivost v hlase. „Když jde o celý gang, vždycky se najde někdo, kdo moc mluví, kdo moc pije nebo moc utrácí. Pro velkou skupinu lidí je nemožné udržet tajemství. Mohl byste mi půjčit spis o tom gangu?“

Inspektor už chtěl odmítnout.

Pomyslel si, že Daniel Cooper je fyzicky jeden z nejméně přitažlivých lidí, jaké kdy viděl. A docela jistě nejarogantnější. Bude to chierie, „osina v zadku.“ Ale inspektor měl příkaz, aby plně spolupracoval.

Zdráhavě řekl: „Nechám vám udělat kopie.“ Zvedl interní telefon a dal příkaz. Aby udržel rozhovor, inspektor Trignant řekl:

„Právě jsem dostal na stůl zajímavé hlášení. V Orient Expressu byly ukradeny drahocenné šperky a...“

„Četl jsem o tom. Zloděj si udělal blázy z italské policie.“

„Nikdo nebyl schopen říct, jak byla loupež spáchána.“

„To je jasné,“ řekl Daniel Cooper hrubě. „Je to věc prosté logiky.“

Inspektor Trignant se na něho překvapeně podíval přes brýle. Mon

Dieu, má chování jako prase. Chladně pokračoval. „V tomto případě nebyla logika nic platná. Policie prohlédla každý milimetr vlaku a prohledala cestující, zaměstnance i zavazadla.“

„Ne,“ odpovídal mu Daniel Cooper.

Ten člověk je blázen, rozhodl se inspektor Trignant. „Ne - co.“

„Neprohledali všechna zavazadla.“

„Říkám vám, že ano,“ trval na svém inspektor Trignant. „Viděl jsem policejní zprávu.“

„Ta žena, které byly šperky ukradeny - Silvana Luadi?“

„Ano?“

„Dala šperky do šperkovnice, ze které byly ukradeny?“

„Správně.“

„Prohledala policie zavazadla slečny Luadi?“

„Jenom její kufřík na šperky. Byla obětí. Proč by měli prohledávat její zavazadla?“

„Protože toje logicky jediné místo, kam mohl zloděj šperky ukrýt - na dně jednoho z jejích dalších kufrů.“

Pravděpodobně měl stejný kufr a když byla zavazadla vyložena na nástupišti v Benátkách, stačilo mu jen kufry vyměnit a zmizet.“

Daniel Cooper vstal. „Pokud jsou ty kopie zpráv hotové, tak půjdu.“

O půl hodiny později mluvil inspektor Trignant s Albertem

Fornatim z Benátek.

„Monsieur,“ pravil inspektor, „chci se vás zeptat, jestli nebyly nějaké potíže se zavazadly vaší ženy po příjezdu do Benátek.“

„Si, si,“ postěžoval si Fornati. „Ten idiotský nosič si spletl její kufr s nějakým jiným. Když žena otevřela v hotelu zavazadlo, byly v něm jen staré časopisy. Hlásil jsem to v kanceláři Orient Expressu. Našli jste ten kufr?“ ptal se s nadějí v hlase.

„Ne, monsieur,“ řekl inspektor. A tiše si pro sebe dodal: A ani bych to neočekával, kdybych byl vámi.

Když dokončil telefonní rozhovor, usadil se v židli a pomyslel si: Ten Daniel Cooper je třes formidable. Opravdu vynikající.

Tracyin dům na Eaton Square byl jejím útočištěm. Stál v jedné z nejkrásnějších oblastí Londýna, kde staré georgiánské domy shlížely na soukromé parky plné stromů. Chůvy v tuhých, naškrobených uniformách vozily své malé svěřence ve značkových kočárcích po šterkových cestičkách a děti tu hrály své hry.

Stýská se mi po Amy, pomyslela si Tracy.

Tracy chodila po starých ulicích plných historie a nakupovala u zelinářů a drogistů na Elizabeth Street. Obdivovala pestrost jasných barev květin, prodávaných před malými krámkami.

Gunther Hartog pečoval o to, aby Tracy přispívala na správné dobročinné spolky a setkávala se se správnými lidmi. Měla schůzky s bohatými vévody i zchudlými hrabaty a dostala mnoho nabídek k sňatku. Byla mladá, krásná a bohatá, a zdála se tak zranitelná.

„Všichni si myslí, že jste dokonalý cíl,“ smál se Gunther.

„Opravdu si vedete moc dobře, Tracy. Teď jste zaopatřena. Máte všechno, co budete kdy potřebovat.“

Byla to pravda. Měla peníze v bankách po celé Evropě, dům v

Londýně, chatu v St. Moritz. Všechno, co bude kdy potřebovat.

Kromě někoho, s kým by se o to mohla podělit. Tracy pomyslela na život, který kdysi téměř měla; život s manželem a dítětem. Splní se jí to ještě někdy? Nikdy by nemohla žádnému muži říct, kdo ve skutečnosti je, ani by nemohla žít ve lži a skrývat svou minulost. Sehrála už tolik rolí, že si nebyla jistá, kým vlastně je. Věděla však, že by se nikdy nemohla vrátit k životu, jaký kdysi vedla. To je v pořádku, říkala si Tracy vzdorně. Mnoho lidí je osamělých. Gunther má pravdu. Mám všechno.

Příští večer pořádala koktejly, poprvé od té doby, co se vrátila z Benátek.

„Už se na něj těším,“ řekl jí Gunther. „Vaše společenské podniky jsou nejvyhledávanější v celém Londýně.“

Tracy řekla přívětivě. „Podívejte se na mého sponzora.“

„Kdo tam bude?“

„Každý,“ odpověděla mu Tracy.

Ukázalo se, že ten každý je o jednoho hosta víc, než Tracy předpokládala. Pozvala baronku Howarthovou, přitažlivou mladou dědičku, a když ji viděla přicházet, šla ji přivítat. Uvítání jí zamrzlo na rtech. S baronkou byl Jeff Stevens.

„Tracy, drahoušku, myslím, že neznáte pana Stevcense. Jeffe, tohle je paní Tracy Whitneyová, naše hostitelka.“

Tracy řekla škrobeně: „Dobrý den, pane Stevensi.“

Jeff uchopil Tracyinu ruku a podržel ji o zlomek vteřiny déle, než bylo nutné. „Paní Tracy Whitneyová?“ řekl. „Ale samozřejmě!“

Byl jsem přítelem vašeho manžela. Byli jsme spolu v Indii.“

„To je opravdu vzrušující!“ zvolala baronka Howarthová.

„To je divné, nikdy se o vás nezmínil,“ řekla Tracy chladně.

„Opravdu ne? To mě překvapuje. Byl to zajímavý starý brach.“

Skoda, že tak skončil.“

„Copak se mu stalo?“ ptala se baronka Howarthová.

Tracy se ostře podívala na Jeffa. „Ale nic, opravdu.“

„Nic,“ řekl Jeff vyčítavě. „Pokud si správně vzpomínám, v Indii ho oběsili.“

„V Pákistánu,“ řekla Tracy upjatě. „A teď už si vzpomínám, že se o vás manžel zmínil. Jak se má vaše žena?“

Baronka Howarthová se na Jeffa podívala. „Nikdy ses nezmínil, že jsi ženatý, Jeffe.“

„S Cecilii jsme se rozvedli.“

Tracy se sladce usmála. „Měla jsem na mysli Rózu.“

„Ach, tahle žena.“

Baronka Howarthová se tvářila udiveně. „Ty jsi byl ženatý dvakrát?“

„Jednou,“ řekl nenuceně. „Můj sňatek s Rózou byl anulován. Byli jsme velmi mladí.“ Chtěl se vzdálit.

Tracy se zeptala: „A co dělají dvojčata?“

Baronka Howarthová zvolala: „Dvojčata?“

„Žijí u matky,“ řekl jí Jeff. Podíval se na Tracy. „Paní

Whitneyová, bylo velice příjemné si s vámi pohovořit, avšak nesmíme vás zabrat jen pro sebe.“ Vzal baronku za ruku a odešel.

Příští den dopoledne narazila Tracy na Jeffa ve výtahu u

Harrods. Obchodní dům byl plný nakupujících. Tracy vystupovala v druhém patře. Když vycházela z výtahu, obrátila se k Jeffovi a řekla jasně a nahlas: „Jak jste vlastně dopadl v tom procesu o pohlavním zneužití mladistvých?“ Dveře se zavřely a Jeff zůstal v pasti mezi rozhořčenými neznámými lidmi.

Ten večer Tracy ležela v posteli, myslela na Jeffa a musela se smát. Je opravdu kouzelný. Darebák, ale přitažlivý. Byla by ráda věděla, jaký je jeho vztah k baronce Howarthové. Vlastní dobře věděla, jaký je jeho vztah k baronce Howarthové. /g/jTa jd jíme í(e/m, říkala si Tracy. Nemůžeme se usadit. Život, který vedeme, je příliš vzrušující, stimulující a výnosný.

Obrátila se v myšlenkách ke své příští práci. Bude na jihu

Francie a bude to opravdový oříšek. Gunther jí řekl, že policie hledá nějaký gang. Usnula s úsměvem na rtech.

V hotelovém pokoji v Paříži četl Daniel Cooper zprávy, které mu dal inspektor Trignant. Byly čtyři hodiny ráno a Cooper přemýšlel nad těmi papíry už celé hodiny. Analyzoval důmyslnou směs loupeží a podvodů. Některé triky Cooper znal, ale některé byly pro něj nové. Jak inspektor Trignant řekl, všechny oběti měly špatnou pověst. Ten gang Ji ěre/wť mvi/f, zeje Áioím 7/oodť, uvažoval

Cooper.

Už byl téměř u konce. Zbývaly mu jen tři zprávy. Ta vrchní měla nápis BRUSEL. Cooper otevřel obálku a podíval se na zprávu. Byly ukradeny šperky za dva miliony dolarů ze sejfu jakéhosi pana Van Ruyscna, belgického makléře, který byl zapleten do podezřelých finančních machinací.

Majitelé byli na dovolené a dům byl prázdný. Cooper zahlédl na stránce něco, co mu zrychlilo tep. Vrátil se k první větě, četl zprávu znovu a pozorně vnímal každé slovo. Tento případ se od ostatních lišil v jedné významné podrobnosti.

Lupič spustil poplašné zařízení a když přišla policie, přivítala ji u dveří žena v průhledné noční košili. Vlasý měla schované pod čepicí na natáčky a na obličej i měla plet'ovou masku. Tvrdila, že je u Van Ruyscna na návštěvě. Policie její báchorce uvěřila.

V době, kdy si to mohla ověřit u vrátivších se vlastníků, byla žena pryč i se šperky.

Cooper položil zprávu na stůl. Logika, logika.

Inspektor Trignant začínal ztrácet trpělivost. „Mýlíte se. Říkám vám, že je nemožné, aby jedna žena spáchala všechny ty zločiny.“

„Je možné si to ověřit,“ řekl Daniel Cooper. Jak?“

„Rád bych viděl počítačové výstupy s daty a místy několika posledních loupeží a podvodů, které spadají do této kategorie.“

„To je snadné, ale...“

„Dále bych rád měl zprávy imigračních úřadů o všech amerických turistkách, které byly v těch městech v době, kdy byly zločiny spáchány. Je možné, že někdy užívá falešných pasů, avšak je pravděpodobné, že někdy vystupuje pod svým pravým jménem.“

Inspektor Trignant se zamyslel. „Chápu směr vašich úvah.“

Prohlížel si malého mužička před sebou. Přistihl se, že napůl doufá, že se Cooper mýlí. Byl si sám sebou příliš jistý. „Tak dobře. Rozjedu to.“

První loupež v sérii byla spáchána ve Stockholmu. Zpráva od Interpolu, Sektionen Rikspolis Styrelsen, pobočky Interpolu ve

Švédsku, uváděla seznam amerických turistů, kteří v tom týdnu byli ve Stockholmu, a jména žen byla dána do počítače.

Dalším kontrolovaným městem bylo Miláno. Když byla provedena křížová kontrola jmen amerických turistek, které byly v době loupeže v

Miláně, se seznamem žen, které byly během loupeže ve Stockholmu, zůstalo na seznamu padesát pět jmen. Tento seznam byl porovnán se seznamem Američanek, které byly v Irsku během jiného podvodu, a počet se snížil na patnáct.

Inspektor podal sjetinu Danielu

Cooperovi.

„Začnu ta jména porovnávat s berlínským podvodem,“ řekl inspektor

Trignant, „a...“

Daniel Cooper se na něj podíval a řekl: „Nenamáhejte se.“ Jméno na prvním místě na seznamu bylo Tracy Whitneyová. Interpol měl konečně něco konkrétního, a tak spustil akci. Všem členským státům byly rozeslány červené circulations, oběžníky, znamenající nejvyšší prioritu. Doporučovalo se v nich dávat pozor na Tracy Whitneyovou.

„Posíláme dálnopisem také zelená oznámení,“ řekl inspektor

Trignant Cooperovi. „Zelená oznámení?“

„Užíváme barevný kódovací systém. Červený circulation znamená nejvyšší prioritu, modrý je žádost o informace o podezřelých osobách, zelené oznámení varuje policii, že uvedená osoba je v podezření, černé je dotaz na neidentifikované mrtvolky. X-D značí, že zpráva je velmi spěšná, D je spěšná. Ať jede slečna Whitneyová kamkoli, od okamžiku, kdy projde pasovou kontrolou, bude pod dohledem.“

Příští den byly fotografie Tracy Whitneyové z trestnice pro ženy v jižní Louisianě v rukou Interpolu.

Daniel Cooper zavolal J.J. Reynoldse domů. Telefon zazvonil více než desetkrát, než ho J.J. Reynolds zvedl.

„Haló ...“

„Potřebuji nějaké informace.“

„To jste vy, Coopere? Proboha, tady jsou čtyři hodiny ráno. Spal jsem...“

„Pošlete mi všechno, co můžete sehnat o Tracy Whitneyové.“

Výstřižky, videozáznamy - všechno.“

„Co se to tam děje?“

Cooper zavěsil.

Jednou toho parchanta zabiju, přísahal Reynolds.

Dříve se Daniel Cooper o Tracy Whitneyovou zajímal jen tak mimochodem. Teď pro něj znamenala nový úkol. Připevnil její fotografie lepicí páskou na stěny svého malého pařížského hotelového pokoje a přečetl si o ní všechny novinové zprávy.

Vypůjčil si přehrávač videokazet a znovu a znovu si promítal televizní záběry Tracy po odsouzení a po propuštění z vězení.

Cooper seděl v zatemněném pokoji hodinu za hodinou a díval se na filmy. První záblesk podezření se změnil v jistotu.

„Vy jste ten ženský gang, slečno Whitneyová,“ řekl Daniel Cooper nahlas. Potom znovu stiskl knoflík pro zpětné přetáčení na přehrávači.

Každý rok první červnovou sobotu sponzoroval hrabě de Matigny dobročinný ples ve prospěch dětské nemocnice v Paříži. Vstupenky na tuto událost, pro niž byl předepsán frak, stály tisíc dolarů a slétala se na ni společenská smetánka z celého světa.

Château de Matigny v Cap d'Antibes byl jednou z atrakcí Francie.

Pečlivě upravený park byl nádherný a zámek sám byl postaven v patnáctém století.

V den slavnosti byly velký tančení sál i malý uueiční sál p!.-j krásně oblečených hostů a elegantně olivrejovaných >luhů. nah;“/c-jících nekonečné sklenky šampaňského. Byly zde obrovské bufua v, „L_L stoly s nápaditě uspořádanými předkrmy na stříbrných georgiánských;“, podnosech.

Tracy v bílé krajkové róbě vypadala úchvatně. Nahoru vyčesané vlasy přidržovala diamantová čelenka. Tančila s hostitelem, hraběm de Matigny, téměř sedmdesátiletým vdovcem malé, štíhlé postavy a s bledým, jemným obličejem. Dobročinný ples, který hrubě každoročně pořádá pro dětskou nemocnici, je podvod, řekl

Tracy Gunther Hartog. Děli dostanou z těch peněz deset procent - devadesát procent jde do jeho kapsy.

„Jste vynikající tanečnice, vévodkyně, řekl hrabě. Tracy se usmála. „To je zásluha partnera.“ „Jak to, že jsme se my dva ještě nesetkali?“ „Žiji v Jižní Americe,“ vysvětlila Tracy. „V džungli, bohužel. „Proboha proč?“

„Můj manžel má v Brazílii několik dolů. „Aha. A manžel je tu dnes s vámi?“

„Ne. Naneštěstí musel zůstat v Brazílii a starat se o podnik.“

„To má smůlu. Ajá mám štěstí.“ Jeho paže ji těsněji obemkla v pase. „Těším se, že se staneme velmi dobrými přáteli.“

„Já také,“ zašeptala Tracy.

Přes rameno hraběte Tracy náhle spatřila Jeť'a Stevense, opáleného a vypadajícího směšné fit. Tančil s hezkou, pružnou brunetou v šatech z rudého taftu, která se k němu majtnicky vinula. Současně Jeli spatřil Tracy a usmál se na ni.

Ten parchant se má proč smát, pomyslela si Tracy trpce. V předchozích dvou týdnech Tracy pečlivě naplánovala dvě loupeže.

Vloupala se do prvního domu a otevřela trezor, jenomže byl prá/ dný. Při druhé příležitosti se Tracy blížila k vyhlédnutému domu. když náhle zaslechla, jak se rozjíždí auto a zahlédla Jeli fa. jak přidává plyn. Opci ji předběhl.

Bylo to k vzteku. Teď je tady v domě, který se ch\stám \-krast. myslela si.

Jeff a jeho partnerka přitanečích hlíz. Jeli se usmál a řekl:

„Dobry večer, hrabě.“

Hrabě de Matigny se rovně/, usmál. „Ale. Je Urey. Dobry večer.

Jsem rád, že jste mohl přijít.“

„Nezmeškal bych to ani zanic.“ Jeff ukázal na smyslně vypadající ženu ve své náruči. „To je slečna Wallacová. Hrabě Matigny.“

„Enchanté!“ Hrabě ukázal na Tracy. „Vévodkyně, mohu vám představit slečnu Wallacovou a pana Jeffreyho Stevense? Vévodkyně de Larosa.“

Jeff tázavě pozdvihl obočí. „Promiňte. Nezaslechl jsem jméno.“

„De Larosa,“ řekla Tracy odměřeně.

„De Larosa ... De Larosa.“ Jeff si prohlížel Tracy. „To jméno mi zní povědomě. Samozřejmě! Znáám vašeho manžela. Je tu s vámi?“

„Je v Brazílii.“ Tracy si uvědomila, že skřípe zuby.

Jeff se usmál. „To je škoda. Chodili jsme spolu na lov.

Samozřejmě, než měl tu nehodu.“

„Nehodu?“ optal se hrabě.

„Ano.“ V Jeffově hlase byla lítost. „Nedopatřením mu vyšla rána z pušky a zasáhla ho do velmi choulostivých míst. Taková smůla.“

Obrátil se k Tracy. „Je nějaká naděje, že bude zase normální?“

Tracy řekla bezbarvě: „Jsem přesvědčena, že jednou bude tak normální, jako jste vy, pane Stevensi.“

„To je výborné. Můžete ho ode mne pozdravovat, až s ním budete mluvit, vévodkyně?“

Hudba přestala hrát. Hrabě de Matigny se Tracy omluvil. „Když mi prominete, drahá, musím se věnovat svým hostitelským povinnostem.“

Stiskl jí ruku. „Nezapomeňte, že sedíte u mého stolu.“

Když hrabě odešel, řekl Jeff své společnosti: „Andělí, máš v kabelce aspirin, vid? Strašně mě rozbolela hlava.“

„Ty můj malý chudáčku.“ V očích měla zbožňující pohled. „Hned jsem zpátky, miláčku.“

Tracy se za ní dívala, jak pluje po parketách. „Nebojíte se, že dostanete cukrovku?“

„Je sladká, že? A jak jste se v poslední době měla, vévodkyně?“

Tracy se kvůli okolostojícím usmívala. „Do toho vám snad nic není.“

„Ale ano, je. Chci vám dát přátelskou radu. Nepokoušejte se vyloupit tento zámek.“

„Proč? Chcete mě předběhnout?“

Je ffv/al Tracy záruku a odvedl ji k opuštěnému místu u piana, kde tmavooký mladík nadšeně masakroval melodie z amerických muzikálů.

Při hlasité hudbě mohlajenom Tracy slyšet, co Jeffříká. „Opravdu jsem plánoval nějakou maličkost, aleje to příliš nebezpečné.“

„Opravdu?“ Tracy začínal rozhovor bavit.

Byla to pro ni taková úleva, nemuset hrát divadlo. Řekové pro to mají správné slovo, napadlo Tracy. Hypokrit pochází z řeckého slova pro „herce.“

„Poslyšte, Tracy.“ Jeff mluvil vážně. „Nezkoušejte to. Předně se nikdy nedostanete přes park živá. Na noc pouštějí psa-zabijáka.“

Tracy začala pozorně poslouchat. Jeff opravdu plánuje vyloupení domu.

„Všechny dveře a okna jsou napojeny na poplašné zařízení, které vede přímo na policejní stanici. I když se vám podaří dostat se do domu, celý vnitřek je prošípikován neviditelnými infračervenými paprsky.“

„To všechno vím,“ řekla Tracy s trochou samolibostí.

„Pak také musíte vědět, že ty paprsky nespustí poplašné zařízení, když do nich vstoupíte. Poplach spustí, až když z nich vystoupíte. Čidla reagují na změnu teploty.

Neexistuje způsob, jak byste těmi paprsky prošla, aniž byste uvedla do chodu poplašné zařízení.“

To nevěděla. Kde se to Jeff dozvěděl?

„Proč mi to říkáte?“

Usmál se a ona si pomyslela, že nikdy nevypadal přitažlivěji.

„Opravdu nechci, aby vás chytili, vévodkyně. Jsem rád, když jste nablízku. Víte, Tracy, my dva bychom mohli být velmi dobrými přáteli.“

„Mýlíte se,“ ujistila ho Tracy. Spatřila, jak se k nim rychle blíží Jeffova společnost. „Přichází slečna Cukrovka. Dobře se bavte.“

Když Tracy odcházela, slyšela Jeffovu společnost, jak říká:

„Přinesla jsem ti trochu šampaňského, abys to měl čím zapít, ty můj ubožáčku.“

Večeře byla bohatá.

Každý chod byl doprovázen vhodným vínem, dokonale nalévaným sloužícími v bílých rukavicích. První chod byl místní chřest s bílou lanýžovou omáčkou. Po něm následovala hovězí polévka s lahodnými smrži. Potom jehněčí hřbet s různou čerstvou zeleninou ze zámeckých zahrad. Dále byl křehký štěrbákový salát. Jako moučník se podávala zmrzlina a drobné zákusky, vysoko navršené na stříbrných mísách. Nakonec se servírovala káva a brandy. Mužům se nabízely doutníky, a každá žena dostala parfém Joy v broušeném flakónku od

Baccarata.

Po večeři se hrabě de Matigny obrátil k Tracy. „Zmínila jste se, že máte zájem podívat se na moje obrazy. Chcete je vidět teď?“

„Velmi ráda,“ ujistila ho Tracy.

Obrazová galerie byla soukromým muzeem, plným italských mistrů, francouzských impresionistů a Picassů. Dlouhá hala zářila okouzlujícími barvami a formami, namalovanými nesmrtelnými. Byli tu Monetové a Renoirové, Canalettové, Guardiové a Tintoretové.

Byl tu nádherný Tiepolo, Guercino a Tizian, a téměř plná stěna

Cézannů. Cenu sbírky nebylo možné vyčíslit.

Tracy se dlouho dívala na obrazy, vychutnávajíc jejich krásu.

„Doufám, že jsou dobře střeženy.“

Hrabě se usmál. „Třikrát se už zloději pokoušeli dostat na moje poklady. Jednoho zakousl pes, druhý byl zmrzačen a třetí sedí ve vězení, odsouzen na doživotí. Zámek je nedobytná pevnost, vévodkyně.“

„To ráda slyším, hrabě.“

Venku zablesklo jasné světlo. „Začíná ohňostroj,“ řekl hrabě.

„Myslím, že se pobavíte.“ Vzal měkkou Tracyinu ruku do své papírově suché a vedl ji z galerie. „Ráno odjíždím do Deauville, mám tam u moře vilu. Pozval jsem několik přátel na příští víkend.

Myslím, že by se vám tam líbilo.“

„Určitě,“ řekla Tracy litostivě, „ale obávám se, že manžel je už netrpělivý. Chce, abych se vrátila.“

Ohňostroj trval skoro hodinu a Tracy toho využila k prozkoumání domu. Jeff měl pravdu. Pravděpodobnost úspěšného vloupání byla nepatrná, ale právě proto nemohla Tracy odolat. Věděla, že nahoře v ložnici hraběte jsou šperky za dva miliony dolarů a několik mistrovských obrazů, včetně jednoho Leonarda.

Zámek je jako pokladnice, řekl jí Gunther Hartog, a také je tak střežen. Nepodnikejte nic, pokud nebudete mít stoprocentně spolehlivý plán.

Plán jsem si připravila, myslěla si Tracy. Jestli je stoprocentní, to se ukáže zítra.

Příští noc byla chladná a zamračená. Vysoké zdi kolem zámku vypadaly odpudivě a nepřátelsky, když Tracy stála v jejich stínu.

Měla na sobě černou kombinézu, boty s gumovými podešvemi a černé rukavice z kůzlečí kůže. Přes rameno měla brašnu. Na chvíli se Tracy v hlavě promítla vzpomínka na zdi věznice a ona se nechtěně zachvěla.

Přijela pronajatou dodávkou kolem kamenné zdi na zadní straně pozemku.

Z druhé strany zdi bylo slyšet divoké vrčení, které přešlo v zuřivý štěkot, jak pes vyskakoval do vzduchu a snažil se zaútočit. Tracy zahlédla dobrmanovo silné, těžké tělo a smrtonosné zuby.

Tiše zavolala na někoho v dodávce: „Teď.“

Z dodávky vystoupil slabý muž středního věku, rovněž oblečený v černém, s ruksakem na zádech. Na řemínku držel fenu dobrmana.

Fena hárala a štěkot z druhé strany kamenné zdi se náhle změnil na vzrušené kňučení.

Tracy pomohla zvednout fenu na střechu dodávky, která byla skoro stejně vysoká jako zeď.

„Jedna, dvě, tři,“ šeptala.

A oba společně hodili fenu přes zeď na pozemek zámku. Ozvalo se dvojí ostré zaštěkání, potom bylo slyšet, jak sepsi očíhávají a dávají se do běhu. Pak bylo ticho.

Tracy se obrátila na svého společníka. „Jdeme.“

Muž, Jean Louis, přikývl. Objevila ho v Antibes. Byl to zloděj, který strávil většinu života ve vězení. Jean Louis nebyl chytrý, ale byl geniální, pokud šlo o zámky a poplašné systémy. Perfektní na tuto práci.

Tracy vystoupila ze střechy dodávkového vozu na vršek zdi.

Rozvinula provazový žebřík a oba slezli do trávy dole. Pozemek vypadal úplně jinak než předchozí večer, kdy byl jasně

osvětlený a plný smějících se hostů. Teď byla všude tma a pusto.

Jean Louis šel za Tracy a opatrně se rozhlížel po dobrmanech.

Zámek byl porostlý staletým břečťanem, který pokrýval zdi až po střechu. Tracy nenápadně vyzkoušela břečťan předchozí večer.

Uclrže i ji i teď, když se na něj zavěsila plnou vahou. Začala šplhat a dívala se dolů. Psy nebylo nikde vidět. Doufám, že jim ta zábava vydrží na dlouho, modlila se.

Když se Tracy dostala na střechu, dala znamení Jeanu Louisovi a čekala, až k ní dorazí. Ve světle malé baterky, kterou Tracy rozsvítila, viděli skleněné střešní okno, pevně zavěšené zevnitř.

Tracy se dívala, jak Jean Louis vytahuje z ruksaku na zádech malý sklenářský diamant. Sklo bylo venku ani ne za minutu.

Tracy se podívala dolů a spatřila, že jim stojí v cestě pavučina drátů poplašného zařízení. „Poradíš si s tím, Jeane.“ zašeptala.

„Je peux faire C, a. Žádný problém.“ Sáhł do batohu a vytáhl iřicet centimetrů dlouhý drát s krokosvorkami na obou koncích.

Pomalu našel začátek poplašného drátu, odizoloval ho a připojil svorku na konce poplašného zařízení. Vytáhl kleště a drát přestřihl. Tracy napjatě očekávala, že se ozve poplach, ale bylo ticho. Jean Louis se na ni podíval a zasmál se. „Voilà. Fini.“

Chybil, pomyslela si Tracy. To je jen začátek.

Ke slezení střešním oknem dolů použili druhý provazový žebřík.

Zatím to šlo. Dostali se bezpečně do podkroví. Ale když si Tracy vzpomněla na to, co mají před sebou, rozbuřilo její srdce.

Vytáhla dvojce ochranné brýle s červenými skly a podala jedny

Jeanu Louisovi. „Nasadte si to.“

Přišla na to, jak zabavit dobrmana, ale infračervené paprsky se ukázaly být větším problémem. JclTmél pravdu. Dům byl prošpikován neviditelnými paprsky. Tracy se několikrát zhluboka nadechla.

Soustřed' svoji energii, své čchi. Uvolni se. Přinutila svou mysl ke křišťálové čistotě: Kdvčlověk vstoupí do paprsku, nic se nestane, ale jakmile z něj \\stoupí, čidlo zaznamená změnu teploty a zapne poplach. Bylo to tímto způsobem instalováno proto, aby se poplašné zařízení zapnulo dříve, než zloděj otevře trezor, aby neměl čas něco podniknout, než přijde policie.

A v tom, rozhodla se Tracy, je slabina systému. Musí najít způsob, jak udržet poplašné zařízení potichu až do doby, kdy bude otevřen trezor. V půl sedmé ráno přišla na řešení. Loupež je možná. Tracy cítila, iak v ní narůstá známé vzrušení.

Nasadila si infračervené brýle a všechno v místnosti okamžitě dostalo strašidelný, načervenalý nádech. Před dveřmi podkroví spatřila Tracy paprsek světla, který by byl bez brýlí neviditelný.

„Protáhněte se pod ním,“ varovala Jeana Louise. „Opatrně.“

Proplazili se pod paprskem a byli v temné chodbě, vedoucí k ložnici hraběte de Matigny. Tracy rozsvítila baterku a šla napřed. Infračervenými brýlemi viděla další paprsek, tentokrát nízko nad prahem dveří ložnice. Opatrně ho překročila a Jean

Louis hned za ní.

Tracy si posvítila baterkou na stěny, na kterých visely působivé, hrůzu nahánějící obrazy.

Slibte mi, že tni přinesete Leonarda. řekl Gunther. A samozřejmě ty tperkv.

Tracy sundala obraz, obrátila ho a položila ho na podlahu.

Opatrně ho vyndala z rámu, srolovala a uložila ho do své brašny.

Teď jenom zbývalo dostat se do trezoru, který stál za záclonou ve výklenku na vzdáleném konci ložnice.

Tracy odhrnula záclonu. Čtyři infračervené paprsky přetínaly výklenek od podlahy ke stropu a vzájemně se křížovaly. Bylo nemožné dostat se k trezoru a neporušit aspoň jeden z nich.

Jean Louis se vyděšeně díval na paprsky. „Bon Dieu de merde! Přes ty se nedostaneme. Jsou příliš nízko na to, abychom je podlezi, a příliš vysoko, abychom je mohli přeskočit.“

„Chci, abyste dělal přesně to, co vám řeknu,“ řekla Tracy.

Postavila se za něj a chytila se ho rukama pevně kolem pasu. „Teď musíme jít spolu. Začínáme levou.“

Udělali společně krok směrem k paprskům, pak druhý. Jean Louis vydechl. „A/orí/ Jdeme do nich.“

„Správně.“

Vešli přímo do středu paprsků, tam kde se sbíhaly. Tracy se zastavila.

„Teď dávejte pozor,“ řekla. „Půjdete k trezoru.“

„Ale paprsky...“

„Nedělejte si starosti. Bude to v pořádku.“ Horečně doufala, že má pravdu.

Jean Louis váhavě vystoupil z infračervených paprsků. Všude bylo ticho. Ohlédl se na Tracy velkýma, vyděšenýma očima. Stála ve středu paprsků a její tělesné teplo zabraňovalo, aby čidla uvedla do chodu poplašné zařízení. Jean Louis spěchal k trezoru. Tracy stála tiše jako skála, vědoma si toho, že když se pohne, ozve se poplach.

Koutkem oka viděla, jak Jean Louis vyndává z batohu nástroje a začíná pracovat na ciferníku trezoru. Tracy stála nepohnutě a pomalu, zhluboka dýchala. Čas se zastavil. Zdálo se, že to Jeanu

Louisovi trvá věčně. Tracy začalo bolet lýtko pravé nohy, pak do něj dostala křeč. Skřípala zuby, ale neodvažovala se pohnout.

„Jak dlouho ještě?“ šeptla.

„Tak deset, patnáct minut.“

Tracy se zdálo, že tam stojí celý život. Svaly v levé noze jí začaly dřevěnět. Myslela, že bude bolestí křičet. Byla těm paprsky přibitá, zmrazená. Zaslechla cvaknutí. Trezor byl otevřený.

„Magnifique! Cest la banque! Chcete všechno?“ ptal se Jean Louis.

„Žádné papíry. Jenom šperky. Pokud jsou tam peníze, jsou vaše.“

„Merci.“

Tracy slyšela, jak Jean Louis prohrabuje trezor a o chvíli později šel k ní.

„Formidable!“ řekl. „Ale jak se odsud dostaneme, abychom neporušili ty paprsky?“

„Nijak,“ informovala ho Tracy.

Zůstal na ni koukat. „Cože?“

„Postavte se přede mně.“

„Ale...“

„Dělejte, co vám říkám.“

Jean Louis bázlivě vstoupil do paprsků.

Tracy zadržela dech. Nic se nestalo. „Dobře. Teď pěkně pomalu vycouváme z místnosti.“

„A potom?“ Oči Jeana Louise vypadaly za brýlemi obrovské.

„Pak, milý příteli, se proběhneme.“

Centimetr za centimetrem couvali paprsky k zácloně, kde paprsky začínaly. Když tam došli, Tracy se zhluboka nadechla.

„Dobře. Až řeknu teď, vypadneme stejnou cestou, kterou jsme přišli.“

Jean Louis polkl a přikývl. Tracy cítila, jak se jeho malé tělo chvěje.

„Teď!“

Tracy se otočila a běžela ke dveřím, Jean Louis za ní.

V okamžiku, kdy vystoupila z paprsků, se rozezněl poplach. Hluk byl ohlušující.

Tracy se protáhla do podkroví a vyšplhala po provazovém žebříku,

Jean Louis těsně za ní. Běželi po střeše, sešplhali pobřeží a naběželi ke zdi, kde čekal druhý žebřík. O chvíli později byli na střeše dodávky a sklouzli dolů. Tracy skočila za volant a Jean Louis vedle ní.

Když dodávka uháněla po postranní cestě, zahlédla Tracy pod korunami stromů zaparkovaný tmavý sedan. Reflektory dodávky na okamžik osvětlily vnitřek auta. Za volantem seděl Jeff Stevens.

Vedle sebe měl velkého dobrmana. Tracy se nahlas zasmála a poslala Jeffovi polibek, když ho v dodávce rychle míjeli.

Zdálky bylo slyšet kvílení blížících se policejních sirén.

Biarritz, město na jihozápadním pobřeží Francie, /tratilo mnoho ze svého kouzla, které mělo na přelomu století. Kdysi slavné

Casino Bellevue je zavřené, protože nutní potřebuje opravit, a z městských kasin na Rue Mazagran je teď sešlá budova s malými krámkami a U1 neční školou. Staré vily na kopcích dostaly vzhled ošumělé vznešenosti.

Avšak mnozí boháči a lidé ověnění šlechtickými tituly stále ještě však ve vrcholné sezóně od července do září proudí do

Biarritzu /a hazardními hrami, sluncem a vzpomínkami. Ti, kdo nemají své vlastní vily, bydlí v luxusním Hotel du Palais.

Avenue Empereur 1. Hotel, někdejší letní sídlo Napoleona

111., stojí na výběžku nad Atlantickým oceánem v krásném přírodním prostředí. Najedno straně stojí maják, obklopený rozeklanými skalami vyrůstajícími ze šedého oceánu jako prehistorické příšery, na druhé straně dřevěná plážová promenáda.

Jednoho odpoledne koncem srpna vplula do haly Hotel du Palais francouzská baronka Marguerite de Chantilly.

Baronka byla elegantní mladá žena s hladkými, popelavě světlými vlasy. Měla na sobě zelenobílé šaty od Givencyho, které zdůrazňovaly postavu, za níž se muži otáčeli a ženy při pohledu na ni pukaly závisť.

Hraběnka došla k recepčnímu. „Má cle, sil vous plaît,“ řekla.

Měla kouzelný francouzský přízvuk.

„Jistě, paní baronko.“ Podal jí klíč a několik telefonických vzkazů.

Když šla Tracy k výtahu, otočil se prudce obrácený, rozčuchaný muž, který stál u vitríny se šátky od Hermès. vrazil do Tracy a vyrazil jí z ruky kabelku.

„Proboha.“ řekl. „Strašně mě to mrzí.“ Zvednul kabelku a podal ji Tracy. „Promiňte mi, prosím.“ Měl středoevropský přízvuk.

Baronka Marguerite de Chantilly majestátně kývla a kráčela dál.

Zřízenec jí otevřel dveře výtahu a vyvezl ji do třetího patra.

Tracy si vybrala apartmá 312. protože věděla, že často je výběr pokoje právě tak důležitý, jako výběr hotelu. Na Capri je to bungalov

522 v hotelu Quisisana. Na Mallorce je to královské apartmá v Soň

Vida, s vyhlídkou na hory a vzdálený záliv. V New Yorku je to věžové apartmá 4717 v hotelu Helmsley Palace a v Amsterdamu pokoj

325 v Amstel, kde člověka uklidňuje spánku uklidňující šplouchání vln kanálu.

Apartmá 312 v Hotel du Palais má panoramatický výhled na moře i na město. Ze všech oken viděla Tracy, jak vlny narážejí na věčné skály, vyčnívající z moře jako topící se postavy. Přímě pod jejím oknem byl obrovský bazén ledvinkového tvaru, jehož modrá voda kontrastovala s šedivým oceánem, a hned vedle terasy se slunečníky, chránícími před letním sluncem. Stěny pokoje byly potaženy modrobílým hedvábným damaškem a měly mramorové

podlahové lišty. Koberce a záclony měly barvu vybledlých růží. Dřevo dveří a okenic mělo jemnou patinu času.

Tracy za sebou zamkla dveře, sundala přiléhavou světlou paruku a promasírovala si hlavu.

Postava baronky byla jedna z jejích nejlepších. V Debrettově

Seznamu peerů a baronů a v Gótském almanachu si mohla vybrat stovky titulů. Byly v nich tucty vévodkyň, princezen, baronek a hraběnek z mnoha zemí. Ty knihy měly pro Tracy cenu zlata, neboť jí poskytovaly dějiny rodů daleko do minulosti, jména otců, matek a dětí, školy a adresy rodinných sídel. Bylo jednoduché vybrat si významnou rodinu a stát se vzdálenou sestřenicí - především bohatou vzdálenou sestřenicí. Lidem tolik imponují šlechtické tituly a peníze. Tracy si vzpomněla na cizince, který do ní vrazil v hotelové hale, a usmála se. Hra začala.

V osm hodin večer seděla baronka Marguerite de Chantilly v hotelovém baru, když se k jejímu stolu přiblížil muž, jenž do ní odpoledne vrazil.

„Promiňte,“ řekl ostýchavě, „ale musím se ještě jednou omluvit za svou neomluvitelnou neohrabanost.“

Tracy se na něho milostivě usmála. „To je úplně v pořádku. Byla to náhoda.“

„Jste velmi laskavá.“ Zaváhal. „Cítil bych se mnohem lépe, kdybyste mi dovolila, abych vás pozval na skleničku.“

„Oui. Když si to přejete.“

Vklouzl do židle naproti ní. „Dovolte, abych se představil. Jsem profesor Adolf Zuckerman.“

„Marguerite de Chantilly.“

Zuckerman kývl na vrchního. „Co budete pít?“ zeptal se Tracy.

„Šampaňské. Ale snad - „

Udělal rukou uklidňující gesto. „Mohu si to dovolit. A brzy si budu moci dovolit všechno na světě.“

„Opravdu?“ Tracy se pousmála. „To máte štěstí.“

„Ano.“

Zuckerman objednal láhev šampaňského Bollinger a obrátil se k

Tracy. „Stala se mi neuvěřitelná věc. Vlastně bych o tom neměl mluvit s cizími lidmi, ale jsem příliš rozrušen, abych si to nechal pro sebe.“

Naklonil se blíž a ztišil hlas. „Abych vám řekl pravdu, jsem obyčejný učitel - tedy byl jsem, až donedávna. Učím dějepisu. Je to velmi pěkné, rozumíte, ale ne moc vzrušující.“

Poslouchala s výrazem zdvořilého zájmu na tváři.

„Tedy, nebylo to moc vzrušující až do té chvíle před několika měsíci.“

„Mohu se zeptat, co se přihodilo před několika měsíci, pane profesore?“

„Prováděl jsem výzkum o španělském loďstvu, hledal jsem něco, co by mohlo udělat předmět zajímavějším pro žáky, a v archivu jednoho místního muzea jsem našel starý dokument, který se nějak smíchal s ostatními papíry.“

Byly v něm podrobnosti o tajné výpravě, kterou v roce 1588 vyslal princ Filip. O jedné z lodí, naložené zlatými pruty, se předpokládalo, že se potopila v bouři a zmizela beze stopy.“

Tracy se na něho zamyšleně podívala. „Předpokládalo se, že se potopila?“

„Přesně tak. Avšak podle těch záznamů kapitán a jeho posádka potopili loď v malé zátoce úmyslně. Chtěli se vrátit a vyzvednout poklad, ale byli napadeni a zabiti piráty dříve, než se dostali zpět. Dokument se dochoval jenom proto, že žádný z námořníků na pirátské lodi neuměl číst ani psát. Nepoznali důležitost toho, co měli v rukou.“ Jeho hlas se třásl vzrušením.

„A teď,“ ztišil hlas a rozhlédl se, zda je bezpečné pokračovat,

„mám já ten dokument s podrobnými instrukcemi, jak se dostat k pokladu.“

„To je ale velmi šťastný nález, pane profesore.“ V jejím hlase byl obdiv.

„Ty zlaté pruty mají dnes hodnotu přibližně padesáti milionů dolarů,“ řekl Zuckerman. „Je třeba je jen vyzvednout.“

„Co vám v tom brání?“

Rozpačitě pokrčil rameny. „Peníze. Musím vystrojit loď a vyzvednout poklad na povrch.“

„Ach tak. A kolik by to stálo?“

„Sto tisíc dolarů. Musím se přiznat, že jsem provedl něco nesmírně hloupého. Vzal jsem dvacet tisíc dolarů - své celoživotní úspory - a přijel jsem do Biarritzu hrát v kasinu.“

Doufal jsem, že vyhraji tolik...“ Jeho hlas umkl.

„A prohrál jste.“

Přikývl. Tracy spatřila za brýlemi záblesk slzy.

Číšník přinesl šampaňské, vytáhl zátku a nalil zlatavou tekutinu do skleniček.

„Hodně štěstí,“ připila mu Tracy.

„Děkuji vám.“

Usrkávali nápoj a tiše přemýšleli.

„Promiňte mi, že vás s tím nudím,“ řekl Zuckerman. „Krásné dámě bych neměl vyprávět o svých problémech.“

„Ale mně se váš příběh velice líbil,“ ujistila ho. „Víte určitě, kde je to zlato, oui?“

„O tom není pochyb. Mám originály nákladních listů a mapu, nakreslenou samotným kapitánem. Znáám přesné místo pokladu.“

Prohlížela si ho se zamyšleným výrazem na tváři. „Avšak potřebujete sto tisíc dolarů?“

Zuckerman se lítostivě usmál. „Ano. Na poklad, který má cenu padesát milionů.“ Napil se.

„C'est possible ...“ Zarazila se.

„Co?“

„Přemýšlel jste o tom, vzít si společníka?“

Překvapeně se na ni podíval. „Společníka? Ne. Chtěl jsem to provést sám. Ovšem teď, když jsem přišel o peníze ...“

Odmlčel se.

„Pane profesore, a co kdybych vám dala těch sto tisíc dolarů?“

Zavrtěl hlavou. „To je vyloučené, paní baronko. To bych nemohl připustit. Mohla byste přijít o peníze.“

„Ale když jste si jistý, že tam ten poklad je?“ „Ano, úplně jistý. Ale může se stát mnoho věcí. Není to žádná jistota.“

„V životě je jen málo jistot. Váš problém je třes intéressant.“

Kdybych vám ho pomohla vyřešit, vydělali bychom na tom oba.“

„Ne, neodpustil bych si, kdybyste nějakou nepravděpodobnou náhodou přišla o peníze.“

„Mohu si to dovolit,“ ujistila ho. „A na své investici bych vydělala hodně peněz, nest-cepas?“

„Samozřejmě, je možné se na to dívat i z téhle stránky,“ připustil Zuckerman. Seděl a zvažoval tu záležitost, zřejmě zmítán pochybnostmi. Nakonec řekl: „Pokud je to vaše přání, budeme společníky padesát na padesát.“

Potěšené se zasmála. „D'accord. Přijímám.“

Profesor rychle dodal: „Samozřejmě po odečtení výdajů.“

„Naturellment. Kdy můžeme začít?“

„Okamžitě.“ Profesor byl najednou nabit energií. „Už jsem objevil loď, kterou chci použít. Má moderní bagrovací zařízení a čtyřčlennou posádku. Samozřejmě jim musíme dát malé procento z toho, co najdeme.“

„Jistě.“

„Měli bychom začít co nejdříve, jinak bychom mohli o tu loď přijít.“

„Peníze pro vás tady mohou být do pěti dnů.“

„Výborně,“ zvolal Zuckerman. „Budu mít čas všechno připravit. To bylo pro nás oba šťastné setkání, že ano?“

„Oui. Sans doute.“

„Na naše dobrodružství.“ Profesor pozvedl skleničku.

Tracy zvedla svoji a pronesla připitek: „Ať všechno dopadne tak dobře, jak tuším.“

Přitukli si. Tracy se podívala přes místnost a strnula. U stolu v rohu seděl Jeff Stévens a díval se na ni s pobaveným úsměvem.

Byla s ním přitažlivá žena, ověšená šperky.

Jeff Tracy pokynul a ona se usmála. Vzpomněla si, že ho naposledy viděla u zdi zámku hraběte de Matigny, když měl vedle sebe toho směšného psa. To byl bod pro mne, pomyslela si Tracy šťastně.

„Jestliže mi prominete,“ řekl Zuckerman, „mám moc práce. Zůstanu s vámi v kontaktu.“ Tracy mu vznešeně podala ruku, on ji políbil a odešel.

„Vidím, že vás váš přítel opustil, a nechápu proč. Jako blondýna vypadáte báječně.“

Tracy vzhledla. U jejího stolu stál Jeff. Sedl si na židli, kterou před chvílí uprázdnil Adolf Zuckerman.

„Gratuluji,“ řekl Jeff. „To u de Matignyho bylo velmi vtipné.“

Čistá práce.“

„Od vás je to opravdové uznání, Jeffe.“

„Stojíte mě moc peněz, Tracy.“

„Na to si zvyknete.“

Hrál si se skleničkou, která stála před ním. „Co chtěl profesor Zuckerman?“

„Vy ho znáte?“

„Dalo by se to tak říct.“

„No... jen se chtěl se mnou napít.“

„A vyprávět vám o svém potopeném pokladu?“

Tracy zpozorněla. „Jak to víte?“

Jeff se na ni překvapeně podíval. „Neříkejte mi, že jste mu na to skočila. Je to ten nejstarší trik na světě.“

„Tentokrát ne.“

„Chcete říct, že mu věříte?“

Tracy řekla škrobeně: „Nesmím o tom mluvit, ale profesor má náhodou nějaké důvěrné informace.“

Jeff nevěřicně pokyvoval hlavou. „Tracy, chce vás oškubat. Kolik chce, abyste investovala do toho potopeného pokladu?“

„To je jedno,“ řekla Tracy upjatě. „Je to moje věc a moje peníze.“

Jeff pokrčil rameny. „Správně. Ale pak neříkejte, že vás starý, dobrý Jeff nevaroval.“

„Není to snad proto, že máte o to zlato sám zájem?“

Rozhodil ruce v předstíraném zoufalství. „Proč mě pořád podezříváte?“

„To je jednoduché,“ odpověděla Tracy. „Nevěřím vám. Kdo byla ta žena s vámi?“

„Zuzana? Přítelkyně.“

„Samozřejmě bohatá.“

Jeff se líně usmál. „Myslím, že opravdu má nějaké peníze. Pokud s námi chcete zítra poobědvat, kuchař na její osmdesátimetrové jachtě, která kotví v přístavu, umí...“

„Děkuji. Ani by mě nenapadlo rušit vás při obědě. Co jí prodáváte?“

„To je osobní záležitost.“

„To určitě.“ Zaznělo to ostřeji, než zamýšlela.

Tracy se na něho dívala přes okraj skleničky. Opravdu je hrozně přitažlivý.

Má čisté*, pravidelné rysy, krásné šedé oči s dlouhými řasami a srdce zmije. Velmi chytré zmije.

„Přemýšlel jste někdy o tom, živil ^e pectivě?“ zeptala se Tracy.

„Pravděpodobně byste měl úspěch.“

Jeff byl šokován. „Co? A vzdát se toho všeho? Musíte si dělat legraci!“

„Byl jste vždycky podvodníkem“

„Podvodníkem? Já jsem odmAft“.

„Jak jste se stal tím - hm - podnikatelem?“

„Utekl jsem z domova, když mi bylo čtrnáct, a dal jsem se k lunaparku.“

„Ve čtrnácti?“ Bylo to poprvé, kdy Tracy mohla nahlédnout pod tu blazeovanou, okouzující slupku.

„Byla to dobrá škola. Naučil jsem se umět si se vším poradit.“

Když přišla ta krásná válka ve Vietnamu, dal jsem se k Zeleným baretům a tam jsem doplnil své vzdělání.

Myslím, že hlavní věc, které jsem se naučil, bylo to, že válka je ten největší podvod. Proti tomu jsme vy i já pouzí amatéři.“

Najednou změnil téma. „Máte ráda pelotu?“

„Pokud to vy prodáváte, tak ne.“

„To je hra, obdoba jai alai. Mám na dnešní večer dva lístky a

Zuzaně se to nehodí. Chtěla byste jít?“

Tracy zjistila, že říká ano.

Večeřeli v malé restauraci na náměstí, kde měli místní víno a co/i-/ d'e canard d fmV - pečenou kachnu ve vlastní šťávě s pečenými brambory a česnekem. Bylo to výborné.

„To je specialita domu.“ řekl Jeff Tracy.

Hovořili o politice, o knihách a o cestování. Tracy zjistila, že

Jeff zná překvapivě mnoho věcí.

„Když se musíte starat sám o sebe od čtrnácti let,“ řekl jí Jeff.

„učíte se rychle. Nejdříve zjistíte, co motivuje vás, pak zjistíte, co motivuje ostatní lidi. Ta podvodná hra je jako jiu jitsu. V jiu jitsu využíváte síly protivníka k tomu, abyste nad ním zvítězil. Při podvodech používáte jeho chamtivosti. Vy uděláte první tah a on za vás udělá zbytek práce.“

Tracy se usmála a přemýšlela, jestli Jeli ví, jak jsou si podobní. Byla s ním ráda, avšak byla si jistá, že kdyby měl příležitost, neváhal by ji podvést. Je to muž, na kterého si člověk musí dávat pozor, a ona se bude mít na pozoru.

Fronton, kde se hrála pelota, byla velká venkovní aréna velikosti fotbalového hřiště vysoko v biarritzkých kopcích.

Na každém konci kurtu byla obrovská zelená betonová stěna s hrací plochou uprostřed. Po obou stranách hřiště stály čtyři řady kamenných lavic. Při setmění se rozsvítily reflektory. Když Tracy s Jeffem přišli, byly ochozy téměř plné, nacpané fanoušky. Obě mužstva zahájila hru.

Hráči obou mužstev střídavě vrhali míč proti betonové stěně a chytali odražené míče do dlouhých úzkých košíků, připoutaných k pažím. Pelota je rychlá, nebezpečná hra.

Když některý z hráčů chybil míč, obecenstvo pískalo.

„Berou to opravdu vážně,“ komentovala to Tracy.

„Na tuto hru se uzavírají vysoké sázky. Baskové jsou národem hráčů.“

Přicházeli další diváci a lavice začaly být přeplněné. Tracy cítila, že ji dav tlačí k Jeffovi. Pokud si byl vědom jejího těla přitisknutého k jeho, nedával to znát.

Tempo a náruživost hry se zvyšovaly s přibývajícím časem a řev diváků zněl do noci.

„Je to tak nebezpečné, jak to vypadá?“ ptala se Tracy.

„Míč letí vzduchem rychlostí téměř sto šedesát kilometrů za hodinu, baronko. Pokud vás uhodí do hlavy, jste mrtvá.“

Ale hráči se málokdy netrefí.“ Nepřítomně jí pohladil ruku, s očima upřenými na hru.

Hráči byli zkušení, pohybovali se ladně, kontrolovali každý svůj pohyb. Avšak uprostřed hry zničehonic jeden hráč udeřil míčem o stěnu ve špatném úhlu a smrtelný míč letěl přímo k lavici, kde seděla Tracy s Jeffem. Diváci se kryli.

Jeff uchopil Tracy, povalil ji na zem a přikryl ji švy m tě lem. Slyšeli, jak míč sviští přímo nad jejich hlavami a naráží do postranní zdi. „I racy ležela na zemi a cítila na sobě Jeffovo pevné tělo. Obličeje měli těsně u sebe.“

Chvilku ji držel, pak se postavil a pomohl jí na nohy. Najednou byli oba v rozpacích.

„Myslím, že na jeden večer už bylo toho v./rušení dost,“ řekla

Tracy. „Chtěla bych se vrátit do hotelu, prosím.“

Rozloučili se v hale.

„Dnešní večer se mi moc líbil,“ řekla Tracy Jeffovi. Myslela to vážně.

„Tracy, vy přece nechcete doopravdy pokračovat v tom bláznivém

Zuckermanově plánu na vyzvednutí potopeného pokladu?“ „Ale ano, chci.“

Dlouho se na ni díval. „Pořád si ještě myslíte, že mám na to zlato zálusk?“

Podívala se mu do očí. „A ne snad?“

Jeho obličej ztvrdl. „Hodně štěstí.“

„Dobrou noc, Jeffe.“

Tracy se dívala, jak se obrací a vychází z hotelu. Zřejmě byl na cestě za Zuzanou. Chudák ženská.

Recepční řekl: „Dobrý večer, paní baronko. Máte tady vzkaz.“

Byl od profesora Zuckermana.

Adolf Zuckerman měl problém. Velký problém. Seděl v kanceláři

Armanda Grangiera a byl tak vyčerpán z toho, co se dělo, že zjistil, že se připočůral. Grangier byl majitelem ilegálního kasina, umístěného v soukromé vile na Rue de Frias 123.

Grangierovi bylo jedno, jestli je městské kasino zavřené nebo ne, protože klub na Rue de Frias byl vždycky plný

bohatých zákazníků.

Na rozdíl od kasin kontrolovaných státem zde byly sázky neomezené, a tak sem náruživí hráči chodili hrát ruletu, chemin de fér a kostky. Grangierovými zákazníky byli arabští princí, anglická šlechta, orientální obchodníci a hlavy afrických států.

Spoře oděné mladé dámy kroužily po místnosti a přijímaly objednávky na šampaňské či whisky, které se podávaly zdarma.

Armand Grangier se již dávno poučil, že bohatí lidé, více než kterákoli jiná třída, rádi dostávají něco zadarmo. Grangier si mohl dovolit rozdávat nápoje. Jeho ruleta i karetní hry byly zfalšované.

Klub byl obvykle plný krásných mladých žen, doprovázených movitými staršími pány, a dříve či později se tyto ženy cítily přitahovány ke Grangierovi. Byl miniaturou muže, s perfektními rysy, vlahýma hnědýma očima a měkkými, smyslnými ústy. Měřil sto šedesát centimetrů a kombinace jeho vzhledu a malé postavy přitahovala ženy jako magnet. Grangier se choval ke všem se stejným, předstíraným obdivem.

„Jste neodolatelná, chérie, ale bohužel jsem bláznivě zamilován do někoho jiného.“

A byla to pravda.

Samozřejmě se ten někdo jiný měnil každý týden, neboť v Biarritzu byl nepřeborný výběr mladých mužů, a Grangier poskytl každému na chvíli místo na slunci.

Grangierovy styky s podsvětím a policií byly dost velké na to, aby mu umožnily provozovat kasino. Vypracoval se z roznašeče sázkových lístků pro místní mafii až na prodáváče drog, a nakonec se stal v Biarritzu vládcem svého vlastního léna. Ti, kdo se proti němu postavili, brzy poznali, jak nebezpečný dokáže ten malý mužíček být.

Armand Grangier teď vyslyšel Adolfa Zuckermana.

„Řekněte mi něco víc o té baronce, kterou jste umluvil, aby vrazila peníze do toho podvodu s potopenou lodí.“

Ze zlostného tónu Grangierova hlasu Zuckerman usuzoval, že se někde stala chyba, strašná chyba.

Polkl a řekl: „No, je to vdova, které manžel nechal spoustu peněz. Řekla, že na to dá sto tisíc dolarů.“ Zvuk jeho vlastního hlasu ho uklidnil a dával mu sílu pokračovat.

„Až dostaneme peníze, tak řekneme, že záchranná loď měla nehodu a že potřebujeme dalších padesát tisíc. A pak ještě sto tisíc -no, jako vždycky.“

Viděl výraz opovržení na obličeji Armanda Grangiera. „Je v tom nějaký problém, šéfe?“

„Problém je v tom,“ řekl Grangier ledově, „že mi právě volal jeden z mých hochů v Paříži. Dělal pro tu vaši baronku falešný pas. Jmenuje se Tracy Whitneyová a je to Američanka.“

Zuckermanovi náhle vyschlo v ústech. Olízl si rty. „Ale ona má opravdu zájem, šéfe.“

„Balle! Conneau! Je to podvodnice. Snažil jste se podvést podvodnici!“

„Tak proč souhlasila? Proč prostě neřekla ne?“

Hlas Armanda Grangiera byl jako led. „Nevím, profesore, ale zjistím to. A až to zjistím, pošlu tu dámu zaplavat si do zálivu.“

Z Armanda Grangiera si nikdo blázně dělat nebude. Teď zvedněte telefon. Řekněte jí, že váš přítel nabídl vložit do toho polovinu peněz, a že za ní přijde. Myslíte, že to zvládnete?“

Zuckerman řekl dychtivě: „Jistě, šéfe. Nedělejte si starosti.“

„Nedělám si starosti o sebe,“ řekl Armand Grangier pomalu. „Ale mám starost o vás, profesore.“

Armand Grangier neměl rád záhady. Báchorka o potopeném pokladu se užívala po staletí, ale oběti musely být důvěřivé. Nebylo zkrátka možné, aby se nějaký podvodník nechal nachytat. Tato záhada Grangierovi vrtala hlavou a chtěl tomu přijít na kloub.

A až to zjistí, předá tu ženskou Bruno Vicentovi. Vicente si moc rád pohraje se svými oběťmi, než je vyřídí.

Armand Grangier vystoupil z limuzíny před Hotel du Palais, vešel do haly a zamířil k Julesi Bergeracovi, bělovlasému Baskovi, který pracoval v hotelu od svých třinácti let.

„Jaké číslo má apartmá baronky Marguerite de Chantilly?“

Zaměstnanci měli přísný zákaz dávat komukoli čísla pokojů hostů, ale pro Armanda Grangiera to neplatilo. „Apartmá tři sta dvanáct, pane Grangiere.“ „Děkuji.“

„A pokoj tři sta jedenáct.“ Grangier se zastavil. „Co?“ „Baronka má také pokoj vedle apartmá.“ „Ano? A kdo v něm je?“

„Nikdo.“

„Nikdo? Jste si jistý?“

„Oui, monsieur. Má ho zamčený. Nařídila služkám, aby tam nechodily.“

Grangier se zamračil. „Máte univerzální klíč?“ „Samozřejmě.“ Bez váhání sáhl recepční pod pult pro univerzální klíč a podal ho

Armandu Grangierovi.

Jules se díval, jak jde Armand Grangier k výtahu. S někým, jako je Grangier, se člověk nedohaduje.

Když Armand Grangier došel ke dveřím barončina apartmá, našel je pootevřené. Otevřel je a vstoupil. Obývací pokoj byl opuštěný.

„Haló, je tu někdo?“

Ženský hlas z jiné místnosti zazpíval: „Jsem v koupelně. Za chvíli jsem u vás. Nalejte si něco k pití.“

Grangier se potuloval po apartmá. Znal ho, protože už léta zařizoval pro své přátele pobyt v tomto hotelu. Vešel do ložnice.

Na toaletce se nedbale povalovaly drahé šperky. „Ještě chvíli,“ ozval se hlas z koupelny. „Žádný spěch, paní baronko.“

Baroness mon cul! pomyslel si zlostně. Ať hraješ jakou chceš hru, chérie, obrátí se to proti tobě. Přešel ke spojovacím

dveřím do vedlejšího pokoje. Byly zamčené. Grangier vytáhl z kapsy univerzální klíč a odemkl dveře. Pokoj, do kterého vstoupil, byl zatuchlý. Recepční říkal, že v něm nikdo nebydlí. Tak na co ho potřebuje? Grangierovy oči upoutalo něco, co tam nepatřilo. Po zemi pokoje se plazila silná, černá elektrická šňůra a mizela ve vestavěné skříni. Dveře skříně byly maličko pootevřené, aby šňůra prošla. Grangier šel zvědavě ke skříni a otevřel ji.

Na drátě, nataženém přes skříň, byla kuličky na prádlo připevněna řada stodolarových bankovek. Na stolku pod psací stroj stál nějaký předmět, přikrytý látkovým krytem. Grangier látku zvedl.

Objevil malý tiskařský lis a v něm ještě mokrou stodolarovou bankovku. Vedle lisu byly prázdné listy papíru ve velikosti amerických bankovek a řezačka na papír. Na podlaze se válelo několik špatně uříznutých stodolarových bankovek.

Rozzlobený hlas za Grangierem se zeptal: „Co tady děláte?“

Grangier se otočil. Do pokoje vešla Tracy Whitneyová, s mokkými vlasy zabalenými v ručníku.

Armand Grangier tiše řekl: „Padělání peněz! Chtěla jste nám zaplatit padělanými penězi.“ Díval se na měnící se výraz jejího obličeje. Zapírání, uraženost a pak vzdor.

„Tak dobře,“ připustila Tracy. „Ale to by vůbec nevadilo. Nikdo je nerozezná od pravých.“

„Blbost!“ Bude to potěšení, zničit tuhle ženskou.

„Tyhle bankovky jsou stejně dobré jako zlato.“

„Opravdu?“ V Grangierově hlase bylo pohrdání. Stáhl několik vlhkých bankovek z drátu a prohlížel šije. Podíval se najednu stranu, pak na druhou, potom se díval pozorněji. Byly výborné.

„Kdo dělal matrice?“

„Co na tom záleží? Podívejte se, do pátku můžu mít těch sto tisíc hotových.“

Grangier se na ni udiveně díval. A když si uvědomil, co* si ona myslí, nahlas se zasmál. „Proboha,“ řekl, „vy jste opravdu pitomá. Žádný poklad neexistuje.“

Tracy se divila. „Jak to myslíte, že poklad neexistuje. Profesor

Zuckerman mi řekl...“

„A vy jste mu věřila? To je ostuda, paní baronko.“ Studoval bankovku, kterou držel v ruce. „Vezmu si to.“

Tracy pokrčila rameny. „Vezmete si jich, kolik chcete. Je to jen papír.“

Grangier shrábl hrst vlhkých bankovek. „Jak víte, že sem nepřijdou pokojské?“ zeptal se.

„Platím jim, aby sem nechodily. A když jsem pryč, zamykám šatnu.“

Je chladnokrevná, pomyslel si Armand Grangier. Ale to ji naživu neudrží.

„Neopouštějte hotel,“ nařídil. „Mám přítele, se kterým bych vás rád seznámil.“

Armand Grangier měl v úmyslu předat tu ženu Bruno Vicentovi okamžitě, avšak nějaký instinkt ho zadržel. Podíval se znovu na jednu z bankovek. Viděl už mnoho padělaných peněz, ale zdaleka nic tak dobrého. Ten, kdo dělal matrice, musel být génius. Papír vypadal jako pravý, čáry byly jasné a čisté. Barvy byly ostré a držely, i když byla bankovka ještě vlhká. Portrét Benjamina

Franklina byl naprosto dokonalý.

Ta mrcha má pravdu. Je těžké je rozeznat od pravých. Grangier by byl rád věděl, zda by bylo možné vydávat je za pravé bankovky.

Bylo to lákavé.

Rozhodl se, že s Brunem Vicentem ještě chvíli počká.

Příští den ráno Armand Grangier poslal pro Zuckermana a předal mu jednu z těch stodolarových bankovek. „Jděte do banky a vyměňte to za franky.“

„Jistě, šéfe.“

Grangier se za ním díval, jak spěchá z kanceláře. To bude

Zuckermanův trest za jeho hloupost. Bude-li zatčen, nikdy se neodváží říct, od koho dostal tu padělanou bankovku, pokud chce zůstat naživu. Ale jestli ji úspěšně udá... Uvidím, pomyslel si

Grangier.

Za patnáct minut se Zuckerman vrátil do kanceláře. Vysázel na stůl francouzské franky v hodnotě sta dolarů. „Ještě něco, šéfe?“

Grangier hleděl na franky. „Měl jste nějaké potíže?“

„Potíže? Ne. Proč?“

„Teď půjdete zpátky do stejné banky,“ nařídil Grangier, „a řeknete jim...“

Adolf Zuckerman vešel do haly Banque de France a přistoupil k pracovnímu stolu ředitele. Tentokrát Zuckerman věděl o nebezpečí, ale dával mu přednost před Grangierovým hněvem.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se ředitel.

„Ano.“ Pokoušel se zakrýt svou nervozitu. „Víte, včera večer jsem hrál poker s nějakými Američany, které jsem potkal v baru.“

Odmíchl se.

Bankovní ředitel moudře pokýval hlavou. „A vy jste prohrál a teď potřebujete půjčku?“

„Ne,“ řekl Zuckerman. „Vyhral jsem. Ale ti muži nevypadali moc poctivě.“ Vytáhl dvě stodolarové bankovky. „Bojím se, že by mohly být falešné.“

Zuckerman zadržel dech, když se ředitel banky naklonil a vzal bankovky do svých baculatých rukou. Pozorně je prohlédl, nejdříve po jedné straně, pak po druhé, potom je podržel proti světlu.

Podíval se na Zuckermana a usmál se. „Měl jste štěstí, monsieur.“

Ty bankovky jsou pravé.“

Zuckerman si vydechl. Díky Bohu! Všechno bude v pořádku.

„Žádný problém, šéfe. Řekl, že jsou pravé.“ To bylo lepší, než čekal. Armand Grangier chvilku přemýšlel, v hlavě už měl napůl hotový plán. „Jděte pro baronku.“

Tracy seděla v kanceláři Armanda Grangiera a hleděla na něho přes psací stůl z doby císařství.

„Staneme se společníky,“ informoval ji.

Tracy se začala zvedat. „Nepotřebuji společníka a... „

„Sedněte si.“

Podívala se Grangierovi do očí a posadila se.

„Biarritz je moje město. Jestli se pokusíte udát jedinou z těch bankovek, zavřou vás, než se otočíte. Comprenez-vous?

Pěkným ženským se ve vězení stávají ošklivé věci. Beze mne se tady nemůžete ani pohnout.“

Studovala ho. „Takže si od vás kupuji ochranu?“

„Chyba. Kupujete si ode mne život.“

Tracy mu věřila.

„Teď mi řekněte, kde jste sehnala ten tiskařský lis.“

Tracy váhala a Grangier se s potěšením díval na její vnitřní boj.

Vzdávala se.

Řekla váhavě: „Koupila jsem ho od jednoho Američana, který žije ve Švýcarsku. Byl dvacet pět let rytcem v mincovně Spojených států. Když měl odejít do důchodu, nastaly nějaké problémy s jeho penzí a on ji nikdy nedostal. Cítil se ošizený, a tak, aby se pomstil, propašoval ven několik matric stodolarových bankovek, které měly být zničeny. A pomocí svých kontaktů získal papír, na kterém ministerstvo financí tiskne bankovky.“

To je vysvětlení, pomyslel si Grangier vítězně. Proto ty bankovky vypadají tak dobře. Jeho vzrušení rostlo. „Kolik peněz je možné na tom lisu udělat za den?“

„Jenom jednu bankovku za hodinu. Každou stranu je třeba chemicky...“

Přerušil ji. „Neexistuje větší lis?“

„Ano. Má jeden, na kterém lze vyrobit padesát bankovek za osm hodin - pět tisíc dolarů za den, ale chce za něj půl milionů dolarů.“

„Kupte ho,“ řekl Grangier.

„Nemám půl milionu dolarů.“

„Já ano. Kdy můžete ten lis dostat?“

Řekla neochotně: „No, já nevím, ale kdybych...“

Grangier zvedl telefon a řekl: „Luisi, chci pět set tisíc dolarů ve francouzských francích. Vezmi, co máme v sejfu, a zbytek z banky. Přines mi to do kanceláře. Vité!“

Tracy nervózně vstala. „Raději půjdu a... „

„Nikam nepůjдете.“

„Opravdu bych měla...“

„Sedněte si a buďte zticha. Přemýšlím.“

Má obchodní společníky, kteří budou chtít podíl na té akci, avšak co oči nevidí, to srdce nebolí, rozhodl se Grangier.

Koupí si ten velký lis pro sebe a vrátí to, co si půjčil z pokladny kasina, v penězích, které si natiskne. Potom řekne Brunovi Vicentovi, aby vyřídil tu ženskou. Nemá ráda společníky.

On, Armand Grangier, také ne.

Za dvě hodiny tu byl pytel s penězi. Grangier řekl Tracy:

„Vystěhujete se z hotelu Palais. Mám v kopcích dům, který stojí o samotě. Zůstanete tam, dokud tu operaci nezorganizujeme.“

Přistrčil k ní telefon. „Teď zavolejte svému příteli ve Švýcarsku a řekněte mu, že koupíte ten velký lis.“

„Mám jeho telefonní číslo v hotelu. Zavolám mu odtamtud. Dejte mi adresu vašeho domu a já mu řeknu, ať tam lis pošle.“

„Non!“ řekl Grangier. „Nechci zanechat stopy. Vyzvednu to na letišti. Promluvíme si o tom dnes při večeři. Přijdu v osm hodin.“

Mohla jít. Tracy vstala.

Grangier pokynul směrem k pytli. „Dejte pozorná peníze. Nechci, aby se jim něco stalo - nebo vám.“

„Nic se nestane,“ ujistila ho Tracy.

Líně se usmál. „Já vím. Profesor Zuckerman vás doprovodí do hotelu.“

V limuzíně oba mlčeli, pytel peněz ležel mezi nimi a oba byli pohroužení do svých vlastních myšlenek. Zuckerman si nebyl jistý, co se stalo, ale měl dojem, že pro něj to bude dobré. Klíčem je ta žena. Grangier mu nařídil, aby na ni dával pozor, a on to udělal.

Armand Grangier měl ten večer vynikající náladu. Teď už bude zařízena ta věc s velkým lisem. Ta ženská říkala, že tiskne pět tisíc dolarů za den, ale Grangier měl lepší plán. Lis bude pracovat ve směnách čtyřadvacet hodin denně. To dělá patnáct tisíc dolarů za den, více než sto tisíc za týden, milion dolarů každých deset týdnů. A to je jenom začátek. Dnes večer se dozví jméno rytce a dojedná s ním dodání více strojů. Jeho bohatství nebude mít hranic.

Přesně v osm hodin zahrnula Grangierova limuzína před vjezd Hotel du Palais a Grangier vystoupil z vozu. Když vešel do haly, viděl s uspokojením, že Zuckerman sedí u vchodu a pozorně sleduje dveře.

Grangier přistoupil k recepci a řekl: „Julesi, řekněte baronce de Chantilly, že jsem tady. Ať přijde do haly.“

Recepční se na něj podíval a řekl: „Ale paní baronka odjela, pane

Grangiere.“

„Mýlíte se. Zavolejte jí.“

Jules Bergerac byl v úzkých. Není zdravé se pít s Armandem

Grangierem. „Sám jsem ji odbavoval.“

Impossible. „Kdy?“

„Krátce potom, co se vrátila do hotelu. Požádala mě, abych jí přinesl účet nahoru, že zaplatí v hotovosti.“

Armand Grangier rychle přemýšlel. „V hotovosti? Ve francouzských francích?“

„Ano, pane.“

Grangier se zoufale zeptal: „Vzala si s sebou něco ze svého apartmá? Nějaké balíky nebo krabice?“

„Ne. Říkala, že si pro zavazadla pošle později.“

Takže sebrala peníze a jela si do Švýcarska pro velký lis sama.

„Zaveďte mě do jejího apartmá. Rychle!“

„Ano, monsieur Grangier.“

Jules Bergerac vzal z přihrádky klíč a spěchal s Armandem

Grangierem k výtahu.

Když šel Grangier kolem Zuckermana, zasyčel: „Proč tady sedíte, vy idiote? Je pryč!“

Zuckerman se na něho nechápavě podíval. „Nemůže být pryč. Nesešla do haly. Dával jsem na ni pozor.“

„Dával jsem pozor,“ opakoval po něm Grangier. „Dával jste pozor na jeptišku, starou, šedovlasou paní nebo na pokojskou, jak vychází služebním vchodem?“

Zuckerman se zatvářil udiveně. „Proč bych to dělal?“

„Jděte zpátky do kasina,“ utrlh se na něj Grangier. „Vyřídím si to s vámi později.“

Apartment vypadalo stejně, jako když ho Grangier viděl naposledy.

Spojovací dveře do sousedního pokoje byly otevřené. Grangier rychle vešel, spěchal k šatníku a prudce otevřel dveře. Tiskařský lis tam ještě byl. Díky Bohu. Ta Whitneyová měla příliš naspěch, než aby si ho vzala s sebou. V tom udělala chybu. A není to její jediná chyba, pomyslel si Grangier. Okradla ho o pět set tisíc dolarů a to mu zaplatí. Nechá policii, aby ji chytila a dala do vězení, kde na ni budou moct jeho lidé. Přinutí ji, aby mu prozradila jméno rytce, a pak ji umlčí nadobro.

Armand Grangier vytočil číslo policejního komisařství a chtěl mluvit s inspektorem Dumontem. Ten tři minuty vážně mluvil do telefonu a pak řekl: „Hned tam budu.“

O patnáct minut později se objevil jeho přítel inspektor, doprovázený mužem s bezpohlavní postavou a s jedním z nejošklivějších obličejů, jaké kdy Grangier viděl. Jeho čelo vypadalo, jako by chtělo vyskočit z obličeje, a hnědé oči, téměř skryté za silnými brýlemi, měly pronikavý pohled šilence.

„Tohle je monsieur Daniel Cooper,“ řekl inspektor Dumont. „Pan

Grangier Pan Cooper se také zajímá o tu ženu, o které jste mi telefonoval.“

Cooper promluvil. „Zmínil jste se inspektoru Dumontovi, zeje zapletena do nějaké padělatelské operace.“

„Vraiment. V tomto okamžiku je na cestě do Švýcarska. Můžete ji sebrat na hranicích. Mám tu proti ní všechny důkazy, které potřebujete.“

Vedl je ke skříni, a Daniel Cooper s inspektorem Dumontem se podívali dovnitř.

„To je lis, na kterém tiskla peníze.“

Daniel Cooper šel ke stroji a pozorně si jej prohlédl. „Tiskla peníze na tomto stroji?“

„Už jsem vám to řekl,“ odsekl Grangier. Vytáhl z kapsy bankovku.

„Podívejte se. Tohle je jedna z bankovek, které mi dala.“

Cooper šel k oknu a prohlédl bankovku proti světlu. „Tohle je pravá bankovka.“

„Jenom tak vypadá. Protože používala ukradené matrice, které jí prodal rytec, jenž kdysi pracoval ve státní mincovně ve Filadelfii. Tiskla ty bankovky na tomhle lisu.“

Cooper řekl hrubě: „Jste hlupák. Je to obyčejný tiskařský lis.

Na tom můžete tisknout tak akorát hlavičky na dopisní papíry.“

„Hlavičky?“ Místnost se s ním začala točit.

„Vy jste opravdu uvěřil té bajce o stroji, který proměňuje papír na pravé dolarové bankovky?“

„Říkám vám, že jsem ji viděl na vlastní oči.“ Grangier se zarazil. Co viděl? Několik mokrých stodolarových bankovek pověšených k sušení, čistý papír a řezačku. Obrovitost podvodu mu začala docházet. Neexistovala žádná padělatelská operace, ve

Švýcarsku nečekal žádný rytec. Tracy Whitneyová nikdy nevěřila té báčorce o potopené lodi s pokladem. Ta děvka využila jeho vlastního plánu jako návnady a připravila ho o půl milionu dolarů. Jestli se o tom někdo dozví...

Oba muži se na něho dívali.

„Chceš podat žalobu, Armande?“ zeptal se inspektor Dumont.

Jak by mohl? Co by řekl? Že byl okraden, když chtěl financovat padělatelskou operaci? A co řeknou jeho společníci, až se dozvědí, že ukradl půl milionu dolarů jejich peněz a přišel o ně?

Najednou dostal strach.

„Ne. Nechci podat žalobu.“ V jeho hlase byla panika. Afrika, pomyslel si Armand Grangier. V Africe mě nikdy nenajdou.

Daniel Cooper si myslel: Příště. Dostanu ji příště.

Tracy navrhla Guntheru Hartogovi, aby se setkali na Mallorce.

Tracy ten ostrov milovala. Bylo to opravdu malebné místo. „Kromě toho,“ řekla Guntherovi, „to kdysi bylo útočiště pirátů. Budeme se tam cítit jako doma.“

„Bylo by lepší, kdyby nás spolu neviděli,“ nadhodil.

„Zařídím to.“

Začalo to Guntherovým telefonátem z Londýna. „Mám pro vás něco zcela výjimečného, Tracy. Myslím, že to i pro vás bude opravdu tvrdý oříšek.“

Příští ráno letěla Tracy do Palmy, hlavního města Mallorky.

Vzhledem k červenému oběžníku interpolu byl její odlet z

Biarritzu a její přilet na Mallorku hlášen místním úřadům.

Když se Tracy nastěhovala do královského apartmá v hotelu Soñ

Vida, byl ustaven tým, který ji měl sledovat čtyřicet hodin denně.

Policejní velitel Ernesto Marze v Palmě hovořil s inspektorem

Trignantem z Interpolu.

„Jsem přesvědčen,“ řekl Trignant, „že Tracy Whitneyová je tím jednočlenným zločineckým gangem.“

„Tím hůř pro ni. Pokud spáchá na Mallorce zločin, zjistí, že naše spravedlnost je rychlá.“

Inspektor Trignant řekl: „Monsieur, ještě je tu jedna věc,“

„Si?“

„Budete mít amerického návštěvníka. Jmenuje se Daniel Coopers.“

Detektivům, kteří sledovali Tracy, se zdálo, že má zájem jenom o pamětihodnosti. Sledovali ji na cestě kolem ostrova, při návštěvě kláštera svatého Františka, rázovitého hradu Bellver a pláže Illetas. Byla na býčích zápasech v Palmě a povečeřela sobrasadas a camaiot na Plaza de la Raine. Vždycky byla sama.

Dělala výlety na Formentor, Valldemosa a La Granja, a navštívila továrnu na perly v Manacor.

„Nadá,“ hlásili detektivové Ernestu Marzovi. „Je tady jako turistka, pane veliteli.“

Do kanceláře vstoupila velitelova sekretářka. „Je tu nějaký

Američan. Señor Daniel Cooper.“

Velitel Marze měl mnoho amerických přátel. Měl rád Američany a měl takový dojem, že přes to co mu řekl inspektor Trignant, bude mít rád i Daniela Coopera.

Mýlil se.

„Jste idioti. Všichni,“ řekl Daniel Cooper. „Samozřejmě, že tu není jako turistka. Má něco v úmyslu.“

Velitel Marze jen stěží ovládl svůj vztek. „Señore, vy sám jste říkal, že cíle slečny Whitneyové jsou vždycky velmi okázalé, že ráda dělá nemožné. Zkontroloval jsem si to, pane Coopere. Na

Mallorce není nic, co by mohlo přitahovat talent seňority

Whitneyové.“

„Setkala se s někým... mluvila s někým?“

Ten urážlivý tón toho ojetě! „Ne. S nikým.“

„Určitě se má s někým setkat,“ řekl Daniel Cooper kategoricky.

Konečně vím, řekl si velitel Marze, co znamená Ošklivý Američan.

Na Mallorce je dvě stě objevených jeskyní, ale nejzajímavější ze všech jsou Cuevas del Drach, „Dračí jeskyně“, blízko Porto

Cristo, hodinu cesty z Palmy. Prastaré jeskyně sahají hlukoko pod zem, mají obrovské klenby a jsou plné stalagmitů a stalaktitů.

Panuje v nich hrobové ticho, rušené jen občasným zvukem vířících podzemních proudů. Voda je podle hloubky zelená, modrá nebo bílá.

Jeskyně jsou pohádkovou zemí v barvě slonové kosti, nekonečnou řadou labyrintů, matně osvětlených řídce rozmístěnými reflektory.

Nikdo nesmí do jeskyně bez průvodce, avšak od okamžiku, kdy se ráno otevrou, jsou jeskyně celý den plné turistů.

Tracy si vybrala na návštěvu jeskyní sobotu, kdy je zde největší nával, kdy jsou jeskyně plné turistů ze všech zemí světa. Koupila si vstupenku u pokladny a zmizela v davu. Daniel Cooper a dva muži velitele Marze byli těsně za ní.

Průvodce vodil návštěvníky po úzkých kamenných chodbičkách, kluzkých od vody kapající ze stalaktitů nahoře.

Ukazovaly dolů jako žalující prsty kostlivců.

V jeskyních jsou místa, kde mohou návštěvníci sestoupit z chodniček a obdivovat vápencové formace vypadající jako obrovštíptáci, nebo jako podivná zvířata či stromy. Mezi spoře osvětlenými místy jsou tmavé prostory, a v jednom z nich Tracy zmizela.

Daniel Cooper spěchal vpřed, ale nebyla v dohledu. Tlak davu, sestupujícího po schodech, mu znemožnil ji najít.

Nedalo se zjistit, je-li před ním nebo za ním. Něco tady plánuje, řekl si

Cooper. Ale jak? Kde? Co?

V nejnižším bodě jeskyní, proti Velkému jezeru, je římský amfiteátr. Stojí tu řady kamenných lavic pro publikum, které se přichází podívat na představení, začínající každou hodinu.

Návštěvníci zaujímají svá místa potmě a čekají, až podívaná začne.

Tracy odpočítala desátou řadu lavic a dvacáté sedadlo v řadě.

Muž, který seděl na sedadle číslo dvacet jedna, se k ní obrátil.

„Nějaké problémy?“

„Ne, Gunthere.“ Nahnula se k němu a políbila ho na tvář.

Něco pro ni měl a ona se k němu musela naklonit blíž, aby přes změť okolních hlasů slyšela, co říká.

„Myslel jsem si, že bude lepší, když nás spolu neuvidí, pro případ, že vás sledují.“

Tracy se rozhlédla po obrovské, tmavé jeskyni. „Tady jsme bezpeční.“ Zvědavě se na něho podívala. „Musí to být

něco důležitého.“

„To ano.“ Naklonil se k ní blíž. „Jeden bohatý zákazník chce za každou cenu získat jistý obraz. Je to Goya, obraz se jmenuje

Přístav. Tomu, kdo mu ho opatří, zaplatí půl milionu dolarů v hotovosti. Moje provize je mimo.“

Tracy se zamyslela. „Zkouší to ještě někdo jiný?“

„Budu upřímný. Ano. Podle mého názoru jsou vyhlídky na úspěch velmi malé.“

„Kde je ten obraz?“

„V muzeu Prado v Madridu.“

„Prado!“ Nemožné, prolétlo Tracy hlavou.

Nahnul se k ní velmi blízko, mluvil jí do ucha a nedbal na tlachání v plnící se aréně kolem nich. „Bude to chtít velkou vynalézavost.

Proto jsem si vzpomněl na vás, milá Tracy.“

„To mi lichotí,“ řekla Tracy. „Půl milionu dolarů?“

„Na ruku.“

Představení začalo a najednou bylo ticho. Pomalu se začaly rozsvěcovat neviditelné žárovky a obrovskou jeskyni naplnila hudba. Ve středu jeviště před sedícím obecním bylo velké jezero.

Za stalagmitem se objevila gondola, osvětlená skrytými reflektory. Ve člunu seděl harmonikář a naplnil vzduch melodickou serenádou, která se nesla přes vodu. Diváci se uneseně dívali, jak barevná světla protínají temnotu jako duha. Člun pomalu plul jezerem, nakonec zmizel a hudba slábla.

„Fantastické,“ řekl Gunther. „Stojí za to sem přijet jenom kvůli tomu.“

„Strašně ráda cestuji,“ řekla Tracy. „Víte, které město jsem vždycky chtěla vidět, Gunthere? Madrid.“

Daniel Cooper stál u vchodu a viděl, jak Tracy vychází. Byla sama.

Hotel Ritz na Plaza de la Lealtad v Madridu je považován za nejlepší hotel ve Španělsku.

Za více než století jeho existence v něm bydlelo a jedlo mnoho evropských monarchů. Spali tam prezidenti, diktátoři a miliardáři. Tracy toho o Ritzu slyšela tolik, zeji skutečnost zklamala. Hala byla vybledlá a ošumělá.

Náměstek ředitele ji doprovodil do apartmá, které si vyžádala,

411-412 v jižním křídle hotelu, na Calle Felipe V.

„Doufám, že vám to vyhovuje, slečno Whitneyová.“

Tracy přešla k oknu a podívala se ven. Přímě dole, přes ulici, bylo muzeum Prado. „To bude v pořádku, děkuji vám.“

Apartment bylo plné vřetivých zvuků silného provozu dole na ulici, ale umožňovalo to, co chtěla: pohled z ptačí perspektivy na

Prado.

Tracy si objednala do pokoje lehkou večeři a šla si brzy lehnout.

Když si vlezla do postele, zjistila, že spát v ní je moderní formou středověkého mučení.

Detektiv, konající službu v hale hotelu, byl o půlnoci vystřídán svým kolegou. „Neopustila pokoj. Myslím, že šla spát.“

V Madridu je Dirección General de Seguridad, policejní ústředí, umístěno na Puerta del Sol a zabírá celý blok.

Je to šedivá budova s červenými cihlami, zakončená věží s hodinami. Nad hlavním vchodem vlaje červenožlutá španělská vlajka a vždycky tam stojí strážník v šedé uniformě a hnědém baretu, se samopalem, obuškem, revolverem a pouty. Zde v ústředí se udržuje spojení s Interpolem.

Předchozího dne přišel X-D spěšný telegram pro Santiagu Rami-ra, policejního velitele Madridu. Informoval ho o brzkém přeletu

Tracy Whitneyové.

Velitel si přečetl poslední větu telegramu a zavolal inspektorovi

André Trignantovi do ústředí Interpolu v Paříži.

„Nerozumím vaší zprávě,“ řekl Ramiro. „Chcete na mně, abych poskytl veškerou spolupráci Američanovi, který ani není policistou? Z jakého důvodu?“

„Pane veliteli, myslím, že Daniel Cooper vám může být užitečný.

Rozumí Tracy Whitneyové.“

„Co je na tom k rozumnění?“ odvětil velitel. „Je zločinec. Možná důmyslný zločinec, ale španělská vězení jsou plná důmyslných zločinců. Nám neproklouzne.“

„Bon. A budete konzultovat s panem Cooperem?“

Velitel pronesl nabručeně: „Když říkáte, že může být užitečný, nemám námitky.“

„Merci, monsieur.“

„De nadá, señor.“

Velitel Ramiro, právě tak jako jeho protějšek v Paříži, neměl rád Američany. Pokládal je za nevychované, materialistické a naivní.

Tenhle, myslel si, může být jiný. Třeba se mi bude líbit.

Nenáviděl Daniela Coopera na první pohled.

„Přelstila policii v půlce Evropy,“ tvrdil Daniel Cooper, když vstoupil do velitelovy kanceláře. „A s vámi pravděpodobně udělá totéž.“

Velitel se jen stěží udržel. „Señore, nepotřebujeme, aby nás někdo poučoval. Señorita Whitneyová je pod dohledem od chvíle, kdy dnes ráno přiletěla na letiště Barajas. Ujišťuji vás, že když někdo upustí na ulici špendlík a ta vaše slečna Whitneyová ho zvedne, ocitne se ve vězení. Ještě neměla nikdy co dělat se španělskou policií.“

„Není tady proto, aby zvedala špendlíky na ulici.“

„Proč si myslíte, že je tady?“

„Nejsem si jistý. Jenom vám mohu říct, že to bude něco velkého.“

Velitel Ramiro řekl domýšlivě: „Čím větší, tím lepší. Budeme dávat pozor na každý její pohyb.“

Když se ráno Tracy probudila, omámená mučivým nočním spánkem v posteli navržené Tomášem de Torquemada, poručila si lehkou snídani a horkou černou kávu.

Šla k oknu s vyhlídkou na Prado. Byla to impozantní pevnost postavená z kamene a červených cihel, obklopená trávou a stromy.

Vpředu stály dva dórské sloupy a k přednímu vchodu vedlo dvojité schodiště. Na úrovni ulice byly dva postranní vchody. Před vchodem byly seřazeny školní děti a turisté z mnoha zemí. Přesně v deset hodin otevřeli strážci dvojce přední dveře a návštěvníci začali proudit dovnitř otáčecími dveřmi uprostřed a dvěma průchody po straně, na úrovni přízemí.

Zazvonil telefon. Tracy to polekalo. Nikdo kromě Gunthera Hartoga přece neví, že je v Madridu. Zvedla sluchátko.

„Haló.“

„Buenos días, señorita. „Byl to známý hlas. „Volám z madridské obchodní komory. Dostal jsem pokyn, abych udělal všechno, aby se vám v našem městě líbilo.“

„Jak jste se dozvěděl, že jsem v Madridu, Jeffe?“

„Señorito, obchodní komora ví všechno. Jste tady poprvé?“

„Ano.“

„Bueno! V tom případě vám mohu ukázat několik zajímavých míst.

Jak dlouho tady budete, Tracy?“

To byla zvědavá otázka. „Nejsem si jistá,“ odpověděla lehce. „Jen tak dlouho, abych si to tu mohla prohlédnout a něco nakoupit. A co vy děláte v Madridu?“

„Totéž.“ Přízpůsobil se jejímu tónu. „Nákupy a prohlídka města.“

Tracy nevěřila na náhody. Jeff Stevens tu byl ze stejného důvodu jako ona: ukrást Přístav.

Zeptal se: „Jste volná na večeri?“

Byla to výzva. „Ano.“

„Výborně. Rezervuji stůl v Jockeyi.“

Tracy si docela určitě nedělala o Jeffovi iluze, avšak když vystoupila v hale z výtahu a viděla, jak tam stojí a čeká na ni, měla nerozumnou radost, že ho vidí.

Jeff vzal její ruku do své. „Fantástico, querida! Vypadáte skvěle.“

Oblékla se velmi pečlivě. Měla na sobě námořnicky modré šaty od

Valentina s ruským sobolem kolem krku, lodičky od Maud Frizon.

V ruce měla modrou kabelku od Hermese se znakem H.

Daniel Cooper, sedící u malého stolku v rohu haly nad skleničkou minerální vody Perrier, se díval, jak Tracy zdraví svého průvodce. Měl pocit nesmírné síly: Spravedlnost je moje, říká

Pán, a já jsem jeho meč a nástroj jeho pomsty. Můj život je pokání, a ty mi pomůžeš je vykonat. Potrestám tě.

Daniel Cooper věděl, že žádná policie na světě není dost chytrá na to, aby chytila Tracy Whitenyovou. Ale já ano, myslel si

Cooper. Patří mně.

Tracy se pro Daniela Coopera stala něčím víc než pouhým úkolem.

Byl jí posedlý. Nosil její fotografie a složku stále při sobě a v noci, než šel spát, nad nimi zamilovaně dumal.

Přijel do Biarritzu příliš pozdě na to, aby ji chytil a na

Mallorce mu proklouzla, ale teď interpol znovu zachytil její stopu a Cooper byl rozhodnut ji neztratit.

V noci se mu o Tracy zdálo. Byla nahá v obrovské kleci a prosila ho, aby ji pustil. Miluji tě, říkal, ale nikdy tě nepustím.

Jockey byla malá, elegantní restaurace na ulici Amador de los

Ríos.

„Výborně se tady jí,“ slíbil jí Jeff.

Vypadá dnes obzvlášť pěkně, pomyslela si Tracy. Bylo v něm vnitřní napětí, právě tak jako v ní, a ona věděla proč: jsou soupeři, jejich důvtip se utkává ve hře o vysokou sázku. Ale já vyhraji, myslela si Tracy. Já přijdu na to, jak ukrást ten obraz z Prada dřív než on.

„Kolují nějaké podivné pověsti,“ řekl Jeff.

Zaměřila na něho svou pozornost. „Jaké pověsti?“

„Slyšela jste někdy o Danielu Cooperovi? Je to velmi schopný vyšetřovatel pojišťoven.“

„Ne. Co je s ním?“

„Buďte opatrná. Je nebezpečný. Byl bych nerad, kdyby se vám něco stalo.“

„Nedělejte si starosti.“

„Ale já si dělám starosti, Tracy.“

Zasmála se. „O mne? Proč?“

Položil svou ruku na její a řekl nenuceně: „Záleží mi na vás.

Život je zajímavější, když jste nablízku, má lásko.“

Říká to tak přesvědčivě, myslela si Tracy. Kdybych ho tak dobře neznala, uvěřila bych mu.

„Objednejme si,“ řekla. „Mám hrozný hlad.“

V následujících dnech si Jeff a Tracy prohlíželi Madrid. Nikdy nebyli sami. Dva muži velitele Ramira je všude sledovali doprovázeni tím podivným Američanem. Ramiro dal Cooperovi povolení stát se členem sledovacího týmu z toho

prostého důvodu, aby se ho zbavil.

Ten Američan je loco, myslí si, že ta Whitneyová ukradne nějaký velký poklad policii rovnou před nosem. Qué ridículo! Tracy s Jeffem večeřeli v madridských klasických restauracích -Horcher, Principe de Viana, Casa Botín -, ale Jeff znal i místa, která turisté dosud neobjevili: Casa Paco, La Chuleta a El Lacón, kde on a Tracy měli k večeři vynikající místní jídla jako cocido madrileño a olla podrida. Potom chodili do malého baru, kde jedli vynikající tapas.

Ať šli kamkoli, Daniel Cooper a oba detektivové nikdy nebyli daleko za nimi.

Daniel Cooper, který je pozoroval z bezpečné vzdálenosti, byl zmaten úlohou, kterou v té hře hrál Jeff Stevens. Kdo je to?

Příští oběť? Nebo plánují něco společně?

Cooper si promluvil s velitelem Ramirem. „Jaké máte informace o Jeffu Stevensovi?“

„Nadá. Nemá záznam v rejstříku a je tady zapsán jako turista.

Myslím, že je to jenom společník, se kterým se tady ta dáma seznámila.“

Cooperovi říkal jeho instinkt něco jiného. Avšak nepronásledoval

Jeffa Stevense, nýbrž Tracy. Chci tě, Tracy.

Když se Tracy a Jeff jednou pozdě večer vrátili do Ritzu, Jeff doprovodil Tracy ke dveřím jejího pokoje. „Nepozvete mě k sobě na skleničku na dobrou noc?“ nadhodil.

Tracy byla téměř v pokušení mu vyhovět. Naklonila se a lehce ho políbila na tvář. „Myslete na mne jako na sestru, Jeffe.“

„Jaký je váš názor na incest?“

Ale ona už zavřela dveře.

O několik minut později jí telefonoval ze svého pokoje. „Chtěla byste se mnou zítra jet do Segovie? Je to nádherné staré město jen několik hodin jízdy od Madridu.

„Zní to lákavě. Děkuji za krásný večer,“ řekla Tracy. „Dobrou noc, Jeffe.“

Dlouho ležela s otevřenými očima, plná myšlenek, na které neměla právo. Už je to velmi dlouho, kdy měla citový vztah k nějakému muži. Charles ji těžce zranil a nechtěla být zraněna znovu. Jeff

Stevens je zábavný společník a ona nesmí dovolit, aby se stal něčím víc. Bylo by snadné se do něho zamilovat. A pošetilé.

Byla by to zkáza.

Legrace.

Tracy těžko usínala.

Výlet do Segovie byl vynikající. Jeff pronajal malé auto a vyjeli z města do krásné španělské země, plné vinic. Celý den je sledoval neoznačený vůz značky seat, ale nebyl to obyčejný vůz.

Seat je jediný automobil vyráběný ve Španělsku a je to oficiální auto španělské policie. Obyčejný model má pouze sto koňských sil, ale modely vyráběné pro Policía Nacional a Guardia Civil mají až sto padesát koní, takže nehrozilo nebezpečí, že Jeff a Tracy

Danielu Cooperovi a oběma detektivům uniknou.

Tracy s Jeffem přijeli do Segovie v době oběda a pojedli v rozkošné restauraci na hlavním náměstí, ve stínu dva tisíce let starého akvaduktu, postaveného Římany. Po obědě se potulovali středověkým městem, navštívili katedrálu Panny Marie a renesanční městskou radnici. Potom se jeli podívat na Alcázar, starou římskou pevnost, tyčící se na skalnatém výběžku nad městem, odkud byla úchvatná vyhlídka.

„Vsadím se, že kdybychom tu počkali dost dlouho, uviděli bychom dole na pláni Dona Quijota a Sancho Panzu,“ řekl Jeff.

Chvilku ho pozorovala. „Vy rád bojujete s větrnými mlýny, že?“

„To záleží na tvaru těch mlýnů,“ řekl tiše. Přiblížil se k ní.

Tracy ustoupila z okraje útesu. „Řekněte mi ještě něco o Segovii.“

A kouzlo bylo zlomeno.

Jeff byl nadšeným průvodcem, věděl mnoho o historii, archeologii a architektuře, a Tracy si musela stále připomínat, že je také podvodník. Byl to nejpříjemnější den, na jaký si Tracy mohla vzpomenout.

Jeden ze španělských detektivů, José Pereira, reptal. „Jedinou věc, kterou kradou, je náš čas. Jsou to jen dva zamilovaní lidé, cožpak to nevidíte! Jste si jistý, že něco plánuje?“

„Jsem si jistý,“ zavrčel vztekle Cooper. Byl překvapen svou vlastní reakcí. Chce přece jenom chytit Tracy Whitneyovou a potrestat ji, jak si zaslouží. Je to jen další zločinec, další úkol.

Avšak kdykoli vzal Jeff Tracy za ruku, pocítil Cooper zlostné bodnutí.

Když se Tracy a Jeff vrátili do Madridu, Jeff řekl: „Pokud nejste moc unavená, znám jedinečné místo na večeři.“

„To je báječné.“ Tracy nechtěla, aby ten den skončil. Věnuji si tento den, dnes chci být jako ostatní ženy.

Madridané večeři pozdě a jen málokterá restaurace otevírá večer před devátou. Jeff rezervoval na desátou hodinu stůl v Zalacáinu, elegantní restauraci s vynikající kuchyní a perfektní obsluhou.

Tracy si neobjednala moučník, ale vrchní číšník přinesl jemné lístkové pečivo. Něco tak dobrého ještě nejedla. Opřela se v židli, sytá a šťastná.

„To byla vynikající večeře, Jeffe. Děkuji vám.“ „Jsem rád, že se vám to líbilo. Tohle je místo, kam vodíme lidi, na které chceme udělat dojem.“

Dívala se na něho. „A vy na mne chcete udělat dojem, Jeffe?“

Zasmál se. „Samozřejmě. Počkejte, až uvidíte, co přijde dál.“ Dál přišla nenápadně vypadající bodega, zakouřená kavárna s několika stolky, plná španělských dělníků v kožených bundách u baru. Na jednom konci místnosti bylo tablado, trochu vyvýšené pódium, kde dva muži brnkali na kytary. Tracy a Jeff se posadili k malému stolku blízko pódia.

„Víte něco o flamenku?“ zeptal se Jeff. Musel zvýšit hlas, aby ho přes hluk od baru bylo slyšet.

„Jenom zeje to španělský tanec.“

„Původně cikánský. V drahých nočních klubech v Madridu můžete vidět imitaci flamenka, ale dnes uvidíte opravdové.“

Tracy se usmála nadšením v Jeffově hlase.

„Uvidíte klasické cuadro flamenco. To je skupina zpěváků, tanečníků a kytaristů. Nejdrívě vystupují společně, potom každý sám.“

Daniel Cooper se díval na Tracy a Jeffa od rohového stolu a přemýšlel, o čem tak živě diskutují.

„Je to velmi složitý tanec, protože všechno musí být sladěno -pohyby, hudba, kostýmy, rytmus ... „

„Jak to, že o tom tolik víte?“ zeptala se Tracy.

„Kdysi jsem znal tanečnici flamenka.“

To jsem si mohla myslet, řekla si Tracy.

Světla v bodeze zhasla a malé jeviště osvětlily reflektory.

Kouzlo započalo. Začalo to pomalu. Skupina umělců nedbale vystoupila na pódium. Ženy měly na sobě barevné sukně a blůzy, v krásných andalusských účesech vysoké hřebeny s květinami. Mužští tanečníci byli oblečeni do tradičních přiléhavých kalhot a vest, na nohou měli lesklé kožené polovysoké boty. Kytaristé hráli roztouženou melodii a jedna ze sedících žen zpívala španělsky.

Yo quería dejar

A mi amante,

Pero antes de que pudiera

Hacerlo, el mé abandonó

Y destrozó mi corazón.

„Rozumíte tomu, co říká?“ šeptala Tracy.

„Ano. Chtěla jsem opustit svého milence, ale než jsem to mohla udělat, opustil on mě a zlomil mi srdce.“

Doprostřed jeviště se postavila tanečnice. Začala jednoduchým zapateado, podupáváním, které se postupně zrychlovalo v rytmu hrajících kytar.

Rytmus se stále stupňoval a tanec nabýval formy smyslného násilí, byly to variace na kroky zrozené před staletími v cikánských jeskyních. Jak se zvyšovala intenzita a vzrušení hudby, která procházela klasickými figurami tance, od alegria, přes fandanguillo a zambra po seguriya, a frenetické tempo se stupňovalo, začaly se ozývat povzbudivé výkřiky od účinkujících, stojících po straně jeviště.

Výkřiky „Ole tu madre,“ „Ole tu santos,“ „Anda, anda,“ tradičníjaleosapiropos, povzbuzovaly tanečníky k ještě divočejšímu, frenetičtějšímu rytmu.

Hudba a tanec náhle ustaly, barem se rozlilo ticho. Potom vybuchl hlasitý potlesk.

„Je vynikající!“ zvolala Tracy. „Počkejte.“ řekla Jeff.

Doprostřed jeviště se postavila další žena. Měla tmavou, kastilskou krásu a vypadala nepřítomně, vůbec nevnímala obecenstvo. Kytary začaly hrát bolero. tesklivé a tiché, orientálně znějící canto. Připojil se k ní mužský tanečník, rozezněly se kastaněty v pravidelném, podmanivém rytmu.

Sedící účinkující se připojili k jaleo, tleskání, které doprovází tanec t'lamenka, a pravidelné údery dlaní doplňovaly hudbu a tanec, povznášely je. dodávaly jim na síle. až se celá místnost začala houpat ozvěnou zapateada, hypnotických úderů špičky, paty a celého chodidla, v nekonečných variacích tónů a rytmu.

Její tělo se vzdalovalo a přibližovalo v rostoucím šílenství touhy, milovala se šílenou, prudkou, živočišnou láskou, aniž by se dotkla, až dospěla k divokému, vášnivému vyvrcholení, které strhlo obecenstvo k nadšeným výkřikům. Světla zhasínala a opět se rozsvěcovala, dav bouřil a Tracy zjistila, že křičí s ostatními. Ke svému překvapení byla sexuálně vzrušená. Bála se podívat na Jeffa. Vzduch mezi nimi vibroval napětím. Tracy se podívala dolů na stůl, na jeho silné, opálené ruce a cítila, jak hladí její tělo, pomalu, rychle, naléhavě. Rychle ukryla ruce do klína, aby neviděl, jak se jí třesou.

Cestou zpátky do hotelu mluvila velmi málo. U dveří svého pokoje se k němu obrátila a řekla: „Byl to... „

Je!Tovy rty se ocitly na jejích. Její paže ho objaly a pevně přitiskly.

„Tracy... V“

Na rtech měla a/m a musela sebrat poslední zbytky vůle, aby řekla: „Jeffc, byl to dlouhý den. Jsem strašně ospalá.“

„Ach.“

„Myslím, že zítra zůstanu celý den v pokoji a budu odpočívat.“

Když odpovídal, byl jeho hlas klidný. „To je dobrý nápad. Asi udělám totéž.“

Ani jeden z nich tomu druhému nevěřil.

Příští den v deset hodin ráno stála Tracy v dlouhé frontě před vchodem do muzea Prado. Když se otevřely dveře, stál u turniketu který propouštěl návštěvníky po jednom, uniformovaný hlídač.

Tracy si koupila lístek a pohybovala se s davem, vcházejícím do rotundy. Daniel Cooper a detektiv Pereira byli kousek za ní.

Cooper začal pociťovat rostoucí vzrušení. Byl si jistý, že tu

Tracy Whit-neyová není jako pouhá návštěvnice. Ať má jakýkoli plán, tohle je začátek.

Tracy šla z místnosti do místnosti, kráčela sály plnými obrazy

Rubense, Tiziana, Tintoretta, Bosche, obrazů Domenikose

The-otokopulose, který se proslavil jako El Greco. Goyovy obrazy byla vystaveny ve zvláštní galerii v přízemí.

Tracy si všimla, že u vchodu do každé místnosti stojí uniformovaný hlídač, který má u lokte červený poplašný knoflík.

Věděla, že v okamžiku, kdy zazní poplach, uzavrou se hermeticky všechny východy z muzea a nebude možné uniknout.

Sedla si na lavičku uprostřed sálu Múz, plného vlámských mistrů osmnáctého století, a bloudila zrakem po podlaze.

Viděla kulaté výřezy po obou stranách dveří. To budou infračervené paprsky, které se zapínají v noci. V jiných muzeích, která Tracy navštívila, byli hlídači ospalí a znuďení; věnovali jen malou pozornost proudu tlachajících návštěvníků. Tady však byli hlídači pozorní. Fanatici poškozovali umělecká díla v muzeích na celém světě a muzeum Prado nechťelo nic riskovat.

V několika různých sálech si umělci postavili své malířské stojany a pilně kopírovali díla mistrů. Muzeum to dovolovalo, ale

Tracy si všimla, že hlídači na kopírující umělce bedlivě dohlíží.

Když byla Tracy hotová se sály v hlavním poschodí, sešla po schodech do přízemí, do expozice Francisca de Goyi.

Detektiv Pereira řekl Cooperovi: „Podívejte se. jen si to prohlíží. Ona... „

„Mýlíte se. Cooper se dal do běhu po schodech.

Tracy se zdálo, že výstava obrazů Goyi je ještě pečlivěji střežena než ostatní, a bylo také proč. Stěna za stěnou byly pokryty neuvěřitelnou, nadčasovou krásou a Tracy chodila od obrazu k obrazu, uchválena géniem toho člověka.

Goyův autoportrét, na kterém vypadal jako Pán středních let... nádherně barevný obraz Rodina Karla IV... Oblečená Mája a slavná Nahá

Mája.

A tady, vedle Sabatu čarodějnic, je Přístav. Tracy se zastavila,

Edívala se na obraz a srdce se jí rozbušilo. V popředí obrazu bylo několik krásně oblečených mužů a žen, stojících před kamennou zdí, zatímco v pozadí bylo zářivým oparem vidět rybářské bárky v přístavu a vzdálený maják. V levém dolním rohu obrazu byl

Goyův podpis.

To je její cíl. Půl milionu dolarů.

Tracy se rozhlédla. U vchodu stál hlídač. Za ním mohla Tracy dlouhou chodbou, vedoucí do jiných místností, vidět další hlídače. Dlouhou dobu tak stála a studovala Přístav. Když chtěla odejít, viděla ze schodů scházet skupinu turistů. Uprostřed nich byl Jeff Stevens. Tracy odvrátila hlavu a spěchala postranním východem ven, aby ji neviděl.

Bude to závod, pane Stevensi, a já ho vyhraji.

„Chce ukrást nějaký obraz z Prada.“

Velitel Ramiro se nedůvěřivě podíval na Daniela Coopera.

„Ca-gajón! Z Prada se nedá nic ukrást.“

Cooper řekl tvrdohlavě: „Byla tam celé dopoledne.“

„V Pradu nikdy nedošlo ke krádeži a nikdy nedojde. A víte proč?

Protože je to nemožné.“

„Nepokusí se o to obvyklým způsobem. Musíte střežit větrací šachty muzea, pro případ plynového útoku. Pokud hlídači pijí v práci kávu, musíte zjistit, odkud ji kupují a zda neexistuje možnost dát do ní drogy. Zkontrolujte pitnou vodu... „

Trpělivost velitele Ramira byla u konce. Bylo už tak dost strašné, že musel celý týden snášet toho hrubého, odporného Američana a že mrhal drahocennou pracovní silou sledováním Tracy

Whitneyové dvacet čtyři hodin denně, když Policia Nacional už tak měla snížený rozpočet. Ale teď, když mu ten precek říká, jak má řídit svou policejní organizaci, už to nemohl vydržet.

„Podle mého názoru je ta dáma v Madridu na dovolené. Odvolávám dohled.“

Cooper zůstal jako omráčený. „Ne! To nemůžete udělat. Tracy

Whitneyová je...“

Velitel Ramiro se vztyčil ve své plné výšce. „Laskavě mi přestaňte říkat, co mám dělat, seňore. A teď. pokud už mi nechcete nic říct. mě omluvte. Mám moc práce/

Cooper tam stál, pln zoufalství. „Rád bych tedy pokračoval sání.“

Velitel se usmál. „Abyste ochránil muzeum Prado před strašnou hrozbou té ženy? Samozřejmě, pane Cooper. Já se teď alespoň vyspím.“

Naděje na úspěch je velmi malá, řekl Gunther Hartog Tracy. Bude to vyžadovat velkou vynalézavost.

To je největší podhodnocení situace v tomto století, řekla si

Tracy.

Dívala se z okna svého apartmá dolů na střechu Prada se světlíky, v duchu si probírala všechno, co se o muzeu dozvěděla. Bylo otevřené od deseti hodin ráno do šesti hodin večer a během té doby bylo poplašné zařízení vypnuté, avšak u vchodu do každé místnosti stáli hlídači.

I kdyby se podařilo sejmut obraz ze zdi, pomyslela si Tracy, není možné ho dostat ven. Všechny balíčky se u dveří kontrolují.

Studovala střechu Prada a uvažovala o noční výpravě. Mělo to několik nevýhod. První byla dobrá viditelnost. Tracy viděla, jak se večer zapínají reflektory a zaplavují střechu světlem, takže byla viditelná na kilometry kolem. I kdyby se člověk nepozorovaně dostal do muzea, uvnitř budovy jsou infračervené paprsky a noční hlídači.

Prado se zdálo být neproniknutelné.

Co asi plánuje Jeff? Tracy si byla jistá, že se pokusí Goyu získat. Dala bych cokoli, abych se dozvěděla, co má v té své

mazané hlavě. Jednu věc však Tracy věděla určitě. Že nedopustí, aby se k obrazu dostal před ní. Musí něco vymyslet. Příští den ráno se vrátila do Prada.

Nic se nezměnilo, kromě tváří návštěvníků. Tracy se pozorně dívala po Jeffovi, avšak ten se neobjevil.

Tracy si myslela: Už zřejmě přišel na to, jak ten obraz ukradne. fgn parchant. Všechno ten svůj šarm na mě používal jen proto, aby odvrátil mou pozornost a znemožnil mi, abych obraz dostala první.

Potlačila zlost a nahradila ji jasnou, chladnou logikou.

Tracy šla znovu k obrazu Přístav a její oči bloudily po sousedních plátnech, bdělých hlídačích, amatérských malířích, sedících na stoličkách za malířskými stojany, po zástupech, proudících dovnitř a ven. Když se tak rozhlížela, náhle se jí rozbušilo srdce.

Už vím, jak to udělám!

: Telefonovala z veřejné telefonní budky na Gran Vía a Daniel

Cooper by byl dal svůj měsíční plat za to, aby se dozvěděl, komu telefonuje. Byl si jistý, že to byl mezistátní telefon a že telefonovala na náklady volaného, takže o tom nebude žádný záznam. Povšiml si jejich světle zelených, lněných šatů a nohou naboso. Aby se na ně muži mohli koukat, myslel si. Kurva.

Byl plný vzteku.

V telefonní budce končila Tracy rozhovor. „Musí být rychlý,

Gunthere. Budemít nato tak dvě minuty. Všechno závisí na rychlosti.“

Pro: J.J. Reynoldse

Od: Daniela Coopera

Věc: Tracy Whitneyová

Podle mého názoru je předmětná osoba v Madridu, aby provedla velký kriminální čin. Pravděpodobným cílem je muzeum Prado.

Španělská policie odmítá spolupracovat, avšak já osobně budu mít onu osobu pod dohledem a zadržím ji ve vhodné chvíli.

O dva dny později, v devět hodin ráno, seděla Tracy na lavičce v Retiru, krásném parku, probíhajícím středem Madridu, a krmila holuby. Retiro s jezerem, půvabnými stromy, dobře udržovaným trávníkem a miniaturními jevišti s představeními pro děti, přitahovalo Madridany jako magnet.

César Porretta, starší, šedovlasý muž s menším hrbem, kráčel parkem, a když došel k lavičce, posadil se vedle Tracy, otevřel papírový pytlík a začal házet drobký ptákům. „Buenos días, señorita. „

„Buenos días. Vidíte v tom nějaký problém?“

„Žádný, slečno. Potřebuji jen znát hodinu a datum.“

„To je ště nevím,“ řekla mu Tracy. „Brzy.

Usmál se bezzubým úsměvem. „Policie se zblázní. Nikdo se ještě o nic takového nepokusil.“

„Proto to vyjde,“ řekla Tracy. „Vzkážu vám.“ Hodila poslední drobek holubům a vstala. Kráčela pryč a její hedvábné šaty jí provokativně vlály okolo kolen.

Zatímco byla Tracy v parku s Césarem Porrettou, prohledal Daniel

Cooper její hotelový pokoj. Pozoroval z haly, jak vychází z hotelu a míří k parku. Neobjednala si nic L restaurace, a proto se Cooper domníval, že bude snídat venku. Dal si lhůtu třicet minut. Dostat se do jejího apartmá bylo jednoduché. Stačilo vyhnout se pokojským a použít paklíče. Věděl, co hledá. Kopii nějakého obrazu. Neměl tušení, jak chce Tracy provést výměnu, ale byl si jistý, že takový je její plán.

Prohledal apartmá rychle a odborně, nic mu neuniklo. Ložnici si nechal nakonec. Prohlédl skřín ve zdi, prozkoumal její šaty a pak prádelník. Otevřel zásuvky jednu po druhé. Byly plné spodních kalhotek, podprsenek a punčochových kalhot. Zvedl růžové spodní kalhotky, třel šije o tvář a představoval si v nich sladce vonící maso. Její vůně byla najednou všude. Vrátil prádlo na místo a rychle prohlédl ostatní zásuvky. Žádný obraz nenašel.

Cooper vešel do koupelny. Ve vaně byly kapky vody. Před chvílí tam leželo její tělo, přikryté teplou vodou, jako v děloze.

Cooper si představoval Tracy, jak tu leží nahá, jak se s jejími prsy mazlí voda, rozvlněná pohybem boků. Pocítil počínající erekci. Zvedl z vany mokrou zinku a přiložil ji ke rtům. Vanula z ní vůně jejího těla. Rozepnul si kalhoty, oťel zinku o vlhké mýdlo a začal se s ní třít, dívaje se při tom do zrcadla, do svých žhoucích očí.

O několik minut později vyšel tak tiše, jak přišel, a zamířil rovnou do blízkého kostela.

Když příští den ráno Tracy vyšla z hotelu Rit/, Cooper ji sledoval. Byla teď mezi nimi důvěrnost, která dříve neexistovala.

Znal jej vůni, viděl ji, jak se koupe. Pozoroval její nahé tělo, svíjející se v teple vodě. Teďmu úplně patří. Je jeho, aby ji mohl zničit. Pozoroval ji, jak chodí po Gran Vía, prohlíží si zboží v obchodech, a opatrně, aby ho nezahledla, za ní šel do velkého obchodního domu. Viděl, jak mluví s prodavačkou. Pak zamířila na toalety. Cooper stál bezmocně blízko dveří. To bylo jedno z míst, kam za ní nemohl.

Kdyby býval Cooper mohl dovnitř, byl by viděl, jak Tracy hovoří se silnou ženou středních let.

„Mañana, „ řekla Tracy, když si před zrcadlem upravovala rtěnkou rty. „Zítra ráno, v jedenáct hodin.“

Žena zavrtěla hlavou. „Ne, slečno. Nebude se mu to líbit. Nemohla jste si vybrat horší den. Zítra přijede lucemburský princ na státní návštěvu a noviny píší, že si chce prohlédnout Prado. V muzeu budou zvláštní bezpečnostní hlídky a policie.“

„Čím víc, tím lip. Zítra.“

Tracy vyšla ze dveří, žena se za ní dívala a mumlala: „La chuchá es loca ...

Královská společnost se měla objevit v Pradu přesně v jedenáct hodin dopoledne. Guardia Civil přehradila ulice kolem

Prada provazovými zátarasy. Vzhledem k tomu, že se ceremonie v královském paláci protáhla, objevil se průvod až před polednem.

Bylo slyšet sirény blížících se policejních motocyklů, doprovázejích kolonu půl tuctu černých limuzín k přednímu schodišti Prada.

U vchodu očekával Jeho Veličenstvo nervózní ředitel muzea, Kristián Machada.

Machada ráno celou budovu pečlivě prohlédl, aby se ujistil, zeje

L' všechno v pořádku. Hlídačům přikázal, aby dávali obzvláštní pozor. Ředitel byl na své muzeum pyšný a chtěl, aby na prince udělalo dobrý dojem.

Nikdy nevdá mít přátele na vysokých místech, myslel si Machada. ¡Quién sabe? Třeba mě pozvou na večeři s Jeho Veličenstvem dnes večer do královského paláce.

Kristiána Machadu pouze mrzelo, že nebylo možné zastavit hordy turistů, které se potulovaly kolem. Ale princova tělesná stráž a bezpečnostní stráž muzea se o princovu ochranu postarají.

Všechno bylo připraveno.

Královská prohlídka začala nahoře, v hlavním patře. Ředitel výmluvně přivítal Jeho Veličenstvo a doprovodil ho, následován ozbrojenými strážci, rotundou do místností, kde byli vystaveni španělsí malíři šestnáctého století: Juan de Juanes, Pedro Machuca, Fernando Yáñez.

Princ kráčet pomalu; vychutnával vizuální hostinu, která se mu nabízela. Byl mecenášem umění a měl opravdu rád malíře, kteří oživovali minulost a činili ji věčnou. Princ sám neměl malířské nadání, a když se tak rozhlížel po sálech, trochu záviděl malířům, kteří stáli za svými stojany a snažili se pochytit jiskru génia od mistrů.

Když si královský průvod prohlédl horní sály, řekl Kristián Machada pyšně: „A teď, když Vaše Veličenstvo dovolí, vás zavedu do expozice Goyi.“

Tracy strávila hrozně dopoledne. Když se princ neobjevil v Pradu v jedenáct hodin, jak bylo plánováno, začala propadat panice.

Všechny její plány byly načasovány na vteřinu, ale potřebovala prince, aby se podařily.

Chodila z místnosti do místnosti, pohybovala se s davem a snažila se neupoutat pozornost. Nepřijde, říkala si Tracy nakonec. Budu to muset odvolat. V tom okamžiku zaslechla z ulice zvuk blížících se sirén.

Z výhodného místa ve vedlejší místnosti pozoroval Tracy Daniel Cooper, který také slyšel sirény. Rozum mu říkal, že je nemožné ukrást z muzea obraz, avšak jeho instinkt mu říkal, že se o to

Tracy pokusí. A on instinktům věřil. Přiblížil se k ní a skrýval se přitom v davu. Chtěl ji mít pořád na očích.

Tracy byla v místnosti vedle sálu, v němž byl vystaven obraz

Přístav. Otevřenými dveřmi viděla hrbáče Césara Porretta, jak sedí za stojanem a kopíruje Goyovu Oblečenou Majů, která visela vedle Přístavu. Tři kroky od něj stál hlídač. V místnosti, kde byla Tracy, stála u svého stojanu malířka, která pozorně kopírovala Mlékačku i Bordeaux, pokoušejíc se zachytit zářivé hnědé a zelené odstíny Goyova plátna.

Do místnosti se nahrnula skupina japonských turistů, štěbetajících jako hejno exotických ptáků. Ted' řekla si Tracy. To byl okamžik, na který čekala. Srdce se jí rozbušilo tak silně, že měla strach, že to hlídač uslyší. Couvala před blížící se skupinou japonských turistů, směrem k malířce. Když se před ní jeden Japonec protáhl, Tracy upadla dozadu, jako by do ní strčil, a přitom narazila na umělkyni, která se rázem spolu se svým stojanem, plátnem a barvami ocitla na zemi.

„Hrozně mě to mrzí,“ zvolala Tracy zděšeně. „Ukažte, pomohu vám.“

Když se Tracy blížila k malířce, aby jí pomohla, zabořily se její podpatky do rozházených barev a rozmazaly je po podlaze. Daniel Cooper, který to všechno pozoroval, spěchal blíž, všechny smysly ve střehu. Byl si jistý, že Tracy právě udělala svůj první tah.

Přiběhl hlídač a volal: „¿Qué pasa? ¿Qué pasa?“ Příhoda přilákala pozornost turistů, kteří se nakupili kolem ženy na zemi a rozmazávali po podlaze z tvrdého dřeva barvy z rozšlápnutých tub do groteskních obrazců. Byl to strašný zmatek, a princ se měl objevit každou chvíli. Hlídač zpanikařil. Vykřikl: „Sergio!

Ven acá! Fronto!“

Tracy viděla, jak hlídač z vedlejší místnosti přibíhá na pomoc.

César Porretta byl v místnosti s Přístavem sám.

Tracy se nacházela uprostřed té vřavy. Dva hlídači se marně snažili odstrčit turisty z místa, kde byla podlaha zašpiněná rozmazanými barvami.

„Zavolej ředitele,“ ječel Sergio. „En seguida!“

Druhý hlídač spěchal ke schodišti. Qué birra! Jaký zmatek!

O dvě minuty později se na scéně objevil Kristián Machada. S hrůzou se podíval kolem sebe a vykřikl. „Sežeňte uklízečku -rychle! Smeták, hadry a terpentýn. Fronto!“

Mladý pomocník spěchal splnit jeho příkazy.

Machada se obrátil na Sergia. „Jděte zpátky na své místo,“ utrl sena něj. „Ano, pane.“ Tracy se dívala za hlídačem, který si razil cestu davem do místnosti, kde pracoval César Porretta.

Cooper ani na okamžik nespustil Tracy z očí. Čekal na její další tah. Ale žádný nepřišel. Nepřiblížila se k žádnému obrazu, ani se nesečkala s komplicem. Pouze porazila stojan a rozmazala barvy po podlaze. Byl si jistý, že to udělala úmyslně. Ale proč? Cooper tušil, že to, co bylo naplánováno, se již odehrálo. Rozhlédl se po stěnách sálu. Žádný obraz nechyběl.

Cooper spěchal do vedlejší místnosti. Nikdo tam nebyl, jenom hlídač a postarší hrbáč, kopírující Oblečenou Majů. Všechny obrazy byly na svém místě. Ale něco nebylo v pořádku. To

Cooper věděl.

Běžel k rozčilenému řediteli, se kterým se setkal již dříve. „Mám důvod se domnívat,“ vyhrkl Cooper, „že tu během posledních několika minut byl ukraden obraz.“

Kristián Machada se podíval na Američana s divokýma očima „O čem to mluvíte? Kdyby se tak stalo, strážce by udělaly poplach.“

„Domnívám se, že nějakým způsobem byl falešný obraz vyměněn za pravý.“

Ředitel se na něho blahosklonně usmál. „Vaše teorie má jednu chybu, pane. Veřejnosti to není známo, ale za každým obrazem je ukryté čidlo. Kdyby se někdo pokusil sejmut obraz ze stěny - a to by musel, kdyby chtěl obraz vyměnit -, okamžitě se spustí poplašné zařízení.“

Daniel Cooper pořád ještě nebyl spokojen. „Dá se to poplašné zařízení odpojit?“

„Ne. Kdyby někdo přestípl drát, tak se také spustí poplach.“

Señore, je nemožné ukrást obraz z tohoto muzea. Naše bezpečnostní zařízení je absolutně spolehlivé.“

Cooper tam stál a trásl se zklamáním. Všechno, co ředitel říkal, znělo přesvědčivé.

Opravdu se to zdálo nemožné. Proč ale Tracy Whitneyová úmyslně rozházela ty barvy?

Cooper se nevzdával. „Udělejte mi něco kvůli. Požádal byste své zaměstnance, aby prošli muzeum a zjistili, jestli něco nechybí?“

Budu v hotelu.“

Víc už Daniel Cooper nemohl udělat.

V sedm hodin večer telefonoval Kristián Machada Cooperovi.

„Všechno jsem osobně prohlédl, señore. Všechny obrazy jsou na svém místě. V muzeu nic nechybí.“

To byl konec. Zdánlivě to byla náhoda. Avšak Daniel Cooper vycítil svým instinktem lovce, že mu kořist unikla.

Jeff pozval Tracy na večeri do hlavní jídelny hotelu Ritz.

„Dnes večer vypadáte zvlášť pěkně,“ lichořil jí.

„Děkuji vám. Cítím se nádherně.“

„To je společností. Tracy, pojedte se mnou příští týden do Barcelony. Je to fascinující město. Bude se vám..“

„Lituji, Jeffe. Nemohu. Odjíždím ze Španělska.“

„Opravdu?“ V jeho hlase zaznělo zklamání. „Kdy?“

„Za několik dní.“

„To mě mrzí.“

A bude této mrzet ještě víc, myslela si Tracy, až se dozvíš, že jsem ukradla Přístav. Byla by ráda věděla, jaký plán na ukradení obrazu měl on. Teď už je to jedno. Přelstila jsem chytrého Jeffa

Stevense. z nějakého nevysvětlitelného důvodu to bylo Tracy trochu líto.

Kristián Machada seděl ve své kanceláři a vychutnával svůj ranní

Šálek silné černé kávy. Měl radost z úspěchu princovy návštěvy.

Kromě toho politováníhodného incidentu s rozmazanými barvami proběhlo všechno přesně podle plánu.

Byl rád, že se prince a jeho doprovod podařilo zdržet do té doby, než bylo všechno uklizené. Ředitel se pousmál při pomýšlení na toho bláznivého amerického vyšetřovatele, který se ho snažil přesvědčit, že někdo ukradl z Prada obraz.

Ani včera, ani dnes, ani zítra, pomyslel si samolibě.

Do kanceláře vešla sekretářka. „Promiňte, pane. Chce vás navštívit nějaký pán. Dal mi pro vás tohle.“

Podala řediteli dopis. Byl na hlavičkovém papíře Kunsthau Museum v Zurichu.

Vážený pane kolego, tímto dopisem bych Vám chtěl představit pana Henri Rendella, našeho znalce umění. Pan Rendell podniká cestu po světových muzeích a obzvláště rád by si prohlédl Vaši nedostiznou sbírku.

Byl bych vám zavázán za veškerou pomoc, kterou mu poskytnete.

Dopis byl podepsán kurátorem muzea.

Dříve či později, pomyslel si ředitel šťastně, každý přijde ke mně.

„Pošlete ho dovnitř.“

Henri Rendell byl vysoký, vznešeně vypadající muž s řídnoucími vlasy a silným švýcarským přízvukem. Když si podávali ruce, všiml si Machada, že mu na pravé ruce chybí ukazováček.

Henri Rendell řekl: „Jsem vám velmi vděčný. Je to moje první návštěva v Madridu a já se těším, že si budu moci prohlédnout vaše slavná umělecká díla.“

Kristián Machada řekl skromně: „Doufám, že nebudete zklamán, pane

Rendelle. Prosim, pojdte se mnou. Provedu vás osobně.“

Pohybovali se pomalu, kráčeli rotundou s vlámskými mistry,

Rubensem a jeho následovníky, navštívili ústřední galerii, plnou

Španělských mistrů. Henri Rendell každé dílo pozorně studoval.

Oba muži spolu hovořili jako dva experti, hodnotili styl různých umělců, perspektivu a smysl pro barvu.

„Teď,“ prohlásil ředitel, „vám ukážu chloubu Španělska.“ Vedl návštěvníka dolů, do galerie Goyových obrazů.

„Jaká pastva pro oči!“ zvolal Rendell. Pomalu procházel sálem a studoval každý obraz. „Sabat čarodějnic“ řekl Rendell.

„Překrásné!“

Popošli.

„Goyův Autoportrét - fantastické!“

Kristián Machada zářil.

Rendell se zastavil u Přístavu. „Pěkný padělek.“ Chtěl jít dál.

Ředitel ho chytil za ruku. „Cože? Co jste to řekl, seňore?“

„Rekl jsem, zeje to pěkný padělek.“

„Velmi se mýlíte.“ Jeho hlas byl plný rozhořčení.

„Nemyslím.“

„Určitě se mýlíte,“ řekl Machada škrobeně. „Ujišťuji vás, zeje pravý. Mám osvědčení o původu.“

Henri Rendell přistoupil znovu k obrazu a prohlédl si ho pozorněji. „Potom je osvědčení o původu také falešné. Tohle maloval Goyův žák, Eugenio Lucas y Padilla. Samozřejmě víte, že

Lucas namaloval stovky falešných Goyů.“

„To samozřejmě vím,“ odvětil Machada prudce. „Ale toto není jeden z nich.“

Rendell pokrčil rameny. „Skláním se před vašim názorem.“ Sel dál.

„Tenobrazjemkoupiljáosobně. Prošelspektrografickým testem, rozbořem barev...“

„Nepochybují o tom. Lucas maloval ve stejném období jako Goya a používal stejných materiálů.“ Henri Rendell se sklonil nad podpisem na spodku obrazu. „Můžete se přesvědčit docela jednoduše, jestli chcete. Odneste obraz do restaurátorské dílny a nechte otestovat podpis.“ Pobaveně se zasmál. „Lucase jeho ego nutilo, aby své obrazy podepsal, ale jeho peněženka ho přiměla k tomu, aby přes svůj vlastní podpis namaloval falešný podpis Goyi, což ohromně zvedlo cenu obrazu.“ Rendell se podíval na hodinky. „Musíte mi prominout. Obávám se, že přijdu pozdě na schůzku. Děkuji vám, že jste se se mnou podělil o své poklady.“

„Není zač,“ řekl ředitel chladně. Ten člověk je zřejmě blázen, myslel si.

„Bydlím v hotelu Villa Magna, kdybych vám mohl být nějak užitečný. A ještě jednou děkuji, seňore.“ Henri Rendell odešel.

Kristián Machada se díval, jak odchází. Jak ten švýcarský idiot může říct, že ten vzácný Goya je padělek!

Obrátil se, aby se na obraz znovu podíval. Je nádherný, je to mistrovské dílo. Sklonil se a zkoumal Goyův podpis.

Úplně normální. Ale přece jen, je to možné? Semínko pochybnosti nechtělo zmizet. Každý ví, že Goyův současník, Eugenio Lucas y

Padilla, namaloval stovky falešných Goyů. Udělal si živnost z toho, že falšoval obrazy svého učitele. Machada zaplatil za Goyův

Přístav tři a půl milionu dolarů. Jestli se nechal oklamat, může to strašně poškodit jeho kariéru, a na to nechtěl ani pomyslet.

Henri Rendell řekl jednu rozumnou věc. Opravdu existuje jednoduchý způsob, jak se přesvědčit o pravosti obrazu.

Nechá podpis otestovat, pak zavolá Rendellovi a navrhne mu co nejzdvořileji, aby si hledal vhodnější povolání.

Ředitel zavolal svého asistenta a nařídil mu, aby přenesl

Přístav do restaurátorské dílny.

Testování uměleckého díla je velmi choulostivá operace.

Provede-li se neopatrně, může se tím zničit něco nesmírně cenného a nenahraditelného. Restaurátoři v Praze byli odborníci. Většina z nich byli neúspěšní malíři, kteří se stali restaurátory proto, aby mohli být nablízku svých milovaných obrazů. Začínali jako učedníci, učili se u restaurátorských mistrů a trvalo jim léta, než se stali asistenty a mohli zacházet s díly mistrů, stále však pod dohledem zkušenějších řemeslníků.

Juan Delgado, vedoucí restaurátorské dílny v Praze, položil

Přístav na speciální dřevěný stojan. Kristián Machada přihlížel.

„Chci, abyste otestoval podpis,“ řekl ředitel.

Delgado si nechal překvapení pro sebe. „Si, señor director.“

Nalil izopropylalkohol na chomáček vaty a položil jej na stůl vedle obrazu. Na druhý chomáček nalil neutralizační tekutinu, derivát rosy.

„Jsem připraven, pane.“

„Začněte. Ale opatrně!“

Machada sotva dýchal. Díval se, jak Delgado bere první chomáček vaty a lehce se dotýká Goyovč podpisu.

Delgado okamžitě vzal druhý chomáček a místo neutralizoval, aby ředidlo neproniklo příliš hluboko. Oba muži zkoumali plátno.

Delgado se mračil. „Je mi líto, ale ještě nemohu nic říct. Musím použít silnější ředidlo.“

„Udělejte to,“ nařídil mu ředitel.

Delgado otevřel jinou láhev. Opatrně nalil na novou kuličku vaty dimethylpeton adotkl sejí znovu prvního písmena podpisu. Místnost byla plná ostrého, čpavého zápachu chemikálií. Kristián Machada tam stál, díval se na obraz a nemohl uvěřit tomu, co viděl. G v

Goyově jménu pomalu mizelo a na jeho místě se objevovalo jasně viditelné L.

Delgado se na něho s pobledlou tváří obrátil. „Mám pokračovat?“

„Ano,“ řekl Machada chraptivě. „Pokračujte.“

Pomalu, písmeno za písmenem, mizel pod působením ředidla Goyův podpis a objevoval se podpis Lucase. Každé písmeno cítil Machada jako ránu do žaludku. On, šéf jednoho z největších muzeí na světě, se nechal oklamat. Dozví se to správná rada. Dozví se to španělský král. Dozví se to celý svět. Je zničen.

Dopotácel se do své kanceláře a zavolal Henrimu Rendellovi.

Oba muži seděli v Machadově kanceláři.

„Měl jste pravdu,“ řekl ředitel těžce. „Je to Lucas. Až se to lidé dozvědí, budu všem pro smích.“

„Lucas oklamal mnoho znalců,“ řekl Rendell chláholivě. „Jeho podvrhy jsou mým koníčkem.“

„Zaplatil jsem za ten obraz tři a půl milionu dolarů.“

Rendell pokrčil rameny. „Nemůžete ty peníze dostat zpátky?“

Ředitel zoufale zavrtěl hlavou. „Koupil jsem ho přímo od jedné vdovy, která prohlašovala, že obraz je v rodině jejího manžela už tři generace. Když na ni podám žalobu, případ se potáhne a bude to špatná publicita. Všechny exponáty v muzeu pak budou podezřelé.“

Henri Rendell usilovně přemýšlel. „Pro publicitu není žádný důvod. Proč nevysvětlíte svým nadřízeným, co se stalo, a tiše se toho Lucase nezbavíte? Můžete ten obraz poslat k Sothebymu nebo

Christiemu a nechat ho vydražit.“

Machada zakroutil hlavou. „Ne. Tak by se to dozvěděl celý svět.“

Rendellův obličej se rozjasnil. „Možná budete mít štěstí. Mohl bych pro vás mít zákazníka, který by Lucase koupil.“

Sbírá ho. Je to diskrétní člověk.“

„Rád se ho zbavím. Už ho nikdy nechci vidět. Padělek mezi mými nádhernými poklady. Dal bych ho třeba zadarmo,“ řekl hořce.

„To nebude nutné. Můj klient by za něj zaplatil, řekněme, padesát tisíc dolarů. Mám mu zatelefonovat?“

To by od vás bylo velmi milé, seňore Rendelle.

Narychlo svolaná schůze správní rady rozhodla, že se třeba se za každou cenu vyhnout odhalení, že jeden ze vzácných Goyových obrazů je podvrh. Bylo dohodnuto, že bude rozumné zbavit se obrazu

Co nejrychleji, za každou cenu. Muži v tmavých oblecích tiše vycházeli z místnosti. S Machadou, který tam stál a koupal se ve vlastním potu, nikdo nepromluvil ani slovo.

Odpoledne byl uzavřen obchod. Henri Rendell zašel do Banco de

España a vrátil se s ověřeným šekem na padesát tisíc dolarů. Za to dostal obraz Eugenia Lucase y Padilla, zabalený v nenápadném kusu rezného plátna.

„Správní rada by byla velmi pobouřena, kdyby se ten incident dostal na veřejnost,“ řekl Machada. „Ale ujistil jste mě, že váš klient je diskrétní člověk.“

„S tím můžete počítat,“ slíbil Rendell.

Když Henri Rendell vyšel z muzea, odjel taxíkem do rezidenční čtvrti na severu Madridu, vyšel s obrazem do třetího patra jednoho domu a zatukal na dveře. Otevřela mu Tracy, za ní stál

César Porretta. Tracy se tázavě podívala na Rendella, a ten se zasmál. „Nemohli se dočkat, až se toho zbaví!“ chlubil se.

Tracy ho objala. „Pojďte dovnitř.“

Porretta vzal obraz a položil ho na stůl. „Teď,“ řekl hrbáč,

„uvidíte zázrak - vzkříšení Goyi.“ Sáhł pro láhev rozpouštědla a otevřel ji. Místnost se okamžitě naplnila čpavým zápachem.

Tracy a Rendell se dívali, jak Porretta leje trochu tekutiny na kousek vaty a velice jemně, písmeno po .; písmenu se dotýká

Lucasova podpisu. Lucasův podpis začal pos-: tupně blednout. Pod ním se objevil podpis Goyi. Rendell se na to s údivem díval.

„Úchvatné!“ „Byl to nápad slečny Whitneyové,“ připustil hrbáč.

„Ptala se mně, jestli by bylo možné překrýt původní umělcův podpis falešným podpisem, a pak namalovat navrch původní jméno.“

„On přišel na to, jak to udělat.“

Porretta řekl skromně: „Bylo to směšně jednoduché. Trvalo to méně než dvě minuty. Celý vtip byl v barvách, které jsem použil.“

Nejprve jsem přelakoval Goyův podpis vrstvou jemné bílé francouzské politury, abych ho chránil. Přes něj jsem namaloval

Lucasovo jméno rychleschnoucí, akrylovou barvou. Navrch jsem napsal

Goyovo jméno olejovou barvou s trochou šelaku. Když byl odstraněn vrchní podpis, objevilo se Lucasovo jméno.

Kdyby byli pokračovali, byli by vespod objevili původní Goyův podpis. Což oni ovšem neudělali.“

Tracy podala každému z mužů tlustou obálku. „Chci vám oběma moc poděkovat.“

„Kdykoliv budete potřebovat znalce umění, jsem vám k dispozici,“ mrkl na ni Henri Rendell.

Porretta se zeptal: „Jak chcete ten obraz dostat ze země?“

„Přijde si pro něj kurýr. Počkejte na něho.“ Podala oběma mužům ruku a vyšla.

Cestou do Ritzu byla Tracy plná radostných pocitů. Všechno je věci psychologie, myslela si. Od začátku věděla, že bude nemožné ten obraz z Prada ukrást.

Musela je tedy oklamat, přivést je do takového stavu mysli, aby se obrazu c/ if J/; zbavit.

Tracy si představila obličej JeíTa Stevcense, až se do/ví, jak byl přelstěn, a nahlas se rozesmála.

Čekala v hotelovém apartmá na kurýra a když přišel, zavolala

Césaru Porrettovi.

„Kurýr je tady,“ řekla Tracy. „Posílám ho k vám, aby převzal obraz. Postarejte se, aby...“

„Cože/ O čem to mluvíte?“ ječel Porretta. „Váš kurýr si vyzvedl obraz před půl hodinou.“

Paříž

STŘEDA, 9. ČERVENCE - POLEDNE

\ soukromé kanceláři blí/ko Ruč Mutignon řekl Guniher Hariog.

„Chápu, jaké máte pocity po lom, co se .stalo v Madruiii. I racy. ale JeY tam byl první.“

„Ne,“ opravila ho Tracy trpce. „Já jsem tam byla první. On byl poslední.“
„Ale Jeff dodal zboží. Přístav je už na česle k zákazníkovi.“
Poté, co ona to všechno vymyslela a naplánovala, ji Jeff přelstil. Seděl si, nechal ji udělat všechnu práci a podstoupit celé riziko a na poslední chvíli klidně sebral kořist. Musel se jí celou dobu smát! Záleží mi na vás, Tracy. Nemohla snést pomyslení na tu noc, kdy se byli podívat na flamenco. Bože, málem jsem se itrapnila.
„Nikdy jsem si nemyslela, že bych dokázala někoho zabít,“ řekla Tracy Guntherovi, „ale Jeff a Stevense bych klidně zavraždila.“
Gunther řekl mírně: „Proboha. Doufám, že ne v této místnosti. Bude tu každou chvíli.“
„Cože?“ vyskočila Tracy.
„Řekl jsem vám, že mám pro vás návrh. Bude to chtít partnera. Podle mého názoru je on jediný, kdo...“
„To raději umřu hladu!“ odsekla Tracy. „Jeff Stevens je len nejodpornější...“
„Ale, slyším tady své jméno.“ Stál ve dveřích a celý zářil.
„Tracy, miláčku, vypadale ještě krásnější než obvykle. Gunthere, příteli, jak se mále?“
Oba muži si potřásli rukama. Tracy tam stála, plná chladného vzteku.
Jeff se na ni podíval a vzdychl. „Asi se na mne zlobíte.“
„Zlobím! Já...“ Nebyla schopná slova.
„Tracy, jestli vám to mohu říct, tak váš plán byl brilantní. Myslím to doopravdy. Opravdu brilantní. Udělala jste jen jednu malou chybu. Nikdy nevěřte Švýcarovi, L kterému chybí ukazováček.“
Zhluboka se nadechla, snažila se kontrolovat. Obrátila se ke Guntherovi: „Přijdu později, Gunthere.“
„Tracy...“
„Ne. Ať je to cokoli, nechci s tím mil nic společného. V žádném případě, pokud se toho zúčastní on.“
Gunther řekl: „Nechcete si to alespoň poslechnout?“
„Nemá to význam. Já...“
„Za tři dny posílá De Beers zásilku diamantů v hodnotě čtyř milionů dolarů leteckým kargem Air France z Paříže do Amsterdamu. Mám zákazníka, který by ty diamanty rád dostal.“
„Proč je neunesete na cestě k letišti? Tady váš přítel je na to expert.“ Nemohla zbavit svůj hlas hořkosti.
Bože, jak je krásná, když se zlobí, myslel si Jeff.
Gunther řekl: „Ty diamanty jsou příliš dobře střezeny. Uneseme je během letu.“
Tracy se na něho překvapeně podívala. „Během letu? Z nákladního letadla?“
„Potřebujeme někoho dost malého, aby se vešel do jednoho z kontejnerů. Až bude letadlo ve vzduchu, musí ten člověk vylézt z bedny, otevřít De Beersův kontejner, vzít balíček s diamanty, nahradit ho připraveným duplikátem a vlézt zpátky do své bedny.“
„A já jsem dostatečně malá, abych se do té bedny vešla.“
Gunther řekl: „Jde tu o něco víc, Tracy. Potřebujeme někoho, kdo je bystrý a má odvahu.“
Tracy stála a přemýšlela. „Ten plán se mi líbí, Gunthere. Ale nelíbí se mi pomyslení na to, že bych měla pracovat s ním. Ten člověk je darebák.“
Jeff se zasmál. „Nejsme snad všichni, zlatíčko? Gunther nabízí milion dolarů, když se nám to povede.“
Tracy se podívala na Gunthera. „Milion dolarů?“
Přikývl. „Půl milionu pro každého.“
„Může se to povést,“ vysvětloval Jeff, „protože mám kontakt v nákladním skladu letiště. Pomůže nám to připravit. Je důvěryhodný.“
„Na rozdíl od vás,“ řekla Tracy. „Sbohem, Gunthere.“
Vypulila z místnosti.
Gunther se za ní díval. „Opravdu se na vás zlobí kvůli tomu Madridu, Jeffe. Obávám se, že to neudělá.“
„Mýlíte se,“ řekl Jeff vesele. „Znám Tracy. Nedokáže tomu odolat.“
„Palety se před naložením do letadla zapečetí,“ vysvětloval Ramon Vauban. Byl mladý Francouz se starým obličejem, který neměl nic společného s věkem, a černýma, mrtvýma očima. Byl dispečerem u karga Air France a klíčovou osobou pro úspěch plánu.
Vauban, Tracy, Jeff a Gunther seděli za stolem u zábradlí Bateau Mouche, vyhlídkové lodi, jezdící po Seině kolem Paříže.
„Když bude paleta zapečetěna,“ ptala se Tracy mrazivě, „jak se dostanu dovnitř?“
!- „Pro zásilky, které přijdou na poslední chvíli.“ odpověděl Vauban, „používá společnost tak zvaných měkkých palet. To jsou velké dřevěné bedny, které mají na jedné straně plachtu připevněnou pouze provazy. Z bezpečnostních důvodů se cenné náklady, jako jsou diamanty, vždycky přivázejí až na poslední chvíli, takže se poslední nakládají a první vykládají.“
„Takže diamanty budou v měkké paletě?“ zeptala se Tracy.
„Správně, slečno. Stejně jako vy. Zařídím to tak, aby kontejner t vámi byl umístěn vedle palety s diamanty. Až bude letadlo ve

Vzduchu, musíte jen přeřezat provazy, otevřít paletu s diamanty, vyměnit je za stejnou krabičku, vrátit se do svého kontejneru a zase ho zavřít.“

Gunther dodal: „Až letadlo přistane v Amsterdamu, strážé vyzvednou falešnou krabičku a doručí ji brusičům diamantů. Než přijdou na to, že zásilka byla vyměněna, dostaneme vás letecky ze země. Nic se nemůže stát.“

Tracy zamrazilo u srdce. „A nezmrznu tam nahoře?“

Vauban se usmál. „Slečno, dnes jsou nákladní letadla vytápěná.

Často se vozí dobytek a domácí zvířata. Budete to tam mít docela pohodlné. Možná trochu stísněné, ale jinak v pořádku.“

Tracy konečně souhlasila s tím, že si jejich plán vyslechne. Půl inilionu dolarů za pár hodin nepohodlí. Zkoumala plán ze všech

Stran. Mohlo by to jít, myslela si Tracy. Jenom kdyby v tom nebyl

Jeff

Stevens!

Její pocity k němu byly tak nepřehlednou směsicí emocí, že z toho byla zmatená a zlobila se na sebe. Udělal to v Madridu z legrace, aby ji přelstil. Zradil ji, oklamal ji a teď se jí tajně směje.

Všichni tři muži se na ni dívali, čekali na její odpověď. Loď projížděla pod Pont Neuf, nejstarším mostem v Paříži, který rozporuplní Francouzi nazývali Nový most.

Na břehu se objímali dva milenci a Tracy viděla blažený výraz na tváři děvčete. Je blázen, myslela si Tracy. Rozhodla se. Podívala se Jeffovi přímo do očí a řekla: „Dobře. Udělám to.“ Cítila, jak se napětí u stolu rozplynulo.

„Nemáme moc času,“ řekl Vauban. Jeho mrtvé oči se obrátily na

Tracy. „Můj bratr pracuje pro dopravní agenturu a umožní nám naložit měkký kontejner s vámi ve skladišti agentury. Doufám, že slečna netrpí klaustrofobií.“

„Nedělejte si se mnou starosti... Jak dlouho potrvá let?“

„Strávíte pár minut na nakládací ploše a potom hodinu letu do Amsterdamu.“

„Jak velký je ten kontejner?“

„Dost velký na to, abyste v něm mohla sedět. Budou v něm ještě jiné věci, abyste byla schovaná - pro každý případ.“ Nic se nemůže stát, slíbili jí. Ale pro každý případ...

„Mám tady seznam věcí, které budete potřebovat,“ řekl jí Jeff.

„Už jsem je nechal opatřit.“

Ten namyšlený parchant. Byl si tak jistý, že řekne ano.

„Tady Vauban se postará o to, aby ve vašem pase byla řádná vstupní a výstupní razítka, takže budete moci opustit Holandsko bez jakýchkoli problémů.“

Loď se blížila k přístavišti.

„Můžeme si konečné plány projít ráno,“ řekl Ramon Vauban. „Teď musím zpátky do práce. Au revoir. „ Odešel.

Jeff navrhl: „Co kdybychom všichni společně na oslavu povečeřeli?“

„Lituji,“ omlouval se Gunther, „ale mám nějaký dřívější závazek.“

Jeff se obrátil k Tracy. „Chtěla byste - „

„Ne, děkuji, jsem unavená,“ řekla rychle.

Byla to výmluva, jak se vyhnout Jeffovi, ale už když to říkala, cítila Tracy, že je opravdu vyčerpaná. Bylo to pravděpodobně neustálé napětí, ve kterém žila příliš dlouho. Točila se jí hlava. Až bude po všem, slíbila si, pojedou zpátky do Londýna a pořádně si odpočinou. V hlavě jí začínalo bušit. Opravdu si musím odpočinout.

„Přinesl jsem vám malý dárek,“ řekl jí Jeff. Podal jí krabici zabalenou do pestrého papíru. Byl v ní nádherný hedvábný šátek, s vyšitým monogramem TW v jednom rohu.

„Děkuji vám.“ Muže si to dovolit, myslela si Tracy vztekle.

Koupil ho za svých půl milionu dolarů.

„Jste si jistá, že si to nerozmyslíte s tou večeří?“

„Naprosto jistá.“

V Paříži bydlela Tracy v klasickém hotelu Plaza Athénée, v krásném, starém apartmá nad zahradní restaurací. Uvnitř hotelu byla elegantní restaurace, s lichou klavírní hudbou, ale Tracy byla ten večer příliš unavená, než aby se převlékala do večerních šatů. Šla do Relais. malé hotelové kavárny, a poručila si mísu polévky. Odstrčila napůl dojedený talíř a odešla do svého pokoje.

Daniel Cooper, který sedel na druhém konci místnosti, si zaz.na-jnenal čas.

Daniel Cooper měl problém. Po svém návratu do Paříže požádal

Opřijetiu inspektora Trignanta. Šéf Interpolubyl méně než srdečný. Právě strávil hodinu u telefonu a poslouchal stížnosti velitele Ramira na toho Američana.

„Je blázen!“ křičel velitel. „Mrhal jsem muži, penězi a časem na sledování Tracy Whitneyové, o ktcie tvrdil, že chce vykrást

Prado. aukázalo se, zeje to obyčejná neškodná turistka, jak jsem to říkal od začátku.“

Rozhovor vedl inspektora Trignanta k přesvědčení, že se Daniel

Cooper mylí, pokud jde o Tracy. Proti té ženě nebyly naprosto žádné L-důkazy. Skutečnost, že se zdržovala na různých místech v době, kdy byly spáchány zločiny, není důkazem.

A tak když se Daniel Cooper objevil u inspektora a řekl: „Tracy

Whitneyová je v Paříži. Chtěl bych, abyste ji měli pod stálým dohledem,“ inspektor odpověděl: „Pokud mi nemůžete

předložit nějaký důkaz o tom, že se tato žena chystá spáchat konkrétní zločin, nemohu nic dělat.“

Cooper se na něj podíval žhavými hnědými očima a řekl: „Jste blázen.“ Bez velkých ceremonií byl vykázán z kanceláře. A tehdy začal Cooper se svým samostatným sledováním. Chodil za Tracy všude: do obchodů a restaurací, ulicemi Paříže. Nespal a často ani nejedl. Daniel Cooper nemohl dovolit, aby ho Tracy

.Whitneyová pora/ila. Jeho úkol neskončí, dokud ji nedostane do vězení.

Večer ležela Tracy v posteli a probírala si plány na příští den.

Přála si, aby ji přestala bolet hlava. Vzala si aspirin, ale bolest se ještě zhoršila. Potila se a zdálo se jí, že je v pokoji nesnesitelně horko. Zítra bude po všem. Švýcarsko. Tam pojedou.

Do chladných švýcarských hor. Do své vil.

Nařídila si budík na pět hodin ráno, a když začal zvonit, byla ve vězení, dozorkyně křičela: „Čas k oblékání! Dělejte!“ a chodbou znělo řinčení zvonku. Tracy se probudila. Bolelo ji na prsou a světlo ji bodalo do očí. Přinutila sejít do koupelny.

Obličej měla rozpalený a měla na něm zarudlé skvrny. Teď nemohu být nemocná, myslela si Tracy. Dnes ne. Mám moc práce.

Pomalou se oblékla a snažila se nevnímat bolest hlavy. Oblékla si černou kombinézu s hlubokými kapsami, boty s gumovou podrážkou a baskický baret.

Srdce jí bilo nepravidelně, ale nevěděla, jestli je to napětím nebo nemocí, která se o ni pokouší. Byla slabá a točila se jí hlava. Bolelo ji v krku. Na stole spatřila šátek, který jí dal

Jeff. Vzala ho a uvázala si ho kolem krku.

Hlavní vchod do hotelu Plaza Athénée je z Avenue Montaigne, ale služební vchod je za rohem, z Rue du Boccador. Cestu ukazuje nenápadný nápis ENTREE DE SERVICE a přístup vede z tmavého kouta haly, úzkou chodbou lemovanou popelníci, na ulici.

Daniel Cooper, který zaujal postavení blízko hlavního vchodu, neviděl, jak Tracy odchází východem pro služebnictvo, avšak jakmile byla pryč, nějakým nevysvětlitelným způsobem to vycítil.

Spěchal na ulici a rozhlížel se na všechny strany. Tracy nebyla nikde v dohledu.

Šedivý renault naložil Tracy u postranního vchodu a jel směrem k Étoile. V tu dobu byl velmi malý provoz a řidič, mladík s uhrovitým obličejem, který nemluvil anglicky, zajel rychle na jednu z dvanácti tříd, které se od Étoile hvězdovitě rozbíhají.

Chtěla bych, aby zpomalil, myslela si Tracy. Z rychlé jízdy se jí zvedal žaludek.

Za třicet minut auto zastavilo před skladištěm. Na dveřích byl nápis BRUCERE ET CIE. Tracy si vzpomněla, že tam pracuje bratr

Ramona Vaubana.

Mladík otevřel dveře auta a řekl: „Víte!“

Když Tracy vystoupila z auta, objevil se muž středních let, rychlých, kradmých pohybů. „Pojďte za mnou,“ řekl jí. „Pospěšte si.“

Tracy za ním klopýtala do zadní části skladiště, kde stálo několik kontejnerů, většina z nich plných a zapečetěných, připravených k odvozu na letiště. Byl tam jeden měkký kontejner s plachtou, zcela naplněný nábytkem.

„Vlezte si dovnitř. Rychle! Nemáme čas.“

Tracy se cítila slabá. Podívala se na bednu a pomyslela si:

Nemohu tam vlézt. Umřu.

Muž se na ni divně díval. „Je vám špatně?“

Teď nemohla couvnout. „Jsem v pořádku,“ zamumlala Tracy. Brzy bude po všem. Za pár hodin budu na cestě do Švýcarska.

„50/1. Vezměte si tohle.“ Podal jí nůž s oboustranným ostřím, klubko silného provazu, baterku a malou modrou krabičku na šperky, převáženou červenou stuhou.

„To je duplikát té krabičky, kterou vyměníte.“

Tracy se zhluboka nadechla, vlezla do kontejneru a posadila se.

O chvíli později přetáhli přes otvor plachtovinu. Slyšela, jak zavazují provazy.

Přes plachtu sotva slyšela jeho hlas. „Od teďka žádné mluvení, nehýbat se, nekouřit.“

„Já nekouřím,“ chtěla říct Tracy, ale neměla k tomu sílu.

„Hodně štěstí. Vyřizl jsem na straně bedny díry, abyste mohla dýchat. Nezapomeňte dýchat.“ Zasmál se svému vtipu a pak slyšela, jak se jeho kroky vzdalují. Byla ve tmě sama.

Bedna byla úzká a stísněná, většinu místa zabírala sada jídelních

židlí. Tracy se cítila jako v ohni. Byla rozpalená a těžko se jí dýchalo. Chytila jsem nějaký virus, myslela si, ale bude muset počkat. Musím dodělat práci. Budu myslet na něco jiného.

Guntherův hlas říkal: Nemáte se čeho bát, Tracy. Až v Amsterdamu vyloží kargo, odvezou váš kontejner do soukromé garáže blízko letiště. Jeff tam na vás bude čekat. Dejte mu šperky a vraťte se na letiště. U přepážky Swissairu budete mít letenku do Ženevy.

Od-jedte z Amsterdamu co nejrychleji. Jakmile se policie dozví o krádeži, uzavře město. Nic se nemůže stát, ale pro každý případ tady máte adresu a klíč k bezpečnému bytu v Amsterdamu. Je prázdný.

Musela usnout, protože se s leknutím probudila, když byl kontejner s trhnutím vyzdvižen do vzduchu. Tracy cítila, jak se houpe ve vzduchu a musela se přidržet okrajů, aby nespadla.

Kontejner dosedl na něco tvrdého. Pak bylo slyšet zabouchnutí dveří auta, startování motoru a nákladní auto se dalo

do pohybu.

Byli na cestě na letiště.

Plán byl propracován na zlomek sekundy. Kontejner s Tracy měl přijet do nakládacího prostoru o několik minut dříve, než přivezou De Beersovu paletu. Řidič nákladního auta, které vezlo

Tracy, měl své instrukce: Dodržujte rychlost osmdesát kilometrů za hodinu.

Provoz na silnici k letišti byl toho rána větší než obvykle, avšak řidič si nedělal starosti.

Kontejner bude v letadle včas a on dostane odměnu padesát tisíc franků. Dost na to, aby mohl ženu a děti vzít na dovolenou.

Amerika, myslel si. Pojedeme do Disneylandu.

Podíval se na hodiny na palubní desce a zasmál se. Žádný problém.

Na letiště je už jenom pět kilometrů a má na to deset minut.

Přesně podle plánu dojel k odbočce na Air France Cargo a jel kolem nízké, šedé budovy na letišti Roissy-Charles de Gaulle.

Vzda-loval se od vchodu pro cestující, kde plot z ostatního drátu odděloval silnici od nákladního prostoru.

Když mířil k uzavřené oblasti, kde stály tři bloky obrovských skladišť, plných beden, balíků a kontejnerů na vozících, uslyšel výbuch, volant v jeho ruce sebou trhl a auto začalo vibrovat.

Foutre! pomyslel si. Praskla pneumatika.

Obrovské nákladní letadlo Air France 747 se právě nakládalo. Nos byl zdvižen a bylo vidět řady kolejnic. Kontejnery stály na rampě v úrovni nákladního prostoru letadla, připraveny k naložení. Bylo zde třicet osm palet, dvacet osm na hlavní palubě a deset ve spodním oddělení. Na stropě bylo vidět nechráněnou trubku topení, změť drátů a kabely kontrolek. V tomto letadle nebyly žádné zbytečné ozdoby.

Nakládání bylo téměř u konce. Ramon Vaub?n se podíval na hodinky a zaklel. Nákladní auto mělo zpoždění. De

Beersova zásilka byla již uložena v paletě a plachta připevněna provazem křížem krážem.

Vauban označil jednu stranu červenou barvou, aby ta žena neměla problémy s hledáním. Teď se díval, jak paleta klouže po kolejnicích do letadla a jak ji upevňují. Vedle bylo místo ještě pro jeden kontejner. Kde, proboha, je ta ženská?

„Vaubane! Co se děje?“ Obrátil se. Blížil se k němu kontrolor.

„Dokončete nakládání, a ať už je to letadlo ve vzduchu.“

„Ano, pane. Čekám ještě na...“

V tom okamžiku vjel rychle do skladiště nákladní vůz firmy

Brucere et Cie a prudce zastavil před Vaubanem.

„Tohle je poslední náklad,“ oznámil Vauban.

„Tak to naložte,“ řekl kontrolor.

Vauban dohlížel na vykládání kontejneru z nákladního auta a na jeho umístění na nakládací rampu, vedoucí k letadlu.

Zamával na nakládače. „Je to vaše.“

O chvíli později byl náklad na palubě a nos letadla zapadl na své místo. Vauban se díval, jak startují tryskové motory a obrovské letadlo roluje směrem k rozjezdové dráze. Pomyslel si:

Teď je to všechno na té ženě.

Byla strašná bouře. Obrovská vlna udeřila do lodi a ta se potápěla. Topím se, myslela si Tracy. Musím se odsud dostat.

Rozhodila rukama a do něčeho uhodila. Byl to okraj záchranného

Člunu, který se houpal a kymácel. Pokusila se vstát a uhodila se do hlavy o nohu od stolu. V jasné chvíli si vzpomněla, kde je.

Z obličeje .a vlasů se jířinu! pot. Měla závrat' a tělo jí hořelo.

Jak dlouho byla bez sebe? Let trvá jenom hodinu. Bude už letadlo přistávat? Ne, myslela si. Je to v pořádku. Mám noční mýru. Jsem ve své posteli v Londýně a spím. Zavolám doktora. Nemohla dýchat.

Natahovala se po telefonu, ale hned zase spadla zpět, tělo jako z olova. Letadlo se dostalo do turbulence a Tracy to vrhlo na stěnu bedny. Omámeně tam ležela a zoufale se snažila soustředit.

Kolik času mi zbývá? Potácela se mezi ďábelským snem a bolestnou skutečností. Ty diamanty. Musí se nějak dostat k těm diamantům.

Ale nejdříve... nejdříve musí přerezat provazy kontejneru.

Dotkla se nože v kapse kombinézy a zjistila, že nemá sílu ho zvednout. Není tu dost vzduchu, myslela si Tracy, musím mít vzduch. Sáhla pod okraj plachty, šmátrala po venkovních provazech, našla je a přefízla. Zdálo se jí, že to trvá věčnost.

Plachta se rozevřela. Přefízla další provaz a brzy měla dost místa, aby vyklouzla z kontejneru do břicha nákladního letadla.

Vzduch ;mimo bednu byl studený. Mrzla. Začala se třást po celém těle a neustálé chvění letadla zvyšovalo její nevolnost. Musím to vydržet, říkala si Tracy. Co tu vlastně dělám? Něco důležitého

... Ano ...

Diamanty.

Tracy se dělaly mžitky před očima, viděla všechno rozmazaně.

Nedokáží to.

Letadlo se najednou propadlo, Tracy spadla na podlahu a poranila si ruce o ostré kovové kolejnice. Držela se, dokud sebou letadlo házelo, a když se uklidnilo, přinutila se opět vstát. Hukot leteckých motorů se mísil s hukotem v její hlavě. Diamanty. Musím najít ty diamanty.

Potácela se mezi bednami, na každou mžourala, hledala červenou značku. Díky Bohu! Tady je, na té třetí bedně. Stála

tam a snažila si vzpomenout, co má dále dělat. Dalo jí strašnou námahu soustředit se. Kdybych si tak mohla lehnout a pár minut se prospat, byla bych v pořádku. Potřebuji se jen vyspat. Ale nebyl čas. Každým okamžikem mohou přistát v Amsterdamu. Tracy vzala nůž a snažila se přefříznout provazy kontejneru. „Jedno pořádné říznutí bude stačit,“ řekli jí. Sotva udržela nůž. Teď nesmím zklamat, říkala si Tracy. Začala se znovu třást, tak silně, že upustila nůž. Nejde to. Chytí mě a půjdu zpátky do vezení.

Nerozhodně váhala, držela se provazu, zoufale chtěla zalézt zpátky do bedny, kde by mohla spát, bezpečně schovaná, než bude po všem. Bylo by to tak snadné. Pak Tracy pomalu překonala bušení v hlavě, natáhla se pro nůž a zvedla ho. Začala přezávat silný provaz.

Konečně povolil. Tracy odtáhla plachtu a podívala se do tmavého vnitřku kontejneru. Nic neviděla. Vytáhla baterku a v tom okamžiku ucítila změnu tlaku v uších. Letadlo šlo na přistání.

Tracy si pomyslela: Musím si pospíšet. Ale tělo ji odmítalo poslouchat. Stála tam omámená. Dělej, říkal jí rozum. Posvítla si baterkou do vnitřku bedny. Byla plná balíků, obálek a malých bedýnek a navrch ležely dvě malé modré krabičky, ovázané červenými stužkami. Dvě! Přece měla být jen - Zamrkala, a dvě krabičky se slily v jednu. Zdálo se jí, že všechno má kolem sebe jasnou zář.

Natáhla se pro krabičku a vyndala z kapsy duplikát. Když držela obě krabičky v ruce, zvedl se jí žaludek, dostala křeče. Zavřela pevně oči, snažila se to překonat. Začala pokládat náhradní krabičku do bedny a najednou si nebyla jistá, která krabička je ta pravá. Dívala se na dvě stejné krabičky. Je to ta v levé ruce, nebo ta v pravé ruce?

Letadlo se začalo naklánět v ostrém úhlu. Každou chvíli přistane.

Musela se rozhodnout. Uložila jednu z krabiček a modlila se, aby to byla ta pravá. Odešla od kontejneru. V kapse nahmatala klubko provazu. Něco mám s tím provazem udělat. Hučení v hlavě jí znemožňovalo myslet. Vzpomněla si. Až přefříznete provaz, dejte ho do kapsy a nahraďte ho novým provazem. Nenechte nikde ležet nic, co by mohlo vzbudit podezření.

Tehdy to vypadalo tak jednoduše, když seděli na teplém slunci na palubě Bateau Mouche. Teď to bylo nemožné.

Neměla už sílu. Strážé najdou uříznutý provaz a chytí ji. Něco hluboko v ní křičelo: Ne!

Ne! Ne!

S obrovskou námahou začala Tracy ovíjet provaz kolem kontejneru.

Ucítila pod nohama náraz, jak se letadlo dotklo země. Když motory začaly brzdit, vrhlo ji to dozadu. Uhodila se hlavou o zem a ztratila vědomí.

Letadlo 747 teď ztrácelo rychlost a mířilo po přistávací dráze ke stojánce. Tracy ležela schoulená na podlaze letadla s vlasy přes čelo bílý jako křída. Náhlé ticho ji probralo z bezvědomí. Letadlo se zastavilo.

Opřela se o loket a s námahou si klekla. Vstala, potácela se, přidržela se kontejneru, aby neupadla. Nový provaz byl na místě.

Držela krabičku s diamanty u prsou a hledala cestu ke své bedně.

Protáhla se otvorem kolem plachty a padla. Po celém těle se jí řinul pot. Hotovo. Ale musí ještě něco udělat. Něco důležitého.

Co? Přelepte provazy svého kontejneru páskou.

Sáhla do kapsy kombinézy pro roličku maskovací pásky. Byla pryč.

Dýchala mělce a přerývaně, zvukem vlastního dechu jí zaléhaly uši. Zdálo se jí, že slyší hlasy, donutila se přestat dýchat a poslouchala. Ano. Už jsou tady. Někdo se zasmál. Dveře letadla se každou chvíli otevřou a ti muži začnou vykládat. Uvidí přefříznutý provaz, podívají se do kontejneru a objeví ji. Musí najít způsob, jak udržet ty provazy pohromadě. Klekla si a ucítila pod kolenem tvrdou roličku maskovací pásky, která ji nějak vypadla z kapsy během turbulence. Zvedla plachtu a šátrala po koncích přefříznutého provazu, přidržela je k sobě a neobratně se snažila kolem nich omotat pásku.

Neviděla. Z čela se jí lil pot a oslepoval ji. Strhla si z krku šátek a otřela si obličej. Bylo to lepší.

Dokončila spojování provazu a upravila plachtu na místo. Teď už mohla jen čekat. Sáhla si znovu na čelo, zdálo se jí, že je ještě víc horké než dřív.

Musím jít ze sluníčka, myslela si Tracy. Tropické slunce může být nebezpečné.

Byla na dovolené někde v Karibském moři. Jeff jí přinesl nějaké diamanty, ale pak skočil do moře a zmizel. Natáhla se, aby ho zachránila, ale vyklouzl jí z rukou. Voda jí sahala nad hlavu.

Nemohla dýchat, topila se.

Slyšela, jak dělníci vstupují do letadla.

„Pomoc!“ zavolala. „Pomozte mi, prosím!“

Ale křik byl jen šepotem a nikdo ho neslyšel.

Obrovské kontejnery se začaly vnořovat z letadla.

Tracy byla v bezvědomí, když její kontejner nakládali na nákladní vůz firmy Brucere et Cie. Na podlaze letadla zůstal šátek, který jí dal Jeff.

Tracy probudil záblesk světla, který pronikl do bedny, když někdo zvedl plachtu. Pomalu otevřela oči. Nákladní auto bylo ve skladišti.

Stál tam Jeff a díval se na ni. „Dokázala jste to! Jste zázrak.“

Dejte mi tu krabičku.

Dívala se netečně, jak zvedá krabičku, která ležela vedle ní. „Na shledanou v Lisabonu.“ Chtěl odejít, pak se zastavil a podíval se na ni. „Vypadáte příšerně, Tracy. Jste v pořádku?“

Nemohla promluvit. „Jeťfe, já...“

Ale byl pryč.

Tracy si jen matně uvědomovala, co se dělo potom. Vzadu ve skladu se převlékala a nějaká žena řekla: „Vypadáte nemocná, slečno. Chcete, abych zavolala doktora?“

„Žádného doktora,“ zašeptala Tracy.

U přepážky Swissairu budete mít letenku do Ženevy. Odjeďte z

Amsterdamu co nejrychleji. Jakmile se policie dozví o krádeži, uzavře město. Nic se nemůže stát, ale pro každý případ tady máte adresu a klíč k bezpečnému bytu v Amsterdamu. Je prázdný.

Letiště. Musí se dostat na letiště. „Taxi,“ šeptala. „Taxi.“

Žena chvíli váhala, pak pokrčila rameny. „Tak dobře. Zavolám ho.

Počkejte tady.“

Vznášela se výš a výš, stále blíž ke slunci.

„Máte tady taxík,“ říkal nějaký muž.

Přála si, aby ji lidi přestali obtěžovat. Chtěla jen spát.

Řidič řekl: „Kam to bude, slečno?“

U přepážky Swissairu budete mít letenku do Ženevy.

Bylo jí příliš špatně, aby mohla letět letadlem. Zastavili by ji, zavolali by doktora. Vyptávali by se. Potřebuje se jen trochu vyspat, pak jí bude dobře.

Hlas začínal být netrpělivý. „Tak kam, prosím?“ Neměla kam jít.

Dala taxikáři adresu bezpečného bytu.

Policie ji kvůli diamantům podrobila křížovému výslechu a ona odmítala odpovídat.

Hrozně se zlobili, strčili ji samotnou do nějaké místnosti a zapnuli topení, až tam bylo horko jako v peci. Když už to nemohla vydržet, začali naopak snižovat teplotu, až se na stěnách začaly tvořit rampouchy.

Tracy se prodrala mrazem a otevřela oči.

Ležela na posteli a nekontrolovatelně se třásla. Pod sebou měla přikrývku, ale neměla sílu se přikrýt. Šaty měla promočené, obličej a krk zalité potem.

Umřu tady. Kde je tady?

Bezpečný byt. Jsem v bezpečném bytě.

A ta věta se jí zdála tak směšná, že se rozesmála a smích se změnil v záchvat kašle. Všechno je to úplně špatně. Přece jenom neunikla. Teď už policie prohledává Amsterdam a hledá ji. Slečna

Whitneyová měla u Swissairu letenku a nepoužila ji! Tak musí být ještě v Amsterdamu.

Byla by ráda věděla, jak dlouho leží v posteli.

Zvedla ruku, aby se podívala na hodinky, ale čísla byla rozmazaná. Viděla všechno dvojité. V malém pokoji byly dvě postele, dvě skříně a čtyři židle. Mrazení přestalo a tělo jí začalo hořet. Potřebovala otevřít okno. ale nemohla se pohnout.

Místnost už byla zase ledová.

Byla zpátky v letadle, zavřená v bedně a volala o pomoc.

Dokázala jste to. Jste zázrak. Dejte mi tu krabičku.

Jeff si vzal diamanty a byl pravděpodobně na cestě do Brazílie s jejím podílem.

Bude se bavit s jednou z těch svých žen a vysměje se jí. Zase ji porazil. Nenávidí ho. Ne, to není pravda. Ano, je.

Opovrhne jím.

Upadala do deliria a zase se probírala. Řítil se na ni tvrdý míček peloty, Jeff ji uchopil do náruče a strhl k zemi. Jeho rty byly blízko u jejích a pak šli na večeri do Zalacaínu. Víte, jak mi na vás záleží, Tracy?

Nabízím vám remízu, řekl Boris Melnikov.

Její tělo se opět nekontrolovatelně roztřásl, byla v rychlíku, řítícím se tmavým tunelem, a věděla, že na konci tunelu umře.

Všichni cestující vystoupili, kromě Alberta Fornatiho. Zlobil se na ni, třásl s ní, křičel na ni.

„Proboha!“ křičel. „Otevřete oči. Podívejte se na mne!“

S nadlidským úsilím otevřela Tracy oči a nad ní stál Jeff. Jeho tvář byla bílá a v hlase měl vztek. Samozřejmě, to se jí také zdá.

„Jak dlouho už tady takhle ležíte?“

„Vy jste v Brazílii,“ šeptala Tracy.

Pak už si na nic nepamatovala.

Když inspektor Trignant dostal šátek s monogramem TW, který našli na podlaze letadla Air France, dlouho se na něj díval. Pak řekl:

„Sežňte mi Daniela Coopera.“

Malebná vesnice Alkmaar na severozápadním pobřeží Holandska u

Severního moře je oblíbeným turistickým střediskem, ale má ve východní části čtvrť, kterou turisté málokdy navštěvují.

Jeff tam byl několikrát na dovolené s letuškou od KLM, která ho naučila jazyku.

Vzpomínal si dobře na tu oblast, kde si domorodci hleděli svého a nezajímali se příliš o návštěvníky. Byl to perfektní úkryt.

Nejdříve chtěl Jeff odvézt Tracy do nemocnice, ale to bylo příliš nebezpečné. Stejně tak bylo pro ni riskantní zůstat v Amsterdamu byt jen o minutu déle.

Zabalil ji do pokrývek a odnesl ji do auta, kde zůstala celou cestu do Alkmaaru v bezvědomí. Puls měla slabý a nepravidelný a dýchala měle.

V Alkmaaru najal Jeff pokoj v malém hostinci. Hostinský zvědavě přihlížel, když Jeff nesl Tracy nahoru po schodech do

pokoje.

„Jsme na svatební cestě,“ vysvětlil mu Jeff. „Moje žena onemocněla - lehký katar. Potřebuje si odpočinout.“

„Chcete zavolat doktora?“

Jeff si nebyl jistý, co má odpovědět. „Dám vám vědět.“

První, co musel udělat, bylo snížit horečku. Jeif položil Tracy na velkou dvojitou postel v pokoji a začal jí svlékat šaly, promáčené potem. Přidržel ji v sedící pozici a přetáhl jí šaty přes hlavu. Potom jí sundal boty a punčocháče. Tělo měla rozpálené. Jeff namočil ručník do studené vody a opatrně ji omyl od hlavy k patě. Přikryl ji pokrývkou, sedl si vedle postele a naslouchal jejímu nepravidelnému dechu.

Jestli jí ráno nebude lépe, rozhodl se Jeff, budu muset poslat pro lékaře.

Ráno bylo ložní prádlo znovu promáčené. Tracy byla pořád v bezvědomí, ale Jeffovi se zdálo, že dýchá o něco lépe. Nechtěl le Tracy pustit pokojskou, mohla by se moc ptát. Raději si vyžádal od hospodyně čisté povlečení a odnesl je do pokoje. Umyl Tracy mokrým ručníkem, vyměnil prostěradla na posteli, aniž by vyrušil pacienta, jak to viděl u sester v nemocnici, a zase ji přikryl.

Jeff pověsil na dveře tabulku PROSÍM, NERUŠTE a šel hledat nejbližší lékárnu. Koupil aspirin, teploměr, houbu a masážní alkohol. Když se vrátil do pokoje, Tracy se pořád ještě nepřebírala. Jeff jí změřil teplotu: 40°C. Omyl jí tělo houbou, namočenou v chladivém alkoholu, a horečka trochu klesla.

O hodinu později horečka znovu stoupla. Bude muset zavolat doktora. Problém byl v tom, že doktor bude chtít Tracy převézt do nemocnice. Budou se ptát. Jeff neměl tušení, jestli je policie hledá, ale pokud ano, byli by oba zadrženi. Musí něco udělat. Rozmačkal čtyři aspiriny, vložil prášek Tracy do úst a lžičkou jí lil mezi rty vodu, dokud prášek nespolkla.

Znovu ji omyl. Když ji osušil, zdálo se mu, že pokožka už není tak horká. Ještě jednou ji zkontroloval tep. Zdál se inu pravidelnější. Přiložil jí hlavu na prsa a poslouchal. Dýchala lehčeji? Nebyl si jistý. Byl si jistý jen jednou věcí, a tu opakoval pořád dokola jako litanii: „Uzdravíš se.“ Něžněji políbil na čelo.

Jeff nespál už čtyřicet osm hodin, byl vyčerpaný, oči měl zapadlé. Vyspím se později, sliboval si. Zavřu oči a na chvíli si odpočinu.

Usnul.

Když Tracy otevřela oči a pomalu zaostřila oči na strop, neměla tušení, kde je. Trvalo jí několik minut, než se začala rozpomínat, co se stalo. Tělo měla zhmožděné a bolavé. Měla pocit, jako by se vrátila z dlouhé, únavné cesty. Malátně se rozhlédla po neznámém pokoji a náhle se jí zastavilo srdce. Vkřesle u okna spal Jeff. To přece není možné. Když ho naposledy viděla, vzal si od ní diamanty a odešel. Co tady dělá? A náhle si Tracy uvědomila, že ví proč. Dala mu špatnou krabičku krabičku s falešnými diamanty - a Jeff si myslí, že ho podvedla.

Musel ji vyzvednout v bezpečném bytě a dovést sem.

Když se posadila, Jeff se pohnul a otevřel oči. Když spatřil, že se Tracy na něho dívá, šťastně se usmál.

„Vítám vás zpátky.“ V jeho hlase byla znát taková úleva, že to

Tracy zmátlo.

Malebná vesnice Alkmaar na severozápadním pobřeží Holandska u

Severního moře je oblíbeným turistickým střediskem, ale má ve východní části čtvrť, kterou turisto málokdy navštěvují. Jeff tam byl několikrát na dovolené s letuškou od KLM, která ho naučila jazyku.

Vzpomínal si dobře na tu oblast, kde si domorodci hleděli svého a nezajímali se příliš o návštěvníky. Byl to perfektní úkryt.

Nejdříve chtěl Jeff odvézt Tracy do nemocnice, ale to bylo příliš nebezpečné. Stejně tak bylo pro ni riskantní zůstat v Amsterdamu byt jen o minutu déle.

Zabalil ji do pokrývek a odnesl ji do auta, kde zůstala celou cestu do Alkmaaru v bezvědomí. Puls měla slabý a nepravidelný a dýchala mělce.

V Alkmaaru najal Jeff pokoj v malém hostinci. Hostinský zvědavě přihlížel, když Jeff nesl Tracy nahoru po schodech do pokoje.

„Jsme na svatební cestě,“ vysvětlil mu Jeff. „Moje žena onemocněla - lehký katar. Potřebuje si odpočinout.“

„Chcete zavolat doktora?“

Jeff si nebyl jistý, co má odpovědět. „Dám vám vědět.“

První, co musel udělat, bylo snížit horečku. Jeff položil Tracy na velkou dvojitou postel v pokoji a začal jí svlékat šaty. promáčené potem. Přidržel ji v sedící pozici a přetáhl jí šaty přes hlavu. Potom jí sundal boty a punčocháče. Tělo měla rozpálené. Jeff namočil ručník do studené vody a opatrně ji omyl od hlavy k patě. Přikryl ji pokrývkou, sedl si vedle postele a naslouchal jejímu nepravidelnému dechu. cíMt/p /e)ť, rozhodl se Jeff, bM(/

Ráno bylo ložní prádlo /novu promáčené. Tracy byla pořád v bezvědomí, ale Jeffovi se zdálo, že dýchá o něco lépe.

Nechtěl k Tracy pustit pokojskou, mohla by se moc plát. Raději si vyžádal od hospodyně čisté povlečení a odnesl je do pokoje. Umyl Tracy mokrým ručníkem, vyměnil prostěradla na posteli, aniž by vyrušil pacienta, jak to viděl u sester v nemocnici, a zase ji přikryl.

Jeť pověsil na dveře tabulku PROSÍM, NERUŠTE a šel hledat nejbližší lékárnu. Koupil aspirin, teploměr, houbu a masážní alkohol. Když se vrátil do pokoje, Tracy se pořád ještě nepřebírala. Jeff jí změřil teplotu: 40°C. Omyl jí tělo houbou, namočenou v chladivém alkoholu, a horečka trochu klesla.

O hodinu později horečka znovu stoupla. Bude muset zavolat doktora. Problém byl v tom, že doktor bude chtít Tracy převézt do nemocnice. Budou se ptát. Jeff neměl tušení, jestli je policie hledá, ale pokud ano, byli by oba zadrženi.

Musí něco udělat. Rozmačkal čtyři aspiriny, vložil prášek Tracy do úst a lžičkou jí lil mezi rty vodu, dokud prášek nespolkla.

Znovu ji omyl. Když ji osušil, zdálo se mu, že pokožka už není tak horká. Ještě jednou ji zkontroloval tep. Zdál se mu pravidelnější. Přiložil jí hlavu na prsa a poslouchal. Dýchala lehčeji? Nebyl si jistý. Byl si jistý jen jednou věcí, a tu opakoval pořád dokola jako litanii: „Uzdravíš se.“ Něžněji políbil na čelo.

Jeff nespal už čtyřicet osm hodin, byl vyčerpaný, oči měl zapadlé, Vyspím se později, sliboval si. Zavřu oči a na chvíli si odpočinu. Usnul.

Když Tracy otevřela oči a pomalu zaostřila oči na strop, neměla tušení, kde je. Trvalo jí několik minut, než se začala rozpomínat, co se stalo. Tělo měla zhmožděné a bolavé. Měla pocit, jako by se vrátila z dlouhé, únavné cesty. Malátně se rozhlédla po neznámém pokoji a náhle se jí zastavilo srdce. Vkrásele u okna spal Jeff. To přece není možné. Když ho naposledy viděla, vzal si od ní diamanty a odešel. Co tady dělá. A náhle si Tracy uvědomila, že ví proč. Dala mu špatnou krabičku krabičku s falešnými diamanty - a Jeff si myslí, že ho podvedla.

Musel ji vyzvednout v bezpečném bytě a dovézt sem. Když se posadila. Jeff se pohnul a otevřel oči. Když spatřil, že se Tracy na něho dívá, šťastně se usmál.

„Vítám vás zpátky/ V jeho hlase byla znát taková úleva, že to

Tracy zmátlo.

„Je mi to líto,“ řekla Tracy. Byla ochraptělá. „Dala jsem vám špatnou krabičku.“

„Cože?“

„Popletla jsem krabičky.“

Přistoupil k ní a řekl něžně: „Ne, Tracy, dala jste mi pravé diamanty. Už jsou na cestě ke Guntherovi.“

Udiveně se na něj podívala. „Tak proč jste tady?“

Posadil se na kraj postele. „Když jste mi podávala diamanty, vypadala jste jak smrt. Rozhodl jsem se, že raději počkám na letišti a přesvědčím se, jestli jste opravdu odletěla. Neobjevila jste se, a tak mi bylo jasné, že máte nějaké potíže. Šel jsem do bezpečného bytu a našel jsem vás tam. Nemohl jsem vás tam nechat jen tak umřít,“ řekl nenuceně. „Byla by to stopa pro policii.“

Zmateně se na něho dívala. „Řekněte mi, proč jste se opravdu vrátil.“

„Je čas změřit si teplotu,“ řekl vesele.

„Není to špatné,“ řekl o několik minut později. „Něco přes třicet sedm pět. Jste vynikající pacient.“

„Jeffe - „

„Důvěřujte mi. Máte hlad?“

Tracy najednou pocítila hrozný hlad. „Strašný.“

„To je dobře. Hned něco přinesu.“

Vrátil se z nákupu s taškou plnou pomerančové šťávy, micka, čerstvého ovoce a holandských broodjes, rohlíků plněných různými druhy sýra, masa a ryb.

„Tohle je holandská verze slepičí polévky, ale mělo by to splnit účel. Tedjezte, ale pomalu.“

Pomohl jí posadit se a krmil ji. Byl pozorný a něžný a Tracy si unaveně myslěla: Asi něco chce.

Při jídle Jeff řekl: „Když jsem byl venku, zatelefonoval jsem

Guntherovi. Už ty diamanty dostal. Uložil váš podíl na vaše švýcarské konto.“

Nemohla se udržet, aby se nezeptala: „Proč jste si to nenechal všechno?“

Když Jeff odpovídal, byl jeho tón vážný. „Protože je načase. abychom s těmi žerty přestali. Souhlasíte, Tracy?“

Je to samozřejmě další z jeho triků, ale je příliš unavená, aby si s tím dělala starosti. „Tak dobře.“

„Teď mi řekněte svoje míry,“ řekl Jeff, „a já vám půjdu koupit něco na sebe. Holanďané jsou liberální, ale kdybyste šla ven takhle, mohli by dostat šok.“

Tracy si přitáhla příkrývky těsněji k sobě, když si uvědomila svou nahotu. Matně si vzpomněla, jak ji Jeff svlékal a omýval.

Riskoval svoji vlastní bezpečnost, aby ji ošetřoval. Proč?

Myslela si, že mu rozumí. Vůbec mu nerozumím, pomyslela si Tracy.

Vůbec ne.

Usnula.

Odpoledne přinesl Jeff dva kufry plné županů, nočních košil, spodního prádla, šatů a bot, potřeby na líčení, hřeben, kartáč a vysoušeč vlasů, zubní kartáček a pastu.

Sobě koupil několikery šaty a přinesl International Herald

Tribune. Na první stránce byla zpráva o krádeži diamantů. Policie zjistila, jak byla krádež provedena, avšak zloději nezanechali žádné stopy.

Jeff řekl vesele. „Je to v suchu! Teď už se jenom musíte uzdravit.“

Byl to Daniel Cooper, kdo navrhl, aby policie neřikala novinářům nic o šátku s monogramem TW. „My víme,“ řekl inspektoru

Trignan-tovi, „komu patří, ale není to dostatečný důkaz. Její právníci by přivedli všechny ženy z Evropy s monogramem TW a vysmáli by se vám.“

Podle Cooperova názoru se policie už stejně znemožnila. Bůh ji dá mně.

Seděl ve tmě v malém kostele na tvrdé dřevěné lavici a modlil se:

Otče, dej mi ji. Dej mi ji, abych ji potrestal a tak smyl své hříchy. Zlo bude vyhnáno z její duše, její tělo bude bičováno...

Když myslel na Tracyino nahé tělo ve své moci, pocítil, že dostává erekci. Prchal z kostela v hrůze, že to Bůh uvidí a potrestá ho.

Když se Tracy probudila, byla tma. Posadila se a rozsvítila lampu na nočním stolku. Byla sama. Jeff byl pryč. Pocítila paniku.

Začínala na něm být závislá a to byla hloupá chyba. Dobře mi tak, pomyslela si Tracy trpce. „Důvěřujte mi,“ řekl jí Jeff a ona mu důvěřovala. Pečoval o ni jenom proto, aby se sám chránil, to byl ten jediný důvod. Domnívala se, že k ní něco cítí. Chtěla mu věřit, chtěla mít pocit, že pro něho něco znamená. Položila se na polštář, zavřela oči a myslela si: Bude mi chybět. Bože, pomoz mi, bude mi chybět.

Bůh si s ní zahrál. Proč to musí být právě on, myslela si, ale bylo to vlastně jedno. Bude muset odsud odejít co nejdříve, najít si místo, kde by se vyléčila, kde by byla bezpečná. Jsem zatracený blázen, myslela si. Jsem...

Ozval se zvuk otevíraných dveří a Jeffův hlas zvolal: „Tracy, jste vzhůru? Přinesl jsem vám nějaké knihy a časopisy. Myslel jsem si...“ Zarazil se, když viděl výraz na jejím obličeji. „Děje se něco?“

„Už ne,“ zašeptala Tracy. „Už ne.“

Příští ráno byla horečka pryč.

„Chtěla bych jít ven,“ řekla. „Myslíte si, Jeffe, že bychom mohli jít na procházku?“

V hale se na ně zvědavě dívali. Manželé, kterým hotel patřil, měli radost, že se Tracy uzdravila. „Váš manžel byl báječný.

Trval na tom, že všechno bude dělat sám. Byl celý utrápený. Je to štěstí, když má žena muže, který ji tolik miluje.“

Tracy se podívala na Jeffa a měla pocit, že se začervenal.

Venku řekla: „Jsou milí.“

„Sentimentální,“ odvětil Jeff.

Jeff spal na kavalcí vedle Tracyiny postele. Když Tracy v noci ležela, vzpomínala si na to, jak o ni Jeff pečoval, jak ji ošetřoval a omýval její nahé tělo. Silně pocíťovala jeho přítomnost. Cítila, že ji ochraňuje.

Znervózňovalo ji to.

Jak Tracy nabývala sil, trávili stále více času prohlídkami toho podivného malého města. Chodili k AlkmaarderMeer po krivolakých, kočičími hlavami dlážděných uličkách, pocházejících ze středověku, a trávili mnoho hodin u tulipánových polí na okraji města. Navštívili sýrový trh a starou obecní váhu a prošli městské muzeum. K Tracyinu velkému překvapení hovořil Jeff s místními lidmi holandsky.

„Kde jste se to naučil?“ zeptala se.

„Znal jsem kdysi jednu Holanďanku.“

Litovala, že se zeptala.

Jak ubíhaly dny, Tracyino zdravé mladé tělo se postupně uzdravovalo. Když si Jeff myslel, že už je dost silná, vypůjčil kola a navštěvovali větrné mlýny, jimiž byl kraj poset. Každý den byl krásnou dovolenou a Tracy si přála, aby to nikdy neskončilo.

Jeff byl pro Tracy neustálým překvapením. Zacházel s ní s péčí a něhou, která její zábrany vůči němu odstraňovala, avšak nedával najevo sexuální zájem. Pro Tracy to byla záhada. Myslela na všechny ty krásné ženy, se kterými ho viděla, a byla si jistá, že by mohl mít kteroukoli z nich. Proč tedy zůstával s ní v téhle malé díře?

Tracy mluvila s Jeffem o všem možném. Myslela si, že o některých věcech nemůže s nikým mluvit. Ale Jeffovi se s nimi svěřila.

Vyprávěla mu o Joe Romanovi a Tony Orsattim, Ernestýně

Littlechapové, Velké Bertě a Amy Branniganové. Jeff se střídavě zlobil, projevoval účast a sympatii. Řekl jí o své nevlastní matce, o strýci Willim, o svém životě u lunaparku a o svém manželství s Louisou. Tracy si s nikým v životě nebyla tak blízká.

Najednou přišel čas odjet.

Jednou ráno řekl Jeff: „Policie nás nehledá, Tracy. Myslím, že bychom odsud měli vypadnout.“

Tracy byla trochu zklamaná. „Dobře. Kdy?“

„Zítra.“

„Dobře. Ráno zabalím.“

Tu noc Tracy ležela a nemohla usnout. Jeffova přítomnost naplňovala pokoj jako nikdy předtím. Tohle bylo nezapomenutelné období v jejím životě, a nyní končí. Podívala se na kavalec, kde ležel Jeff.

„Spíte?“ zašeptala.

„Ne...“

„Na co myslíte?“

„Na zítřek. Na to, že odjedeme. Bude se mi stýskat.“

„Mně se bude stýskat po vás, Jeffe.“ Slova byla venku, než tomu mohla zabránit.

Jeff se pomalu posadil a podíval se na ni. „Hodně?“ řekl tiše.

„Strašně.“

Za okamžik stál u její postele. „Tracy...“ „Pššš. Nemluvte. Jenom mě obejměte. Držte mě.“ Začalo to pomalu. Sametové doteky, hlazení, mazlení a něžné zkoumání. Narůstalo to a vrostlo do šíleného, frenetického rytmu, až setostalobakchanálií, divokou orgií rozkoše. Jeho tvrdý úd ji hladil a bušil do ní, naplňoval ji, až se jí chtělo křičet nesnesitelnou rozkoší. Byla středem duhy. Cítila, že stoupá na vlně přílivu, výš a výš, až k náhlé explozi. Celé její tělo se začalo třást. Bouře se pomalu utišovala. Zavřela oči. Cítila, jak se Jeffovy rty pohybují po jejím těle dolů, stále dolů, až do samého středu jejího bytí, a zmocnila se jí nová vlna blažených pocitů.

Přitáhla Jeffa k sobě, cítila jeho srdce na svém. Přitiskla se k němu, ale pořád se necítila dost blízko. Sesunula se do nohou postele a dotýkala se rty jeho těla měkkými, něžnými polibky, pohybovala se vzhůru, až ucítila v ruce jeho tvrdé mužství.

Pohládila ho, vzala ho do úst a poslouchala Jeffovo sténání. Pak byl Jeff zase na ní a v ní, začalo to znovu, bylo to ještě víc vzrušující než dříve. Jako fontána, přetékající nesnesitelnou rozkoší.

Tracy si pomyslela: Teď vím. Poprvé v životě vím. Ale musím si uvědomit, že je to jen pro dnešní noc, je to jen hezký

dárek na rozloučenou.

Celou noc se milovali a mluvili o všem a o ničem, jako kdyby se v nich otevřela nějaká dlouho zavřená stavidla. Když začalo svítat a kanály jiskřily počínajícím dnem, řekl Jeff: „Vezmi si mě, Tracy.“

Byla si jistá, že mu špatně rozuměla, avšak slova přišla znovu a Tracy věděla, že je to blázní ve a nemožné, že to nikdy nemůže vyjít. Ale bylo to strašně krásné, a samozřejmě, že to vyjde.

Zašeptala: „Ano. Ano!“

Začala plakat, schoulená bezpečně v jeho náručí. Už nikdy nebudu sama, myslela si. Patříme k sobě, Jeff je součástí mých zítřků.

Zítřek přišel.

O mnoho později se Tracy zeptala: „Kdy jsi si to uvědomil, Jeffe?“

„Když jsem tě viděl ležet v tom bytě a myslel jsem si, že umíráš.“

Mohl jsem se zbláznit.“

„Myslela jsem, že jsi utekl i s diamanty,“ přiznala se Tracy.

Vzal ji opět do náručí. „Tracy, to, co jsem udělal v Madridu, nebylo pro peníze. Byla to hra - soutěž. Proto přece oba děláme tuhle věc. Člověk dostane hádanku, kterou možná nejde vyluštit, a tak začne přemýšlet, jestli přece jenom není nějaký způsob.“

Tracy přikývla. „Já vím. Nejdříve jsem to dělala proto, že jsem potřebovala peníze. A pak se to stalo něčím jiným. Dost peněz jsem rozdala. Ráda se měřím s úspěšnými, chytrými a bezohlednými lidmi. Ráda žiji na pokraji nebezpečí.“

Po chvíli ticha se Jeff zeptal: „Tracy... myslíš, že by ses toho mohla vzdát?“

Udiveně se na něho podívala. „Vzdát? Proč?“

„Dříve jsme byli každý sám. Teď se všechno změnilo. Nesnesl bych pomýšlení, že by se ti něco mohlo stát. Proč máme ještě riskovat?“

Máme dost peněz na celý život. Proč bychom nešli do penze?“

„Co bychom dělali, Jeffe?“

Zasmál se. „Něco bychom si vymysleli.“

„Opravdu, miláčku, jak bychom trávili život?“

„Dělali bychom, co by se nám líbilo. Cestovali bychom, pěstovali své koníčky. Vždycky mě fascinovala archeologie.“

Rád bych prováděl vykopávky v Tunisu. Slíbil jsem to kdysi jednomu starému příteli. Můžeme financovat své vlastní vykopávky. Budeme cestovat po celém světě.“

„To zní lákavě.“

„Tak co říkáš?“

Dlouho se na něho dívala. „Když si to přeješ,“ řekla tiše.

Přitiskl ji k sobě a začal se smát. „Možná bychom měli poslat formální oznámení policii.“

Tracy se smála s ním.

Kostely byly starší, než jaké Cooper kdy viděl. Některé pamatovaly pohanské doby a Cooper někdy nevěděl, jestli se modlí k Bohu nebo k ďáblu. Seděl se skloněnou hlavou ve starém beghardském dvorním kostele, u svatého Bavokerka, Pieterskerka a Nieuwekerka v Delftu, a jeho modlitba byla pořád stejná: Ať trpí, tak jako trpím já.

Příští den volal Gunther Hartog, když byl Jeff zrovna pryč.

„Jak se cítíte?“ ptal se Gunther.

„Cítím se výborně,“ řekla mu Tracy.

Když se Gunther dozvěděl, co se jí stalo, volal každý den. Tracy se rozhodla, že mu novinku o sobě a Jeffovi ještě neřekne. Chtěla si to nějakou dobu nechat pro sebe, mazlit se s tím, přemýšlet o tom, radovat se z toho.

„Jak s Jeffem vycházíte?“

Usmála se. „Vycházíme báječně.“

„Chtěli byste spolu pracovat znovu.“

Teď mu to musí říct. „Gunthere... my... toho necháváme.“

Chvilku bylo ticho. „Tomu nerozumím.“

„To byl Jeffův nápad a já jsem s ním souhlasila. Už žádné riskování.“

„Co kdybych vám řekl, že ta práce, kterou mám na mysli, by vám vynesla dva miliony dolarů, a že je to bez rizika?“

„To bych se zasmála, Gunthere.“

„Myslím to vážně. Jeli byste do Amsterdamu, to je od vás jen hodinka cesty, a...“

„Budete si muset najít někoho jiného.“

Vzdechl. „Obávám se, že by to nikdo jiný nedokázal. Mohla byste si o tom alespoň promluvit s Jeffem?“

„Dobře, ale nebude to k ničemu.“

„Zavolám zítra.“

Když se Jeff vrátil, řekla mu Tracy o rozhovoru s Guntherem.

„Řekla jsi mu, že se z nás stali spořádaní občané?“

„Samozřejmě, miláčku. Řekla jsem mu, aby si našel někoho jiného.“

„Ale on nechce,“ dohadoval se Jeff.

„Trval na tom, že potřebuje nás. Říkal, že v tom není žádné riziko, a že za trochu námahy dostaneme dva miliony dolarů.“

„Což znamená, že ať má na mysli cokoli, musí to být střeženo jako Fort Knox.“

„Nebo Prado,“ řekla Tracy zlomyslně.

Jeff se zasmál. „To byl opravdu vynikající plán, zlatíčko. Víš, myslím, že tenkrát jsem se do tebe začal zamilovávat.“

„Myslím, že kdyžsi ukradl mého Goyu, začal jsem tě nenávidět.“

„Bud' spravedlivá,“ napomenul ji Jeff. „Začala jsi mě nenávidět dávno předtím.“

„To je pravda. Co řekneme Guntherovi?“

„Už jsi mu to řekla. Už v tom oboru nepracujeme.“

„Neměli bychom alespoň zjistit, o co mu jde?“

„Tracy, dohodli jsme se...“

„Přece stejně jedeme do Amsterdamu.“

„Ano, ale...“

„No, když už tam budeme, miláčku, mohli bychom si poslechnout, co má na mysli, ne?“

Jeff se na ni podezřívavě podíval. „Ty to chceš provést, co?“

„Samozřejmě, že ne! Ale nemůže škodit si to poslechnout.“

Příští den jeli do Amsterdamu a ubytovali se v hotelu Ainstel.

Gunther Hartog přiletěl z Londýna. Seděli společně jako náhodní turisté na motorovém člunu, jezdícím po řece Amstel.

„Jsem hrozně rád, že vy dva se vezmete,“ řekl Gunther. „Mé nejsrdečnější blahopřání.“

„Děkujeme, Gunthere.“ Tracy věděla, že to myslí upřímně.

„Respektuji vaše přání zanechat toho, ale naskytla se mi tak jedinečná možnost, že jsem si myslel, že vás na ni musím upozornit. Mohla by to být labutí píseň, která by stála za to.“

„Posloucháme,“ řekla Tracy.

Gunther se naklonil vpřed a tichým hlasem začal mluvit. Když skončil, řekl: „Dva miliony dolarů, pokud se vám to povede.“

„Je to nemožné,“ řekl Jeff rovnou. „Tracy...“

Ale Tracy ho neposlouchala. Pilně přemýšlela, jak by se to dalo udělat.

Amsterdamské policejní ředitelství na rohu Marnix Straat a

Elands-gracht je hezká, stará budova z hnědých cihel, s dlouhými, štukovými chodbami v přízemí a mramorovým schodištěm vedoucím do horních poschodí. V konferenční místnosti nahoře měla Gemeentepolitie poradu.

V místnosti bylo šest holandských detektivů. Jediným cizincem byl Daniel Cooper.

Inspektor Joop van Duřen byl obr s tlustým obličejem, ozdobeným vřejícím knírem, a s hromovým hlubokým hlasem.

Mluvil k Toonovi

Willemsovi, upravenému, ráznému a výkonnému vrchnímu komisaři, vedoucímu městské policie.

„Tracy Whitneyová přijela dnes ráno do Amsterdamu, pane vrchní komisaři. Interpol si je jistý, že provedla tu krádež De

Beersových diamantů. Tady pan Cooper má pocit, že přijela do

Amsterdamu spáchat další zločin.“

Vrchní komisař Willems se obrátil na Coopera: „Máte o tom nějaké důkazy, pane Coopere?“

Daniel Cooper nepotřeboval důkazy. Znal Tracy Whitneyovou.

Samozřejmě je tady proto, aby spáchala nějaký zločin, něco obrovského, něco nad rámec jejich ubohé představivosti. Přinutil se ke klidu.

„Žádný důkaz. Proto ji musíme chytit při činu.“

„A jak to chcete udělat?“ „Tím, že tu ženu nespustíme z očí.“

Užití první osoby množného čísla komisaře rozladilo. Mluvil o Cooperovi s inspektorem Trignantem z Paříže. Je protivný, ale zná svou věc. Kdybych ho býval poslechl, byli bychom chytili Tracy

Whitneyovou při činu. Stejná věta, jakou právě užil Cooper.

Toon Willems se rozhodl a jeho rozhodnutí bylo částečně založené na široce publikovaném neúspěchu francouzské policie, pokud šlo o vypátrání pachatelů loupeže De Beersových diamantů. Tam kde francouzská policie zklamala, bude mít holandská policie úspěch.

„Tak dobře,“ řekl vrchní komisař. „Pokud ta dáma přijela do

Holandska vyzkoušet výkonnost naší policie, vyhovíme jí.“ Obrátil se na inspektora van Duřena. „Udělejte veškerá opatření, která budete považovat za vhodná.“

Město Amsterdam je rozdělené do šesti policejních obvodů a každý obvod je odpovědný za své vlastní teritorium. Na příkaz inspektora Joopa van Duřena byly hranice obvodů ignorovány. Ke sledovacím týmům byli přiděleni detektivové z různých obvodů.

„Chci ji mít pod dohledem dvacet čtyři hodin denně. Nesmíte ji spustit z očí.“

Inspektor van Duřen se obrátil k Danielu Cooperovi. „Tak co, pane

Coopere, jste spokojen?“

„Nebudu spokojen, dokud ji nedostaneme.“

„Dostaneme ji,“ ujistil ho inspektor. „Víte, pane Coopere, jsme hrdi na to, že naše policie je nejlepší na světě.“

Amsterdam je turistický ráj, město větrných mlýnů a hrází, nekonečných řad domů s lomenými střechami. Domy se groteskně opírají jeden o druhý podél stromy lemovaných kanálů plných hausbótů zdobených truhlíky s pelargoniemi a jinými květinami a prádlem vřejícím ve větru. Holanďané byli nejpřátelštější lidé, jaké Tracy kdy potkala.

„Všichni vypadají tak šťastně,“ řekla Tracy.

„Uvědom si, že to jsou původně květinoví lidé. Tulipány.“

Tracy se zasmála a vzala Jeffa za ruku. Být s ním se jí strašně líbilo. Je báječný. A Jeff se na ni díval a myslel si: Jsem nejšťastnější mul na světě.

Tracy a Jeff dělali to, co obvykle turisté dělávají. Toulali se po Albert Cuyp Straat, trhu pod širým nebem, který se táhne celé dlouhé bloky a je plný stánků se starožitnostmi, ovocem a zeleninou, květinami a oděvy. Chodili po náměstí Dam, kde se shromažďují mladí lidé a poslouchají potulné zpěváky a hudební skupiny pan-káčů. Navštívili Volendam, starou malebnou rybářskou vesnici u Zuider Zee, a Madurodam, Holandsko v miniatuře. Když jeli kolem živého letiště Schiphol, řekl Jeff: „Ještě nedávno tady bylo Severní moře. Schiphol znamená Hřbitov lodí“.

Tracy se k němu přitulila. „Jsem ohromená. Je pěkné být zamilovaná do tak chytrého mužského.“

„To jsi ještě nic neslyšela. Dvacet pět procent holandské půdy bylo získáno z moře. Celá země je pět metrů pod úrovní mořské hladiny.“

„To zní hrůzostrašně.“

„Neboj se, jsme dokonale v bezpečí, dokud ten malý kluk drží prst na hrázi.“

Kamkoli Tracy s Jeffem šli, sledovala je Gemeetepolitie, a Daniel

Cooper každý večer studoval zprávy, které předkládali inspektoru van Durenovi. Nebylo v nich nic neobvyklého, ale Cooperovo podezření neutuchalo. Má něco za lubem, říkal si, něco velkého.

Zajímalo by mě, jestli ví, že ji sledují? Rád bych věděl, jestli ví, zeji zničím?

Pokud detektivové mohli pozorovat, byli Tracy a Jeff pouhými turisty.

Inspektor van Duřen řekl Cooperovi: „Není možné, že se mýlíte“

Mohli přijet do Holandska jen pro zábavu.“

„Ne,“ řekl Cooper tvrdohlavě. „Nemýlím se. Sledujte ji dál.“ Měl zlověstné tušení, že čas se krátí, že pokud Tracy Whitneyová rychle něco neudělá, policejní dohled bude opět odvolán. To nemůže dopustit. Připojil se k detektivům, kteří Tracy sledovali.

Tracy a Jeff měli v hotelu Amstel přilehlé pokoje. „Je to v zájmu počestnosti,“ řekl Jeff Tracy, „ale samotnou tě nenechám.“

„Slibuješ?“

Jeff u ní každou noc zůstával až do svítání a milovali se dlouho do noci. Byl chvílemi něžný a ohleduplný, chvílemi divoký a brutální.

„Poprvé v životě,“ šeptala Tracy, „opravdu vím, na co mám tělo.“

Děkuji ti, má lásko.“

„Tvoje rozkoš je mojí rozkoší.“

„Jenom polovina.“

Toulali se zdánlivě bez cíle městem. Obědvali v Excelsioru v

Hotel de l'Europe, večereli v Bowedery a snědli všech dvacet čtyři chodů v indonéské restauraci Báli. Jedli erwtensoep, slavnou holandskou hrachovou polévku; ochutnali kutsput, brambory, karotku a cibuli a boerenkool, připravovaný ze třinácti druhů zeleniny a uzenek. Chodili přes walletjes, amsterdamský obvod červených luceren, kde tlusté, do kimona oblečené dívky nabízely ve výkladech své objemné vnady. Písemné zprávy, předávané každý večer inspektoru Joopovi van Durenovi, končily vždy stejnou poznámkou: Nic podezřelého.

Trpělivost, říkal si Daniel Cooper. Trpělivost.

Na Cooperovo naléhání si inspektor van Duřen vyžádal od vrchního komisaře Willemse povolení umístit do hotelových pokojů obou podezřelých elektronické odposlouchávací zařízení. Žádost byla zamítnuta.

„Až budete mít pádnější důvody pro své podezření,“ řekl vrchní komisař, „můžete požádat znovu. Nemohu dovolit, aby byli odposloucháváni lidé, kteří se zatím provinili jenom tím, že si prohlížejí Holandsko.“

Tento rozhovor se uskutečnil v pátek. V pondělí dopoledne jeli

Tracy a Jeff do Paulus Potter Straat v Costeru, amsterdamském diamantovém středisku, na prohlídku brusírný diamantů. Daniel

Cooper byl členem sledovacího týmu. Továrna byla plná turistů.

Anglicky mluvící průvodce je prováděl po továrně, vysvětloval každou operaci procesu broušení a nakonec dovedl skupinu do výstavní místnosti, kde kolem zdí stály vitríny, plné různých druhů diamantů na prodej. To byl samozřejmě hlavní důvod, proč byli turisté prováděni brusírnou. Uprostřed místnosti stála čtverhranná skleněná nádoba, dramaticky umístěná na vysokém, černém podstavci, a v ní byl nejkrásnější diamant, jaký kdy Tracy viděla.

Průvodce hrdě prohlásil: „A toto, dámy a pánové, je slavný lukulský diamant, o kterém jste všichni četli. Kdysi ho zakoupil divadelní herec pro svou ženu, filmovou hvězdu, a jeho cena činí deset milionů dolarů. Je to perfektní kámen, jeden z nejlepších diamantů na světě.“

„To musí být pěkný cíl pro zloděje šperků,“ řekl Jeff nahlas.

Daniel Cooper popošel dopředu, aby lépe slyšel.

Dozorci se blahosklonně usmáli. „Nee, mijnheer.“ Ukázal na ozbrojeného strážce, stojícího blízko vystaveného kamene. „Tento kámen je strážěn lépe než šperky v londýnském Toweru. Nehrozí žádné nebezpečí. Když se někdo dotkne té skleněné krychle, okamžitě se zapne poplachové zařízení - en onmiddellijk! - a všechna okna a dveře se okamžitě pevně zavřou. V noci jsou tu elektronické paprsky, a když někdo vstoupí do místnosti, zazní poplach na policejní stanici.“

Jeff se podíval na Tracy a řekl: „Myslím, že tenhle diamant nikdy nikdo neukradne.“

Cooper si vyměnil pohled s jedním z detektivů. Odpoledne dostal inspektor van Duřen zprávu o tom rozhovoru.

Příští den Tracy a Jeff navštívili Rijksmuseum. U vchodu koupil

Jeff plán muzea a spolu s Tracy prošel hlavním sálem do čestné galerie, plné obrazů Fra Angelica, Murilla, Rubense,

Van Dycka a Tiepola. Šli pomalu, zastavovali se před každým obrazem, až přišli do místnosti Noční hlídky, kde visel Rembrandtův slavný obraz, a tam zůstali. Přitažlivá policistka první třídy, Fien Hauerová, která je sledovala, si pomyslela: Proboha!

Oficiální název obrazu je Společnost kapitána Franse Banninga Cocqa a poručíka Willema van Ruytenburcha a zobrazuje, s nevšední jasností a kompozicí, skupinu vojáků, připravujících se na hlídku pod vedením jejich pestře oděného velitele. Místo kolem obrazu je ohraničené sametovými provazy a blízko stojí stráž.

„Je neuvěřitelné,“ řekl Jeff Tracy, „že Rembrandt za tento obraz dostal pěkně vynadáno.“ „Ale proč? Je fantastický.“ „Jeho chleboďárci - tomu kapitánovi na portrétu - se nelíbilo, jak Rembrandt namaloval ostatní postavy.“ Jeff se obrátil k hlídači. „Doufám, že ten obraz dobře stráž.“

„Já, mijnheer. Kdokoli by chtěl z muzea něco ukrást, musí projít elektronickými paprsky, bezpečnostními kamerami a v noci jsou tu dva strážci s hlídacími psy.“

Jeff se nenuceně usmál. „Myslím, že ten obraz tady zůstane navždy.“

Pozdě odpoledne dostal zprávu o tom rozhovoru van Duřen.

„Nočníhlídka!“ zvolal. „Alstublief, nemožné!“

Daniel Cooper na něho pouze zamrkal svými divokými, krátkozrakými očima.

V amsterdamském kongresovém středisku probíhalo setkání filatelistů a Tracy s Jeffem byli mezi prvními návštěvníky. Sál byl bedlivě stráž, neboť mnohé ze známek měly nesmírnou cenu.

Cooper a holandský detektiv pozorovali, jak se oba návštěvníci procházejí mezi sbírkami vzácných známek. Tracy a Jeff se zastavili před Britskou Guayanou, nehezku šestihranou známkou.

„To je ale ošklivá známka,“ poznamenala Tracy. „Jen si nemysli, miláčku. Je to jediná známka toho druhu na světě.“

„Jako Aná cenu?“ „Milion^Kilarů.“

Zřízenec přikývl. „To je správné. Mnoho lidí o tom nemá ani tušení, když se na ni dívá. Ale vidím, že vy máte rád známky stejně jako já. Jsou v nich dějiny světa.“

Tracy s Jeffem přešli k další vitríně, kde byla známka Obrácená Jenny, na které bylo letadlo, letící hlavou dolů. „Tahle je zajímavá,“ řekla Tracy. Zřízenec, hlídající vitrínu, řekl: „Má cenu...“ „Sedmdesát pět tisíc dolarů,“ poznamenal Jeff. „Ano, pane. Přesně.“

Přešli k havajské misionářské dvoucentové známce. „Tahle má cenu čtvrt milionu dolarů,“ řekl Jeff Tracy. Cooper je teď těsně sledoval, schovaný v davu. Jeff ukázal na jinou známku. „Tahle je vzácná. Je to jednopencová mauricijská poštovní známka. Místo postpaid na ni nějaký zasněný rytec vyryl post office. Dnes by stála hodně pencí.“

„Všechny se zdají tak malé a zranitelné,“ řekla Tracy, „a bylo by tak snadné je odnést.“

Hlídač u přepážky se usmál. „Zloděj by se daleko nedostal, slečno. Vitríny jsou stráženy elektronicky a ozbrojené stráž hlídají kongresové středisko ve dne v noci.“

„To je velká úleva,“ řekl Jeff vážně. „Člověk dnes nemůže být dost opatrný.“

To odpoledne navštívili Daniel Cooper a inspektor Joop van Duřen společně vrchního komisaře Willemse. Van Duřen položil zprávy o výsledcích sledování na komisařův stůl a čekal.

„Nic určitého tam není,“ řekl nakonec vrchní komisař. „ale připouštím, že naši podezřelí čenichají kolem lukrativních cílů.“

Tak dobře, inspektore, začněte s tím. Máte oficiální povolení instalovat v jejich hotelových pokojích odposlouchávací zařízení.“

Daniel Cooper byl nadšený. Tracy Whitneyová už nebude mít žádné soukromí. Od tohoto okamžiku bude vědět všechno, co si myslí, říká a dělá. Pomyslel na Tracy s Jeffem v posteli a vzpomněl si na dotek Tracyina prádla na své tváři. Bylo tak měkké, tak voňavé. Odpoledne šel do kostela.

Když Tracy a Jeff odešli ten večer na večeři, dal se tým policejních techniků do práce. Umístili do Jeffova a Tracyina pokoje bezdrátové vysílačky, schovali je za obrazy, v lampách a pod nočními stolky. Inspektor Joop van Duřen zabral apartmá přímo nad nimi a technici tam instalovali radiový přijímač s anténou, napojený na magnetofon.

„Zapíná se hlasem,“ vysvětloval technik. „Nikdo tu nemusí být, aby monitoroval rozhovor. Když někdo promluví, magnetofon automaticky začne nahrávat.“

Avšak Daniel Cooper tam být chtěl. Musel tam být. Byla to Boží vůle.

Příští den brzy ráno seděli Daniel Cooper, inspektor Joop van Duřen a jeho mladý asistent, detektiv konstábl Witkamp, v horním apartmá a poslouchali rozhovor dole.

„Ještě trochu kávy?“ Jeffův hlas.

„Ne, děkuji, miláčku.“ Hlas Tracy. „Ochutnej tento sýr, který nám sem z restaurace poslali. Je opravdu vynikající.“

Krátké ticho. „Hmm. Výborný. Co bys chtěla dnes dělat, Tracy?“

Mohli bychom jet do Rotterdamu.“

„Co kdybychom prostě zůstali doma a odpočinuli si?“

„To zní dobře.“

Cooper věděl, co myslí „odpočíváním“, a sevřel pevně ústa.

„Královna otevírá nový útulek pro sirotky.“

„To je pěkné. Já si myslím, že Holanďané jsou nejpohostinnější, nejštědřejší lidé na světě. Jsou to obrazoborci. Nenávidí předpisy a pravidla.“

Smích. „Samozřejmě. Proto je oba dva máme tak rádi.“

Normální ranní rozhovor mezi milenci. Jsou takoví volní a nenucení jeden ke druhému, myslel si Cooper. Ale ona mi to zaplatí.

„Když mluvíme o štedrosti,“ - Jeffův hlas - „hádej, kdo bydlí v hotelu? Kluzký Maxmilián Pierpont. Uklouzl mi na Queen Elizabeth II.“

„A mně uklouzl v Orient Expressu. „

„Pravděpodobně tu chce oloupit nějakou další společnost. Teď, když jsme ho našli, Tracy, měli bychom s ním opravdu něco udělat.

Když už je tady v sousedství... „

Tracyin smích. „S tím vřele souhlasím, miláčku.“

„Pokud vím, náš přítel má ve zvyku nosit s sebou věci velké ceny.

Mám nápad, jak...“

Jiný ženský hlas. „Dag, mijnheer, dag, mevrouw. Chcete, abych vám pokoj uklidila teď hned?“

Van Duřen se obrátil k detektivovi konstáblu Witkampovi. „Chci sledovací tým pro Maxmiliána Pierponta. Jakmile se s ním

Whitneyová nebo Stevens jakýmkoli způsobem dostanou do kontaktu, chci o tom vědět.“

Inspektor van Duřen podával hlášení vrchnímu komisaři Toonovi Willemsovi.

„Mohou mít celou řadu cílů, pane vrchní komisaři.

Projevují značný zájem o bohatého Američana jménem Maxmilián

Pierpont, byli na setkání filatelistů, byli se podívat na lukulský diamant v holandské brusírně diamantů a strávili dvě hodiny u Noční hlídky.“

„Een diefstal van de Nachtwacht? Nee! Nemožné!“

Vrchní komisař se opřel o opěradlo židle a přemýšlel, jestli zbytečně nemrhá drahocenným časem a lidmi. Bylo to příliš mnoho spekulací a málo faktů. „Takže v tomto okamžiku nevíme, co je jejich cílem?“

„Ne, pane vrchní komisaři. Nejsem si jistý, jestli se oni sami rozhodli. Avšak v okamžiku, kdy to učiní, tak nám to řeknou.“

Willems se zamračil. „Řeknou?“

„Ty štěnice,“ vysvětloval van Duřen. „Nemají tušení, že jsou odposlouchávání.“

Příležitost pro policii se dostavila v devět hodin ráno dalšího dne. Tracy a Jeff dokončovali snídani v Tracyině apartmá. Nahoře u odposlechu byl Daniel Cooper, inspektor Joop van Duřen a detektiv konstábl Witkamp. Slyšeli zvuk nalévané kávy.

„Tady je něco zajímavého, Tracy. Náš přítel měl pravdu. Poslechni si to: Amro banka posílá do holandské Západní Indie pět milionů dolarů ve zlatých prutech. „

V apartmá nahoře detektiv konstábl Witkamp řekl: „To se nedá...“

„Ticho!“

Poslouchali.

„Ráda bych věděla, kolik váží pět milionů dolarů ve zlatě,“ řekl

Tracyin hlas.

„To ti můžu říct přesně. Sedm set padesát devět kilo, kolem šedesáti sedmi zlatých prutů. Nádherná věc u zlataje jeho anonymita. Roztavíš ho a může patřit komukoli. Ovšem nebylo by snadné dostat ty pruty z Holandska.“

„I kdyby to šlo, jak bychom se jich zmocnili? Jen tak bychom vešli do banky a vyzvedli bychom si je?“

„Něco takového.“

„Děláš si legraci.“

„Nikdy nežertuji o takovém množství peněz. Co kdybychom se šli projít k Amro bance a obhlédli to?“

„Co máš na mysli?“

„Řeknu ti to cestou.“

Bylo slyšet, jak se zavírají dveře a hlasy utichly.

Inspektor van Duřen se zuřivě tahal za knír. „Nee. Je vyloučené, aby se k tomu zlatu dostali. Já sám jsem schválil bezpečnostní i opatření.“

Daniel Cooper neomaleně poznamenal: „Pokud je v bezpečnostním systému banky sebemenší nedostatek, Tracy Whitneyová ho

„najde.“

Inspektor van Duřen musel vynaložit veškeré úsilí, aby se ovládl.

„Ten podivný vyhlížející Američan mu byl odporný od samého začátku. Ta jeho bohorovná nadřazenost se těžko snášela. Avšak inspektor van Duřen byl policistou tělem i duší a dostal příkaz spolupracovat s tímto zvláštním mužičkem.

Inspektor se obrátil k Witkampovi. „Chci, abyste posílil sledovací jednotky. Okamžitě. Chci, aby všechny kontakty vyfotografovali a vyslechli. Je to jasné?“

„Ano, pane inspektore.“

„A všechno velice diskrétně. Nesmějí vědět, že jsou sledováni.“

„Ano, pane inspektore.“

Van Duřen se podíval na Coopera. „Tak. Už se cítíte lépe?“

Cooper se nenamáhal s odpovědí.

Během příštích pěti dnů Tracy a Jeff zaměstnávali van Durenovy muže a Daniel Cooper pečlivě prozkoumával všechny denní zprávy.

V noci, kdy ostatní detektivové opouštěli odposlech, Cooper otálel. Pátral po zvucích milování, které se určitě dole odehrávalo. Neslyšel nic, ale v duchu si představoval, jak Tracy vzdychá: „Ach, ano, miláčku, ano, ano. Bože, nemohu to vydržet...”

Je to tak krásné ... teď, teď...”

Pak dlouhý, přerývaný vzdech a měkké, sametové ticho. To bylo všechno.

Brzy budeš patřit mně, myslel si Cooper. Nikdo jiný tě nebude mít.

Během dne chodili Tracy a Jeff každý sám a byli sledováni na každém kroku. Jeff navštívil tiskárnu blízko Leidseplein a dva detektivové se dívali z ulice, jak vážně hovoří s tiskařem. Když

Jeff odešel, jeden detektiv šel za ním. Druhý vešel do obchodu a ukázal tiskaři svou policejní průkazku v plastickém obalu, s úředním razítkem, fotografií a příčnými červeno-modro-bílými pruhy.

„Ten muž, co právě odešel. Co chtěl?”

„Došly mu obchodní navštívenky. Chce, abych mu nějaké udělal.”

„Ukažte mi to.”

Tiskař mu ukázal rukou psaný lísteček:

Amsterdamská bezpečnostní agentura Cornelius Wilson, starší vědecký pracovník

Druhý den čekala policistka první třídy Fien Hauerová před obchodem se zvířaty na Leidseplein, do kterého vešla Tracy. Když o patnáct minut později vyšla, Fien Hauerová vstoupila do krámu a ukázala svůj průkaz.

„Ta dáma, která právě odešla. Co chtěla?”

„Koupila kulaté akvárium se zlatými rybičkami, dva malé papoušky, kanára a holuba.”

Divná kombinace. „Říkáte holuba? Myslíte obyčejného holuba?”

„Ano, ale žádný obchod se zvířaty je nevede. Řekl jsem jí, že jí nějakého opatřím.”

„Kam ta zvířata pošlete?”

„Do jejího hotelu, do Amstelu.”

Na druhé straně města mluvil Jeff s viceprezidentem Amro banky.

Zůstali spolu zavření v kanceláři třicet minut. Když Jeff odešel, vešel do ředitelovy kanceláře detektiv.

„Ten muž, který právě vyšel. Řekněte mi, prosím, proč tady byl.”

„Pan Wilson? To je starší vědecký pracovník bezpečnostní agentury, kterou naše banka používá. Provádějí revizi bezpečnostního systému.”

„Mluvil jste s ním o současných bezpečnostních opatřeních?”

„Ano, mluvil.”

„A řekl jste mu, jaká opatření to jsou?”

„Samozřejmě. Ale přirozeně jsem se nejprve telefonicky přesvědčil, jestli je jeho pověření v pořádku.”

„Komu jste telefonoval?”

„Bezpečnostní agentuře - číslo bylo natištěné na jeho průkazu.”

Ve tři hodiny odpoledne zastavil před Amro bankou obrněný vůz.

Z druhé strany ulice jej Jeff vyfotografoval, zatímco z nedalekého průjezdu fotografoval Jeff a detektiv.

Na policejním ředitelství v Elandsgraacht rozkládal inspektor van

Duřen rychle se hromadící důkazy na psacím stole vrchního komisaře Toona Willemse.

„Co to všechno znamená?” ptal se vrchní komisař suchým hlasem.

Promluvil Daniel Cooper. „Já vám řeknu, co má v úmyslu.” Jeho hlas zněl velmi přesvědčivě. „Chce se zmocnit zásilky zlata.”

Všichni na něho zírali.

Komisař Willems se zeptal: „A předpokládám, že víte, jak chce

!ten zázrak provést?”

„Ano.” Věděl něco, co oni nevěděli. Znal srdce, mysl a duši Tracy

Whitneyové. Pronikl do její duše, takže dokázal myslet jako ona, plánovat jako ona... a předvídat každý její pohyb.

„Tím, že použije falešné obrněné auto, dostane se do banky dříve než pravé auto a ujede se zlatými pruty.”

„To vypadá trochu přitažené za vlasy, pane Coopere.”

Inspektor van Duřen se vmísil do rozhovoru. „Nevím, jaký mají plán, ale určitě něco chystají, pane vrchní komisaři.

Máme jejich hlasy na pásce.”

Daniel Cooper si vzpomněl na další zvuky, které si představoval: noční šepot, výkřiky a vzdechy. Chová se jako háravá čubka. Ale tam, kam ji dostane, se jí už nikdy žádný muž nedotkne.

Inspektor řekl: „Znájí bezpečnostní rutinu banky. Vědí, kdy obrněné auto vyzvedne zlato a...”

Vrchní komisař studoval zprávy před sebou. „Papoušci, holub, zlaté rybičky, kanár - myslíte si, že ty nesmysly mají něco společného s krádeží?”

„Ne,” řekl van Duřen.

„Ano,” řekl Cooper.

Policistka první třídy Fien Hauerová, oblečená do sportovního úboru, sledovala Tracy Whitneyovou po Prinsengraacht, přes most

Megere, a když Tracy došla na druhou stranu kanálu, dívala se

Fien Hauerová bezmocně, jak Tracy vstupuje do veřejné telefonní budky a pět minut telefonuje. Avšak policistka by se bývala nic nedozvěděla, ani kdyby byla mohla slyšet rozhovor.

Gunther Hartog v Londýně říkal: „Na Margo se můžeme spolehnout, ale potřebuje čas - přinejmenším ještě dva týdny.”

Chvilku poslouchal. „Rozumím. Až bude všechno připraveno, spojím se s vámi. Buďte opatrná. A pozdravujte Jeffa.”

Tracy položila sluchátko a vyšla z budky. Přátelsky pokynula ženě ve sportovním úboru, která čekala před budkou. Druhý den v jedenáct hodin dopoledne telefonoval jeden z detektivů inspektorovi van Durenovi. „Jsem v půjčovně nákladních automobilů Walters, pane inspektore. Jeff Stevens si právě pronajal auto.“

„Jaké auto?“

„Malé servisní nákladní auto.“

„Ať vám dají rozměry. Počkám u aparátu.“

Za několik minut byl detektiv zpátky u telefonu. „Mám je. Auto je...“

Inspektor van Duřen ho přerušil. „Sedm metrů dlouhé, dva metry třicet široké, dva metry vysoké, zdvojené osy.“

Nastalo udivené ticho. „Ano, pane inspektore, jak to víte?“

„To je jedno. Jakou má barvu?“

„Modrou.“

„Kdo sleduje Stevense?“

„Jacobs.“

„Dobře. Hlaste se tady.“

Joop van Duřen položil sluchátko. Podíval se na Daniela Coopera.

„Měl jste pravdu. Až na to, že to auto je modré.“

„Odveze ho do autolakovny.“

Lakovna byla v garáži blízko Damraku. Dva muži nastříkali automobil kovově šedou barvou, zatímco Jeff čekal. Ze střechy garáže to detektiv fotografoval světlikem.

O hodinu později byly fotografie na stole inspektora van Duřena.

Ukázal je Danielu Cooperovi. „Automobil je nastříkán stejnou barvou, jako skutečný vůz pro přepravu peněz. Teď bychom je už mohli sebrat.“

„Z čeho byste je obvinili? Z toho, že si nechali vytisknout falešné vizitky a přestříkali automobil? Jediný způsob, jak získat dostatečné důkazy pro obžalobu, je chytit je při vyzvedávání zlata.“

Ten mrňous se chová, jako kdyby tady velel. „Co si myslíte, že udělají dál?“

Cooper pozorně studoval fotografii. „Tohle auto neunese váhu zlata. Musí nechat zesílit podlahu.“

Byla to malá, zastrčená autodílna na Muider Straat.

„Goede morgen, mijnheer. Co pro vás mohu udělat?“

„Budu s tímhle autem vozit železný šrot,“ vysvětloval Jeff, „a nejsem si jistý, jestli by to podlaha vydržela. Potřebovala by posílit kovovými výztuhami. Můžete mi to udělat?“

Mechanik šel k autu a prohlédl si ho. „Já. Žádný problém.“

„Dobře.“

„Můžu vám to udělat do pátku.“

„Potřeboval bych to zítra.“

„Morgen? Nee. Ik...“

„Zaplatím vám dvojnásobek.“

„Donderdag. Ve čtvrtek.“

„Zítra. Zaplatím trojnásobek.“

Mechanik se zamyšleně podrbal na bradě. „Zítra v kolik hodin?“

„V poledne.“

„Já. Tak dobře.“

„Dank je wel.“

„Tot uw dienst.“

Několik minut poté, co Jeff opustil dílnu, vyslyšel mechanika detektiv.

Totéž dopoledne sledoval tým expertů Tracy ke kanálu Oude Schans, kde Tracy strávila půl hodiny rozhovorem s majitelem nákladního říčního člunu. Když odešla, vstoupil jeden z detektivů na palubu.

Prokázal se majiteli, který usrkával z velké sklenice bessenjene-ver, silnou jalovcovou se šťávou z červeného rybízu.

„Co tu chtěla ta mladá dáma?“

„Ona a její manžel si chtějí udělat výlet po kanálech. Najala si mou loď na týden.“

„Od kdy?“

„Od pátku. Je to nádherná dovolená, mijnheer. Kdybyste vy a vaše žena měli zájem...“

Detektiv byl pryč.

Holub, kterého si Tracy objednala v obchodě se zvířaty, jí byl doručen v kleci do hotelu. Daniel Cooper se vrátil do obchodu a vyslyšel majitele.

„Jaký druh holuba jste jí poslal?“

„No, víte, obyčejného holuba.“

„Jste si jistý, že to není poštovní holub?“

„Není.“ Muž se zasmál. „Vím docela jistě, že to není poštovní holub, protože jsem ho sám včera večer chytil ve Vondelpark.“

Sedm set kilo zlata a obyčejný holub? Proč? Danielu Cooperovi to vitelo hlavou.

Pět dní před převozem zlata z Amro banky se na stole inspektora

Joopa van Duřena nahromadila velká hromada fotografií.

Každý snímek je článkem řetězu, který ji spoutá, myslel si Daniel

Cooper.

Amsterdamská policie neměla představivost, ale Cooper musel přiznat, že jsou důkladní. Každý krok, vedoucí k příštímu zločinu, byl vyfotografován a zdokumentován. Tracy Whitneyová nemůže žádným způsobem uniknout spravedlnosti.

Její trest bude mým vykoupením.

V den, kdy Jeff vyzvedl nastříkaný automobil z dílny, jel do malé garáže, kterou si najal u Oude Zijds Kolk, v nejstarší části

Amsterdamu. Do garáže doručili také šest prázdných dřevěných beden s nápisem STROJE.

Když inspektor van Duřen poslouchal nejnovější pásky, ležely fotografie těchto beden na jeho stole.

„- Jeffův hlas: „Až pojeděš s autem z banky na loď, dodržuj předepsanou rychlost. Chci vědět přesně, jak dlouho bude cesta trvat. Tady máš stopky.“

„Ty nepojedeš! se mnou, miláčku?“

„Ne. Budu mít práci.“

„A co Monty?“

„Přijede ve čtvrtek večer.“

„Kdo je ten Monty?“ ptal se inspektor van Duřen.

„To je pravděpodobně muž, který se má vydávat za druhého strážce,“ řekl Cooper. „Budou potřebovat uniformy.“

Půjčovna kostýmů byla na Pieter Cornelisz Hooft Straat, v nákupním středisku.

„Potřebuji dvě uniformy na maškarní ples,“ vysvětloval Jeff prodáváči. „Podobné, jako je ta ve výkladě.“

O hodinu později se inspektor van Duřen díval na fotografii uniformy.

„Objednal si dvě. Řekl prodáváči, že si je vyzvedne ve čtvrtek.“

Rozměry druhé uniformy ukazovaly na to, že jsou pro muže mnohem většího, než je Jeff Stevens. Inspektor řekl: „Náš přítel Monty bude měřit kolem sto devadesáti centimetrů a vážit asi sto kilo.

Požádáme Interpol, aby to dali do počítače,“ ujistil Daniela

Coopera, „a zjistíme jeho totožnost.“

V soukromé garáži, kterou si najali, seděl Jeff na střeše auta a Tracy za volantem.

„Jsi připravená?“ volal Jeff. „Teď.“

Tracy stiskla knoflík na palubní desce. Po obou stranách nákladního vozu se rozvinula plachta s nápisem

HOLANDSKÉ PIVO

HEINEKEN.

„Funguje to,“ radoval se Jeff.

„Pivo Heineken? Alstublieft!“ Inspektor van Duřen se rozhlédl po detektivech, shromážděných v jeho kanceláři. Na stěnách kolem dokola byly zvětšené fotografie a memoranda.

Daniel Cooper seděl vzadu a mlčel. Pokud šlo o něho, byla tato porada ztrátou času.

On už dávno znal dopředu každý krok, který Tracy Whitneyová a její milenec udělají. Vlezli do pasti a past se pomalu zavírá. Zatímco detektivové v místnosti pociťovali vzrůstající napětí, Cooper měl podivný pocit antiklimaxu.

„Všechno do sebe zapadá,“ prohlásil inspektor van Duřen.

„Podezřelí znají čas, kdy má pravý obrněný vůz přijet do banky.

Mají v plánu přijet o půl hodiny dříve a vydávat se za pracovníky bezpečnostní agentury. Až přijede pravý vůz, budou pryč.“ Van

Duřen ukázal na fotografii obrněného vozu. „Odjedou od banky lakto, ale za rohem, v některé postranní uličce -“ ukázal na fotografii nákladního auta s nápisem pivo Heineken - „bude auto najednou vypadat takhle.“

Nějaký detektiv zezadu se hlásil. „Víte, jak chtějí dostat zlato ze země, pane inspektore?“

Van Duřen ukázal na fotografii, jak Tracy vstupuje na palubu lodi. „Nejprve říčním člunem. Holandsko je tak protkané kanály a vodními cestami, že se tam mohou ztratit na nekonečně dlouho.“

Ukázal na leteckou fotografii auta, jedoucího po okraji kanálu.

„Změřili si čas, který budou potřebovat k cestě z banky na člun.

Měli by dost času naložit zlato na člun a zmizet dříve, než by vzniklo podezření.“ Van Duřen přešel k poslední fotografii, zvětšenině obrázku nákladní námořní lodi. „Předě dvěma dny si

Jeff Stevens rezervoval prostor na Oreste, která vyplouvá z

Rotterdamu příští týden. Náklad byl dán do seznamu jako stroje určené pro Hongkong.“

Obrátil se k mužům v místnosti. „Pánové, trochu jim pozměníme plán. Necháme je vyzvednout zlato z banky a naložit je do auta.“

Podíval se na Daniela Coopra a usmál se. „Při činu. Chytneme ty chytré lidi při činu.“

Detektiv sledoval Tracy, když šla do kanceláře American Express a vyzvedla si malý balíček. Okamžitě se vrátila do hotelu.

„Nedá se zjistit, co v tom balíčku bylo,“ řekl inspektor van

Duřen Cooperovi. Když odešli, prohledali jsme oba pokoje, ale v žádném není nic navíc.“

Interpol nebyl schopen dodat žádné informace o stokilovém Montym.

V hotelu Amstel, ve čtvrtek pozdě večer, byli Daniel Cooper, inspektor van Duřen a detektiv konstábl Witkamp v místnosti nad

Tracyiným pokojem a poslouchali hlasy zezdola.

Jeffův hlas: „Když přijedeme do banky přesně třicet minut před bezpečnostní agenturou, budeme mít dost času naložit zlato a výpadnout. Až přijede pravý obrněný vůz, budeme už nakládat zlato na loď.“

Hlas Tracy: „Nařídila jsem mechanikovi, aby zkontroloval auto a dal do něj benzín. Je připravené.“

Detektiv konstábl Witkamp řekl: „Člověk je musí skoro obdivovat.

Neponechávají nic náhodě.“

„Dříve nebo později všichni udělají chybu,“ řekl stroze inspektor van Duřen.

Cooper seděl tiše a poslouchal.

„Tracy, až bude po všem, chtěla bys se mnou jet na ty vykopávky, o kterých jsem ti vyprávěl?“

„Do Tunisu? Zní to nádherně, miláčku.“

„Dobře. Zařídím to. Od teďka budeme jen odpočívat a užívat života.“

Inspektor van Duřen zamumlal: „Myslím, že o příštích dvacet let mají dobře postaráno.“ Vstal a protáhl se. „Asi bychom měli jít do postele. Na ráno je všechno připraveno, potřebujeme se pořádně vyspat.“

Daniel Cooper nemohl spát. Představoval si, jak Tracy chytila policie a jak s ní brutálně zachází. Viděl strach na jejím obličeji. Vzrušovalo ho to. Šel do koupelny a napustil si vanu plnou velmi teplé vody. Sundal si brýle, svlékl si pyžamo a ležel ve vodě, ze které vystupovala pára. Už to bylo skoro u konce a ona zaplatí, tak jako donutil jiné kurvy, aby zaplatily. Zítra v tuto dobu bude na cestě domů. Ne, domů ne, opravil se Daniel

Cooper, do svého bytu. Domov je teplé, bezpečné místo, kde ho jeho matka milovala víc než kohokoli jiného na světě.

„Jsi můj malý mužský,“ říkala. „Nevím, co bych si bez tebe počala.“

Danielův otec zmizel, když mu byly čtyři roky. Nejříve dával vinu sobě, ale matka mu vysvětlila, že to bylo kvůli nějaké jiné ženě. Nenáviděl tu druhou ženu, protože jeho matka plakala. Nikdy ji neviděl, ale věděl, že je to kurva, protože jeho matka jí tak říkala. Později byl šťastný, že otce odvedla jiná žena, protože takhle měl matku jenom pro sebe. V Minnesotě jsou zimy studené a matka dovolovala Danielovi, aby si vlezl k ní do postele a schoulil se pod teplými přikrývkami.

„Jednou se s tebou ožením,“ sliboval Daniel. Matka se smála a hladila ho po vlasech.

Ve škole byl Daniel vždycky první ve třídě. Chtěl, aby na něj matka byla pyšná.

Máte chytrého chlapce, paní Cooperová.

Já vím. Nikdo není tak chytrý, jako můj malý mužský.

Když bylo Danielovi sedm let, začala jeho matka zvat na večeri souseda, velkého, chlupatého muže. Daniel se roznemohl. Týden ležel v posteli s nebezpečně vysokou horečkou a matka mu slíbila, že už to nikdy neudělá.

Nepotřebuji na světě nikoho jiného než tebe, Danieli.

Daniel byl strašně šťastný. Jeho matka je nejkrásnější žena na světě. Když byla mimo dům, Daniel chodil do její ložnice a otevíral zásuvky prádelníku. Vytahoval prádlo a otíral si měkký materiál o tvář. Prádlo krásně vonělo.

Ležel v teplé vodě v amsterdamském hotelu se zavřenýma očima a vzpomínal na den, kdy byla jeho matka zavražděna.

Bylo to v den jeho dvanáctých narozenin.

Pustili ho ze školy dřív, protože ho bolelo v uchu. Předstíral, že je to horší, než to skutečně bylo, protože chtěl být doma, kde ho matka bude utěšovat, uloží ho do postele a bude ho obskakovat.

Daniel vešel do domu a šel do matčiny ložnice. Ležela v posteli nahá, ale nebyla sama.

Dělala nevyslovitelné věci s mužem, který bydlel vedle nich.

Daniel se díval, jak začala líbat mužova chlupatá prsa a tlusté břicho. Její polibky mířily dolů k té obrovské, červené zbrani mezi mužovými nohama. Než ji vzala do úst, Daniel slyšel matku vzdychat: „Miluji tě.“

A to bylo to nejhorší ze všeho. Daniel běžel do své koupelny a pozvracel se. Pečlivě se svlékl a očistil se, protože ho matka učila, že má být čistotný. Ucho ho teď opravdu hodně bolelo.

Uslyšel hlasy z haly a poslouchal.

Jeho matka říkala: „Radši už jdi, miláčku. Musím se vykoupat a obléknout. Daniel brzy přijde ze školy. Připravuji oslavu jeho narozenin. Uvidíme se zítra, zlatíčko.“

Slyšel zvuk zavíraných dveří a potom zvuk tekoucí vody v matčině koupelně. Ale už to nebyla jeho matka. Byla to kurva, která prováděla v posteli ošklivé věci s muži, věci, které s ním nikdy neděl nedělala. 322*

Nahý vešel do její koupelny. Byla ve vaně, s úsměvem na svém obličeji kurvy. Otočila hlavu, spatřila ho a řekla:

„Danieli, miláčku! Co tu...?“

Měl v ruce těžké krejčovské nůžky.

„Danieli...“ Ta cizí ženská ve vaně měla ústa otevřená do O, lemovaného růžovou barvou, ale nevydala ani hlásku, dokud ji poprvé nebodl do prsou. Její výkřiky doprovázel svými vlastními:

„Kurvo!

Kurvo! Kurvo!“

Zpívali spolu ten smrtelný duet, až nakonec zůstal jen jeho hlas.

„Kurvo ... kurvo ...“

Byl celý postříkaný krví. Vstoupil do sprchy a drhl se, dokud neměl kůži celou rudou.

Ten muž od vedle zabil jeho matku a zaplatí za to. Všechno se odehrávalo s nadpozemskou jasností, jako zpomaleně.

Daniel otřel žínkou otisky prstů z nůžek a hodil je do vany. Dutě třeskly o smalt. Oblékl se a zatelefonoval policii. Přijely dva policejní vozy, potom další vůz s detektivy. Vyptávali se Daniela. Řekl, že ho poslali ze školy dřív domů a že viděl souseda od vedle,

Franka Zimmera, odcházet postranním vchodem. Když toho muže vyslyšeli, připustil, že byl milencem Danielovy matky, avšak popíral, že ji zabil. Danielovo svědectví u soudu Zimmera odsoudilo. „Když jsi přišel domů ze školy, viděl jsi vašeho souseda, Franka Zimmera, vybíhat z postranního vchodu?“

„Ano, pane.“ „Viděl jsi ho jasně?“ „Ano, pane. Měl ruce celé od krve.“ „Co jsi udělal potom, Danieli?“

„Byl - byl jsem vystrašený. Věděl jsem, že se matce stalo něco strašného.“

„Pak jsi šel do domu?“ „Ano, pane.“ „A co se stalo?“

„Volal jsem maminko! Když neodpovídala, šel jsem do její

„koupelny a...“

V tomto okamžiku malý chlapec propukl v hysterický pláč a museli ho odvést.

Franka Zimmera popravili o třináct měsíců později. Mezitím poslali mladého Daniela k vzdálené příbuzné do Texasu. Tetu

Mattii nikdy předtím neviděl. Byla to přísná žena, zatvrdělá baptistka, plná počestnosti a přesvědčení, že všechny hříšníky očekává oheň pekelný. Byl to dům bez lásky, radosti a slitování.

Daniel vyrůstal v této atmosféře, vyděšený tajemstvím své viny a zatracením, které ho čekalo. Brzy po zavraždění své matky začal mít Daniel potíže se zrakem. Lékaři to nazvali psychosomatickým problémem.

„Blokují něco, co nechce vidět,“ říkali lékaři.

Musel nosit stále silnější brýle.

V sedmnácti letech utekl Daniel od tety Mattie a z Texasu navždy.

Autostopem dorazil do New Yorku, a tam ho vzali do práce jako poslička u Mezinárodní ochranné asociace pojišťoven.

Za tři roky povýšil na vyšetřovatele. Stal se tím nejlepším. Nikdy nežádal o zvýšení platu nebo o lepší pracovní podmínky. Na takové věci nedbal. Byl pravou rukou Pána, jeho metlou trestající hříšníky.

Daniel Cooper vstal z vany a chystal se do postele. Zítra, pomyslel si. Zítra přijde pro tu kurvu den odplaty.

Přál si, aby u toho byla jeho matka a viděla to.

Amsterdam

PÁTEK, 22. SRPNA - 8:00

Daniel Cooper a dva detektivové, hlídající odposlouchávací zařízení, poslouchali Tracy a Jeffa u snídaně.

„Dáš si sladký rohlík, Jeffe? Kávu?“

„Ne, děkuji.“

Daniel Cooper si pomyslel: To je jejich poslední společná snídaně.

„Víš, na co se hrozně těším? Na výlet lodí.“

„Dnes je velký den a ty se těšíš na výlet na lodí? Proč?“

„Protože tam budeme spolu sami. Myslíš, že jsem blázen?“

„Určitě. Ale jsi můj blázen.“

„Pusu.“

Zvuk polibku.

Měla by být nervóznější, myslel si Cooper. Chci, aby byla nervózní. „Jistým způsobem je mi líto, že odsud odjíždíme, Jeffe.“ „Dívej se na to tak, miláčku, že to pro nás byla dobrá zkušenost.“ Tracy se zasmála. „Máš pravdu.“

V devět hodin rozhovor stále pokračoval a Cooper si pomyslel:

Měli by se chystat. Měli by upřesňovat svůj plán. A kde je Monty

? Kde se s ním setkají?

Jeff říkal: „Miláčku, postaráš se o portýra, než zaplatíš účet?“

Já teď budu mít práci.“

„Samozřejmě. Je vynikající. Proč nemáme ve Spojených státech portýry?“

„Myslím, že je to čistě evropský zvyk. Víš, jak to začalo?“

„Ne.“

„Ve Francii, v roce 1627, král Hugh postavil v Paříži vězení a světil ho jednomu šlechtici. Dal mu titul comte de cierges, čili concierge, což znamenalo hrabě se svíčkami. Jeho plat činil dvě libry a popel z králova krbu. Později se každý, kdo otevíral dveře vězení nebo hradu, začal nazývat concierge, portýr, a nakonec to přešlo i na vrátné v hotelu.

O čem to, sakra, mluví? divil se Cooper. Je devět třicet. Měli by být na odchodu.

Hlas Tracy říkal: „Ani mi neříkej, kde ses to naučil - určitě jsi chodil s nějakou krásnou dveřnicí.“

Cizí ženský hlas: „Goede morgen, mevrouw, mijnheer. „

Hlas Jeffa: „Žádné krásné dveřnice neexistují.“

Ženský hlas, zmateně: „Ik begrijp het niet. „

Hlas Tracy: „Vsadím se, že kdyby existovaly, určitě bys je našel.“

„Co se to, k čertu, tam dole děje?“ ptal se Cooper.

Detektiv vypadal rozpačitě. „Nevím. Pokojská telefonuje hospodyni. Přišla uklidit, ale říká, že tomu nerozumí - slyší hlasy, ale nikoho nevidí.“

„Cože?“ Cooper vyskočil, letěl ke dveřím a dolů po schodech. O chvíli později se spolu s dalším detektivem vřítel do Tracyina apartmá. Kromě zmatené pokojské tam nikdo nebyl. Na stolku před pohovkou hrál magnetofon.

Jeffův hlas: „S tou kávou jsem si to rozmyslel. Je ještě horká?“

Hlas Tracy: „Hmm.“

Cooper a detektiv se na sebe nedůvěřivě dívali.

„Já... já tomu nerozumín,“ koktal detektiv.

Cooper se na něj utrl: „Jaké číslo má policie?“

„Dvacet dva, dvacet dva, dvacet dva.“

Jeffův hlas na pásce říkal: „Myslím, že mají lepší kávu než my.

Rád bych věděl, jak ji dělají.“

Cooper křičel do telefonu: „Tady je Daniel Cooper. Sežňte inspektora van Duřena. Řekněte mu, že Whitneyová a Stevens zmizeli. Ať zkontroluje garáž a zjistí, jestli jejich auto už odjelo. Jedu do banky!“ Praštil sluchátkem.

Tracyin hlas říkal: „Pil jsi někdy kávu, vařenou s vaječnými skořápkami? Je opravdu - „

Cooper už byl ze dveří.

Inspektor van Duřen řekl: „Je to v pořádku. Auto vyjelo z garáže.

Jsou na cestě sem.“

Van Duřen, Cooper a dva detektivové stáli na velitelském stanovišti na střeše domu proti bance.

Inspektor řekl: „Pravděpodobně se rozhodli pozměnit plán, když se dozvěděli, že jsou odposloucháváni, ale uklidněte se, přáteli.

Podívejte se.“

Postrčil Coopera k dalekohledu na střeše. Dole na ulici muž oblečený jako domovník pilně leštil mosaznou tabulku se jménem banky ... metař zametal ulici... na rohu stál prodavač novin ... vedle pracovali tři další řemeslníci. Všichni byli vyzbrojeni miniaturními vysílačkami.

Van Duřen promluvil do své vysílačky. „Bod A?“

Domovník řekl: „Slyším, inspektore.“

„Bod B?“

„Slyším vás dobře, pane.“ To byl metař.

„Bod C?“

Prodavač novin se podíval nahoru a kývl.

„Bod D?“

Řemeslníci přestali pracovat a jeden z nich promluvil do vysílačky. „Tady je všechno připraveno, pane.“

Inspektor se obrátil ke Cooperovi. „Nedělejte si starosti. Zlato je pořád ještě v bezpečí v bance. Jediný způsob, jak se k němu mohou dostat, je, že si pro ně přijedou. Jakmile vstoupí do banky, budou oba konce ulice zabarikádovány.

Uniknout nemohou.“

Podíval se na hodinky. „Auto by tu mělo být každou chvíli.“

Uvnitř banky rostlo napětí. Zaměstnanci byli instruováni. Strážci dostali příkaz pomoci nakládat zlato do obrněného vozu, jakmile přijede. Všichni měli plně spolupracovat.

Přestrojený detektiv před bankou pokračoval v práci, opatrně se rozhlížel po ulici, jestli neuvidí obrněné auto.

Na střeše se inspektor van Duřen ptal už podesáté: „Už vidíte to zatracené auto?“

„Nee.“

Detektiv konstábl Witkamp se podíval na hodinky. „Sakra, mají už třináct minut zpoždění. Jestli...“

Vysílačka zapraskala. „Inspektore! Právě se objevilo obrněné auto! Přejíždí Rozengraacht, míří k bance. Ze střechy byste ho měli vidět každým okamžikem.“

Vzduch byl najednou nabit elektřinou.

Inspektor van Duřen mluvil rychle do vysílačky. „Pozor! Všem jednotkám! Ryby jsou v síti. Nechtěje vplout dovnitř.“ Šedé pancéřové auto předjelo před vchod banky a zastavilo. Cooper a van Duřen se dívali, jak dva muži v uniformách stráže vystupují z auta a vcházejí do banky.

„Kde je ona? Kde je Tracy Whitneyová?“ Daniel Cooper mluvil nahlas.

„To nevádí,“ ujistil ho inspektor van Duřen. „Nebude daleko od zlata.“

A i kdyby byla, mysl si Daniel Cooper, není to důležité. Ty pásky ji usvědčí.

Nervózní zaměstnanci pomáhali oběma mužům v uniformách nakládat zlaté cihly z trezoru na vozíky a odvážet je k obrněnému autu.

Cooper a van Duřen pozorovali vzdálené figurky ze střechy domu naproti.

Nakládání trvalo osm minut. Když byla zadní dveře auta zamčena a oba muži se chystali nastoupit na přední sedadlo, zakřičel inspektor van Duřen do své vysílačky: „Vlug! Pas op!“ Všechny jednotky vpřed! Obklíčit!“

Propukl zmatek. Domovník, prodavač novin, dělníci v montérkách a roj dalších detektivů běželi k obrněnému autu a obklopili je s revolvery v rukou. V obou směrech byl zastaven provoz.

Inspektor van Duřen se obrátil k Danielu Cooperovi a zasmál se.

„Je to pro vás dost přičinu. Pojďme to skoncovat.“

Konečně je po všem, mysl si Cooper.

Spěchali dolů na ulici. Oba uniformovaní muži stáli tváří ke zdi se zdviženýma rukama, obklopení kruhem ozbrojených detektivů.

Daniel Cooper a inspektor van Duřen se k nim protlačili.

Van Duřen řekl: „Můžete se otočit. Jste zatčeni.“

Oba muži, bledí jako stěna, se obrátili tváří ke skupině. Daniel

Cooper a inspektor van Duřen na ně překvapeně zírali. Byli to naprosto neznámí lidé.

„Kdo... kdo jste?“ zeptal se inspektor van Duřen.

„Jsme stráže z bezpečnostní agentury,“ vykoktal jeden z nich.

„Nestřílejte. Prosím vás, nestřílejte.“

Inspektor van Duřen se obrátil ke Cooperovi. „Jejich plán nevyšel.“ V jeho hlase zazníval hysterický tón. „Odvolali to.“

Žluč začala Cooperovi stoupat ze žaludku do prsou a do krku, takže když konečně promluvil, měl přiškrbený hlas.

„Ne. Jejich plán vyšel.“

„O čem to mluvíte?“

„Nikdy nezamýšleli to zlato ukrást. Tohle všechno byla falešná návnada!“

„To není možné! Myslím to auto, člun, uniformy - máme fotografie...“

„Nerozumíte. Oni to věděli. Celou dobu věděli, že po nich jdeme.“

Inspektor van Duřen zbledl. „Proboha! Zijn zee? Kde jsou?“

Na Paulus Potter Straat v Costeru se Tracy a Jeff blížili k holandské brusírně diamantů. Jeff měl plnovous a knír, tvar tváři si změnil vložkami z pěnové gumy. Byl oblečen ve sportovním obleku a nesl ruksak. Tracy měla černou paruku, mateřské šaty s vycpaným břichem, byla silně nalíčená a měla brýle proti slunci.

Nesla velkou aktovku a kulatý balíček, zabalený v hnědém papíře.

Vstoupili do recepcie a připojili se ke skupině turistů, naslouchajících průvodci. „...a teď, prosím, laskavě pojdte za mnou, dámy a pánové, uvidíte naše brusíče diamantů při práci a budete mít možnost zakoupit si některý z našich krásných kamenů.“

Průvodce šel napřed a za ním se zástup hrnul do dveří, které vedly do továrny. Tracy šla s nimi, avšak Jeff zůstal pozadu.

Když ostatní odešli, Jeff se obrátil a spěchal dolů po schodech do suterénu. Otevřel ruksak a vyndal zamaštěné montérky a kufřík s nástroji.

Oblékl se do montérek, šel ke krabici s pojistkami a podíval se na hodinky. Nahoře zůstala Tracy se skupinou, která se pohybovala z místnosti do místnosti. Průvodce jim ukazoval různé procesy, kterými se surový kámen mění na lesklý drahokam. Tracy se občas podívala na hodinky. Skupina měla pět minut zpoždění. Přála si, aby se průvodce pohyboval rychleji.

Konečně prohlídka skončila, došli do výstavní místnosti. Průvodce přistoupil k ohraničenému podstavci.

„V této skleněné skřínce,“ hlásil hrdě, „je lukulský diamant, jeden z nejcennějších diamantů na světě. Kdysi ho koupil slavný divadelní herec pro svou ženu, filmovou hvězdu. Jeho cena je deset milionů dolarů a je chráněn nejmodernější -

“ Světla zhasla, rozezněl se poplach a přede dveřmi a okny se snesly dolů ocelové mříže, které bránily v úniku. Někteří turisté začali křičet.

„Klid prosím!“ snažil se průvodce překřičet hluk. „Ničeho se nebojte. To je jen výpadek elektřiny. Za okamžik se zapne elektrický generátor a - „ Světla se opět rozsvítila.

„Vidíte?“ uklidňoval je průvodce. „Není se čeho bát.“ Německý turista v kožených kalhotách ukázal na ocelové mříže.

„A co je tohle?“

„Bezpečnostní opatření,“ vysvětloval průvodce. Vytáhl z kapsy klíč podivného tvaru, vložil ho do otvoru ve stěně a otočil jím.

Mříže na dveřích a na oknech se vysunuly vzhůru. Na stole zazvonil telefon a průvodce ho zvedl.

„Tady je Hendrik. Děkuji vám, pane kapitáne. Ne, všechno je v pořádku. Falešný poplach. Asi zkrat. Hned to nechám překontrolovat. Ano, pane.“

Položil sluchátko a obrátil se ke skupině. „Omlouvám se, dámy a pánové. U takového drahého kamene, jako je tento, nemůže být člověk nikdy dost opatrný. A teď ti, kteří by si chtěli koupit některý z našich krásných diamantů...”

Světla opět zhasla. Poplašný zvonek se rozezněl a ocelové mříže se znovu zavřely.

Nějaká žena křičela: „Pojďme odsud, Harry.“

„Bud' zticha, Diano,“ zavrčel její manžel.

Dole v suterénu stál Jeff před skřínkou s pojistkami a naslouchal křiku shora. Chvilku čekal a pak znovu zapnul spínač. Světla nahoře se rozsvítila.

„Dámy a pánové,“ křičel průvodce přes vřavu. „Je to jen technická závada.“ Opět vyndal klíč a vložil ho do otvoru ve zdi. Ocelové mříže se zvedly.

Zazvonil telefon. Průvodce ho rychle zvedl. „Tady je Hendrik. No, pane kapitáne. Ano. Nechám to spravit co nejrychleji. Děkuji vám.“

Dveře místnosti se otevřely a vstoupil Jeff. Nesl kufřík s nástroji, dělnickou čepici na hlavě měl posunutou do týla. Našel průvodce.

„Co se děje? Někdo hlásil problémy s elektrickým obvodem.“

„Světla zhasínají a zase se rozsvěcují,“ vysvětloval průvodce.

„Podívejte se, jestli to můžete rychle spravit.“ Obrátil se k turistům, na tváři nucený úsměv. „Prosím, přejdeme sem.

Tady si můžete vybrat velmi pěkné diamanty za rozumnou cenu.“

Skupina turistů se přemístila k vitrínám. Jeff schovaný v davu vytáhl nepozorovaně z montérek malý váleček, pak špendlík a hodil předmět za podstavec, na kterém stál lukulský diamant. Váleček začal jiskřit a kouřit.

Jeff zavolal na průvodce. „Podívejte se! Táhle je váš problém.

Pod podlahou je zkratovaný drát.“

Nějaká žena začala ječet. „Hoří!“

„Ticho, prosím!“ křičel průvodce. „Není žádný důvod k panice.

Zachovejte klid.“ Obrátil se na Jeffa a zasyčel. „Opravte to!

Dělejte!“

„Žádný problém,“ řekl Jeff klidně. Šel k sametovým provazům kolem podstavce.

„To ne!“ vykřikl průvodce. „Tam nesmíte!“

Jeff pokrčil rameny. „Fajn. Tak si to spravte sám.“ Obrátil se k odchodu.

Kouře bylo stále víc. Lidé začínali znovu propadat panice.

„Počkejte!“ prosil průvodce. „Okamžik.“ Spěchal k telefonu a vytočil číslo.

„To je pan kapitán? Tady Hendrik. Musím vás požádat, abyste vypnul poplachové zařízení. Máme tu malý problém. Ano, pane.“

Podíval se na Jeffa. „Jak dlouho to bude trvat?“

„Pět minut,“ řekl Jeff.

„Pět minut,“ opakoval průvodce do telefonu. „Dank je wel.“

Položil sluchátko. „Za deset vteřin bude poplachové zařízení vypnuto. Pospěšte si, proboha! Nikdy nevypínáme poplašné zařízení.“

„Mám jen dvě ruce, příteli.“

Jeff počkal deset vteřin, vstoupil mezi provazy a šel k podstavci. Hendrik dal znamení ozbrojenému strážci, ten pokývl hlavou a upřel oči na Jeffa.

Jeff pracoval za podstavcem. Zničený průvodce se obrátil ke skupině. „A teď, dámy a pánové, jak jsem už řekl, tady máme výběr krásných diamantů za velmi nízké ceny. Přijímáme úvěrové karty, cestovní šeky,“ zasmál se, „a dokonce i hotové peníze.“

Před pultem stála Tracy. „Kupujete diamanty?“ zeptala se nahlas.

Průvodce na ni zůstal koukat. „Cože?“

„Můj manžel je prospektor. Právě se vrátil z Jižní Afriky a chce, abych tohle prodala.“

Když mluvila, otvírala kufřík, avšak držela ho obráceně, takže blýskavé diamanty začaly jako vodopád padat na podlahu a kutálet se na všechny strany.

„Mé diamanty,“ křičela Tracy. „Pomozte mi!“

Na okamžik zavládlo mrazivé ticho a pak propuklo peklo. Ze zdvořilé skupiny se stal divoký dav. Všichni klečeli na podlaze, sbírali diamanty, navzájem se poráželi.

„Už je mám...“

„Johne, seber ještě nějaké...“

„Pusťte, to je moje...“

Průvodce a strážce nevěděli, co mají dělat. Byli odstrčeni stranou přivalem tlačících se chamtivých lidských bytostí, které plnily své kapsy a kabelky diamanty.

Hlídač křičel: „Ustupte! Přestaňte!“ Byl sražen k zemi.

Vstoupila skupina italských turistů, a když viděla, co se děje, připojila se k divoké tlačenci.

Hlídač se snažil postavit na nohy a zapnout poplašné zařízení, avšak lidský příval mu to znemožnil.

Dupali po něm. Svět se najednou zbláznil. Byl to zlý sen, který nechtěl skončit.

Když se omámený strážce konečně namáhavě postavil na nohy, protlačil se tím zmatkem k podstavci a zůstal nevěřičně stát.

Lukulský diamant byl pryč.

Zmizela také těhotná žena a elektrikář.

Tracy se zbavila svého převleku v kabině veřejných záchodků v

Oosterpark, několik bloků od továrny. V ruce nesla balíček v hnědém papíře a zamířila k lavičce. Všechno šlo jako po másle.

Vzpomněla si na dav, peroucí se o bezcenné zirkony a nahlas se zasmála.

Viděla, že se blíží Jeff v tmavošedém obleku. Plnovous a knír zmizely. Tracy vyskočila. Jeff k ní došel, usmál se na ni a řekl:

„Miluji tě.“ Vytáhl z kapsy kabátu lukulský diamant a podal jí ho. „Dej to své přítelkyni, miláčku. Na shledanou.“

Tracy se za ním dívala, jak odchází. Oči jí zářily. Patřili si.

Poletí každý jiným letadlem do Brazílie, tam se setkají a budou spolu až do konce života.

Tracy se rozhlédla, aby se ujistila, jestli ji nikdo nevidí, a rozbalila balíček.

Uvnitř byla malá klička s břidlicově šedým holubem. Když před několika dny přišel prostřednictvím kanceláře American Express, vzala ho Tracy do svého pokoje, druhého holuba pustila z okna a dívala se, jak neobratně odlétá. Teď Tracy vyndala z kabelky malý, jelenicový váček a dala do něj lukulský diamant. Vyndala holuba z klece a pozorně mu přivázala váček k nožičce.

„Jsi hodná holka, Margo. Vezmi to domů.“

Jakoby odnikud se náhle objevil uniformovaný strážník. „Zadržte!“

Co to děláte?“

Tracy se zastavilo srdce. „Co... co se děje, pane strážníku?“

Všiml si klece a rozzlobil se. „Vy dobře víte, co se děje. Můžete holuby krmit, ale chytat je a dávat do klece je proti zákonu!“

Rychle ho pusťte, nebo vás zatknu!“

Tracy polkla a nadechla se. „Když říkáte, pane strážníku.“ Zvedla ruce a vyhodila holuba do vzduchu.

Milý úsměv jí ozářil obličej, když viděla, jak holub stoupá stále výš a výš. Jednou zakroužil a pak zamířil k Londýnu, ležícímu tři sta sedmdesát kilometrů na západ. Poštovní holub létá průměrnou rychlostí šedesát pět kilometrů za hodinu, jak jí řekl Gunther.

Margo bude doma za šest hodin.

„Už to nikdy nedělejte,“ varoval strážník Tracy.

„Neudělám,“ slibovala Tracy slavnostně. „Už nikdy.“

Pozdě odpoledne už byla Tracy na letišti Schiphol. Mířila ke vchodu, odkud nastoupí na letadlo do Brazílie. Daniel Cooper stál opodál v rohu. V očích měl hořkost. Tracy Whitneyová ukradla lukulský diamant. Cooper to věděl v okamžiku, kdy tu zprávu uslyšel. Byl to její styl; odvážný a nápaditý. Avšak nedalo se s tím nic dělat. Inspektor van Duřen ukázal strážci ve výstavní síni fotografie Tracy a Jeffa. „Nee. Ani jednoho z nich jsem nikdy neviděl. Zloděj měl plnovous a knír, a jeho tváře a nos byly mnohem tlustší. Ta žena s diamanty byla tmavovlasá a byla těhotná.“

Po diamantu nebylo ani stopy. Jeff a a Tracy podrobili osobní prohlídce a důkladně prohledali jejich zavazadla.

„Diamant je dosud v Amsterdamu,“ tvrdil inspektor van Duřen

Cooperovi. „Najdeme ho.“

Ne, nenajdete, pomyslel si Cooper zlostně. Vyměnila holuby.

Diamant vynesl ze země poštovní holub.

Cooper se bezmocně díval, jak Tracy kráčí letištní halou. Je to první osoba, která ho porazila. Kvůli ní se dostane do pekla.

Když Tracy došla k východu, na chvíli zaváhala, pak se obrátila a podívala se Cooperovi přímo do očí. Věděla, že ji jako nějaký bůh pomsty sleduje po celé Evropě. Bylo na něm něco divného děsivého a současně patetického. Tracy ho bylo líto. Nepatrně mu pokynula na rozloučenou, pak se otočila a nastoupila do letadla.

Daniel Cooper se v kapse dotkl rukou žádosti o rozvázání pracovního poměru.

Byl to luxusní Pan American 747 a Tracy měla v první třídě sedadlo 4B do uličky. Byla vzrušená. Za několik hodin bude s

Jeť-fem. V Brazílii se vezmou. Už žádné rošťárny, myslela si

Tracy: ani se mi po nich nebude stýskat. Určitě ne. Život bude dost zajímavý už tím, že budu paní Stevensová.

„Promiňte.“

Tracy se podívala vzhůru. Stál nad ní opuchlý, zhýrale vypadající muž středních let. Ukázal na sedadlo u okna. „To je moje místo, zlato.“

Tracy se otočila na stranu, aby mohl projít. Vyhrnula se jí sukně a on se obdivně podíval na její nohy.

„Vypadá to na pěkný den pro cestu letadlem, co?“ V jeho hlase zazaněl potměšilý tón.

Tracy se odvrátila. Neměla zájem navazovat rozhovor se spolucestujícími. Měla o čem přemýšlet. Úplně nový život.

Usadí se někde a budou vzornými občany. Úctyhodní pán a paní

Stevensovi.

Její společník do ní strčil loktem. „Když už tady budem spolu takovou dobu sedět, měli bychom se seznámit, co říkáte, slečinko?

Jmenuji se Maxmilián Pierpont.“

SIDNEY SHELDON

POKUD PŘIJDE ZÍTŘEK

Copyright Sidney Sheldon, 1985

Translation Jaroslav Kubrycht, 1993

Copyright ALPRESS s. r. o.

Barrymu s láskou

Městská knihovna

ŠUMPERK

Z anglického originálu IF TOMMOROW COMES přeložil Jaroslav Kubrycht

Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček

Vydalo nakladatelství ALPRESS s. r. o.. FRÝDEK-MÍSTEK. v edici Klokán, 1997

Sazba Jan Endrýs

Vytiskla Těšínská tiskárna a. s., štefáníkova 2, Český Těšín

Vydání druhé M,f\

ISBN 80-7218-058-4